

MÜJDE'NİN GÜCÜ VE MESAJI

MÜJDE'NİN GÜCÜ VE MESAJI

Paul Washer

VIA
CHRISTUS
YAYINLARI

VIA CHRISTUS YAYINLARI
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No 81/87, Topkapı, İstanbul, Türkiye
<https://viachristus.com>
yayinlar@viachristus.com

Müjde'nin Gücü ve Mesajı

Yazar: Paul Washer

Özgün adı: The Gospel's Power and Message

© 2012 by Paul Washer, all rights reserved. Originally published by Reformation Heritage Books (www.heritagebooks.org). Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç her hangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

ISBN: 978-605-66445-1-1
E-kitap: 978-605-66445-0-4
Sertifika No: 16231
Sürüm: mujdenin_gucu@ekran-1-gcf05095
URL: https://yayinlar.viachristus.com/mujdenin_gucu

Çeviri: Yeşim Mısırcı

Çeviri Editörü: Alper Günay

Düzeltili: Ferah Yağnaliyeva

Düzeltili: Hakan Güven

Kapak: Jon Green

Dizgi: Caleb Maclennan

İzmir Protestan Kilisesi'nin yardımlarıyla Türkçeye kazandırılmıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'den alınmıştır. Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitab-ı Mukaddes Şirketi), The Translation Trust (Yeni Yaşam Yayınları), 2001, 2008. Tüm yayın hakları Kitabı Mukaddes Şirketi'yle Yeni Yaşam Yayınları'na aittir ve izin ile kullanılmıştır.

Dağıtım: Bu PDF yerel kiliselerin kullanabilmeleri için çift yönlü basıma uygun bir şekilde hazırlanmıştır ve Via Christus Hizmetleri'nin internet sitesinde ücretsiz yayınlanmaktadır.

İçindekiler

Seriye Önsöz: Müjde'yi Kurtarmak	7
1. Bilinmesi ve Bildirilmesi Gereken Bir Müjde	13
2. Kabul Edilmesi Gereken Bir Müjde	17
3. Sayesinde Kurtulduğumuz Müjde	23
4. Öncelikli Öneme Sahip Bir Müjde	27
5. Kuşaktan Kuşağa Aktarılan ve İletilen Müjde	31
6. Müjde	39
7. Utanılacak Bir Müjde	43
8. Güçlü Bir Müjde	47
9. İman Eden Herkes İçin Bir Müjde	53
10. Günahı Vurgulamak	61
11. Tanrı'yı Vurgulamak	65
12. Günahkârların Hepsi Bir Hepsi Aynı	75
13. Günahkârlar Tanrı'nın Yüceliğinden Yoksun Kaldı	83
14. Bütünüyle Günahkâr	87
15. Haklı Öfke	97
16. Kutsal Savaş	103
17. Paha Biçilemez Bir Armağan	109
18. Tanrısal İkilem	117
19. Yetkin Kurtarıcı	121
20. İsa Mesih'in Çarmıhı	127
21. Tanrı'nın Doğrulaması	139
22. İsa Mesih'in Dirilişi	145
23. Dirilişte İmanın Temeli	151
24. Mesih'in Halkının Başkâhini Olarak Göğe Alınması	163
25. Mesih'in Her Şeyin Rab'bi Olarak Göğe Alınması	173
26. Mesih'in Her Şeyin Yargıcı Olarak Göğe Alınması	183

Seriye Önsöz: Müjde'yi Kurtarmak

Müjde, Hristiyan bireylere ve kiliseye verilmiş en büyük hazinedir. Müjde, birçok şeyin arasındaki herhangi bir mesaj değildir, her şeyin üzerindeki bir mesajdır! Tanrı'nın kurtarma gücüdür ve Tanrı'nın sayısız bilgeliğinin, insanlara ve meleklerle verilmesi ile ilgili en büyük vahiydir.¹ Bu nedenle elçi Pavlus vaazlarında Müjde'ye ilk sırayı vermiştir, onu açık ve anlaşılır bir şekilde vaaz edebilmek için tüm gayretini göstermiştir ve hatta asıl Müjde'den saparak farklı bir müjdeyi vaaz edenlere lanet okumuştur.²

Her Hristiyan nesil, Müjde'nin mesajının kâhyasıdır ve Tanrı bizi, Kutsal Ruh'un gücü aracılığı ile bize emanet edilen bu hazineyi korumaya çağırılmaktadır.³ Sadık kâhyalar olabilmek için Müjde'yi çalışarak özümsemeli, hakikatlerini anlayabilmek için büyük sıkıntılar çekmeli ve içeriğini koruyacağımıza dair söz vermeliyiz.⁴ Böyle yaparak hem kendimiz için, hem de bizi dinleyenler için kurtuluşu güvence altına almış oluruz.⁵

Bu kâhyalık görevi beni bu kitapları yazmaya yönlendirmiştir. Kitap yazmak için gerekli olan ağır çalışma konusunda pek az isteğim var, ayrıca başka Hristiyan kitaplar da yok değil; vaazlarımı bir dizi kitapsal biçime sokma nedenim, bu konuları vaaz etmemle aynı nedene dayanır: Getirdikleri yükten kurtulmak! Yeremya gibi, bu mesajı duyurmazsam: “[...] Sözü kemiklerimin içine hapsedilmiş, yüreğimde yanan bir ateş sanki. Onu içimde tutmaktan yorulduğum, yapamıyorum artık.”⁶ Pavlus'un açıkladığı gibi: “Müjde'yi yaymazsam vay halime!”⁷

Bilindiği gibi müjde sözcüğü, doğru bir tercüme ile “iyi haber” anlamına gelen Grekçe'deki *'dan gelmektedir. Kutsal Yazılar'ın her sayfası Müjde'yi kapsamakta, Müjde de son derece belirli bir mesajı iletmektedir: Düşmüş insanlar için kurtuluş, Tanrı Oğlu İsa Mesih'in yaşamı, ölümü, dirilişi ve göğe alınması ile tamamlanmıştır.*

Tanrı'nın iyi niyetli amacı uyarınca, Baba'ya eşit ve O'nun doğasının tam bir yansıması olan ebedi Oğul, kendi isteği ile yüceliğini bırakarak Kutsal Ruh tarafından gebe bırakılan bir bakire aracılığı ile Nasıralı İsa adıyla bir Tanrı ve bir insan olarak dünyaya geldi.⁸ Bu dünyadaki yaşamı boyunca Tanrı'nın yasasına kusursuz bir itaat gösterdi.⁹ Zamanı geldiğinde insanlar tarafından reddedildi ve çarmıha gerildi. Çarmıhta insanın günahlarını yükledi, Tanrı'nın gazabına uğradı ve insanlığının yerine öldü.¹⁰ Üçüncü günde Tanrı O'nu ölümden diriltti. Diriliş, Mesih'in ölü-

1. Romalılar 1:16; Efesliler 3:10

2. 1. Korintliler 15:3; Koloseliler 4:4; Galatyalılar 1:8-9

3. 2. Timoteos 1:14

4. 1. Timoteos 4:15

5. 1. Timoteos 4:16

6. Yeremya 20:9

7. 1. Korintliler 9:16

8. Elçilerin İşleri 2:23; İbraniler 1:3; Filipililer 2:6-7; Luka 1:35

9. İbraniler 4:15

10. 1. Petrus 2:24; 3:18; Yeşaya 53:10

münün günahlar için kefareti ödemek amacıyla gerçekleştiğinin Tanrı tarafından kabul edilmiş olduğunu ilanıyordu. İnsanın itaatsizliğine karşılık cezayı İsa ödedi, adaleti yerine getirdi ve Tanrı'nın öfkelerini yatıştırdı.¹¹ Dirilişinden kırk gün sonra, hem bir insan, hem de bir Tanrı olan Mesih göğe alındı, Baba'nın sağında oturdu ve O'na her şeyin üzerinde yücelik, onur ve egemenlik verildi.¹² Orada, Baba'nın huzurunda, halkını temsil etmekte ve Tanrı'dan onlar adına ricada bulunmaktadır.¹³ Her kim günahkâr ve çaresiz durumunu kabul eder ve kendisini Mesih'e teslim ederse, Tanrı o kişileri tamamen affedecek, doğru kişiler olarak kabul edecek ve onlarla barışacaktır.¹⁴

En büyük suçlardan biri, Müjde'yi ihmal etmek suretiyle günümüz nesli tarafından işlenmiştir; bu ihmalkârlık neticesinde birçok sorunlar doğmuştur. Kayıp olan dünya müjdesel cehalete sahip olsa da yüreği Müjde'ye karşı bu ölçüde katılaşmamıştır; Müjde'yi vaaz edenler ise onun en temel hakikatleri konusunda bile cahil kalmışlardır. Tanrı'nın adaleti, insanın radikal nitelikteki ahlaki bozulmuşluğu, kan ve kefareti, iman etmenin gerçek doğası ve Kutsal Kitap'a dayalı güvence gibi Müjde'nin çekirdeğini oluşturan en önemli hakikatler birçok kürsüden vaaz edilmemektedir. Kiliseler, Müjde'nin mesajını kırpmakta ve Hristiyanlığa geçişin yalnızca insana ait bir karar olduğunu, günahları için dua eden herkesin kurtuluşa kavuşacağını belirtmektedir.

Bu Müjde'nin kırılması işi çok ileri gitmiştir. Öyle ki, öncelikle iman etmemiş kişilerin yüreklerini nasırlaştırmaktadır. Günümüzün az sayıdaki imanlısı, kilisede paydaşlık konusunda daima kendi yolunu çiziyor ve bu kişiler sıklıkla kiliseden uzaklaşıyor ya da dünyevi alışkanlıkların yaşamlarını yönlendirmesine izin veriyor. Milyonlarca insan İsa Mesih'in gerçek Müjdesi ile değişmeden sokaklarda yürüyor ve kilise sıralarında oturuyor; bu kişiler bir zamanlar yaşamlarında kendilerine müjdesel bir el uzatıldığı ya da bir duayı tekrarladıkları için kurtuluşlarından emindirler. Bu sahte güvenlik duygusu, insanlara gerçek Müjde'yi duyma konusunda bir engel oluşturmakta ve onları tecrit etmek suretiyle bundan mahrum bırakmaktadır.

İkinci olarak, bu tür bir müjde kiliseyi ve buradaki yeniden doğmuş olan kişileri bozarak benliğin tutkuları peşinde giden insanlara dönüştürür ve böylece Tanrı'ya tanyan bu kişiler, kendi işlerine dayanarak O'nu reddederler.¹⁵ Gerçek Müjde'nin vaazı ile insanlar kiliseye müjdesel eğlence, özel aktiviteler ya da Müjde'nin vaat ettiğinin ötesinde faydalar elde etme amacı olmaksızın giderler. Böyle yapanlar, Mesih'i arzuladıkları, Kutsal Kitap'ın gerçeklerine susamış oldukları, gerçek tapınma ve hizmet etme fırsatlarını elde edebilmek için kiliseye giderler. Kilise, Müjde daha az vaaz edildiğinde bedensel tutkuların peşinden giden kişiler ile dolar, böylelerinin Tanrı ile ilgileri o kadar azdır ki, pek az paylaşım içine girebilirler; böyle bir adamın varlığı kilise için ağır bir yükür.¹⁶ Kilise, ahlaki açıdan uygun hale getirebilmek için Müjde'nin radikal taleplerini yumuşatır ve Mesih'e gerçek iman, yerini üyelerin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik aktivitelere bırakır. Böylece kilise Mesih merkezli olmaktan çok aktivite merkezli bir yapı haline gelir; müjdesel gerçekleri, benliğin tutkuları ardından giden çoğunluğu gücendirmemek için dikkatli bir şekilde filtreler ya da yeniden ambalajlar. Kilisede, Kutsal Yazılar'ın ve doğru Hristiyanlığın büyük hakikatleri yerini, kiliseye üye sayısı olarak büyüyen ve devamını sağlayan pragmatizm alır ve bu güncel bir kural haline gelir.

Üçüncü olarak, böyle bir müjde, müjdeciliği ve hizmetlerini, dikkatli bir kültürel eğilim araştırmasına dayanan zeki pazarlama stratejileri tarafından yönlendirilen hümanistik çabaların daha da altına düşürür.

11. Luka 24:6; Romalılar 1:4; Romalılar 4:25

12. İbraniler 1:3; Matta 28:18; Daniel 7:13-14

13. Luka 24:51; Filipililer 2:9-11; İbraniler 1:3; İbraniler 7:25

14. Markos 1:15; Romalılar 10:9; Filipililer 3:3

15. Titus 1:16

16. 1. Korintliler 2:14

Zayıflatılmış, Kutsal Kitap'a uygun olmayan müjdeye tanıklık ettikten yıllar sonra, birçok müjdedi, Müjde'nin işe yaramadığına ve böyle basit ve utandırıcı bir mesaj ile kurtarılması ve dönüşmesi açısından insanın fazlasıyla karmaşık hale geldiğine ikna oldu. Günümüzde, düşmüş kültüre ve onun geçici heveslerine, kurtarma gücü bulunan tek mesajı anlayıp onu duyurmaya kıyasla daha fazla vurgu yapılmaktadır. Sonuç olarak, Müjde çağdaş kültüre uysun ve onunla daha fazla ilişki içinde olsun diye sürekli olarak yeniden ambalajlanmaktadır. Oysa gerçek Müjde'nin kültürlerle her zaman ilişkili olduğunu, çünkü bunun Tanrı tarafından her insana verilmiş ebedi bir mesaj olduğunu unuttuk.

Dördüncü olarak, böyle bir müjde Tanrı'nın adına suçlama getirmektedir. Kırpılmış müjdenin vaazı ile kiliseye paydaşlığa gelen bedeni tutkularının esiri ve iman etmemiş kişilere karşı, Kutsal Kitap'a dayanan kilise disiplini neredeyse tamamen ihmal edilir ve onları düzeltme amacıyla azarlamayarak orada bulunmalarına izin verilir. Bu, iman etmemiş kişiler arasında kilisenin saflığını ve ününü kirleterek Tanrı'nın adına küfredilmesine yol açar.¹⁷ Günün sonunda Tanrı yüceltilmemiş, kilise ahlakça gelişmemiş, iman etmemiş kilise üyeleri kurtulmamış ve kilisenin iman etmemiş dünyaya karşı herhangi bir tanıklığı gerçekleşmemiş veya bunun pek azı gerçekleşmiş olur.

"Kutsal Tanrımız'ın yüce Müjdesi"nin, kırılmış bir müjde veya daha az yücelik içeren bir müjde ile yer değiştirdiğini gördüğümüzde yakında duruyor ve hiçbir şey yapmıyorsak bu bizi ne laik kişiler ne de Müjde hizmetkârı haline getirir.¹⁸ Bu gerçeğin kâhyası olarak korumamız, onu herkese cesaretle ve açıkça vaaz etmemiz gereken gerçek bir Müjde vardır. Charles Haddon Spurgeon'un sözlerine kulak verirsek iyi ederiz:

Bugünlerde kendimi Müjde'nin temel gerçeklerinin tekrar tekrar üzerinden geçmeye mecbur hissediyorum. Huzurlu zamanlarda, kendimizi uzaklardaki ilginç bölgelere doğru gezinti yapmakta özgür hissederiz. Ama şimdi evde kalmalı ve imanın ilk ilkelerini savunarak kilisenin yüreğini ve evini korumalıyız. Çağımızda kilisenin içinde, sapkınca şeyler söyleyen insanlar ortaya çıktı. Felsefeleri ve alışılmadık yorumları ile bizi sıkıntıya sokacak, ortaya koydukları öğretim ile doktrini inkâr edecek ve sürdürmeye söz verdikleri imanı baltalayacak birçok insan olacaktır. Bazılarımızın neye inandığımızı bilmesi, sözlerimizde herhangi gizli bir anlamın bulunmaması iyi bir şey, ayaklarımızı yere indirip duruşumuzu korumalıyız, yaşam sözünü vaaz etmeli ve yalın bir şekilde İsa Mesih'in Müjdesi'nin temel gerçeklerini ilan etmeliyiz.¹⁹

Müjde'yi Kurtarmak Serisi bütün sistematik Müjde'yi temsil etmemesine rağmen, çok sayıda temel unsuru adres göstermektedir, bunlar özellikle de çağdaş Hristiyanlık tarafından en çok ihmal edilen unsurlardır. Umudum o ki, bu sözler, Müjde'yi utancı ve kurtaran gücü dahil bütün güzelliği ile yeniden keşfetmeniz için bir rehber olur. Duam, böyle bir yeniden keşfin yaşamlarınızı değiştirmesi, Müjde vaazınızı güçlendirmesi ve Tanrı'ya en büyük yüceliği getirmesidir.

Kardeşiniz,
Paul David Washer

17. Romalılar 2:24

18. 1. Timoteos 1:11

19. Charles H. Spurgeon, *The Metropolitan Tabernacle Pulpit* (repr., Pasadena, Tex.: Pilgrim Publication), 32:285.

BİRİNCİ KISIM

Elçisel Giriş

Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığımız Müjde'yi anımsatmak istiyorum. Size müjdelediğim söze sımsıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz. Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.

— 1. KORİNTLİLER 15:1-4

BÖLÜM BİR

Bilinmesi ve Bildirilmesi Gereken Bir Müjde

Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığımız Müjde'yi anımsatmak istiyorum.

— 1. KORİNTLİLER 15:1

Bir yazar ya da vaiz, İsa Mesih'in Müjdesi'ni, Pavlus'un Korint'teki kiliseye yazdığından daha iyi bir giriş ile sunabilmek için güçlü bir gayret göstermelidir.¹

Birkaç satırla Pavlus, hem hayat boyu yaşamımızın temelini sağlayacak gerçekleri sunar, hem de bizi yüceliğe kavuşturur. Sadece Kutsal Ruh, bir kişinin çok az sözle çok fazla şey söylemesini sağlayabilir.

MÜJDE'Yİ BİLMEK

Kutsal Yazılar'ın bu bölümünde, hepimiz tarafından yeniden keşfedilmesi gereken bir gerçeği görürüz. Müjde yalnızca Hristiyanlığa bir giriş mesajı niteliğinde değildir, Hristiyanlığın esas mesajıdır, imanlılar da yaşamlarını Müjde'nin yüceliğini bilmeye ve bildirmeye adanarak bunun ardından gitmelidirler. Bu dünyada bilinmesi gereken birçok şey ve Hristiyanlık dünyasında araştırılması gereken sayısız gerçek mevcuttur, ancak Tanrımız ve Oğlu İsa Mesih'in yüce Müjdesi hepsinin üzerindedir.² Müjde kurtuluşumuzun mesajıdır ve bunun anlamı, kutsallaşmaya doğru bir ilerlemedir. Müjde aynı zamanda Hristiyan yaşamı için pak ve doğru davranışların doğduğu saf bir kaynaktır. Öyle ki, bir şeyi içeriği ve karakteri ile kavramış olan imanlının şevki asla kırılmayacak ve insan eliyle yapılmış kırık dökük, susuz kuyulardan güç bulmaya çalışacak kadar zayıf düşmeyecektir.³

1. Korintliler 15:1, Pavlus'un Korint'teki kiliseye Müjde'yi önceden bildirdiğini söylemektedir. Esasında Pavlus onların imandaki babalarıydı!⁴ Ancak Pavlus, yalnızca Müjde'nin önemli içeriğini onlara hatırlatmak için değil, aynı zamanda Müjde'yle ilgili bilgilerini arttırmak için de, Müjde'yi öğretmeye devam etme konusunda duyulan büyük ihtiyacı görmüştür. İman etmeleri sonucu, İsa Mesih'in Müjdesi ile açığa vurulan Tanrı'nın yüceliklerini keşfetmek üzere, bütün yaşamlarını içine alacak ve sonsuzluğun sonu gelmeyen çağları aracılığı ile sürecek yeni bir yolculuğa başlamış oldular.

Vaiz ve cemaat olarak, Müjde'yi antik çağların elçisinin gözünden yeniden görebilecek ve yaşam boyu sürecek dikkatli bir inceleme ile ona hak ettiği değeri gösterebilecek kadar hikmet sahibi olmalıyız. Yıllardır imanda yaşıyor da olsak, Edwards'ın zekâsına ve Spurgeon'un bilgisine sahip de olsak, Müjde ile ilgili bütün Kutsal Yazılar'ı ezberlemiş de olsak, ilk kilise babalarının, Reformcuların, Puritanların ve günümüzün âlimlerinin bütün eserlerini okuyup sindirmiş de olsak şundan kuşku

1. 1. Korintliler 15:1–4

2. 1. Timoteos 1:11

3. Yeremya 2:13; 14:3

4. 1. Korintliler 4:15

duymamalıyız ki, Müjde diye adlandırdığımız Everest'in eteklerine ulaşmaktan henüz çok uzağız. Sonsuzlukta dahi bu durum değişmeyecektir!

Bize sınırsız olanaklar sunan ve dikkatimizi sayısız seçeneklerin çektiği bir dünyada yaşıyoruz. Aynı şey, Hristiyanlık ve bir öğrencinin üzerinde çalıştığı geniş teolojik konular için de geçerlidir. Kutsal Kitap, içinde bir insanın tüm yaşamı boyunca inceleme yapabileceği ölçüde geniş, neredeyse sınırsız sayıda gerçek barındırmaktadır. Ancak bu temalardan biri hepsinin üzerindedir ve diğer bütün Kutsal Kitap'a ait gerçekleri anlayabilmek için temel niteliktedir: İsa Mesih'in Müjdesi! Bu tek bir mesajla, Tanrı gücünü en çok kilisede ve imanlının bireysel yaşamında gösterir.

Hristiyanlık tarihine baktığımızda hem kadınların hem de erkeklerin, Tanrı ve Tanrı'nın krallığı için sıradışı bir tutku taşıdıklarını görürüz. Biz de onlar gibi olmak ister ve nasıl olup da böylesi sürekli bir tutkuya sahip olduklarını merak ederiz. Yaşamlarını, doktrinlerini ve hizmetlerini dikkatlice incelediğimizde, birçok şeyde farklılık gösterdiklerini fakat buna rağmen ortak bir yönlerinin bulunduğunu görürüz: her biri Müjde'nin yüceliğini kavramış ve Müjde'nin güzelliği tutkularını alevlendirerek onları sürüklemiştir. Tanrı'nın, İsa Mesih'in kendisi ve hizmeti aracılığı ile halkı için yaptıklarını gittikçe daha fazla ve daha derinden anlamaları, yaşamları ve bıraktıkları mirasın gerçek ve sürekli bir tutku olduğunu ispatlamaktadır. Böyle bir bilginin yerini doldurabilecek başka bir bilgi yoktur!

Zamanla Hristiyanlık Müjdesi, müjde ya da iyi haber anlamına gelen Latince kelimesinden gelen olarak anılmaya başladı. Bu nedenle, imanlılardan genellikle müjdeciler diye söz edilir. Bizler Hristiyanız, çünkü kimliğimizi, yaşamımızı ve amacımızı Mesih'te buluruz. Bizler müjdeciyiz, çünkü Müjde'ye ve onun Tanrı tarafından insana en temel gerçek olarak vahyedildiğine iman ediyoruz. Bu bir önsöz, sonsöz ya da Hristiyanlığa giriş dersi değildir, dersin tamamıdır. Yaşam öykümüz, keşfe çıktığımız sınırsız bir hazineden ve duyurmak üzere yaşadığımız bir mesajdan ibarettir. Böylece İsa Mesih'in Müjdesi tek umudumuz, tek övüncümüz, tek tutkumuz olduğundan Hristiyan ve müjdeciler olduğumuzu söylüyoruz.

Günümüzde müjdeciler özellikle gençler için paydaşlıkla, müzikle, usta konuşmacılarla, duygusal hikayelerle ve içten yakarışlarla dolu ve imanlının tutkusunu harekete geçirebilme amaçlı birçok konferans düzenlemektedir. Ancak yarattıkları bütün heyecan çabucak söniyor. Sonunda, bu deneyimler küçük yüreklerde, yalnızca birkaç gün yanan küçük ateşler yakıyor.

Hakikatin ve dinmeyen tutkunun bir kişinin gerçeğin bilgisine sahip olmasından, özellikle de Müjde'nin gerçeğini bilmesinden kaynaklandığını unuttuk. Müjde'nin güzelliğini ne kadar kavrar-sanız, gücü de sizi o denli kavrar. Müjde'nin bir işareti, gerçekten yenilenmiş olan yüreği ardından sürükler. Her muhteşem belirtisi, ödüle doğru sakınmadan koşan adımları hızlandırır.⁵ Gerçek bir Hristiyanın yüreği, böylesi bir güzelliğe karşı koyamaz. Bu, günümüzün büyük bir ihtiyacıdır! Bu, yitirdiğimiz ve tekrar kazanmamız gereken bir şeydir: Müjde'yi bilmek ve onu duyurmak için duyulan eşit bir tutku!

MÜJDE'Yİ BİLDİRMEK

Elçi Pavlus, insanlık tarihinde ve kurtuluş öyküsünde Tanrı'nın krallığı için kullanılan insanların en önemlilerinden biriydi. Pavlus, büyük zulümlerin yaşandığı bir çağda Roma İmparatorluğu'nun tamamına Müjde'yi yaymakla sorumlu olan ve Rab'be nasıl hizmet edilmesi gerektiğini gösteren seçkin bir örnekti. İnsanın duyabileceği en inanılmaz mesajı basit bir şekilde duyurarak bunu başardı. Pavlus sıradışı armağanlara sahip bir adamdı, özellikle de zekâsı ve gayretiyle. Pavlus, hizmetten doğan gücünün özel armağanlara sahip olmasından değil, kendisine emanet edilen

5. Filipililer 3:13-14

Tanrı Sözü'nü güvenilir bir şekilde duyurmasından kaynaklandığını belirtmiştir. Korintliler'e birinci mektubunda, Pavlus şunları yazmıştır: "Çünkü Mesih beni vaftiz etmeye değil, Mesih'in çarmıhtaki ölümü boşa gitmesin diye, bilgece sözlere dayanmaksızın Müjde'yi yaymaya gönderdi... Yahudiler doğaüstü belirtiler ister, Grekler'se bilgelik arar. Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar. Oysa Mesih, çağrılmış olanlar için – ister Yahudi ister Grek olsun– Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeligidir."⁶

Pavlus, her şeyden önce bir vaizdi. Yeremya örneğinde olduğu gibi, ona da vaaz etme görevi verilmişti. Müjde, kemiklerinin içine hapsedilmiş, yüreğinde yanan bir ateşi sanki.⁷ Korintliler'e, "İman ettim, bu nedenle konuştum"⁸ ve "Müjde'yi yaymazsam vay halime!"⁹ demıştır. Müjde ile ilgili böyle bir kanaat ve vaaz, vaizin yüreğinde olmadıkça ortaya çıkamaz, var olan ise saklanamaz.

Tanrı, her çeşit insanı Müjde'nin mesajını yüklenmeye çağırmaktadır. Kimileri şen ve tasatsızken, kimileri ciddi ve ağırbaşlıdır. Fakat konu Müjde'ye geldiğinde Müjde'yi duyuran kişinin yüzü değişir ve karşımızda tamamen başka biri duruyor gibi olur. Sonsuzluk yüzünden yansır, perde kaldırılır, Müjde'nin yüceliği doğal ve saf bir tutkuyla ışıldar. Böylesi bir kişinin insan icadı hikayelere, ahlaki mesajlara ve kendi yüreğindeki düşüncelerini paylaşmaya pek az zamanı vardır. Tanrı Sözü'nü vaaz etmeye gelmiştir ve bunu yapmak zorundadır! İnsanlar Tanrı Sözü'nü işitene dek rahata eremez. İbrahim'in uşağı bile İbrahim'in¹⁰ mesajını iletmeden yemek yemediyse, Tanrı Sözü'nü duyuran kişi kendisine emanet edilen Müjde'yi iletmeden nasıl rahat edebilir?¹¹

Bazıları şimdiye kadar söylemiş olduklarımızda hemfikir değildir, çünkü birçokları için böylesi yürekte gelen bir vaaz, gerçekte taşıması gereken özelliklere sahip değildir. Bu tür bir vaaz, birçokları için günümüzün modern çağında etkili bir vaazın gereksindiği zerafet ve incelikten yoksundur. Başka görüşlere karşı biraz daha açık olan ve bu farklılıklara tevazu ile yaklaşan postmodern insan ise, özür diler gibi bir tutum takınmadan hakikati büyük bir cesaretle dile getiren tutku dolu bir vaizin, etkili bir vaazın önündeki en büyük engel olduğuna inanır. Bu tezin önemli bir bölümü şundan ibarettir: Vaaz verme şeklimizi değiştirmemiz gerekir, çünkü bu vaaz şekli dünyanın gözünde akılsızcadır.

Vaaza karşı böylesi bir yaklaşım, müjdecî topluluktaki yerimizi kaybettiğimize dair bir kanıttır. Müjde'nin kurtuluş mesajını dünyaya taşımada "akılsızca sayılan bildiriği" bir araç olarak tayan eden Tanrı'nın kendisidir.¹² Bu, vaazın akılsızca, mantıksız ve saçma olması gerektiği anlamına gelmez. Fakat Kutsal Yazılar bütün vaazın ölçütüdür; öyle ki, burada ölçüt düşmüş ve kendi gözünde bilge olan çürümüş bir kültürün, Tanrı Sözü'nü duymak yerine kulakları ve yürekleri okşayan çağdaş fikirleri tercih edişi olamaz.¹³

Pavlus gittiği her yerde Müjde'yi duyurdu ve biz de aynı örneği takip edersek doğrusunu yapmış oluruz. Müjde birçok araç kullanılarak duyurulsa da, Tanrı'nın Müjde'nin duyurulması için belirlediği özel bir araç yoktu. Bu nedenle yeni nesillere Müjde'yi duyurmak için yeni yollar bulmaya çalışanlar, araştırmalarına Kutsal Yazılar'la başlayıp bu araştırmalarını yine Kutsal Yazılar'la bitirirlerse doğrusunu yapmış olurlar. Mesih'e iman etmeyip, bedensel tutkularının ardından giden kişilere anketler aracılığıyla ibadette en çok görmek istedikleri şeyin ne olduğunu soranlar, anketler sonucu üzerinde fikir birliği edilen on bin düşünceden birinin bile Tanrı Sözü'nün taşıdığı

6. 1. Korintliler 1:17, 22–24

7. Yeremya 20:9

8. 2. Korintliler 4:13

9. 1. Korintliler 9:16

10. Yaratılış 24:33

11. Galatyalılar 2:7; 1. Selanikliler 2:4; 1. Timoteos 1:11; 6:20; 2. Timoteos 1:14; Titus 1:3

12. 1. Korintliler 1:21

13. Romalılar 1:22; 2. Timoteos 4:3

otoritenin zerresini taşıyamayacağını bilmelidirler.¹⁴ Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da buyurdukları ile bedensel tutkularının tutsağı olan günümüz kültürünün arzuları arasında aşilamaz derinlikte bir uçurum olduğunu anlamamız gerekir.

Gözlerini yalnızca maddi dünyaya dikmiş olan kişilerin, Kutsal Kitap'ın vaaz edilip yorumlanması yerine, kilisenin hem içinde hem de dışında drama, müzik ve medyanın yer almasını tercih etmelerine şaşmamalıyız.

Tanrı, insanın yüreğini değiştirmedikçe insanın Müjde'ye yaklaşımı, Gadaralılar'ın cinlerinin Rab İsa Mesih'e olan yaklaşımı gibi olacaktır: "Bizden ne istiyorsun?"¹⁵ Dünyasal tutkuların tutsağı olan adam, Kutsal Ruh'un yenileyici işi olmaksızın Müjde'ye gerçek bir ilgi duyamaz ve ondan hoşnut olamaz, bu mucize kişinin yüreğinde başlangıçta hor gördüğü Müjde'yi duymasıyla gerçekleşir. Bu nedenle dünyevi tutkularına hapsolmuş kişiye duymak istemediği mesajı vermeliyiz ve Kutsal Ruh da çalışmalıdır! Bu gerçekleşmeden günahkârlar Müjde'de bir domuzun inciyi güzel bulmasından, bir köpeğin ete saygı göstermesinden ve kör bir adamın Rembrandt'tan zevk almasından daha fazlasını bulamaz.¹⁶ Rab'be hizmet edenler, benliğin tutkularının ardından giden kişilere, onların düşmüş yüreklerinin arzuladığı türde bir hizmet vermezler. Onlara, Kutsal Ruh yüreklerinde mucizevi bir şekilde çalışmaya dek gerçek yiyeceği sunarak hizmet ederler; onlar da Kutsal Ruh'u tanır ve amacını bilirler, böylece tadararak ve görerek Rab'bin iyi olduğunu anlarlar.¹⁷

Müjde'nin duyurulmasıyla ilgili bu kısa tartışmayı sonlandırmadan önce, son bir şeyden daha söz etmeliyiz. Bazıları, büyük uyanış ve canlanma zamanlarında Tanrı Sözü'nün duyurulmasında son derece etkili olan bu tür bir yonteme günümüz kültürünün tahammül edemeyeceğini iddia eder. Onlara göre Jonathan Edwards, George Whitefield, Charles Spurgeon ve aynı görüşleri paylaşan diğer vaizler, modern insan tarafından alaya alınacak, eleştirilecek ve gülünç bulunarak hor görülecektir! Müjde'nin güvenilir bir şekilde vaaz edilmesi her kültürde, daima akılsızlıktır! Bu tür saldırıları ortadan kaldırabilme ve Müjde'yi daha kabul edilebilir hale getirme girişimleri, Müjde'nin gücünü her zaman zayıflatır. İnsanların taşıdığı umutlar zerafete, söz söyleme sanatına ve dünyasal bilgeliğe değil, Tanrı gücüne dayanmalıdır; kaldı ki, bu tür bir vaaz yontemi insanın kurtuluşu anlamına gelen ve Tanrı tarafından belirlenmiş olan Müjde'nin duyurulması işini de başarısızlığa uğratar.¹⁸

Günümüzde, demir ağlar gibi günahla örülmüş bir kültürde yaşıyoruz. Böylesi bir karanlık karşısında ahlaki öyküler anlatılmasının, eski özdeyişlerin tekrarlanmasının ve yaşamdan çıkarılan derslerin bir vaiz ya da ruhsal bir yaşam koçu tarafından paylaşılmasının gerçek bir gücü bulunmamaktadır! Kutsal Yazılar'ı bilen ve İsa Mesih'in Müjdesi'ni duyuracak vaizlere ihtiyacımız var, öyle ki, Rab'bin lütfu ile gittiği her kültüre karşı: "Bu Rab'bin buyruğudur" diye haykırabilsin!

14. Matta 5:18

15. Matta 8:29

16. Matta 7:6

17. Yeşaya 55:1-2; Mezmur 34:8

18. 1. Korintliler 1:27-30

BÖLÜM İKİ

Kabul Edilmesi Gereken Bir Müjde

Sizin de kabul edip bağlı kaldığınız Müjde.

— 1. KORİNTLİLER 15:1

Müjde Tanrı'nın insana mesajı olduğundan, belli tepkiler uyandırması ve bir tür yanıt gerektirdiğini varsaymaktayız. Yukarıdaki ayetten anlıyoruz ki, Korint'teki kilise Müjde'yi değerine uygun bir şekilde kabul etti ve bu, Tanrı'nın önünde durabilmeleri için bir temel oluşturdu. Eğer biz de Tanrı'ya uygun yaşamak istiyorsak, aynı davranışı sergilemeliyiz.

MÜJDE'Yİ KABUL ETMEK

İnsanlar kurtuluşa erişebilmek için, Tanrı'nın lütfu ile Müjde'yi kabul etmelidir. Peki, bu ne anlama gelmektedir? Esasında ne Türkçe'de ne de Kutsal Kitap Grekçesi'nde "kabul etmek" kelimesi ile ilgili sıradışı bir şey söz konusudur, fakat Müjde bağlamında sıradışı hale gelmektedir, hatta bu, Kutsal Yazılar'daki en radikal kelimelerden bir tanesidir.

İki şey birbirine taban tabana zıt olduğunda, birini kabul etmek diğerini reddetmek anlamına gelmektedir. Müjde'yle dünya arasında bir yakınlık ve benzerlik olmadığından, Müjde'yi kabul etmek dünyayı reddetmek demektir. Bu, Müjde'yi kabul etmenin ne kadar radikal bir eylem olabileceğini göstermektedir. Müjde'nin çağrısını kabul etmek ve onun ardından gitmek, gözle görülmeyen şeyler için gözle görülen şeyleri reddetmek anlamına gelir.¹ Bu, devlet düşmanı ve Tanrı'ya küfreden biri olduğu gerekçesiyle iki bin yıl önce ölen Mesih'e kul olmak için, kişisel bağımsızlıktan vazgeçmek demektir. Bu, insanların çoğunluğunu ve onların fikirlerini reddederek, görünüşte önemsiz bir azınlığın kilise olarak adlandırdığı topluluğa katılabilmeyi ve bunun için hor görülmeyle göze almak demektir. Bu, her şeyi riske atarak, dünyanın kurtarıcısı ve Tanrı'nın Oğlu olan çarmıha gerilmiş bir peygamberde yaşam olduğuna inanmaktır. Müjde'yi kabul etmek demek, İsa Mesih birinin yüreğine girsin diye yalnızca dua etmekten ibaret değil, aynı zamanda dünyayı bir yana iterek Mesih'in doluluğundan bereket almaya ve onun isteğini yerine getirmeye istekli olmak demektir.

İkincisi, Müjde'yi kabul eden kişi, Tanrı'nın önünde durabilme hakkını yalnızca İsa Mesih'e iman etmek suretiyle elde edebilir. Tek bir şeye iman etmenin tehlikeli ve en hafif tabirle akılsızca olduğuna dair yaygın bir inanç söz konusudur. Toplum, alternatif bir planı olmayan ya da kaçış planı bulunmayan, yatırımlarını farklı alanlara yönlendirmeyip bütün yumurtalarını aynı sepete koyan ya da ardından tüm köprüleri yıkan kişiyi ihmalkâr, kaygısız ve geniş bir insan olarak tanımlar. Ancak İsa Mesih'i kabul eden kişinin tam olarak yapması gereken şey budur. Hristiyan inancı her şeyin üzerindedir. Mesih'i gerçekten kabul etmek, diğer her şeyden umudu kesmek ve bütün umudu Mesih'e bağlamak demektir. Pavlus'un, eğer Mesih bir sahtekâr olsaydı, herkesten çok Hristiyanların acınacak halde olacağını söylemesinin nedeni budur² Gerçekten de eğer Mesih Kur-

1. İbraniler 11:1, 7, 27; 1. Petrus 1:8

2. 1. Korintliler 15:19

tarıcı değilse Hristiyan mahvolmuştur, çünkü başka bir planı ya da güvencesi yoktur. Hristiyan kişi imanla, "Rab sana güveniyorum, eğer sen beni kurtarmasaydın cehennemde olurum. Kurtuluşum için başka bir hazırlık yapmayacağım" der.

Müjde'yi gerçekten kabul etmek yalnızca günahattan dönme demek değildir, aynı zamanda Mesih dışında başka bir şeye umut bağlamamak, özellikle de insanın kendi gücüne güvenmemesi demektir. Müjde'yi gerçekten kabul etmiş kişi, Tanrı'nın önünde durmasının kendi erdeminden ve buna layık olmasından kaynaklandığına dair herhangi bir düşünceden tiksindir. Mesih'teki yeni yaşamı iyi işler meydana getirirse de, kurtulabilmek için o iyi işlerden medet ummaz, yalnızca Mesih'e ve onun kusursuz eylemine iman eder.

Üçüncü olarak, Müjde'yi kabul etmekle kabul edenin yaşamı İsa Mesih'in egemenliğine açılır, başka bir deyişle onun egemenliği altına girer. Modern çağ müjdeciliği, genellikle insanlara İsa Mesih'i yaşamlarının Rab'bi yapmalarını öğretir. Oysa onlara, Mesih'in huzurunda sevgiyle diz çökseler ya da O'na karşı nefretle dişlerini ve yumruklarını da sıksalar, her durumda İsa Mesih'in yaşamlarının Rab'bi olduğunu söylemek daha iyidir. Kutsal Yazılar, Rab ve Mesih olarak çarmıha gerdiğimiz İsa'ya dünyaya gönderenin Tanrı olduğunu belirtmektedir.³ Tanrı, kralını kutsal dağına oturtmuştur ve O'na karşı isyan edenlerle alay etmektedir.⁴ Tanrı, insanları (insanların böyle bir gücü olmasa da) İsa'ya Rab yapmaları için çağırmamaktadır, onları kendisinin Rab yaptığı Mesih'e itaat ederek yaşamaya çağırmaktadır. Bu nedenle, Müjde'nin yararlarını kabul etmeyi arzulayan bir kişi, öncelikle Müjde'nin Rab'bine bütün kişisel idaresini ve yetkisini bırakmaya istekli olup olmadığına karar vermelidir.

Müjde'yi duyuran kişiler olarak bunun koşullarını açıklarken çok dikkatli davranmalı, her şeyi açıkça ifade etmeli, terim ve kavramların fiilen ayırt edilemez hale gelmemeleri için onları hafifsememeli veya abartarak onlara anlamlarının üzerinde anlamlar yüklememeliyiz. Müjde'yi duyurduğumuz kişilere, Mesih'i kabul etmelerinin yaşamlarında yapacakları en akıllıca ama en tehlikeli şey olduğunu açıklamalıyız, aksi halde onlara karşı dürüst olamayacağımızı kavramalıyız. Mesih, C.S.Lewis'in Aslan, Cadı ve Dolap adlı eserlerindeki Aslan gibi evcilleştirilmiş ve tehlikesiz bir aslan değildir. Mesih'in, O'nu Rab'bi olarak kabul eden kişiden her şeyi isteme hakkı vardır. Yorgunları kendisine çağırın İsa, onlardan her şeyi, hatta bu karanlık ve düşmüş dünyada canlarını kendisi uğruna feda etmelerini isteyebilir.⁵ Müjde çağrısının tehlikesini anlamamış olan kişiler, Müjde'yi çok hafif ve yumuşatılmış olarak duymuş olan kişilerdir. Bütün tehlikelere rağmen onu duymuş ve Tanrı'nın inayetiyle cevap vermiş kişiler, akıllıca bir şey yapmıştır. Evrenin yaşam kaynağı, halkını sonsuz bir sevgiyle seven, onları kendi kanı aracılığıyla kurtaran ve verdiği sözlere karşılık beklemeden sadık kalan Her Şeye Gücü Yeten'i takip etmekten daha akla uygun ne olabilir ki!⁶ Ancak Tanrı bu karaktere sahip olmasaydı ve bu iyilikler O'nda olmasaydı bile O'nun ardından gitmek yine de en akıllıca iş olurdu. Kim O'nun isteğine karşı koyabilir?⁷ Bu ve bunun gibi birçok nedenden dolayı elçi bize: "Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur" demektedir.⁸

3. Elçilerin İşleri 2:36

4. Mezmur 2:4-6

5. Matta 11:28; 10:16, 39

6. Koloseliler 1:15-17; İbraniler 1:3; Yeremya 31:3; Vahiy 5:9; İbraniler 13:5; 2. Timoteos 2:13; 2. Korintliler 1:20; Matta 28:20

7. Romalılar 9:19; 2.Tarihler 20:6; Eyüp 9:12; Daniel 4:35

8. Romalılar 12:1

Dördüncüsü, Müjde'yi kabul etmek demek, Mesih'in her şeyin merkezi olduğuna dair gerçeğe ilgili bütünüyle farklı bir görüşü kabul etmek demektir. Bu nedenle teologlar, kurtuluşa ve Hristiyan yaşamına atıfla Mesih merkezli ifadesini kullanmışlardır. Mesih evrenimizin merkezi, kaynağı, amacı, hedefi, motivasyonu, yaptığımız ve bizi biz yapan her şeydir. Bir kişi Müjde'yi kabul ettiğinde, tüm yaşamını farklı bir merkezde yaşamaya başlar ve bu merkez Mesih'tir. Gerçek değişim sırasında gözle görülen belirtiler ani olmasa bile, ortaya çıkan etkileri muazzamdır. Bir gölün ortasına bir çakıl taşının atılması gibi, Müjde'nin dalgacıkları imanlının yaşamındaki tüm halkalara çarparak her birine temas eder. Gerçek bir kabul eylemi, kişinin Müjde'yi önceki yaşamına ek bir katkı olarak alması demek değildir, önceki yaşamını teslim edip karşılığında yeni bir yaşam alması demektir. Birini kabul etmek, diğerini yitirmektir. Bu, İsa Mesih'in açıkça öğrettiği bir şeydir: "Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır."⁹

Son olarak belirtmek gerekir ki, Müjde'yi kabul etmek, Mesih'i yaşam kaynağı ve sağlayıcı olarak kabul etmek anlamına gelir. Mesih, insan yaşamının yalnızca bir parçası veya onsuz da sahip olabileceği iyi şeylere ilave bir şey olarak kabul edilemez. Mesih, yaşamımızı süsleyen ve onu güzelleştiren bir aksesuar değildir. Müjde'yi kabul etmekle Mesih yaşamımız merkezi haline gelir.¹⁰

İmanlı olmayan birisine harika yaşamı için iltifat etmek, elde ettiği başarılarından dolayı onu övmek ve yalnızca tek bir şeyinin eksik olduğunu söyleyerek bu eksikliğin tamamlanması için İsa'ya ihtiyacı olduğunu belirtmek son derece yanlışır. Bunları söyleyen bir vaizin dışında Tanrı'ya bundan daha fazla aşağılayacak pek az şey bulunur. Daha önceki yaşamında yer alan en ihtişamlı şeyi bile Mesih'le karşılaştığında süprüntü saymış olan Pavlus'un davranış biçimi bu değildi.¹¹ Mesih'i, imanlı olmayanlara hiçbir zaman, zaten harika olan bir pastanın tepesindeki çilek gibi sunmamalıyız. İmanlı olmayan kişi kendisinde yaşam olmadığını görmeli, Mesih'ten önceki bütün başarılarının kumdan yapılma boş birer abide olduğunu ve geçip gideceğini anlamalıdır.

İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz"¹² demiştir. Bu "çetin söz"ün anlamı, Mesih'in yaşamımıza yalnızca çeşni katan ya da onu tamamlayan bir unsur değil, yaşamımızın gerçek sağlayıcısı olması gerektiğidir.¹³

İmanlı için İsa gökten verilen Man'dır, çölün ortasında diri sular fışkıran Kaya'dır, yaşam ve bereket sağlayan Asma'dır.¹⁴ Gerçekten Mesih'te olan kişi, yaşam ekmeği olmayanın ardından gitmeyi bırakır ve onunla doymaz; göklerden inen ekmeği arar, öyle ki ondan yesin ve ölmesin.¹⁵

Müjde'yi duyuran kişinin haykırışı insanın yalnızca tövbe etmesi için değil, Müjde'yi kabul etmesi için de olmalıdır. Müjde'yi duyuran kişi, yalnızca günümüz çağının doyurmayan yiyeceğini ortaya çıkarıp ifşa etmekle kalmamalı, aynı zamanda gerçek yiyeceğin bulunduğu kaynağı da göstermelidir. Ayrıca Davut'un tüm insanlara verdiği, "Tadın ve görün, RAB ne iyidir"¹⁶ öğüdüne katılmalıdır. Buna ilâveten vaiz, Mesih'i tatmış ve gerçekten kurtulmuş olan bir kişinin onu tatmaya devam ederek Mesih'ten hoşnut kalacağını ve ondan ayrılma düşüncesini bile katlanılmaz bulacağını belirterek tüm insanları uyarmalıdır.

9. Matta 16:25

10. Koloseliler 3:4

11. Filipililer 3:7-8

12. Yuhanna 6:53

13. Yuhanna 6:60

14. Yuhanna 6:31-35, 41, 47-51, 58; 1. Korintliler 10:4; Yuhanna 15:5-6

15. Yeşaya 55:2; Yuhanna 6:50

16. Mezmur 34:8

MÜJDE'YE BAĞLI KALMAK

Kutsal Kitap'tan sadece Müjde'yi kabul etmemiz gerektiğini değil, aynı zamanda ona bağlı kalmamız gerektiğini de öğreniyoruz! Pavlus, "Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığınız Müjde'yi anımsatmak istiyorum" demektedir. Bu basit açıklama iki farklı, ama aynı zamanda birbiriyle ilişkili gerçeği ortaya koyar. Bunlardan ilki imanlının Müjde'den dolayı Tanrı'nın önündeki pozisyonu ile ilgilidir, ikincisi ise imanlının Müjde'ye ilişkin imanı ya da imanda kalma azmi ile ilgilidir. Bu her iki gerçek de imanlının gelecek yaşamında önemli etkilere yol açar. Bunlardan ilki Hristiyan imanının dayanması gereken büyük bir temel taşı niteliğindedir: İmanlı, Tanrı'nın önünde Mesih'te ve Müjde'de kalarak durabilir. İkinci gerçek, Müjde'nin Hristiyanın yaşamını şekillendirmede güçlü bir araç olmasıdır ve kişi, yaşamını Müjde'nin üzerine kurduğu için sarsılmaz.

Kutsal Kitap'a bağlı Hristiyanlığın temel gerçeği, imanlının Tanrı'nın önünde durabilme hakkına Müjde'de –sadece Mesih'te– kalarak sahip olabileceğine ilişkindir. Davut'un mezmurları insanın en büyük ikilemiyle yüzleşir: "RAB'bin dağına kim çıkabilir, kutsal yerinde kim durabilir? Elleri pak, yüreği temiz olan, gönlünü putlara kaptırmayan, yalan yere ant içmeyen."¹⁷ Kişisel ve ahlaki bir Tanrı'nın var olduğuna dair kafa yorup bunu çok düşük bir ihtimal olarak gören kişi bile, Davut'un sorusu ile korkuya kapılmalıdır. Anlayışı kıt değilse ve vicdanı da kararmamışsa, tüm yeryüzünün Yargıcı önünde durabilmesine yetecek niteliklere sahip olmadığını anlaması gerekir.¹⁸ Kutsal Yazılar, kişinin yüreğinin derinliklerine bakması halinde, yüreğinin her şeyden daha aldatıcı ve zihnin kavrayabileceğinden bile daha kötü olduğunu anlayacağını söyler.¹⁹ Zihninden geçenlere göz atarsa, orada kötülük dolu düşüncelerin yer ettiğini görür.²⁰ Eğer kendi konuşmalarını dikkatle dinlerse, bunların yalan, lanet okuma ve acılık ile dolu olduğunu fark edecektir.²¹ Elleri baktığında, sayısız suçun lekesi ile kirlenmiş olduğunu görecektir. Umutsuzluk içinde en erdemli işi ile utancını gizleme arayışına girdiğinde, cüzzamlı bir kişinin kokuşmuş çürümüşlüğüne büründüğünü görecektir.²² Kendisini külle yıkasa ve çok fazla sabun da kullansa, günahın lekesinden arınamaz.²³ Nereye dönse kendisini suçlu, yargılanmış ve umutsuz görür.

İşte bu mutlak umutsuzluk ve teslimiyet anında ışığa kavuşmuş ve yenilenmiş günahkâr, Mesih'e bakar ve O'nda umut bulur. Kendi doğruluğundan vazgeçerek, yalnızca lütuf ile ve iman aracılığıyla doğru kılındığına iman eder.²⁴ O andan itibaren, bir Hristiyanın iki işaretini de taşımaya başlar: İsa Mesih'le övünür ve bedene duyduğu güvenden vazgeçer.²⁵ Tanrı'ya iman etmiş ve bu, kendilerine doğruluk sayılmış kutsalın topluluğuna girer.²⁶ Kendisini Mesih'e bırakır ve eğer kaderine terk edilseydi başına neler gelebileceğini düşünerek Mesih'e büyük bir güçle sarılır. Sadece Mesih'e dayanır ve O'ndan ayrılmaz. Rab'bin dağına çıkabileceğine ve O'nun kutsal tapınağında yalnızca Mesih'in vasıfları ve erdemi sayesinde bulunabileceğine ikna olur. Eski bir ezgi yazarının sözlerini yorumlarsak: "[Kişinin] umudu Mesih'in kanına ve doğruluğuna dayanmaktadır. En tatlı yalana bile kanmaz, ancak İsa'nın ismine güvenir. Mesih'in, Sarsılmaz Kaya'nın üzerine kuruludur, diğer tüm zemin batan kumdan ibarettir."²⁷

17. Mezmur 24:3-4

18. Mezmurlar 14:1; 53:1

19. Yeremya 17:9

20. Yeremya 4:14

21. Romalılar 3:13-14

22. Yeşaya 64:6

23. Yeremya 2:22

24. Efesliler 2:8-9

25. Filipililer 3:3

26. Yaratılış 15:6; Galatyalılar 3:6

27. Edward Mote'in "Sağlam Kaya"sından uyarlanmıştır.

Hristiyan inancı, Tanrı'nın önünde durmanın sadece Mesih aracılığıyla mümkün olabileceği vaadinde bulunur. Bunu gerçek kabul ederek, Müjde'ye bağlılık ve ona dayanma konusunda kararlı olmalıyız. "Bağlı kalmak" kelimesi, fiziksel olarak "dayanmak" anlamına gelen Grekçe kelimesinden gelir. Fakat Yeni Antlaşma'da, sıklıkla kararlılık, metanet, sağlamlık ve sarsılmaz olma nitelikleri anlamında kullanılır. Ruhsal savaşa ilgili açıklamalarında Pavlus, imanlılara "şeytanın hilelerine karşı dayanma" öğüdüyle bu kelimeyi üç kez kullanır.²⁸ İlgili bir fiilden, imanlıların Rab'de, imanda, Tanrı'nın lütfunda ve elçisel geleneklerde sağlam durması gerektiğini öğreniyoruz.²⁹

Tüm bunların ötesinde, imanlı Müjde'ye bağlı kalmalı ve ondan kopmamalıdır. Eğer bu temel taşı ortadan kalkarsa, bütün bina da onunla birlikte çöker. İşte bu nedendir ki, elçi Pavlus Galatya'daki kiliseye en sert uyarılarından birini yapar: "Sizi Mesih'in lütfuyla çağırma bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum. Gerçekte başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır. İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona! Daha önce söylediğimizi şimdi yine söylüyorum: Bir kimse size kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun!"³⁰

Kutsal Yazılar'ın her kelimesi ve doktrini önemlidir ama bazı doktrinler diğerlerinden daha önemlidir. Ebedi kurtuluşumuz eklesiyoloji ve eskatoloji farkına değil, tamamen Müjde'ye dayanır.³¹ Kutsallaşma yolcuğu sırasında, en olgun ve gayretli Hristiyan bile imanının en küçük noktalarıyla ilgili düşüncelerini zamanla değiştirebilir; ancak Müjde'nin temellerinden uzaklaşmayacaktır.³² Müjde'yi gerçekten kabul etmiş kadın, erkek, genç, yaşlı ya da çocuk ona bağlı kalacaktır ve bu bağlılık Müjde'yi gerçekten kabul etmiş olduklarını ispatlar.

İsa Mesih'in Müjdesi'ni hor gören ve ona düşman olan bir dünyada yaşıyoruz. Bunun da ötesinde, bu dünya, diğer bütün doktrinlerden çok daha fazla şekilde Müjde'ye karşı çıkan ve elinden gelse onu ortadan kaldıracak olan kötülüğün gücü altındadır.³³ Doğrusu, eğer Müjde'de İsa ile şeytanın adlarının yerlerini değiştirerek İsa yerine şeytanı yüceltseydik, o zaman şeytan büyük bir mutlulukla herkese Kutsal Kitap dağıtmaya başlar ve kendisine itaat edilmesi için çaba harcardı. Ancak şunu da belirtelim ki, Müjde olmadan Hristiyanlık inancının bütün sisteminin altüst olması kaçınılmazdır.

İmanlılar olarak Müjde'yi yalnızca kabul etmekle kalmamalı, aynı zamanda tavizsiz bir şekilde ona bağlı kalmalıyız. Gafil avlanmamak için şeytanın hilelerinden habersiz yaşamamalıyız.³⁴ Sözde kurtarıcılar, Mesih'e olan inancımızı çalmaya çalıştıklarında bizi ele geçirmelerine izin vermeme- liyiz! Yasacılar, Mesih'e olan inancımızı ek yasa ve öğretilerle tamamlamaya çalıştığında bu fırsatı onlara tanımamalıyız. Kendisini peygamber ilan etmiş kişiler Müjde'yi yeniden ambalajlayıp onu daha çekici ya da kültüre daha uyumlu hale getirdiklerinde onları takip etmemeliyiz. Suçlayıcı kişi, günahımıza işaret edip övünç duyduğumuz umudumuz (Mesih) ile alay ettiğinde Müjde'ye yönelip ona dayanmalıyız; suçlamaları pohpohlamaya dönüştüğünde ve ödülü hak edişimiz konusunda dindarlığımıza vurgu yaptığında, onu, vaadi ortaya koyan şu sözlerle yanıtlamalıyız: "Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için."³⁵

28. Efesliler 6:11, 13, 14

29. İlgili fiil 'dur. Filipililer 4:1, 1. Selanikliler 3:8; 1. Korintliler 16:13; 1. Petrus 5:12; 2. Selanikliler 2:15

30. Galatyalılar 1:6-9

31. Eklesiyoloji kilise, eskatoloji ise tamamlama ya da son günler öğretisine atıfta bulunur.

32. Koloseliler 1:22-23

33. 1. Yuhanna 5:19

34. 2. Korintliler 2:11

35. Galatyalılar 6:14

BÖLÜM ÜÇ

Sayesinde Kurtulduğumuz Müjde

Size müjdelediğim söze sınırsız sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz.

— 1. KORİNTLİLER 15:2

Hristiyan inancı içerisindeki her doktrin, bir denge gözetilerek benimsenmelidir. Bir gerçeğin önemi fazla vurgulayıp diğerlerini yok saydığımızda ya da ihmal ettiğimizde büyük bir tehlikeye düşeriz. Ancak Müjde'nin üstünlüğünü aşırı vurgulamak olanaksızdır. Çünkü Müjde ile aşırıya kaçamayız. Bu hakikat, Müjde'nin Tanrı'dan insana verilen en büyük vahiy ve insanı kurtarabilecek tek mesaj olması sayesinde açığa çıkmaktadır. Sonuç olarak, azimkâr bir şekilde tutunmamız gereken tek mesajdır Müjde. Kutsal Kitap gerçeğinden en ufak bir uzaklaşma bile tehlikeli olmasına rağmen, ebedi geleceğimizi tehlikeye sokmadan da pek çok şeyi yanlış anlayabiliriz. Ama Müjde hakkında yanlış olmak her şey hakkında yanlışlığa düşmektir! Müjde'nin üstünlüğünü görmemek, onu büsbütün yanlış anlamaya yol açar!

KURTARAN BİR MÜJDE

Ayette yer alan, "kurtulursunuz" ifadesi, bir geniş zaman fiilidir ve "hem şimdiki süreci hem de gelecekteki gerçeği"¹ ifade eder. Kutsal Yazılar'ın kurtuluşu geçmiş, şimdiki ve gelecek zaman olmak üzere üç farklı zaman diliminde tanımladığını unutmamalıyız. Kurtuluşun bu zaman kalıplarından herhangi birini yok saymak, bir bütün olarak kurtuluşla ilgili çarpık ya da sağlıklı bir görüşe sahip olmamıza neden olur. Geçmişte Tanrı, imanlıyı günahın mahkumiyetinden kurtardı. Bu, kişinin Hristiyan olması, Tanrı'nın Müjde'yle ilgili tanıklığına iman etmesi ve bunun ona doğruluk sayılması sayesinde gerçekleşti.² Kutsal Yazılar, bunu genellikle aklanma olarak dile getirir.³

İman eden kişi, günahın gücünden kurtulur. Bu, Yeni Antlaşma boyunca basamak basamak ilerleyen bir kutsallaşma sürecidir. İmanlı, Tanrı'nın işçisidir ve Tanrı bu kişide kendi iyi amacı doğrultusunda çalışır.⁴ Tanrı imanlıyı Söz ve Ruh, sıkıntılar ve denemeler, bereket ve disiplin aracılığıyla değiştirir ve tüm yaşamını İsa Mesih'e benzer kılar.⁵

Gelecekte imanlı tamamen ve ebediyen günahın köleliğinden kurtarılacaktır. Çünkü iyi bir işe başlamış olan Tanrı onu tamamlayacaktır.⁶ Elçi Pavlus'un, kurtuluşun altın zinciri ile ilgili söylemiş

1. David E. Garland, *1 Corinthians: Baker Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids: Baker Academic, 2003), 682.
2. Romalılar 4:20–22
3. Romalılar 5:1
4. Efesliler 2:10; Filipililer 2:13
5. Romalılar 8:29
6. Filipililer 1:6

olduğu gibi: "Tanrı'nın kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun. Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti."⁷

Dünyevi ve değersiz şeylerin yüceltilerek öne çıkartıldığı bir çağda yaşıyoruz ve Tanrı halkı arasında bunlara önem verilmemesi gerekir. Gerçek bir ilgiyi hak ediyorlarmış gibi bu geçici hazlara karşı arzu duymaktayız. Fakat tek bir gerçeği benimsemeliyiz: Müjde'nin en büyük vaadi kurtuluşur. Bu tek gerçeğe kıyasla diğer bütün vaat ve yararlar boştur: Müjde kurtuluş için Tanrı gücüdür ve Rab'bi adıyla çağıran herkes kurtulacaktır.⁸

Elçi Petrus'a göre, kurtuluş imanlının imanının nihai sonucu veya hedefidir.⁹ Mesih'in halkı için yapmış olduğu her şeyin ardındaki amaçtır ve imanlının ulaşmak için çabalaması gereken en büyük hedefdir ve duyması gereken arzu bu olmalıdır. Tanrı, İsa Mesih'in Müjdesi aracılığıyla elde edilecek nihai kurtuluştan daha büyük bir armağan veremez ve imanlı da bundan daha büyük bir umuda ve motivasyona sahip olamaz.

Mesih'in önünde Hristiyan olmadan önce hangi konumda olduğumuzu ve neyi hak etmiş olduğumuzu fark ettiğimizde, Müjde'nin bizim için ne büyük bir anlam ifade ettiğini daha iyi anlarız. Bizler doğamız ve eylemlerimiz sonucu günahkârdık ve mahva gidecek ölçüde bozulmuştuk. Tanrı'nın yargı kürsüsünün önünde özrü olmayan yasa çiğneyenler ve suçlularдық.¹⁰ Ölümünden ve sonsuz lanetten başka bir şeyi hak etmiyorduk, fakat şimdi Tanrı'nın biricik Oğlu'nun kanı bizi kurtarmaktadır. Bir zamanlar çaresiz günahkârlar ve Tanrı düşmanlarıyken Mesih, bizim de eskiden olduğumuz gibi, Tanrı tanımayanlar için öldü.¹¹ O'nun aracılığıyla, bir zamanlar uzaktayken yakına getirildik.¹² O'nun bol lütfu sayesinde ve kanı aracılığıyla kefaretimiz ödendi ve günahlarımız bağışlandı.¹³ Günahlarımızdan kurtarıldık, Tanrı'yla barıştırıldık ve Tanrı'nın çocukları olarak O'nunla paydaşlığa çağrıldık! Bundan başka ne isteyebilir ya da neye ihtiyaç duyabiliriz? Tanrı'nın biricik Oğlu'nun kanı aracılığıyla sağlanan kurtuluş armağanı ebediyen yüreklerimizi doldurup taşırmaya yetmez mi? Bu, bizim uğrumuza ölen Mesih için yaşamamız konusunda yeterli motivasyonu sağlamaya yetmez mi? Diğer vaatler için neye ihtiyaç duymaktayız? O'nun için büyük gayretle yaşamayacak mıyız, çünkü O bize yalnız sonsuz yaşamı vaat etmekle kalmaz, ayrıca huzurlu, zengin ve onurlu bir şekilde yaşamamız konusunda da vaatte bulunur. Bunlardan hangisi kurtuluş armağanı ile ve Mesih'i tanımakla kıyaslanabilir? İsa Mesih'ten başka şeyler vaat ederek, bizi tath dille kandırmaya çalışanlar bizden uzak olsun! Sevdiğiniz sizden alınmış olabilir, bir dostunuz veya düşmanınız tarafından iftiraya uğramış da olabilirsiniz, bu gibi durumlarda dahi sevmek, övmek ve O'na hizmet etmek için gerekli bütün adanmışlığı yalnızca tek bir şeyde bulmalısınız: Mesih'in kanını ruhumuz için döktüğü gerçeği. Bu tek kutsal tutku, pak ve saf inancı beslemektedir.

Öyleyse ebedi kurtuluş vaadinin tek başına insanları Mesih'e yöneltme konusunda neden eski gücü yok? Modern insan, neden Müjde'nin dünyasal yaşamda ona verebilecekleri konusu ile daha fazla ilgili? İlk olarak belirtelim ki, günümüzde Söz hizmetkârları, kesin yargı ve cehennem tehlikesinden söz etmemektedirler. Söz hizmetkârları bu gerçekleri Kutsal Kitap'a uygun ve açık bir şekilde öğretirse, insanlar ebedi mahkumiyetten kurtulmanın en gerekli şey olduğunu ve günümüzün "pratik" ihtiyaçlarının ise bununla kıyaslandığında son derece önemsiz kalacağını görecektir. İkinci

7. Romalılar 8:28-30

8. Romalılar 1:16; 10:13

9. 1. Petrus 1:9

10. Efesliler 2:1-3; Romalılar 3:10-19

11. Romalılar 5:6-10

12. Efesliler 2:13

13. Efesliler 1:7

olarak, sokakta gördüğümüz ve kilise sıralarında oturan çoğu insanın dünyevi isteklerin peşinde koşan kişiler olduklarını ve böylelerinin gelecek dünyadan çok bu dünyayı bağırklarına bastıklarını anlamamız gerekir. Bu kişiler, Tanrı ve sonsuzlukla ilgili şeylere pek az ilgi duymaktadır.¹⁴ Pek çoğu, kutsallaşma ile ilgili bir vaaz dinlemek yerine, Rab'bi görmeyecekleri kişisel gelişim ve farkındalık konferansına katılırlar.¹⁵ Birçokları daha iyi bir yaşam için kıtaları ve denizleri aşar ama Mesih'in sınırsız değeri ya da çektiği acılar hakkında bir toplantıya katılmak için caddenin karşısına geçmezler.

Müjde'nin, kişinin yaşamdaki konumunu değiştirip geliştirebileceği doğru olsa da, Müjde'nin kâhyaları olarak, bizi dinleyenlere ve cemaate İsa Mesih'ten ve sonsuz yaşamdan başka vaatlerde bulunup sözler vermekten kaçınılmalıyız. Bu, günümüzün modern müjdecilik çağında radikal olmanın ötesine bile geçse, doğrusu, kitlelere şu şekilde haykırmaktır: "İsa Mesih size iki şey vaat etmektedir: Umut edeceğiniz sonsuz bir yaşam ve öleceğiniz bir çarmıh.¹⁶ Ruh ve Gelin 'Gel' diyorlar."¹⁷

MÜJDE'YE SIMSIKI SARILMAK

Kutsalların sonuna kadar dayanması doktrini, bu doktrini anlayan imanlı için en değerli hakikatlerden biridir.¹⁸ Bizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu tamamlayacağını bilmek bizim için en büyük teşvik ve teselli kaynağıdır.¹⁹ Fakat bu doktrin büyük ölçüde çarpıtılmaktadır, özellikle iman etmemiş ve hâlâ günahlarının içinde olan sayısız kişinin elinde sahte bir güvencenin en büyük aracı haline getirilmiştir. Bu "sert bir söz"dür ama gerçektir.

Bölümün başındaki ayette elçi Pavlus, "Size müjdelediğim söze eğer sınıksıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz" demektedir. Eğer kelimesi, göz ardı edemeyeceğimiz veya yok sayamayacağımız bir koşul cümlesi oluşturmaktadır. Mantık ortadadır: bir kişi eğer Müjde'ye sınıksıkı sarılırsa kurtulur, eğer sarılmazsa kurtulamaz. Bu, kutsalların sonuna kadar dayanması doktrinini inkâr etmek demek değil, aksine bu doktrinin açıklamasıdır. Onları kurtaran Rab'bin lütfu ve gücü, onları son güne kadar Rab'de tutacaktır. Ancak Tanrı'ya gerçekten iman etmelerinin delili de, Tanrı'yla ilgili şeylerde yollarına devam etmeleri ve Tanrı'dan dönmemeleridir. Bedene karşı hâlâ mücadele etmelerine ve bu konuda birçok kez başarısızlığa uğramalarına karşın, yaşamları tüm yönleri ile hem iman, hem de kutsallaşma konusunda mutlak ve dikkate değer bir gelişim ortaya koyacaktır. Sonuna kadar dayanmaları onları kurtarmaz ya da lütfu mazhar olmalarını sağlamaz, fakat gerçekten imanla kurtuldukları için lütfu mazhar olduklarını ortaya koyar. Daha açık belirtmek gerekirse, gerçek imanın tasdiki, Mesih'e iman ettiğini açıkça dile getiren ve bu imana sonuna dek dayanan kişinin, yaşamının her evresinde ve tüm yönleri ile kutsallaşma konusunda gelişim göstermesidir. Eğer bir kişi Mesih'e iman ettiğini söyleyip buna rağmen günahta yaşıyor ya da iman hayatında bir gelişim göstermiyorsa, bu onun kurtuluşunu yitirdiği anlamına gelmez; aslında hiçbir zaman iman etmemiş olduğunu gösterir.

Bu gerçek, Kutsal Yazılar'ın kurtuluşla ilgili öğretisinin her yerinde geçmektedir. İsa Mesih, imanda sonuna kadar dayanan kişinin kurtulacağını öğretmiştir.²⁰ İsa, tohum benzetmesinde, bir-

14. Romalılar 8:5

15. İbraniler 12:14

16. Bu ilk kez yazarın bulduğu ve kullandığı bir söz değildir, bu sözleri yıllar önce Leonard Ravenhill'in verdiği bir konferansta duymuştur.

17. Vahiy 22:17

18. İlk Baptist inanç açıklaması, kutsalların sonuna dayanması doktrinini şöyle açıklar: "Tanrı'nın Sevgili Oğlu'nda kabul ettiği ve Ruh'uyla kutsallaştırdığı kişiler asla tamamen ve nihai olarak lütuf konumundan düşmezler, ancak kesinlikle sonuna kadar dayanırlar."

19. Filipililer 1:6

20. Matta 24:13

çocuklarının krallığın Müjdesi'ni benimsiyor gibi gözükmese de rağmen, bunlardan çoğunun zulüm, ayartma, dünyasal kaygılar ve zenginliğin aldattıcılığı yüzünden düşeceklerini söylemektedir.²¹ Efes'teki kiliseyi terk edenlerden bahseden elçi Yuhanna, "Bunlar aramızdan çıktılar, ama bizden değildiler. Bizden olsalardı, bizimle kalırlardı. Ayrılmaları hiçbirinin bizden olmadığını ortaya çıkardı"²² demektedir.

Kutsal Yazılar'ın, imanlının Mesih'teki güvencesini inkâr etmediğini tekrar belirtmek gerekir. Tanrı'nın gerçekten iman etmiş çocuğu, onda iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın gücünden ve sadakatinden ötürü imanda sonuna kadar dayanacaktır.²³ Ancak bu uyarıların Hristiyanlık inancında önemli bir işlevi vardır ve göz ardı edilmemelidir. Çünkü bu, gerçek ile sahte iman arasındaki farkın ayırt edilmesini sağlar, imanlının çağrısından ve seçilmişliğinden emin olabilmesi için tüm gayretini ortaya koyması konusunda ise bir uyarı vazifesi görür.²⁴

Bu uyarılar özellikle Batı'daki müjdeciliğin şu andaki durumuyla son derece ilgilidir ve Mesih'e iman eden kişiler için dikkate alınması gereken imalar içermektedir. Çünkü bir zamanlar etmiş olduğu bir dua ile İsa'nın yaşamına girmesini istediği için kurtulduğunu ve Hristiyan olduğunu düşünen birçok kişi bulunmaktadır. Fakat bu kişiler imana sınıksız sarılmamışlardır. Bu dünyaya ait olmaktan vazgeçmemişler, vazgeçmiş olsalar da kısa süre sonra eski yaşamlarına geri dönmüşlerdir. Gerçek bir Rab korkusuna sahip değillerdir. Yaşamlarında tanrısal lütfun güzel kokusu yoktur. İçsel değişimleri ile ilgili dışarıdan görülen hiçbir kanıt yoktur. Tanrı'nın bütün çocuklarına sağlamış olduğu tanrısal disipline ait bir ipucu bile yoktur.²⁵ Yine de geçmişte vermiş oldukları bir karardan ve ettikleri duanın içten olduğuna dair inançlarından ötürü kurtuluşlarından emindirler. Böyle bir düşünce istediği kadar popüler olsun, Kutsal Kitap'tan doğan bir temeli yoktur.

Hristiyanlığa geçiş ölümünden yaşama geçiştir ve bunun İsa Mesih'e iman etmek suretiyle ve belirli bir zaman diliminde gerçekleştiği doğrudur.²⁶ Ancak bir kişinin ölümünden yaşama geçtiğinin Kutsal Kitap'a dayalı güvencesi sadece Hristiyanlığa geçiş anı ile ilgili bir incelemeye bağlı değildir, bu aynı zamanda kişinin o andan itibaren yaşamının da incelenmesine dayanır. Büyük dünyevi arzuların ortasında, elçi Pavlus Korintliler'den geçmişteki Hristiyanlığa geçiş anlarını yeniden değerlendirmelerini istemedi, fakat mevcut yaşamlarını gözden geçirmeleri konusunda onları uyardı.²⁷

Pavlus'un sözde Hristiyanlık konusundaki uyarılarını dikkate alırsak doğrusunu yapmış oluruz. Hristiyan olmuş olanlar bilmelidir ki, bunu onlara öğretmek bizim de vazifemizdir. Tanrı'nın bizi sonsuz ölümden kurtaran işi bugün de devam etmektedir ve son güne kadar da devam edecektir. Bize müjdelenen söze eğer sınıksız sarılırsak kurtuluruz. Eğer durum bundan farklıysa ya çok az güvencemiz vardır ya da hiç yoktur. Kutsal Kitap'a ait bu hakikat, inanç ve tutku ile doğru bir şekilde vaaz edildiğinde kilise sıralarında oturan sayısız insanın sahte güvencesi yok edilmiş olur ve bu durum birçoklarının kurtuluşu ile sonuçlanır. Tanrı, kilisenin tanıklığını mahveden bu yanlış güvencenin, çağın en büyük illetlerinden ve yıkımlarından biri olduğunu anlayan insanları ödüllendirecektir. Batı'da, her Pazar günü en büyük hizmet alanlarından birinin kilisemizin sıraları olduğunu ne zaman fark edeceğiz? Ne zaman Müjde'ye üstünkörü yaklaştığımızı, gerçek Hristiyanlığın doğasını göz ardı ettiğimizi ve merhametle uygulanan kilise disiplinini reddedişimizin bu büyük ve ölümcül aldatmacaya yol açtığını kabul edeceğiz?

21. Matta 13:21-22

22. 1. Yuhanna 2:19

23. Filipililer 1:6

24. 2. Petrus 1:5-10

25. İbraniler 12:8

26. Yuhanna 5:24

27. 2. Korintliler 13:5

BÖLÜM DÖRT

Öncelikli Öneme Sahip Bir Müjde

Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim.

— 1. KORİNTLİLER 15:3

İsa Mesih'in Müjdesi'nden daha büyük öneme sahip başka hiçbir söz veya gerçek yoktur. Kutsal Yazılar birçok mesajla doludur, içlerinden en küçüğü dünyanın bütün zenginliklerinden ve insan aklındaki en değerli düşüncelerden bile daha önemlidir. Eğer Kutsal Yazılar'ın en küçük zerresi altından daha değerliyse, Müjde'nin önemine nasıl paha biçebiliriz?¹ Kutsal Yazılar kendi içinde bile eşsizdir, öyle ki Müjde'nin bir eşi benzeri yoktur. Görkemli bir şekilde yazılmış olsa da, yaratılış hikayesi dahi çarmıhın mesajı önünde eğilir. Musa'nın yasası ve peygamberlerin sözleri, kendilerinden öte bu tek mesaja dikkat çeker. Görkem dolu olsa da, Mesih'in ikinci gelişi bile Müjde'nin gölgesinde kalır. İsa Mesih'in Müjdesi'nin taşıdığı en büyük ve esaslı mesajının, Hristiyanlık inancının akropolü ve imanlının umut kaynağı olduğunu söylemek abartılı bir ifade olmayacaktır.²

Tanrı'nın krallığı ve yüceliği için daha önemli, yararlı ve gerekli başka hiçbir şey yoktur! Süleyman'ın Özdeyişleri'nden alıntı yaparak, Müjde'yle ilgili şunları söyleyebiliriz: "Gümüş kazanmaktansa onu kazanmak daha iyidir. Onun yararı altından daha çoktur. Daha değerlidir mücevherden, dileyeceğin hiçbir şey onunla kıyaslanamaz."³

Bu doğrudur, Müjde bizim en büyük takıntımız haline gelmelidir. Bu imkansız bir görev olmasına rağmen, harcayacağımız çabayı hak edecektir, çünkü imanlı Müjde'de Tanrı'nın bütün zenginliklerini bulur ve gerçek sevinç kaynağına kavuşur. Tanrı'nın lütfunu derinden duyumsayabilmek için kendimizi her türlü kıymetsiz zevkten ve yetersiz çabadan arındırmamız buna değecektir; Eyüp 28:1-9'da yer alan ve bu tür bir tutkuyu güzel bir şekilde anlatan mesaj buna güzel bir örnektir:

Gümüş maden ocağından elde edilir, altını arıtmak için de bir yer vardır. Demir topraktan çıkarılır, bakırsa taştan. İnsan karanlığa son verir, koyu karanlığın, ölüm gölgesinin taşlarını son sınırına kadar araştırır. Maden kuyusunu insanların oturduğu yerden uzakta açar, insan ayağının unuttuğu yerlerde, herkesten uzak iplere sarılıp sallanır. Ekmek topraktan çıkar, toprağın altı ise yanmış, altüst olmuştur. Kayalarından laciverttaşı çıkar, yüzeyi altın tozunu andırır. Yırtıcı kuş yolu bilmez, doğanın gözü onu görmemiştir. Güçlü

1. Eyüp 28:6

2. Akropol, Grekçe ve kelimelerinden gelir ve şehrin en yüksek noktasındaki iç kale demektir. Müjde, Hristiyanlık inancının en tepesindeki iç kaledir.

3. Süleyman'ın Özdeyişleri 3:14-15

hayvanlar oraya ayak basmamış, aslan oradan geçmemiştir. Madenci elini çakmak taşına uzatır, dağları kökünden altüst eder.

Eyüp'ün yaşadığı eski dönemde bile, kendisini en uç sınırlarına kadar zorlayan, kendisini yüzeysel yaşamdan mahrum bırakan, sağlam kayaya kasvet ve sıkıntı ile tünel kazın, yaşamını ve uzvunu tehlikeye atan ve bu dünyanın hazinelerini ararken altını üstüne getirmedeği tek bir taş bile bırakmayan insanlar vardı. Madem öyle, Kutsal Ruh'la aydınlatılmış ve Tanrı Sözü ile gelecek çağın gücünü tatmış olan bizler, dünyasal şeyleri terk etmek ve İsa Mesih'in Müjdesi'nde açığa vurulan Tanrı'nın yüceliğini takip edebilmek amacı ile önemsiz şeyleri bir kenara bırakmak için isteksizlik mi göstereceğiz!⁴ Öyleyse Tanrı halkının arasında Müjde için duyulan gerçek tutku neden bu kadar nadir bulunuyor?

SULANDIRILMIŞ BİR MÜJDE

Öncelikle, "bir zamanlar kutsallara emanet edilen" Müjde'nin bugünkü nesiller tarafından düzenlemelerden ve değişikliklerden geçirildiğini anlamalıyız.⁵ Kutsal Yazılar'ı göz önünde bulundurduğumuzda, elçisel Müjde ile bizim şu anda kullandığımız çağdaş versiyon arasında içerik ve nitelik açısından bir farklılık olduğunu hemen kavrarız. Hatta Reformcuların, Püritanların, Edwards'ın, Whitefield'in, Spurgeon'un ve Martyn Lloyd-Jones'un Müjde vaazlarını okuduğumuzda, bugün yalnızca birkaç ruhsal kurala ve 'Romalıların Yolu'na indirgenen güzel Müjde'nin kemiklerine güçlükle ulaşıyoruz.⁶ Bizler onu basit, anlaşılması kolay bir inanç açıklaması haline getirdik; özgün güzelliğinin büyük bölümü budandı ve geriye daha fazla araştırma yapmak ya da hayranlık duymak için azıcık görkemi kaldı.

Tanrı'nın bir tasarısı olduğu, günahkâr olduğumuz ve Mesih'in, iman aracılığı ile kurtulalım diye bizim için öldüğü ve dirildiği doğrudur, ama bu açıklamaları ezberlememiz Müjde'yi bildiğimiz ve kavradığımız anlamına gelmez. Böylesi değerli taşları altını üstüne getirmeden bırakmamalıyız! Pek az hayvan mimikleri ve taklidi öğrenebilir, fakat biz Kutsal Yazılar'ı araştırmalı ve bu şeylerin anlamını keşfetmeliyiz. Madenciler gibi, kendimizi en uç sınırlarımıza kadar zorlamaya istekli olmalı, geçici hazlardan uzak durmalı ve Müjde bilgisinin ödülüne kavuşabilmek için sınırsız saatler boyu çalışma ve dua ile iğne ile kuyu kazar gibi çabalamalıyız. Aksi halde, içimizdeki cehalet nedeniyle daima yüreği nasırlanmış bir insan olarak kalırız.⁷ Gözlerimizi yonttuğumuz kayaya dikmeliyiz.⁸ Tanrısını bilen ve bu Tanrı'nın onlar için ne yaptığını anlayan insanlar gibi tutkuyla vaaz etmek, onun tarafından tekrar ele geçirilmek ve eskilerin Müjdesi'ni yeniden keşfetmek için arayış içinde olmalıyız.⁹

ZAYIF MÜJDE GÖRÜŞÜ

Tanrı halkının bugün Müjde için tutku duymaktan yoksun olmasının ikinci sebebi, birçoklarının Müjde'de Hristiyanlığa girişten biraz daha fazlasını görmesi ya da imanda bebek adımları ile ilerlerken bu konuda kısa sürede ustalık elde edebilecekleri düşüncesi ile onu arkalarında bırakıp daha derin konulara doğru ilerlemeleridir. Ancak hiçbir şey gerçekten öte olamaz. Müjde Hristiyanlığın "en derin" varlığıdır! Eskatoloji ve Vahiy kitabı, Mesih'in ikinci gelişinde daha anlaşılır bir hale gelecek olsa bile, İsa Mesih'in Müjdesi'nde Tanrı'nın görkemini hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağız. Müjde'yi yeterince iyi bildiğini düşünerek onu ardında bırakan ve başka konulara

4. İbraniler 6:4-5

5. Yahuda, ayet 3

6. 1. Timoteos 1:11

7. Efesliler 4:18

8. Yeşaya 51:1

9. Daniel 11:32

yönelen kişi, elçi Pavlus'un uyarısına uyarsa doğrusunu yapar: "Bir şey bildiğini sanan, henüz bilmesi gerektiği gibi bilmiyordur." Eğer tarihteki en büyük teologları ve Kelam hizmetkârlarını bugün çağırabilme şansımız olsaydı, her biri bu dünyadaki yolculuklarında Müjde'de bebek olduklarına tanıklık ederlerdi. Onlar da Süleyman'ın Özdeyişleri'ne katılırlardı: "Gerçekten ben insanların en cahiliyim, Bende insan aklı yok. Bilgeliği öğrenmedim, Kutsal Olan'a ilişkin bilgiden de yoksunum."

Müjde yolculuğunun yaşam süremizi aşacağını ve ebediyen süreceğini anlamalıyız. Keşfedilen her yeni gerçekle birlikte, Müjde'nin görkemi düşüncelerimizi tüketinceye ve irademize hükmedinceye kadar bizi daha fazla ele geçirecek. Belki takip etmeye değer bir şey olup olmadığını, dikkatinizi çekecek büyüklükte bir şey bulunup bulunmadığını merak edebilirsiniz. Yüreklenin! Müjde bugüne kadar size söylenenlerden çok daha fazlasıdır ve bitmek tükenmek bilmeyen bir görkeme sahiptir. Gerçek şu ki, Müjde'nin içinde barındırdığı tek bir mesajın görkemine erişebilmek için sonsuz bir süre harcamamız gerekmektedir ve sonsuzlukta dahi henüz keşfedilmemiş ve sınırsız bir yüceliğin varlığı söz konusudur! Müjde, melekler ile kefareti ödenmek suretiyle kurtulmuş olanların daima özlemle bakacakları bir şey olacaktır!¹⁰ Şunu unutmayın: İmanda her zaman büyüyüp gelişmelisiniz ve bu konudaki bilginiz de artmalıdır! Bu, Hristiyanlığa bir giriş değil, A'dan Z'ye, baştan sona uzanan bir Hristiyanlık eğitimidir. Müjde konusunda ustalık derecesinde bilginiz olmadığı gibi, bu konuda hiçbir zaman bir usta da olamayacaksınız ama o sizin ustanız ve efendiniz olacaktır!

MÜJDE'DE YÖNLENDİRİŞ EKSİKLİĞİ

Tanrı halkı arasında Müjde için duyulan tutku eksikliğinin üçüncü sebebi ölümcül ve hatalı bir varsayımdan kaynaklanmaktadır: Biz Tanrı halkının ve hatta Söz hizmetkârının Müjde'yi anladığını varsayarız, bu nedenle insanları Müjde'ye yönlendirmeyi önceliğimiz haline getirmek bir yana, onları Müjde'ye yönlendirmeyi bütünüyle ihmal ederiz. Yeni iman etmiş biri imanını beyan etmeden önce, ortalama olarak Müjde'de ne kadar süre eğitim görmüştür? Çoğunlukla, Kutsal Kitap'tan bölümleri ona adım adım öğretmek amacıyla birisi ona birkaç dakikalık bir eğitim verir ve sonrasında Hristiyanlık yaşamının inceliklerini öğretilir diye onu bir sınıfa yerleştirirler. Peki kürsüden Müjde ile ilgili ne kadar yönlendirilmiştir? Bu kişinin yaşamı boyunca, çarım ve boş mezar aracılığı ile tamamlanan şeyin ne olduğuna dair yararlı bir açıklaması olmayan ve bu mesajı adanmamış vaazlar dinleyerek kilise sıralarında oturması muhtemeldir. Bu kişi eğer hizmete çağrıldığını hissederse, yalnızca Müjde'nin içeriğine ve uygulamasına uygun olarak hazırlanmış bir seminer boyunca kaç derse katılır? Kişi, birçok dini kurumda bile böyle bir amaca adanmış bir ders programı bulamayabilir. Bir Tanrı adamı olan Kral Yoşiya'nın hükümdarlığından önce, Tanrı'nın yasası tapmakta yıllardır kayıptı.¹¹ Aynı şey bizde de mi meydana geldi? Müjdeciler arasında Müjde kayıp mı oldu?

VAAZ SIRASINDA MÜJDE'NİN GÖZ ARDI EDİLMESİ

Kilise sıralarında Müjde'ye karşı duyulan tutku eksikliğinin dördüncü ve sonuncu nedeni ise, kürsünün de aynı tutkudan yoksun olmasından kaynaklanmaktadır. Mesih'in hizmetkârı, Müjde hizmetkârının üzerindedir. Bu bizim muhteşem kâhyalığımız, ayrıcalığımız ve yükümüzdür.¹² Günaha yatkın, topraktan yapılmış kırık kaplar da olsak, yeryüzü ile cennetin şimdiye dek görmüş olduğu en değerli hazineyi barındırmaktayız.¹³ Tanrı bizi huzurunda yaşamamız için ayırdı. Gü-

10. 1. Petrus 1:12

11. 2. Tarihler 34:14-21

12. 1. Korintliler 4:1; 1. Timoteos 1:12; 1. Petrus 1:12; 1. Korintliler 9:16

13. 2. Korintliler 4:7

nümüzün büyük bir bölümünde O'nun gizlerini araştırmamız ve bunları vaaz ederek diğerlerine de duyurmamız için çağrıldık! Ancak bugün birçok vaiz, esasında Tanrı'yı tanımak ve O'nu tanıtmak olan asıl çağrısından uzak yaşamaktadır. Çalışmalar verimsiz ve dua odaları kapalıdır. Tanrı hizmetkârı bir Tanrı adamı olmaktan çıkmış ve Tanrı yerine insanlara hizmet eden birisine dönüşmüştür. Söz hizmetkârının mesajı artık, "Rab böyle buyurdu" değildir, anketlerden çıkan bir mesajla ve topluluğun ihtiyacı olduğuna inandığı bir bilgi ile çıkagelir. Bu kişiler Peygamber İlyas ile birlikte, "Hizmetinde bulunduğum yaşayan ve Her Şeye Egemen RAB'bin adıyla konuşuyorum" diyemez ya da Tanrı tarafından gönderilmiş biri olarak insanların önünde duramaz.¹⁴

Mesih'in adıyla hizmet eden bizler, ruhsal yaşam koçu veya motivasyon konuşmacısı olmak ya da bir şeyleri kolaylaştırmak için çağrılmadık, bizler vaiziz! Sayısız şarlatana, bizimle alay edebilmeleri için iyi bir neden gösterenlerin var olmasından ötürü ve dünya ünvanımız ile alay ediyor diye, Mesih'in bize verdiği bu görevi hor görmemeliyiz. Biz vaiziz, bundan da önemlisi Tanrı Sözü'nün vaiziyiz. Dünyanın onayını almak için daha aşağı bir amaç uğruna ayartılmamalıyız. Tath sözlerle ayartılarak çalışma ve dua odalarımızdan uzak kalmamalıyız, fakat kutsallaşma amacı ile kendimizi disiplin altına almalıyız.¹⁵ Kendimizi Tanrı'nın işçileri olarak ve O'na yaraşan bir şekilde tanıtmak için çabalamalı, Tanrı Sözü'nü doğru bir şekilde ele almalı ve bunlardan ötürü hiçbir şekilde utanmamalıyız.¹⁶ Bunlar için acıya katlanmalı ve bunu sindirerek, gelişimimizin herkes için gözle görülür bir kanıt olmasını sağlamalıyız.¹⁷ Taşındığımız ruhsal armağanı asla ihmal etmemeli, kendimizi Kutsal Yazılar'ı halka açık bir şekilde okumaya, vaaz vermeye ve öğretmeye adanmalıyız.¹⁸

Birçok ihtiyacın arasında "Tanrı'nın sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz... Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yaymaya adayalım" diyen antik çağın elçileri gibi davranmalıyız.¹⁹ Eyüp'ün yaşadığı dönemdeki madenciler gibi İsa Mesih'in Müjdesi'nin sonsuz hazinesini keşfedebilmek ve onu Tanrı halkının önüne koyabilmek için kendimizi en uç sınırlarımıza kadar zorlamalı, yüzeysel yaşamdan soyutlamalı, sağlam kayaya kasvet ve sıkıntı içinde tünel kazmalıyız. Bu, kürsü ile kilise sıralarındaki tutkuyu alevlendirmenin tek ve mükemmel bir yoludur.

14. 1. Krallar 18:15; Yuhanna 1:6

15. 1. Timoteos 4:7-8

16. 2. Timoteos 2:15

17. 1. Timoteos 4:15

18. 1. Timoteos 4:13-14

19. Elçilerin İşleri 6:2, 4

BÖLÜM BEŞ

Kuşaktan Kuşağa Aktarılan ve İletilen Müjde

Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.

— 1. KORİNTLİLER 15:3–4

Yukarıdaki ayette Müjde ile ilgili iki önemli gerçeği öğrenmekteyiz. İlk olarak öğrendiğimiz, insanlar tarafından yaratılmadığı, Kutsal Ruh'un yönlendirdiği kişiler tarafından yazıldığı gerçeğidir.¹ Böylece verilen mesaj, Tanrı'nın soluğu olarak Kutsal Yazılar'ın tüm otoritesini taşımaktadır.² İkinci olarak öğrendiğimiz şey ise, bir zamanlar kutsallara bildirilen mesajın, tüm kuşaklar tarafından hiç değiştirilmeden sonraki nesillere aktarılması gerektiğidir.³

KUŞAKTAN KUŞAĞA AKTARILAN MÜJDE

Elçi Pavlus "aldığım Müjde" derken, özel bir vahiyden söz ediyordu. Bu mesajı ne kendisi uydurmuştur, ne de başkasından almıştır. Aksine, kendisine İsa Mesih'in sıradışı vahyi aracılığı ile bildirilmiştir. Galatyalılar 1:11–12'de Pavlus, bu deneyimi detaylı bir şekilde anlatmaktadır: "Kardeşlerim, yaydığım Müjde'nin insandan kaynaklanmadığını bilmenizi istiyorum. Çünkü ben onu insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih vahiy yoluyla açıkladı."

Pavlus'un bu benzersiz deneyime işaret etmesinin amacı, verdiği Müjde'nin Tanrı'dan geldiğini göstermektir. Bunu, kendisini yüceltmek ya da kendisine verilen Müjde'nin diğer elçiler ile kilisenin tamamına verilen Müjde'den farklı olduğunu söylemek için yazmıyordu. Esasında, aynı mektupta Müjdesi'ni Yeruşalim kilisesindeki tanınmış kişilere sunduğunu ve onların da hiçbir şekilde onun Müjdesi'ni düzeltmediklerini ya da ona hiçbir ekleme yapmadıklarını belirtmektedir.⁴ Pavlus'un bundan söz etmesinin amacı, yalnızca tek bir gerçek Müjde olduğunu göstermektir. Bu Müjde, Tanrı'nın bağrından kopmuş ve elçiler aracılığıyla kiliseye miras bırakılmıştır. Tanrı Sözü'nün, zaman ve mekan kavramlarını aşan değişmez bir niteliği vardır. Farklı kültür ve devirlerin zevkine uygun olarak değiştirilip uyarlanmamıştır, fakat mutlak ve değişmez bir gerçek olarak en üst seviyede kabul görmüştür.

Bu nedenledir ki, Müjde'nin mirasçıları ve kâhyaları olan bizler, Müjde'yi büyük bir ihtiyat ve hatta korku ile ele almayı öğrenmeliyiz. Rab'bin üvey kardeşi olan Yahuda, bir zamanlar kutsallara emanet edilen Müjde uğruna içtenlikle mücadele etmemiz konusunda bizi teşvik etmekte, elçi Pavlus ise Müjde'yi bize emanet edilen bir hazine olarak korumamız gerektiği konusunda bizi uyarmaktadır.⁵ Pavlus bu konuda daha da ileri giderek, melek ya da insan olsun fark etmez, Müjde'yi kim,

1. 2. Petrus 1:21

2. 2. Timoteos 3:16

3. Yahuda, ayet 3

4. Galatyalılar 2:1–10

5. Yahuda, ayet 5; 2. Timoteos 1:14

hangi nedenle değiştirirse değiştirsin o kişinin laneti hak edeceğini söylemekte ve şöyle demektedir: “İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona! Daha önce söylediğimizi şimdi yine söylüyorum: Bir kimse size kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun!”⁶

Her Hristiyan nesil, Müjde'nin kendisine miras bırakıldığını fark etmelidir.⁷ Kâhyalar olarak görevimiz Müjde üzerinde hiçbir ekleme, eksiltme ve değişiklik yapmaksızın onu korumaktır. Müjde'yi herhangi bir şekilde değiştirmek demek, üzerimize lanet getirmek ve bir sonraki nesle bozulmuş bir müjde aktarmak demektir. Bu nedenle elçi Pavlus, genç Timoteos'u bu uğurda sıkıntılara katlanması gerektiği konusunda uyarmaktadır ve Pavlus, bunu yaparsa hem Timoteos'un, hem de Müjde'yi iletmiş kişilerin kurtuluşu kavuşacaklarını bildirmektedir.⁸

Müjde'yi almış olan bizler, onu gelecek kuşaklara bütün doluluğu ile ve elçisel saflıkta teslim etmek için korkutucu bir yükümlülük taşımaktayız. Bu yükümlülük yalnızca Tanrı'ya karşı değil, aynı zamanda kendi kuşağımıza ve gelecek kuşaklara karşıdır. Elçi Pavlus Roma'daki kiliseye, “Grekler'e ve Grek olmayanlara, bilgelere ve bilgisizlere karşı sorumluluğum var”⁹ demektedir. Aynı şekilde bizim de hem şimdiki nesle, hem de gelecek nesillere karşı sorumluluğumuz bulunmaktadır. Müjde'ye sadık kaldıkça, karanlıkta parlayan bir ışık ve gelecek nesiller için bereket kaynağı oluruz. Aksi olursa Mesih'in çarmıhının düşmanı ve krallığın ortasındaki sürçme taşı oluruz, birçoklarının imandan dönmesinden de sorumlu tutuluruz.¹⁰ Müjde'nin hizmetkârları olarak, bize duyulan güven ve verilen sorumluluk bu anlamda hem korkutucu hem de harikadır. Kim bunun için gerekli niteliğe sahiptir? Kim böylesi bir görevi yerine getirebilecek meziyeti taşımaktadır?¹¹

Görevimizin ciddiyetini bilerek, utandırılmaması gereken Tanrı'nın pak işçileri olarak kendimizi Tanrı'ya yaraşır bir şekilde sunmalıyız, öyle ki gerçeğin sözünü doğru bir şekilde aktaralım.¹² “RAB'in Yasası'nı inceleyip uygulamaya ve İsrail'de kuralları, ilkeleri öğretmeye adanmış” Ezra'ya örnek almalıyız.¹³ Doğrusu, Peygamber Malaki aracılığıyla Tanrı'nın onurlandırdığı kâhinin örneğini takip etmektir: “Onunla yaşam ve esenlik verecek bir antlaşma yaptım ve bana saygı göstereceğin diye kendisine bunları verdim. Benden korkup adıma saygı gösterdi. Doğru öğüt ağzındaydı. Dudaklarında hile yoktu. Benimle esenlik ve doğruluk içinde yürüdü. Birçoklarını da suç yolundan döndürdü. Kâhinin dudakları bilgiyi korumalı ve insanlar onun ağzından öğüt aramalı. Çünkü o Her Şeye Egemen RAB'in ulaşıdır.”¹⁴

Bu kaybolmuş dünya tepetaklak bir şekilde cehenneme doğru giderken sessiz kalmaktan daha kötü bir şey vardır: kutsallara iletilen Müjde'den başka bir müjde duyurmak! Bu nedenle, çağdaş müjdecilerin müjdesinden uzak durmalıyız, çünkü sulandırılmıştır, kültürel olarak şekillendirilmiştir, budanmıştır ve insanlar sahip oldukları Tanrı adamı görüntüsünü korurlarken Müjde'nin gücünü inkâr etmektedirler, Tanrı'nın işlerini inkâr ederken O'nu tanıdıklarını söylemekte ve Baba'nın isteğini yerine getirmediği halde İsa Mesih'e “Rab, Rab” diye seslenmektedirler.¹⁵ Eğer Müjde'yi duyurmuyorsak yazıklar olsun bize, ama onu doğru bir şekilde duyurmuyorsak bize daha büyük yazıklar olsun!¹⁶

6. Galatyalılar 1:8-9

7. Vahiy 14:6

8. 1. Timoteos 4:15-16

9. Romalılar 1:14

10. Filipililer 3:18; Matta 13:41; 1. Timoteos 1:19

11. 2. Korintliler 2:16

12. 2. Timoteos 2:15

13. Ezra 7:10

14. Malaki 2:5-7

15. 2. Timoteos 3:5; Titus 1:16; Matta 7:21

16. 1. Korintliler 9:16

DOĞRU BİR ŞEKİLDE İLETİLEN MÜJDE

Eski Antlaşma, her türlü karma ile ilgili çok sayıda yasakla doludur.¹⁷ İki farklı tür birbiriyle karıştırıldığında, farklılıkları silikleşir ve ikisi de ortadan kaybolur. Aynı şey Müjde için de söylenebilir. Müjde, Hristiyanlıktaki ve Kutsal Yazılar'daki her şeydir, fakat Hristiyanlıktaki ve Kutsal Yazılar'daki her şey Müjde değildir.¹⁸ Fiziksel bir iyileşme, geçerli bir evlilik ve Tanrı'nın mutlak sağlayışı Müjde üzerine kurulu ve Müjde'den kaynaklı olmasına rağmen, tüm bu saydıklarımız Müjde'nin kendisi değildir.

Bir Tanrı hizmetkârının vaaz ettiği her şeyin İsa Mesih'in Müjdesi olduğunu veya her hizmetinin Müjde hizmeti olduğunu düşünmesi çok tehlikelidir. Müjde, Kutsal Yazılar'da özel bir mesajdır ve aşağıdaki ayet bu durumu kısaca ve açık bir şekilde izah etmektedir: "Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi."¹⁹

Pavlus'un kendi sözlerinden, İsa Mesih'in Müjdesi'nin iki büyük sütuna dayalı olduğunu öğrenmekteyiz: İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi! Mesih'in gömülmesi de iki nedenden ötürü önemlidir: İlki, Kutsal Yazılar ölümüyle ilgili peygamberlikte bulunmuştur ve bu peygamberliğin yerine gelmesi gerekmektedir.²⁰ İkincisi, gömülmüş olması ölümünü kanıtlamış, dirilip göğe alınması için zemin hazırlamıştır. İsa Mesih gömülmüştür çünkü gerçekten ölmüştür ve ölümü gerçek olduğu gibi dirilişi de gerçektir.

Bu çalışmada ilerleme kaydettikçe, Müjde'nin bu büyük gerçeklerini daha fazla kavrarız, buna rağmen şimdilik yalnızca tek bir amacımız bulunmaktadır: Bu, gerçekleri vaaz ederek göstermemiz gerekli olmakla birlikte onları aynı zamanda açıklamamız da gerektiği hususudur. Müjde'yi herhangi bir şekilde duyurur veya onu iletirken, özünü ne kadar doğru ilettiğimizi kendimize sormamız gerekir. Birçok kişi, aşağıda geçen üç hakikati yürekte bir şekilde aktarabilir: Mesih öldü, gömüldü ve dirildi. Ancak kaç kişi bu sözü edilen hakikatlerin ne anlama geldiğini gerçekten kavrayabilir? Bunlar kürsüden neden bu kadar nadir olarak açıklanır? Müjde'ye ilişkin bakış açımız bu kadar zayıf mıdır ki, onu ayrıntılı bir şekilde açıklamaya değer görmemekteyiz? Ya da Müjde'ye ilişkin böylesine yüzeysel bir bakış açımız mı var ki, onun herhangi bir açıklamaya gerek olmadığını düşünmekteyiz? Belki de basitçe, herkesin Müjde'yi anladığını ve bu nedenle hiçbir açıklamaya gerek olmadığını varsaymaktayız.

MÜJDE MERKEZLİ VAAZIN UNSURLARI

Kelimelerin gücü anlamlarında gizlidir. Müjde'nin belirli konularını mekanik bir şekilde alıntılamakla yetinmemeli, aynı zamanda onları açıklamak için de çaba göstermeliyiz. Bu nedenle müjdecinin aynı zamanda bir yazıcı, vaiz ise bir öğretmen olmalıdır. Mesih'in ölümünü ve dirilişini cesur bir şekilde duyurmak demek, gerçekten bunların ne anlama geldiğine ilişkin Kutsal Kitap'a uygun, dikkatli ve açık bir anlatımda bulunmak demektir! Aşağıda yer alan dört uygulama, buna duyulan ihtiyaca ilişkin bir kanıt oluşturur.

İlk olarak Müjde'yi duyurmak insanlara, Mesih'in onların günahları için öldüğünü cesurca bildirmeyi gerektirmektedir. Kutsal Ruh'un, bu beş sözcük vasıtasıyla en rezil insanı bile kurtarabileceğine dair herhangi bir şüphe bulunmamasına rağmen, bu hayati öneme sahip gerçeği açıklama yapmadan atlamamız gerektiğini varsaymak için Kutsal Yazılar'da herhangi bir dayanağa rastla-

17. Levililer 19:19

18. Müjde, Hristiyanlığın ve Kutsal Yazılar'ın en önemli gerçeğidir.

19. 1. Korintliler 15:3-4

20. Yeşaya 53:9; Matta 27:57-60

yamamaktayız.²¹ İnsanlar kendi günahlarını anlamadıkları müddetçe, Mesih'in ölümünün önemini de tam anlamıyla kavrayamazlar. Bu nedenle, onlara yalnızca günahın doğasını ve işledikleri günahları göstermekle yetinmemeli, aynı zamanda türü ve büyüklüğü ne olursa olsun, günaha karşı Tanrı'nın gösterdiği tepkiyi de anlatmalı ve O'nun doğru karakterini öğretmek konusunda gayret etmeliyiz. Bunu büyük bir açıklık ve tutku ile yapmalıyız, öyle ki bunu bir doktorun hastasına, hastalığının yarattığı tehlikeyi anlatarak tedavi etmeye çalışmasına benzetebiliriz.²² "İnsan yüreğinin işlenmesi" diye de ifade edebileceğimiz bu esas, Müjde'nin vaazı için geçerli olan mutlak bir hakikati ifade etmektedir. Musa'nın ancak Rab'bin kendi sıfatlarını açıklamasından sonra, "vakit yitirmeden eğilip tapındığını"²³ unutmamalıyız. Aynı şekilde, Tanrı yasanın adil koşullarını Pavlus'a açıkladıktan sonra Pavlus'un günahı açığa çıkmıştır, doğruluğu ortadan kalkmış ve böylece Mesih'e iman etmiştir.²⁴

İkinci olarak, Müjde'nin vaaz edilmesi insanlara Mesih'in Kutsal Yazılar uyarınca öldüğünü anlatmamızı gerektirir. Bu, Kutsal Yazılar'daki en güçlü açıklamalardan biridir; Müjde'nin doğru bir şekilde vaaz edilmesi ile birlikte insan yüreği üzerinde yarattığı etki katlanarak çoğalmakta ve gerçekler gözler önüne serilerek, sonuçlarının insanlar tarafından öğrenilmesini sağlamaktadır. Bu nedenle, insanlara Mesih'in ölümünün kesin sonuçları ile doğasını anlatabilmek için Kutsal Yazılar'ın üzerinde durup buna emek vermemiz gerekir. Mesih sadece bizim günahlarımız için ölmekle kalmamış, aynı zamanda Tanrı'nın karakterinden ötürü de ölmüştür; çünkü Tanrı adildir, adaletinin gereklilikleri yerine gelmeden ne kötü olanı aklayabilirdi, ne de onu affedebilirdi.²⁵ Mesih yalnız ölmekle kalmamış aynı zamanda halkının günahlarını da üstlenmiştir; Tanrı'nın gazabına maruz kalmış ve kanını akıtmıştır.²⁶ Çektiği acılar aracılığı ile Tanrı'nın adaleti sağlanmış ve böylece Tanrı'nın gazabı yatışmıştır, öyle ki, bu sayede Tanrı kendisine iman edenlere karşı adil olabilsin ve onları aklayabilsin!²⁷

Mesih'in çarmıhı üzerine yapılan hemen hemen tüm teolojik çalışmalar yukarıda belirtilen gerçekleri, "başkasının suçunu üstlenip onun cezasını çekme, kefareti, Tanrı'nın gazabının yatışması" gibi doktrinlerle tanımlayıp açıklar. Bu doktrinler aşırı, gereksiz veya ulaşılmaz nitelikte olmayıp Müjde'nin temel gerçekleridir. Müjde, imanlılar ile imansızların da dahil olduğu tüm insanlığa vaaz edilmelidir. Bunların sıradan insanlar için çok derin şeyler olduğu düşüncesinde olan insanlar, Kutsal Kitap'ı yakan eski papalar gibi davranmış olurlar, çünkü bu kişiler de Tanrı halkının bunları okumak için çok cahil olduğunu düşünmekteydi!

Üçüncü olarak, Müjde'nin vaaz edilmesi insanlara Mesih'in üçüncü gün ölümden dirildiğini söylemeyi gerektirir. Fakat yirmi birinci yüzyıl insanlarını ikna edebilmek için bu açıklama konusunda dirilişin önemine ve sonuçlarına değinmek gerekir. Diriliş ile İsa'nın Tanrı Oğlu olduğunun teyit edildiğini ve Mesih'in halkı adına ödediği kefaretin Tanrı tarafından kabul edildiğini insanlara açıklamamız zorunludur.²⁸ Aynı zamanda dirilişin, Mesih'in göğe alınışında nasıl temel bir rol üstlendiğini ve bunun Tanrı'nın çarmıha gerilmiş olan İsa'yı hem Rab hem de Mesih yaptığına ilişkin bir kanıt olduğunu açıklamak gerekir.²⁹ Tanrı'nın Mesih'e en büyük yüceliği vererek, O'na her

21. Romalılar 1:16; 1. Korintliler 2:2; 2. Timoteos 2:15

22. 2. Timoteos 2:25: "Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamaları için Tanrı belki onlara bir tövbe yolu açar."

23. Mısırdan Çıkış 34:8

24. Romalılar 7:9-11

25. Süleyman'ın Özdeyişleri 17:15; Mısırdan Çıkış 34:6-7; Romalılar 3:23-26

26. İbraniler 9:22

27. Yeşaya 53:4-6,10

28. Romalılar 1:4; 4:25

29. Elçilerin İşleri 2:36

ismin üzerinde bir isim bahsettiği gerçeğini insanlarla paylaşmalıyız, öyle ki İsa'nın adını işiten her insan O'nun önünde diz çöksün ve her dil O'nun Rab olduğunu dile getirsün!³⁰ İnsanları, Mesih'in dirilişinin O'nun yalnızca dünyanın kurtarıcısı olduğunu ispatlamakla kalmayıp, evrenin de bir krala sahip olduğunu ispatladığı konusunda uyarmalıyız. Öyle ki, bu kral tüm halkı bir araya gelene ve düşmanları ayaklarının altına serilinceye kadar hüküm sürsün!³¹ Mesih dünyaya tekrar gelerek, dünyayı doğruluk ile yargılayacaktır!³² Bu nedenle ister yoksul ister kral, konumları ne olursa olsun herkes Oğul'un farkına varıp O'na itaat etmelidir, öyle ki, Tanrı gazabı ile onları yok etmesin! İnsanlar O'na sığırsa esenliğe kavuşabilir, aksi halde Tanrı'nın öfkesi alevlenebilir.³³

Son olarak belirtelim ki, Müjde'nin vaazı insanların Mesih'e gelmeleri konusunda bir çağrıda bulunmamızı gerektirmektedir. Ancak bu çağrımız, mesajımız gibi Kutsal Kitap'a uygun olmalıdır. İmana ve tövbeye ilişkin büyük emri, bir günahkârın duasının tekrarına indirgememeliyiz. Bizi dinleyen kişiler, tövbenin yalnızca zihinsel değişim ile ilgili olmadığını, bu yolla aynı zamanda iradenin ve duyguların da kuşatıldığını görmelidir. Kurtuluşa götüren imanın doğasını, "ümit edilen şeylerin özü, görünmeyen şeylerin kanıtıdır" şeklinde anlamak gerekir ve Tanrı'nın İsa Mesih'te vaat ettiği ve O'nun da bunları yapmaya muktedir olduğu konusunda hiçbir kuşku duyulmamalıdır.³⁴ Bundan başka dinleyicilerimizi, Hristiyanlığa geçişleri ile birlikte dışarıya yansıtılması gereken imansal kanıtlar konusunda yönlendirmemiz gerekir. Onları, gerçek tövbenin ancak meyve vermek ile mümkün olduğu ve eylemsiz imanın ise ölü olduğu konusunda uyarmalıyız.³⁵ Onları, kendilerini inceleyip imanda olup olmadıklarını sınamaları konusunda teşvik etmeliyiz; onlar ise seçilmişlikleri ile çağrıları konusunda kuşkuya kapılmamak için gayret etmelidirler.³⁶ İnsanlara yalnızca Kutsal Kitap'a dayalı bir müjde duyurmakla yetinmemeliyiz, bu duyuruyu mutlaka Kutsal Kitap'a uygun bir davet ve doğru bir yönlendirme takip etmelidir. Onları, kurtuluş güvencesine dair ettiğimiz ve yalnızca kulaklarında çınlayacak zayıf birkaç sözle, kurtulabilmek için bir günahkârın duasına tutunmuş bir halde sonsuzluğa fırlatıp atmamalıyız! Yukarıdaki kısa açıklamalar, uluslara duyurmakla sorumlu olduğumuz İsa Mesih'in kavranamaz Müjdesi ile ilgili kısımlara ilişkindir.

İsa Mesih'in gizli Müjdesi'yle ilgili yukarıda bahsetmiş olduğumuz sadece birkaç kısa bölümdür ve bunları bütün uluslara duyurmakla yükümlüyük. Herkese Mesih'in bizim için ne yaptığını, bunun ne anlama geldiğini ve onların da buna nasıl karşılık vermeleri gerektiğini anlatmamız gerekir. İfadeler ve onları şekillendiren sözcükler önemlidir, ancak doğru şekilde tanımlandığı ve uygulandığı müddetçe! Müjde için yapılması gereken de işte budur!

Hristiyan bir müjdecinin Müjde'yi hem bir yazıcı olarak, hem de bir ulak olarak duyurması önemli bir görevdir.³⁷ Kutsal Yazılar bu gibi örneklerle doludur. Filipus, Etiyopyalı hadıma Yeşaya'nın peygamberliklerini açıklamak suretiyle Mesih'i anlatmıştır.³⁸ Priskilla ve Akvila, Apollos'a Tanrı yolunu daha doğru bir şekilde açıklamıştır.³⁹ Elçi Pavlus, Selanik'teki Yahudiler'e art arda üç Şabat günü boyunca "Mesih'in acı çekip ölümden dirilmesi gerektiğine dair açıklamalarda bulunmuş, kanıtlar göstermiştir"⁴⁰ en sonunda da onları bu konuda ikna etmişti. Ancak bunların tümünden

30. Filipililer 2:6-9

31. Luka 20:41-44; Elçilerin İşleri 2:34-35; İbraniler 10:12-13

32. Elçilerin İşleri 17:31

33. Mezmur 2:10-12

34. İbraniler 11:1; Romalılar 4:21

35. Matta 3:8; Yakup 2:14-26

36. 2. Korintliler 13:5; 2. Petrus 1:10

37. Buradaki tartışma, Müjde'yi vaaz eden ve onu paylaşan herhangi bir Hristiyan müjdecieye ilişkindir.

38. Elçilerin İşleri 8:26-35

39. Elçilerin İşleri 18:26

40. Elçilerin İşleri 17:3

daha üstün olan ve beden alarak Tanrı'yı insanlara göstermiş ve Emmaus yolunda şaşkınlık içindeki öğrencilerine Müjde'yi açıklamış olan Harika Öğütçü ve En Büyük Yorumcu Rab'bimiz İsa Mesih'tir: "Sonra Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı."⁴¹

41. Yuhanna 1:18: 'Açıklamak' diye çevrilmiş olan ve Grekçe'den gelen kelime 'dır ve bir gerçeği veya öğretiyi gözler önüne sermek anlamına gelmektedir. Luka 24:27: Buradaki 'açıkladı' diye çevrilmiş olan kelime Grekçe 'den gelmekte ve bir şeyin anlamını gözler önüne serme, ifade etme veya genişletme anlamına gelmektedir.

İKİNCİ KISIM

Kurtuluş için Tanrı Gücü

Çünkü Müjde'den utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin –önce Yahudiler'in, sonra Yahudi olmayanların– kurtuluşu için Tanrı gücüdür.

— ROMALILAR 1:16

BÖLÜM ALTI

Müjde

Çünkü Müjde'den utanmıyorum.

— ROMALILAR 1:16

Pavlus'un Müjde'yi duyurma konusunda gösterdiği cesareti göz önünde bulundurmadan önce, duyurduğu Müjde'yi anlamamız gerekmektedir. Herhangi bir tartışmaya girirmeden önce şartları tanımlamak iletişim için doğru bir ilkedir. Bu, oyun alanını temizler ve diğerlerinin nerede duracağını ya da söz aldıkları zaman ne demek istediklerini anlamaya yarar. Günümüzde müjdeciler teolojik terimleri öyle geniş bir şekilde tanımlarlar ki, aynı kelimeleri kullanıyor olsak bile aynı şeyden bahsettiğimizi varsayamayız. Bu, özellikle Müjde konusunda ortaya çıkmaktadır.

İlk olarak bahsetmemiz gereken şey herhangi bir müjde yerine, bilinen Müjde'nin anlatılması gerektiği hususudur. Pavlus, kendisine özgü bir müjdeye sahip değildi. Onunki, Yuhanna veya Petrus Müjdesi'ne karşı bir Pavlus müjdesi değildi.¹ Müjde'nin sunulmasında bu elçilerin kişisel bir yansıması bulunmasına rağmen, paylaştıkları Müjde aynıydı. Elçiler, farklı anlamlar yüklenmiş, farklı versiyon ve varyasyonlara ayrılmış günümüz Müjdesi'ni anlamakta güçlük çekerdi, çünkü onlar için tek bir Müjde vardı.²

İkinci olarak belirtmemiz gereken, Pavlus'un belli bir kültüre özgü farklı bir müjdesinin bulunmadığı hususudur. Başka bir deyişle, Yahudilere bir tür, diğer uluslara farklı bir tür müjdeyi duyurmuyordu. Kültürel farklılıkların farkında olmasına ve her kültüre özgü yolları kullanmış olmasına rağmen, Müjdesi kültüre göre uyarlanmış veya ona karşı daha az gücendirici bir niteliğe bürünmemiştir. Gerçek şu ki, Müjde'nin hem Yahudilere hem de Yahudi olmayan uluslara karşı getirdiği eleştiriler, Pavlus'un yaşamını sürekli olarak tehlikeye sokmuş olan bir şeydi. Günümüz müjdeciliğinin, belli bir kültürü dikkatli bir şekilde anlamak ve Müjde'nin mesajı ile yöntemini bu kültüre göre uyarlamak konusundaki ezici kaygısının Pavlus tarafından anlaşılacağı kuşkuludur. Pavlus, sonuç olarak her kültürden insanın aynı illetten mustarip olduğunu ve yalnızca tek bir mesajın onları kurtarma gücüne sahip olduğunu biliyordu.

Son olarak belirtmemiz gereken, Pavlus'un dünya tarihindeki belli bir çağa özgülenmiş farklı bir müjdeye sahip olmadığı gerçeğidir. Pavlus'un yaşamında geçen her on yıl ile birlikte Roma İmparatorluğu'nda önemli değişiklikler gerçekleşmiştir, buna rağmen Pavlus ölmeden hemen önce dahi, uzun yıllar önce elçilik görevine başladığı zamanki Müjde'yi duyurmuştur. Kuşkusuz modern Hristiyanlıkta, geçen her on yıl ile birlikte Müjde'nin yeni bir sunuma ve uyarlamaya gereksindiğini düşünen yeni bir neslin varlığını görmek Pavlus açısından şaşırtıcı olurdu.

1. Yuhanna ve Petrus sözcükleri, Yuhanna ve Petrus tarafından vaaz edilen müjdelere atıf yapmaktadır.

2. Müjde ile ilgili farklı fikirler, genellikle aynı gerçeğin farklı türü, aynı gerçeğe farklı açılardan varmak veya aynı gerçeğin farklı yönlerini vurgulamak şeklinde kategorize edilmektedir. Çoğu zaman bu çeşitli müjdelerin aslında farklı müjdelere olduğu hususu göz ardı edilmektedir. Reform müjdesi, Katolik müjdesinden tamamen farklıdır; iman temelli bir müjde iyi işlere dayanan müjdeden tamamen farklıdır; gerçek bir müjdecisi İncil, fazlasıyla karizmatik bir müjdeden tamamen farklıdır.

İSA VE PAVLUS'UN ÖĞRETİŞLERİ ARASINDAKİ PARALELLİKLER

Kutsal Yazılar'da, İsa'nın yaptıkları ile takipçilerine ilettikleri ve Pavlus'un inancı ile Müjde'yi vaazı arasında bölünemez bir bütünlük bulunmaktadır. Bu gerçek, çok titiz bir çalışmayla ortaya çıkmaktadır. İsa Mesih'in Müjdesi'nde Tanrı sevgidir. Güneşini hem kötülerin hem de iyilerin üzerine doğdurur, yağmurunu da hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır.³ Zaman dolduğunda, biricik Oğlu'nu göndererek sevgisinin büyüklüğünü göstermiştir, öyle ki hiçbiri mahvolmasın ve O'nun aracılığıyla sonsuz yaşama sahip olsun!⁴

Pavlus'un Müjdesi'nde Tanrı sevgidir. Merhametini tanıksız bırakmamıştır, herkese iyilik yapar, gökten yağmur, yeryüzüne ise bereketli mevsimler sağlar, insanların karınlarını doyurup yüreklerini sevinçle doldurur.⁵ Zaman dolduğunda ahlaken düşmüş, Tanrı düşmanı ve çaresiz günahkârlar olan bizlere duyduğu sevgisi doruk noktasına ulaşmıştır ve bunun için Oğlu'nu vererek bizim için ölmesini sağlamıştır.⁶

İsa'nın Müjdesi'nde, insanlar kötü yürekli ve günahın kölesidirler,⁷ kötü meyve veren kötü ağaçlardır.⁸ Tanrı'nın ışığından nefret ederler, çünkü kötü işlerinin açığa çıkmasından korkarlar.⁹ Yürekleri kötü düşüncelerle, adam öldürme, zina, hırsızlık, yalan tanıklık ve iftira ile doludur. Bunların arasındaki en yüce ahlaklı insan bile, dışı beyaz badanalı, içi kemik dolu bir mezardan ibarettir.¹⁰

Pavlus da düşmüş olan insanlığa yönelik olarak aynı suçlamayı yöneltir: "Hepimiz günah işledik ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldık."¹¹ Doğru olan kimse yok, bir kişi bile. Tanrı'yı arayan yok. Hepsi yollarından döndü ve değersiz oldu. İyilik yapan hiç kimse yok, hiçbirinde Tanrı korkusu yok.¹² Bu nedenle yasa yalnızca insanları günahları konusunda ikna etmekle kalmaz, onların kendi doğruluklarını ve özürlerini de ortadan kaldırır ve onları tamamen Tanrı'nın merhametine muhtaç hale getirir.¹³

İsa'nın Müjdesi'nde, imanlı olmayan bütün insanlar Tanrı'nın önünde yargılanacaktır, Tanrı'nın gazabı böylelerinin üzerindedir.¹⁴ Ancak Pilatus'un ellerinde ölmüş olan Celileliler bu sıkıntıları çekmemiştir, çünkü bunlar diğerlerinden daha günahkâr; bütün insanlar aynı kaderi hak etmekle birlikte, onları bundan alıkoyan yalnızca Tanrı'nın merhametidir. Her biri Tanrı'nın öfkesi altında ölümü hak etmektedir ve tövbe etmedikleri takdirde zamanı geldiğinde öleceklerdir.¹⁵ Pavlus'un Müjdesi'nde şöyle yazılmıştır: "Haksızlıkla gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrı'nın gazabı gökten açıkça gösterilmektedir.¹⁶ İnatçılığı ve tövbesiz yüreği yüzünden Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için kendisine karşı gazap biriktirmektedirler."¹⁷

İsa'nın Müjdesi'nde, çarmıh kurtuluş için en temel unsur ve kefarete için gerçekleşen eylemin doruk noktasıdır. Mesih'in acı çekmesi ve yüceltilmesi gerekiyordu.¹⁸ Bu nedenle öğrencilerine Yeru-

3. Matta 5:45

4. Markos 1:15; Yuhanna 3:16

5. Elçilerin İşleri 14:17

6. Galatyalılar 4:4; Romalılar 5:6-10

7. Matta 7:11; Yuhanna 8:34

8. Matta 7:17

9. Yuhanna 3:20

10. Matta 23:27; 15:19

11. Romalılar 3:23

12. Romalılar 3:10-18

13. Romalılar 3:19

14. Yuhanna 3:18, 36

15. Luka 13:1-5

16. Romalılar 1:18

17. Romalılar 2:5

18. Luka 24:26

şalim'e gitmesi, acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü günde dirilmesi gerektiğini öğretti.¹⁹ Getsemani'de ve Golgota'da, acı çekmesinin diğer insanlar tarafından gördüğü kötü muameleye veya şeytana bağlı olmadığını öğretmiştir.²⁰ Çarmıhta, Tanrı'nın gazap dolu kâsesinden içmiş ve terk edilerek ölmüştür.²¹

Pavlus'un Müjdesi'nde, aynı muhteşem tema her sayfada görülür. Pavlus, kendisinin de almış olduğu şeyin birincil öneminden bahsetmektedir: Kutsal Yazılar'a göre, Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.²² Pavlus, önemli ve inkâr edilemez kanıtlarla, İsa'nın tüm günahları sırtlanan kişi olduğunu, lanete uğradığını ve halkı için kefarete ödemek üzere Tanrı'nın gazabına maruz kaldığını göstermiştir.²³ İsa, Yahudiler için bir sürçme taşı ve diğer uluslar için akılsızlık olmasına rağmen, Pavlus, Mesih'in çarmıha gerildiğini duyurmuştur.²⁴ Çarmıh, Pavlus için önemsiz bir konu değildi. Aksine, her şey demektir. Bu, onu tamamen tutsak alan bir konuydu.²⁵

İsa'nın Müjdesi, insanları tövbe ederek günahlarından dönmeye ve iman etmeye çağırmaktadır.²⁶ Müjde, bu çağrıya uyanların sonsuz yaşama kavuşacaklarını vaat eder.²⁷ Diğerlerine de, eğer tövbe etmezlerse ve günahlarının içinde yaşamaya devam ederlerse, Tanrı'nın gazabı altında mahv olacaklarına dair uyarıda bulunur.²⁸ Pavlus'un Müjdesi, aynı uyarıları ve vaatleri içermektedir. Elçi, Yahudiler'in ve diğer ulusların Tanrı'ya karşı tövbe etmelerinin ve Rab İsa Mesih'e iman etmelerinin gerekliliğine tanıklık etmiştir. Pavlus, Tanrı'nın yeryüzündeki tüm insanlara tövbe etmeleri gerektiği konusunda buyruk verdiğini ve Tanrı'nın gazabının itaat etmeyenlerin üzerine gelmekte olduğunu bildirmiş ve boş işlerle uğraşarak aldanmamaları konusunda onları uyarmıştır.²⁹

İsa'nın Müjdesi'ndeki gerçek öğrencilik deneyimi, Hristiyanlığın gerçek kabulüne daima eşlik etmektedir. İsa, zaman zaman onu izleyen kalabalıkları radikal talepleri ile bir elemeye tâbi tutuyordu: "Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını, çocuklarını, kardeşlerini, hatta kendi canını bile gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz."³⁰ Bu konuda öğrencilerini bile uyarmıştır: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır."³¹

Pavlus'un Müjdesi, öğrencilik ile ilgili aynı radikal talepleri içermektedir. Pavlus, kutsallıkla ilgili olarak imanlılara bu dünya ile bağlarını koparmalarını ve ondan ayrılmalarını öğütlemektedir.³² Doğrulukla ilgili olarak Pavlus, imanlılara günaha karşı kendilerini ölü, Tanrı'ya karşı bir doğruluk aracı olarak diri saymalarını öğütlemektedir. ³³Pavlus, İsa Mesih'te Tanrı'ya yaraşır bir şekilde yaşamak isteyen herkesin mutlaka baskı ve sıkıntı ile karşılaşacağını söylemekte ve buna maruz kalacak kişileri bu tür zorluklara karşı koyabilmeleri için yüreklendirmektedir.³⁴ İsa'nın

19. Matta 16:21

20. Getsemani, İsa'nın ele verilip yakalanmadan önce gece dua ettiği bahçedir; Golgota ise çarmıha gerildiği yerdir.

21. Luka 22:42; Matta 27:46

22. 1. Korintliler 15:3-4

23. 2. Korintliler 5:21; Galatyalılar 3:10-13; Romalılar 3:23-26

24. 1. Korintliler 1:23

25. Romalılar 1:1; 2. Korintliler 5:14

26. Markos 1:15

27. Yuhanna 5:24

28. Luka 13:1-5; Yuhanna 3:18-36

29. Elçilerin İşleri 20:21; Efesliler 5:6

30. Luka 14:26

31. Matta 16:24-25

32. 2. Korintliler 6:14-18

33. Romalılar 6:11-14

34. Elçilerin İşleri 14:22; 2. Timoteos 3:12

Müjdesi, sadece imanın ifade edilmesinin kurtuluş için güçlü bir güvence olmadığını öğretmektedir. İsa, kendisine "Rab, Rab" diye seslenen herkesin cennetin krallığına giremeyeceğini, yalnızca Baba'nın isteğini yerine getirenlerin buraya girebileceğini söylemektedir.³⁵ İsa, kişinin yaşam meyvesinin, onun kurtuluş kanıtı olduğu konusunda katı bir yaklaşım sergiler; buna göre iyi meyve vermeyen herkes kesilip ateşe atılacaktır.³⁶

Pavlus'un Müjdesi de aynı önemli uyarıları içermektedir. Pavlus, Mesih'e iman eden kişilerden, gerçekten imanda olup olmadıklarını anlamak için kendilerini sınamalarını istemektedir;³⁷ Rab'de gibi gözüküp de O'nun gücünü inkâr edenleri ve O'na iman ettiğini dile getirmesine rağmen yaptığı işleri reddedenleri uyarmaktadır.³⁸

İsa'nın Müjdesi aynı zamanda, gelecek yargıya ve cehennemin korkunçluğuna dair uyarılarla doludur. Esasında, İsa bu konunun korkutucu yanı ile ilgili olarak diğer peygamber ve elçilerin toplamından daha fazla söz söylemiştir. İsa'ya göre, insanların, koyunların keçilerden ayrıldığı gibi ayrılacağı büyük yargı günü yaklaşmaktadır ve birçokları O'nun, "Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis ile melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe gidin"³⁹ dediğini işiteceklerdir. Bu konu Mesih için öyle büyük bir önem taşımaktadır ki, dostları saydığı kişilere bile şu uyarıda bulunmayı gerekli görmüştür: "Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı'dan korkun. Evet, size söylüyorum, O'ndan korkun."⁴⁰

Elçi Pavlus'un Müjdesi, yargı ve cehennem konularında İsa'yla hemfikir idi. Öyle ki, kötülerin, Tanrı'nın adil yargı gününde açığa çıkacak adaleti ve gazabı için öfke biriktirdiklerini söylemektedir.⁴¹ Pavlus, hem imanlıları hem de imanlı olmayanları benzer şekilde uyararak, onlardan Tanrısal gazabı ve cezayı inkâr edenler gibi boş sözlere kanmamalarını istemektedir. Tanrı alay konusu edilemez. İtaat etmeyen kişi ne ekirse onu biçecektir.⁴² Mesih gibi Pavlus da uyarılarında açık sözlü ve özür diler gibi bir tutum takınmaktan uzaktır: "Bütün bunlar Rab İsa alev alev yanan ateş içinde güçlü melekleriyle gökten gelip görüldüğü zaman olacaktır. Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili Müjde'ye uymayanları cezalandıracaktır. Böyleleri Rab'bin varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklardır."⁴³

Ele aldığımız ayetlerde görebileceğimiz gibi, İsa Mesih'in Müjdesi ile Pavlus'un duyurduğu ve mektuplarında açıkladığı Müjde arasında hiçbir çelişki veya fark yoktur. Bunun gibi, "bir zamanlar kutsallara emanet edilen iman" konusunda Musa ve peygamberler, Müjde'nin dört yazarı ve Yeni Antlaşma'ya katkıda bulunan diğer kişiler Mesih'le mükemmel bir fikir birliği içindedir.⁴⁴ Hiçbir şekilde değiştirilmemesi, uyarlanmaması ve tekrar ambalajlanmaması gereken tek bir Müjde vardır. Gereğesi veya amacı ne olursa olsun Müjde'yi değiştirmeye teşebbüs etmek, kesinlikle Müjde olarak değerlendirilemeyecek farklı bir müjde ortaya koymakla sonuçlanacaktır!⁴⁵ Müjde'nin hatırına, onda yapacağımız bütün akılsızca ve tehlikeli değişiklikleri bir tarafa bırakarak, kilise tarihi boyunca, Kutsal Yazılar doğrultusunda Mesih'in çarmıha gerilerek öldükten sonra dirildiğini vaaz eden tanıklar topluluğu ile aynı safta durmamız gerekir!

35. Matta 7:21

36. Matta 7:16; 19-20

37. 2. Korintliler 5:17

38. 2. Timoteos 3:5; Titus 1:16

39. Matta 25:41

40. Luka 12:4-5

41. Romalılar 2:5

42. Galatyalılar 6:7; Efesliler 5:6

43. 2. Selanikliler 1:7-9

44. Yahuda, ayet 3

45. Galatyalılar 1:6-7

BÖLÜM YEDİ

Utanılacak Bir Müjde

Çünkü Müjde'den utanmıyorum.

— ROMALILAR 1:16

Elçi Pavlus'un Müjdesi'yle ilgili genel bir anlayışa sahibiz ve onu işitenler arasında neden bu kadar tepki ve nefret oluşturduğunu kavramaya başlıyoruz. Müjde iman edenler ve kurtuluş için Tanrı gücü olmasına rağmen, düşmüş bir dünya için utanılacak ve inanılması güç bir mesajdır.

RADİKAL ŞEKİLDE DIŞLANMAK

Pavlus'un insansal yanı, duyurduğu Müjde'den utanmak için her türlü nedene sahipti, çünkü inancı çağdaşlarının gerçekleri ve kutsal değerleri ile tamamen zıttı. Yahudiler'e göre Müjde küfürlerin en büyüğüdü, çünkü çarmıha gerilmiş olan Nasıralı'nın Mesih olduğunu öne sürüyordu. Grekler'e göre saçmalıkların en büyüğüdü, çünkü Yahudi Mesih'in beden alan Tanrı olduğunu iddia ediyordu. Bu nedenle, Pavlus Müjde'yi duyurmak için ağzını her açtığında, Kutsal Ruh onu işitenlerin yüreklerini ve düşüncelerini değiştirmedikçe söylediklerinin reddedileceğini, hor görüleceğini ve alaya alınacağını biliyordu. Günümüzde, Müjde daha az rahatsız edici değildir, çünkü hâlâ çağdaş kültürün her tür inancı ve akımı ile çatışmaktadır, bunlar: görecelilik, çoğulculuk ve hümanizmdir.¹

Göreceli bir çağda yaşamaktayız: bu, mutlaklığın olmadığına dair mutlak bir kesinliğe dayanan bir inanç sistemidir. İkiyüzlü bir şekilde insanları gerçekleri aradığı için alkışlar, ama gerçeği bulduğunu söyleyenleri kamuya açık şekilde infaz edebilmek için küstah olarak nitelendirir. Günümüzde, nedeni belli olan öz dayatmacı karanlık bir çağda yaşamaktayız. Doğal insan düşmüş bir yaratıktır, ahlaksal olarak bozulmuştur, kendi yolunu çizme konusunda isteklidir. Tanrı'dan nefret eder, çünkü O adildir, O'nun yasalarından nefret eder çünkü içindeki kötülüğü sınırlayıp tenkit eder. Gerçekten nefret eder, çünkü vicdanından geri kalan ne varsa azap çeker ve kişinin ne olduğunu ortaya çıkarır. Bu nedenle düşmüş insan, gerçeği kendisinden uzaklaştırır, özellikle de Tanrı ile ilgili gerçeği mümkün olduğu kadar uzağa iter. Gerçeği uzaklaştırmak için o kadar ileri gider ki, öyle bir gerçek yokmuş gibi ya da mevcutsa bile bilinmesi mümkün değilmiş ya da yaşamımız ile herhangi bir bağı yokmuş gibi davranabilir. Söz konusu olan hiçbir zaman gizlenen bir Tanrı değildir, gizlenen bir insandır. Sorun zekâ ile değil, irade ile ilgilidir. Modern insan, kendisine saldıran bir gergedandan kaçmak için kafasını kuma gömen bir insan gibi, vicdanını susturabilme ve zihnini kaçınılmaz olduğunu bildiği yargıdan uzaklaştırabilme umudu ile adil Tanrı'yi ve O'nun mutlak ahlakını reddeder. Hristiyan Müjdesi insan ve onun kültürü için bir utançtır, çünkü en çok kaçınmak istediği şeyi yapar: onu uykusundan uyandırıp, ona çöküntüsünü ve isyankâr durumunu gösterir ve kendi yoluna gitmeyi reddetmesi, tövbe ederek İsa Mesih'e iman ve itaat etmesi gerektiğine ilişkin çağrıda bulunur.

1. İlk Müjde, İsa'nın ve elçilerinin duyurduğu Müjde'dir.

Bizler çoğulculuk çağında yaşamaktayız: özellikle dinlerle ilgili olarak, her şeyin doğru olduğunu söyleyen ve bu şekilde gerçeklere son veren bir inanç sistemidir bu. Günümüz Hristiyanları için bu durum anlaşılması güç olabilir, fakat ilk yüzyıllarda yaşayan Hristiyanlar gerçekten de ateist olarak fişlenmiş ve bu nedenle zulme uğramıştı. Yaşadıkları çevre onları teizm ile kuşatmıştı. İlahların suretleri dünyayı doldurmaktaydı ve din çok kazançlı bir işti.² İnsanlar diğerlerinin ilahlarına hoşgörüyüyle yaklaşmakla kalmıyor, aynı zamanda onları takas edip paylaşıyorlardı. Bütün dünyanın dini sistemi, Hristiyanlar ortaya çıkıp, "Ellerinizle yapmış olduklarımız tanrı değil" diyene dek, normal seyrinde gidiyordu.³ Sezar'ın boyunduruğunu kabul etmediler, diğer sözde tanrıların önünde diz çökmeyi reddettiler ve İsa'nın bütün ilahlar üstünde Rab olduğunu beyan ettiler.⁴ Tüm dünya bu dudak uçuklatan küstahlığa bakarak, Hristiyanların hoşgörüyü karşı dayanılmaz hoşgörüsüzlüklerine öfkeyle karşılık verdi.

Aynı senaryo günümüzde de görülmektedir. Mantık dışı bir şekilde, birbirlerinden ne kadar farklı da olsa tüm dinlerin ve ahlakın doğru olduğunu işitmekteyiz. Medya ve akademi dünyasının bitmek tükenmek bilmeyen çabalarıyla bu görüş, kısa zamanda çoğunluğun benimsediği bir görüş haline gelmiştir. Ancak çoğulculuk bu meseleyle ilgili olarak ya da hastalıktan kurtulabilmek için herhangi bir adres göstermemektedir. Hastaya yalnızca anestezi uygular, böylece hasta hissetmez ve düşünmez olur. Müjde utanılacak bir şeydir, çünkü insanı derin uykusundan uyandırır ve artık bu mantık dışı düşüncelere bel bağlamasına izin vermez. Kişinin bazı sonuçlar çıkarmasını sağlar: "İki düşünce arasında ne kadar daha tereddüt edeceksin? Eğer RAB Tanrı'ysa, O'nun ardından git; ama Tanrı Baal ise, onu takip et."⁵

Gerçek Müjde radikal biçimde farklıdır: İsa herhangi bir yol değildir, yolun ta kendisidir; diğer yollar ise kesinlikle yol değildir. Eğer Hristiyanlık, temsil konusunda atılmış daha hoşgörülü küçük bir adımdan ibaret olsaydı ve belirli bir tanım edatı yerine belirsiz bir tanım edatı taşıysaydı, utanç sona erecek, Hristiyanlık ve dünya dost olabilecekti. Ancak böyle bir şey meydana gelirse, Hristiyanlık Hristiyanlık olmaktan çıkar, Mesih inkâr edilmiş olur ve dünya Kurtarıcı'dan yoksun kalır.

Hümanizm çağında yaşamaktayız: son birkaç on yıl boyunca, insanoğlu yüreğinden ve kültüründen Tanrı'yı çıkarmak için mücadele etti. Tanrı'ya adanmış sunakları yıkarak kendisi için dinsel bir fanatizm yarattı ve büyük bir şevkle anıtlar dikti. Kendisini her şeyin merkezi ve ölçüsü yaptı. Öyle ki, günümüz insanı kendi değerini övmekte, kendine her şeyin üzerinde değer vermekte, en iyi amaç olarak kendini gerçekleştirmeyi görmektedir. Vicdanında duyduğu suçluluk nedeniyle antik dini suçlar ve çevresindeki ahlaki kaos için ise toplumu suçlayarak sorumluluk üstlenmeyi reddeder. Öyle ki, vicdanının haklı olduğuna ya da dünyadaki birçok sorundan sorumlu olduğuna dair herhangi bir ima onun için kabul edilemezdir. Bu nedenle çöküntü içindeki insan için Müjde bir utanç kaynağıdır, çünkü kendisini kandırıldığını ortaya koyar ve çöküntü içindeki durumu ve suçluluğu konusunda kendisini ikna eder. Bu Müjde'nin esas işidir ve bu nedenle dünya gerçek Müjde'nin duyurulmasından nefret eder. İnsanlığın değerli saydıklarını boşa çıkarır, iman etmesi gerektiğini gösterir ve kralın çıplak olduğunu ispatlar.

Kutsal Yazılar, İsa Mesih'in Müjdesi'nin tüm çağ ve kültürlerde "sürçme taşı" ve "saçmalık" olarak görüldüğünü belirtir.⁶ Fakat Müjde'den bu utanç verici durumu ortadan kaldırmaya çalışmak, Mesih'in çarmihini ve kurtarıcı gücünü yok etmek demektir.⁷ Şunu anlamalıyız ki Müjde

2. Elçilerin İşleri 19:27

3. Elçilerin İşleri 19:26

4. Romalılar 10:9

5. 1. Krallar 18:21

6. 1. Korintliler 1:23

7. 1. Korintliler 1:17, 23

yalnızca utanç verici değildir, aynı zamanda utanç verici olmak zorundadır! Müjde'nin saçmalığıyla, Tanrı bilgelerin bilgisini yıkmayı, büyük düşünürlerin zekâsını boşa çıkarmayı ve bütün gururlularını alçaltmayı tasarlamıştır, öyle ki O'nun karşısında hiçbir beden övünemesin.⁸ Yazılmış olduğu gibi, "Övünen RAB'le övünsün."⁹

Pavlus'un Müjdesi yalnızca çağın dinine, felsefesine ve kültürüne ters düşmekle kalmamış, aynı zamanda onlara karşı savaş da açmıştır. Dünya ile ateşkes ve antlaşma yapmayı reddetmiş, kültürün İsa Mesih'in tanrılığına teslim olması dışında hiçbir şeyi kabul etmemiştir. Biz de Pavlus'un örneğini takip etmeliyiz. Müjde'yi çağın eğilimlerine veya dünyevi bir yaşam peşinde koşan insanın isteklerine uydurmak için ortaya çıkacak tüm ayartılardan özenle kaçınmalıyız. Çöküntü içindeki bir dünyaya veya dünyevi yaşamın peşinden giden kilise üyelerine daha cazip görünmesi için, Müjde'nin radikal yönlerini yumuşatmaya veya daha kabul edilebilir hale getirmeye hiçbir hakkımız yoktur.

Dünyevi arzularının peşinden koşan insan için sürçme taşını ortadan kaldırmak, Müjde'yi yeniden ambalajlamak, bıçağın ucunu körelterek daha dostane ve kabul edilebilir göstermek gibi kiliselerimizin birçok stratejisi bulunmaktadır. Arayış içinde olanlara karşı elbette dostça yaklaşmalıyız, fakat şunun bilincine varmalıyız: yalnızca tek bir arayan vardır, o da Tanrı'dır. Eğer ille kiliseyi daha cazip ve Müjde'yi kabul edilebilir hale getirmek istiyorsak, onları Tanrı'ya uygun hale getirelim. Eğer bir kilise inşa etmek veya hizmet hareketi başlatmak istiyorsak, bunu Tanrı'ya yüceltme tutkusu ve O'nun görkemine leke sürmeme amacı üzerine kuralım. Dünyanın rüzgarının tersine gidelim. Dünyanın yüceliğini değil, göklerin yüceliğinin ardından gidelim.

UYGUN OLMAYAN BİR MÜJDE

Daha önce de söylemiş olduğumuz gibi, Pavlus'un bedeni, duyurduğu Müjde'den utanç duymak için her türlü nedene sahipti, çünkü çağdaşları arasında taşıdığı gerçeklik ve kutsallık nedeniyle büyük bir zıtlık söz konusuydu. Ancak bedenlenmiş utanç duymak için başka bir neden daha bulunmaktadır: Müjde tamamen inanılması güç bir mesajdır, dünyanın bilgeliği karşısında budalaca bir sözden ibarettir.

Hristiyanlar olarak, kimi zaman duyurduğumuz Müjde'ye biri inandığında, bunun ne kadar hayret verici bir durum olduğunu fark etmekte zorlanırsak. Bir anlamda, Müjde'nin eli kolu uzundur, Roma İmparatorluğu'na yayılmış olması doğaüstü doğasına ilişkin bir kanıttır. Eski Antlaşma'dan tamamen habersiz, Yunan felsefesine veya pagan inançlarına bağlı Yahudi olmayan bir kişinin, İsa adında bir adamın mesajına inanmasını ne sağlayabilirdi?

- Roma İmparatorluğu'nun en hor görülen bölgelerinden birinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu, ancak Müjde O'nun ebedi Tanrı Oğlu olduğunu, Kutsal Ruh tarafından bakire bir Yahudi'den gebe kaldığını söylemektedir.
- Bir marangozdu ve resmi bir eğitimi olmayan dini bir öğretmendi, ancak Müjde bütün Grek filozofların ve Roma'nın bilgelerinin tüm bilgisini aşan bir bilgiye sahip olduğunu söylemektedir.
- Yoksuldu ve başını yaslayacak bir yeri yoktu, buna rağmen Kutsal Kitap, bir sözü ile binlerce insanı doyurduğunu, her tür hastalığı iyileştirdiğini, hatta ölüleri bile dirilttiğini söylemektedir.
- Yeruşalim'in dışında Tanrı'ya küfreden biri ve devlet düşmanı olarak çarmıha gerildi, ancak Müjde ölümünün insanlık tarihinde bir dönüm noktası ve insanın günahattan kurtulması ve Tanrı'yla barışması için tek yol olduğunu söylemektedir.

8. 1. Korintliler 1:19–20, 29

9. 1. Korintliler 1:31

- Ödünç bir mezara konmuştur, ancak Müjde üçüncü gün ölümden dirildiğini ve öğrencilerine görüldüğünü söylemektedir.
- Kırk gün sonra, göğe alınmış ve Baba'nın sağında oturmuştur.
- Böylece Müjde, bir deli ve Tanrı'ya küfreden biri olduğu gerekçesiyle kendi insanları tarafından reddedilerek çarmlı gerilen bu yoksul marangozu dünyanın Kurtarıcısı, Kralların Kralı, Rablerin Rabbi ilan etmiştir. O'nun adıyla birlikte, Sezar dahil herkes önünde diz çökecektir.

Tanrı'nın gücü olmaksızın, kim böylesi bir mesaja inanabilirdi? Bunun başka bir açıklaması yoktur. Eğer Tanrı'nın tasarısı olmasaydı, Müjde Yerusolim'in dışına, Roma İmparatorluğu dahil dünyadaki diğer uluslara yayılamazdı. Müjde doğduğu anda öldü ve onu duyuranların organizasyon becerilerine, konuşma yeteneklerine ya da Müjde'yi savunma yeterliliklerine bağlı kalırdı. Dünyadaki bütün hizmet stratejileri ve Wall Street'den alınan bütün akıllıca pazarlama taktikleri bundan daha büyük bir başarı sağlayamazdı.

Bu gerçek, inandığımız imanı geliştirme gayretinde bulunan bizleri hem cesaretlendirmekte, hem de uyarmaktadır. Öncelikle, Müjde'nin basit ve sadık bir şekilde duyurulması dünyada gelişimini sürdüreceğine ilişkin olarak bize cesaret vermektedir. İkinci uyarı ise, kendi zekamız, söz söyleme yeteneğimiz ve zekice stratejilerimizle Müjde'yi duyurma ve yayma konusunda başarıya ulaşabileceğimize dair yalanla ilgilidir. Bu tür kişisel yetenek, beceri ve çabaların, iman etmesi "imkansız" kişileri Hristiyan yapma konusunda hiçbir gücü yoktur.¹⁰ Müjde'nin yayılması için yalnızca Kutsal Kitap'a dayalı yollara başvurmamız, Müjde, "iman eden herkes için Tanrı'nın kurtarma gücü" olduğundan, utanmadığımız mesajı cesurca ve açık bir şekilde duyurmamızdır.¹¹

İnançsız ve kuşkucu bir çağda yaşamaktayız. Kültür, inancımızla umutsuz bir mit diye alay eder, bizi dar kafalı yobazlar ya da dini bir üçkâğıdın akıl hastası kurbanları olarak görür. Böylesi bir saldırı bizi sık sık savunmaya zorlar, karşı saldırıya teşebbüs eder ve inanç savunması ile pozisyonumuzu ispatlamaya çalışırız. Disiplin biçimlerinin bazıları oldukça yararlı ve gereklidir, çünkü gücün Müjde'nin duyurulmasında yattığının farkına varmamız gerekir. Nasıl ki bir ölüyü diriltilmediğimiz gibi, bir insanı da iman etmesi için ikna edemeyiz. Bu işler, Tanrı Ruhu'nun işidir. İnsan yalnızca Tanrı'nın doğaüstü işiyle iman eder ve Tanrı da –insanın bilgeliğiyle veya entelektüel bilgisi ile değil, çarmlı gerilmiş ve ölümden dirilmiş olan Mesih'i duyurmakla çalışacağına söz vermiştir.¹²

Müjde'mizin inanılması güç bir mesaj olduğunun bilincine varmalıyız. Tanrı Ruhu'nun güçlü ve lütufkâr işleyişi olmadan bir insanın, bırakın iman etmesini, söyleyeceklerimize kulak vermesini bile beklememeliyiz. Tanrı'nın gücü olmaksızın Müjde'yi duyurmamız ne kadar da umutsuzca bir çabadır! Müjde'yi duyuran kişi Tanrı'ya nasıl da bağımlıdır! Tanrı insanın yüreğini harekete geçirmedikçe, Müjde'yi duyurmamız budalaca bir çabadan ibarettir. Fakat kurtarma gücü olan mesajı, Müjde'yi, sadık bir şekilde duyurduğumuz müddetçe, Tanrı seçtiklerini kendisine çekmeye söz vermiştir!

10. 1. Korintliler 1:17–25

11. Romalılar 1:16

12. 1. Korintliler 1:22–24

BÖLÜM SEKİZ

Güçlü Bir Müjde

Kurtuluş için Tanrı gücüdür.

— ROMALILAR 1:16

İnsanın kendisini günahattan ve günahın ortaya çıkardığı suçtan kurtaramaması, Kutsal Yazılar boyunca işlenen sürekli bir temadır. Eyüp, “Sabun otuyla yıkansam, Ellerimi kül suyuyla temizlesem, beni yine pislige batırırsın, Giysilerim bile benden tiksindir”¹ demiştir. Mezmur yazarı günahı sürekli önünde diye ağıt yakmakta ve elçi Pavlus umutsuzluk içerisinde şöyle haykırmaktadır: “Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?”²

İnsanın kendisini kurtarmadaki çaresizliği Kutsal Yazılar’da yer alan en karanlık gerçeklerden biridir. Fakat bu, insanı alçaltma ve Müjde’nin kurtarıcı gücünü övme amacına hizmet eder. Romalılar’a mektubunda Pavlus, insanın kendisini kurtarmadaki acizliğinden ve yoksunluğundan ötürü Mesih’in imansızlar için öldüğünü söylemiştir.³ İnsan kendi başına bırakılırsa kurtulamaz. Ancak Tanrı insanı kendi başına bırakmamış, Oğlu’nun Müjdesi aracılığıyla kurtuluş sağlamıştır! İnsan için imkansız olan Tanrı için mümkündür⁴ ve O’nun gücü sonuna kadar kurtarmaya yeter.⁵

TANRI’NIN MÜJDE’DEKİ GÜCÜ

Kutsal Yazılar, Tanrı’nın gücüyle ilgili örneklerle doludur. Dünyayı tek bir sözle yaratır.⁶ Sayısız yıldız yaratır. Her birini adıyla çağırır, kudretinin büyüklüğünden ötürü bir tanesi bile eksik değildir.⁷ Soluğuyla denizleri ayırır.⁸ Balmumunun ateşin önünde erimesi gibi dağlar O’nun önünde erir ve sular yüksek yamaçlardan dökülür.⁹ Leviathan’la bir kuşla oynar gibi oynar.¹⁰ Yeryüzünde ve gökyüzünde her şeyi isteğine göre şekillendirir. Hiç kimse karşısına geçip, “Sen ne yaptın?” diyemez.¹¹ Tanrımızın gücü işte böyle bir güçtür, yine de tanrısal gücün bu örneklerinden hiçbirisi, İsa Mesih’in Müjdesi’yle açıklanmış olan güç ile karşılaştırılmaz.

Ayette Pavlus, Müjde’yi Tanrı’nın gücü olarak ifade eder. Bu sözcük, Grekçe ’ten tercüme edilir. Kelimenin kendisi sıra dışı olmamasına rağmen, Kutsal Yazılar’da sıradışı bir anlam taşır. Pavlus, kuşku yok ki Eski Antlaşma’da Tanrı’nın halkını kurtarmak için yaptıklarını referans olarak

1. Eyüp 9:30–31

2. Mezmur 51:3; Romalılar 7:24

3. Romalılar 5:6, ‘aciz ve yoksunluk’ diye çevrilen kelime Grekçe’de ‘dir; zayıf, güçsüz, biçare anlamına gelmektedir.

4. Markos 10:24–27

5. Yeşaya 63:1: “Edom’dan, Bosra’dan Al giysiler içinde bu gelen kim? Göz kamaştırıcı giysiler içinde, Büyük güçle yürüyen kim? ‘O benim! Adaleti duyuran, Kurtarmaya gücü olan.’” İbraniler 7:25: “Bu nedenle O’nun aracılığıyla Tanrı’ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır.”

6. Yaratılış 1:3; İbraniler 11:3

7. Yeşaya 40:26

8. Mısırdan Çıkış 15:8

9. Mika 1:4

10. Eyüp 41:5

11. Daniel 4:35

kullanmaktadır. Tanrı, İsrail'i Mısır'dan güçlü ve kudretli eliyle çıkardı.¹² Tüm yeryüzünde gücünü göstermek ve adını duyurmak için Firavun'u yükseltti.¹³ Adı uğruna halkını kurtardı, öyle ki gücü duyulsun.¹⁴ Son olarak Tanrı, İsrail'e kurtuluşlarının hiçbir şekilde kendi güçlerine dayanmadığını, ama her şeyin kendisinden kaynaklandığını tekrar tekrar hatırlattı.¹⁵

Romalılar'ın ilk bölümünde kelimesi, 16. ayetin dışında iki yerde daha görülmektedir. Bölümün başında, İsa'yı ölümden diriltten ve oğulluğunu kanıtlayan güce işaret eder.¹⁶ Daha sonra, yaratılış ve evrenin devamlılığı konusunda Tanrı'nın gücünü açıkça ortaya koyar.¹⁷ Bunların her ikisi de, Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın kudretinin en büyük göstergelerindedir. Müjde Tanrı'nın kurtarma gücüdür, aynı zamanda yeni yaratılış olarak ruhsal dirilişlerini ve kutsallaşmalarını da ifade eder.

Müjde'nin gücüyle ilgili olarak, kendimize iki soru sormak oldukça yararlıdır. İlki, "Günahkâr insanı kurtarmak için gerekli olan gücün farkında mıyız?" Kurtuluş hafif bir iş değildir; herkes için imkansız bir iş olsa da Tanrı için mümkündür.¹⁸ Bunun nedeni insanın düşmüş doğası ve ahlaken bozulmuş olmasıdır. Kutsal Yazılar, insanın Tanrı'nın benzeyişindeki doğasının ciddi şekilde zarar gördüğünü ve ahlaki çöküşün tüm varlığını kirlettiğini öğretmektedir.¹⁹ Bu nedenle insan Tanrı'ya karşı savaş açmıştır ve Tanrı'nın gerçeğini bastırmak ya da sınırlandırmak için elinden geleni yapar.²⁰ Kutsal Yazılar, insanın Tanrı'ya gelemeyeceğini, çünkü Tanrı'ya gelmeyeceğini öğretir; insan Tanrı'ya gelmez çünkü yüreği kötüdür. İsa Mesih, bu gerçeği Yuhanna 3:19–20'de öğretmektedir: "Yargı da şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasını diye ışığa yaklaşmaz."

Bir insanın yüreğini kuşatan yoksunluk duvarları, Eriha kentinin surlarından daha güçlü örülmüştür. İnsanlar, kendi güçleri ile o büyük şehrin duvarlarını nasıl yıkamadıysa, kendi yüreklerinin yoksunluğunu da fethedemezler. Bu, Tanrı'nın gücüyle gerçekleşmelidir. Bu nedenle sürekli olarak, Tanrı'nın bir insanın kurtuluşu için ortaya koyduğu gücün, evreni yaratırken ortaya koyduğu güçten daha fazla olduğunu duyarız. Tanrı dünyayı hiçten yarattı. Ancak Tanrı bir kişiyi kurtardığında, daha güç bir şey yapmış olur. Bozulmuş insanlıktan yeniden iyi bir şey yaratmak, hiçten iyi bir şey yaratmaktan daha zordur.

İnsanlığın düşmüş ve bozulmuş doğasını anlamadan, kurtuluş konusunda Müjde'nin gücünü anlayamayacağımızı tekrar belirtmek gerekir. İnsanın düşmüş durumunu ne kadar iyi anlarsak, Müjde'nin gücünü o kadar iyi kavrarız. Çağdaş müjdeciliğin uyguladığı strateji ve pazarlama taktiklerinin boşa kürek çekmek olduğunu da bu sayede görebiliriz. Eğer insanlar kurtulacaksa, Müjde'nin vaazı sırasında ortaya çıkan Tanrı'nın doğüstü gücüyle kurtulacaklardır!

Kendimize sormamız gereken diğer soru, "Kurtuluş için gerekli olan gücün yalnızca Müjde'de bulunduğu farkında mıyız?"dır. İsa Mesih'in Müjdesi, Tanrı'nın kurtuluş gücüdür. Müjde'nin çekirdeği ya da bir kısmı değil, tamamıdır. İnsanlar üzerinde büyük bir etki yaratması için yalnızca duyurulması gereklidir. Daha cazip hale getirmek için yeniden gözden geçirilmesine, anlaşılır kılmak için uyarlanmasına gerek yoktur. Eğer onu duyurursak yapılması gerekeni o yapacaktır. Eğer bir

12. Mısırdan Çıkış 32:11; Yasanın Tekrarı 9:29; 2. Krallar 17:36; Nehemya 1:10; Mezmur 77:14–15

13. Mısırdan Çıkış 9:16

14. Mezmur 106:8

15. Yasanın Tekrarı 8:16–17

16. Romalılar 1:4

17. Romalılar 1:20

18. Matta 19:26

19. Ahlaki bozukluk bedeni (Romalılar 6:6, 12; 7:24; 8:10, 13), aklı (Romalılar 1:21; 2. Korintliler 3:14–15; 4:4; Efesliler 4:17–19), duyguları (Romalılar 1:26–27; Galatyalılar 5:24; 2. Timoteos 3:2–4) ve iradeyi (Romalılar 6:17; 7:14–15) ele geçirir.

20. Romalılar 1:18, 30; 5:10

hizmetkâr kendisini dünyevi şeylerden kurtarır ve Müjde'nin vaaz edilmesi için çabalarsa, ortaya çıkacak fedakâr sevgi ve şefaât bu dünyadaki stratejistlerin tümünden daha etkili bir sonuç doğuracaktır.

Kutsal Yazılar ve kilise tarihi bu gerçeği onaylasa da, çağdaş müjdecilik üzerine yapılan bir çalışma, müjdecilerin bu cesur fikre artık inanmadıklarını ortaya koymuştur. Eski ilahilerde kulağa hoş gelmektedir, fakat buna gerçekten inanmak ve onu uygulamak en hafif deyişle naifliktir. Bu kişiler, yalnızca bazı kısımları çıkartılmış ya da değiştirilmiş bir müjde sunmazlar, aynı zamanda neredeyse içerisinde Kutsal Kitap'a dayalı bir Müjde'nin olmadığı yeni bir müjde ortaya koyarlar. Bu mesajın içinde artık güç yoktur, bunun yerine cesur liderlik, keskin stratejiler, kültürel duyarlılık ve kültürün dayattığı şekilde kiliseyi yeniden biçimlendirme planı yer alır.

Dünyamız gitgide Hristiyanlık karşıtı ve inançsız olurken, müjdecilik ortalıkta amaçsızca koşuşturur ve bir çare arar. Kültürün çılgınlıklarını ve modasını inceler ve kültürle ilişkilendirmek için Müjde'de gerekli değişiklikleri yaparız. Eğer kültür sunduklarımız ile daha fazla ilgilenmezse, ona onun istediklerini verecek şekilde hareket ederiz. Belli bir hizmet modeli dünyevi yaşamın peşinde koşan bir kalabalığı cezbedtiğinde, diğerlerinin de takip edebilmesi amacıyla içinde stratejiler barındıran bir rehber kitap hazırlarız. Ne var ki, tüm bunları yaparken amaca uygunluk konusunda başarısızlığa düştüğümüzü görürüz. Duvarlarımızın içinde tutabilmek için tanrı tanımaz bir kültüre hizmet ederiz. Sonunda Müjde ellerimizden kayıp gider, Tanrı yüceltilmez ve kültür cehenneme gider.

Kilisenin, Müjde'ye karşı çıkan yığınların önünde onlara yardım etmek veya onları savunmak için, Müjde ve bu yığınlar için çalışacağına söz veren Tanrı hariç, hiçbir şeye sahip olmadan durabilecek insanlara ihtiyacı vardır. Saul'un Davut'a verdiği zırh ne kadar da ağırdı ve Davut onu giydiğinde ne kadar da gülünç duruyordu! Zırhın ağırlığı, Davut'un bütün gücünü ve çevikliğini ortadan kaldırıyor. Zırhı giymemeye karar verdi ve dev ile Rab'bin adı dışında fazladan bir şeye sahip olmadan karşılaşmayı göze aldı. Aynı şekilde biz de Saul'un zırh ve silahlarını kuşanmayı reddederek, mücadeleye Müjde'nin yuvarlak taşları ile girmeliyiz. Hayati bir karar alarak avantaj sağlayabilecek her şeyi, stratejileri, çağımız müjdeciliğinin akılluca tekniklerini bir yana bırakarak, iki başlı dev olan kuşkuculuğa ve inançsızlığa karşı Kutsal Kitap'ın, İsa Mesih'in çarmıha gerildiğini ve ölümden dirildiğini belirten açık mesajı ile mücadele etmeliyiz. O zaman, Tanrı'nın en kötü günahkârların bile iman etmesini sağlayan ve onları gerçek birer Hristiyana dönüştüren gücünü görürüz. Rab için imkansız bir şey var mıdır?²¹

İnsanın yoksunluğunu ve kurtuluşunun herhangi bir araçla, hatta belli belirsiz bir şekilde beden ile zırha bürünmüş de olsa imkansızlığını kavrarız ve Pavlus'un Müjde'nin gücünden ötürü duyduğu sevinci anlayabiliriz. İşte bu nedenle, çarmıha gerilen bir Yahudi'nin evrenin Tanrısı ve dünyanın Kurtarıcısı olduğunu cesurca duyurabildi!²² Ne ikna edici bir teze, ne de söz sanatına ihtiyaç duyuyordu. Eğer insan bu tek mesajı cesur ve açık bir şekilde duyurabilirse, insanların iman edeceğini biliyordu.²³ Hasattan önce yıllar boyu süren kuraklık dönemlerinde, William Carey ve diğer birçok Müjde hizmetkârının dayanmasını sağlayan şey aynı güvenceydi. Müjde, Tanrı'nın kurtuluş gücüdür. İnsanlar da, Müjde duyurulursa iman edecektir!

KURTARAN BİR MÜJDE

Kutsal Yazılar'da kurtuluşun, imanın nihai hedefi veya amacı olduğunu görüyoruz.²⁴ Aynısı,

21. Yaratılış 18:14

22. Elçilerin İşleri 17:22

23. Elçilerin İşleri 17:34

24. 1. Petrus 1:9

Müjde için de geçerlidir. Pavlus'a göre, Müjde'nin insana sağladığı en büyük hediye ruhsal kurtuluşur. Tanrı, Oğlu'nu bu dünyaya gönderdi, öyle ki dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun.²⁵ Çağlar boyunca kurtuluş, kilisenin en büyük konusu ve en önemli ilahilerin teması olmuştur. Antik çağda kutsallar, kurtuluşu Müjde'nin tek yararı olarak görmemiştir, bunu aynı zamanda yaşamlarını kuşatan ve onun dışında başka bir şeye ihtiyaç duymadıkları bir şey olarak görmüşlerdir. Kişinin benliğinden, günahattan, yargıdan ve öfkeden kurtulması, Tanrı'yla barıştırılması ve Mesih bilgisi yeterliydi!

Ne yazık ki, son zamanlarda kurtuluş değerinden bir şey yitirmiş gibi görünmektedir. Birçoklarına göre, günümüzde kurtuluş vaadi günahkârı tövbeye veya bir kutsal kendisini tamamen Tanrı'ya adanmasına yetecek motivasyonu sağlayamamaktadır, bu nedenle Müjde çağrısını daha cazip hale getirmek için ona başka vaatler de eklememiz gerekmektedir. Sağlık ve zenginlik, amaç ve güç; şimdiki yaşamdan daha fazlasını almak çağdaş Hristiyanlığın en büyük kozudur. Gerçek şu ki, kürsüden bugün vaaz edilenler ve kilise sıralarında oturan insanların aradığı şey, İsa'nın, gerçekten öğrencisi olabilmemiz için vazgeçmemizi istediği şeylerdir.²⁶ İsa'ya göre, bir insanın kurtulması için bütün dünyayı kaybetmesi gereklidir ve yine O'na göre böyle ufak bir şey karşılığında kurtuluşu sahip olmak büyük bir kazançtır.²⁷

Kutsal Yazılar'ın kurtuluşa gösterdiği bu büyük öneme rağmen, kurtuluş vaadi artık modern ruhları neden heyecanlandırmamaktadır? Günümüz insanlarına daha cazip gelmesi için, Müjde'ye neden dünyasal vaatler de eklenmelidir? Her şeyden önce, insanlar acımacak halde olduklarını anlamamaktadır. Zengin bir insan, zayıf bir armağan olan bir parça ekmek için sevinç duymak konusunda hiçbir neden görememektedir, meğerki bir takım olaylar onu yoksunluk içinde bıraksın, bu nedenle günahkârlar günahın korkunç yüzü açığa çıkıncaya ve kendisini sefil, yoksul, kör ve çıplak olarak görünceye dek kurtuluş sevincini duymazlar.²⁸ İkincisi, insanlar içinde buldukları tehlikeli durumu anlayamazlar. Bir kişi müjdesel kurtuluşa ancak kurtulduğu bir terör saldırısından anladığı ölçüde saygı duyabilir. Cehennem ve Tanrı'nın gazabı konusundaki açık bir görüş, insana, Müjde aracılığı ile verilen kurtuluşu daha doğru bir şekilde anlamasını sağlar. Üçüncüsü, insanlar kurtuluşlarının güvence altına alınması için ödenen ebedi bedeli anlamazlar. Ruhun kurtuluşu pahalıdır ve insanın ödeyebileceğinden çok daha fazlasını gerektirir.²⁹ Yalnızca Tanrı bunu ödeyebilecek durumdadır ve Oğlu'nun değerli kanıyla tamamını ödemiştir.³⁰ Mesih'in değerinden habersiz günahkârların, Mesih'in onlar için Müjde'de yaptıkları konusunda minnet duymaları için pek az umut vardır. Dördüncüsü, yenilenmemiş ve değiştirilmemiş insanlar genellikle böyledir. Kör adam güneşin batışında herhangi bir güzellik bulamaz, sağır adam en güzel sonattan bile etkilenmez ve vahşi hayvanlar sanattan hiç anlamazlar. Aynı şekilde değiştirilmemiş, yenilenmemiş ve dünyevi yaşam peşinde koşan kişi ruhsal olarak kördür, Tanrı Sözü'ne karşı sağırdır ve Rab'in iyi olduğunu görüp tatmak yerine, hayvansal arzularını tatmin edecek evcilleşmiş bir yüreğe sahiptir.³¹ Bu nedenle, İsa bir kişi yeniden doğmadıkça, o kişinin, bırakın saygı duymayı, cennetin krallığını hiçbir şekilde göremeyeceğini söylemektedir.³² Böylece, dünyevi arzularının peşinde gidenler kilise listelerini doldurur –bu insanlar Mesih ve doğruluk için açlık duymak dışında her türlü geliş nedenine sahiptir.³³ Müjde daha pratik ve günümüze özgü vaatler eklenerek daha cazip hale getirildiğinde,

25. Yuhanna 3:17

26. Matta 16: 24–26

27. Markos 8:36–37

28. Vahiy 3:17

29. Mezmur 49:8

30. 1. Petrus 1:18–19

31. Mezmur 34:8

32. Yuhanna 3:3

33. Matta 5:6

insanlar da istediklerini alırlar ve aldıkları müddetçe de kilisede kalırlar. Bu benliklerini dinsel bir yolla besler, fakat ruhları Tanrı'ya ve gerçek kurtuluş umuduna karşı ölüdür.

KURTULUŞUN TANIMI

Elçi Pavlus, Müjde'nin Tanrı'nın kurtuluş gücü olduğunu söylemektedir. Basit görünmesine rağmen kullandığımız terimleri tanımlamakta yarar vardır. Pavlus, kurtuluş derken neyi kastetmektedir? Bu konuyla ilgili birbiriyle çatışan birçok farklı fikir mevcuttur ve hepimizin bu konuda hemfikir olduğunu düşünmek yanlış olacaktır. Müjde tarafından sunulan kurtuluş çok yönlüdür, fakat biz üç temasıyla ilgilenmekteyiz: günahın getirdiği yargıdan kurtulma, günahın gücünden kurtulma ve nihayetinde günahattan kurtulma. Bu temalar aynı şekilde zaman kalıplarına göre de sıralanabilir: geçmiş, şimdiki ve gelecek zaman. Müjde'ye iman eden kişi günahın getirdiği yargıdan kurtulmuştur, günahın gücünden kurtarılmaktadır ve nihayet günahattan da kurtarılacaktır.

Geçmişte Hristiyan günahın yargısından kurtarılmıştır. Kutsal Yazılar, bütün insanların Adem'in günahından ve kendi günahlarından ötürü yargı altında olduğunu söylemektedir.³⁴ Bu suçlama Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde ele alınacak, böylece günahkârlar ortaya çıkarılacak, yargılanacak ve cehenneme atılacaktır.³⁵ Hristiyanlar için ise senaryo bundan farklıdır. Hristiyanın Tanrı'ya iman ve tövbe ettiği anda, Tanrı'nın önündeki durumu sonsuza kadar değiştirir.³⁶ İmanla aklanır ve Tanrı'yla barıştırılır.³⁷ Kutsal Yazılar'ın da belirttiği gibi, "İsa Mesih'te olanlar için artık hiçbir suçlama yoktur."³⁸

Şimdiki zamanda, Hristiyan günahın gücünden kurtarılmaktadır. İmanlıda iyi bir işe başlamış olan Tanrı, başlamış olduğu işi son güne dek tamamlayacağına, imanlıyı bütün kirlerinden ve günahlarından arındıracağına söz vermiştir.³⁹ Kutsal Yazılar'da, Tanrı yalnızca aklayan değil, aynı zamanda kutsallaştıran bir Tanrı'dır.⁴⁰ Tanrı istisnasız her Hristiyanın yüreğinde çalışır. Güçlü ve etkili bir şekilde bütün gerçek imanlıların yaşamlarında çalışır,⁴¹ kendisini hoşnut eden şeyleri yapmaları için onları yönlendirir ve güçlendirir.⁴² Kutsallaşma işi kurtuluşun önemli bir parçasıdır ve her Hristiyan, Tanrı tarafından tasarlanmış, yönlendirilmiş ve güçlendirilmiş olan bu kaçınılmaz sürece girmektedir. Müjde'yle ilgili en büyük gerçeklerden biri, aklanışımızın en büyük göstergesinin halihazırda kutsallaşmamız olmasıdır. Tanrı'nın bizi günahın yargısından kurtardığına dair güvencemiz vardır, çünkü bizi onun gücünden kurtarmaktadır. İnsani zaaflarımız nedeniyle bu süreç oldukça zordur ve kutsallaşma sürecinde ilerlememiz bazen üç adım ileri bir adım geri şeklinde olabilir. Yine de Hristiyanın yaşamında mutlaka bir gelişme olacaktır. Ancak zayıf ve saptırılmış bir müjde, kurtuluşun kutsallaşma olmadan da mümkün olabileceğini söyler. Kutsal Yazılar'ın belirttiği gibi, "Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek" ve "Herkesin gördüğü terbiyeden yoksunsanız oğullar değilsiniz, gayri meşrusunuz."⁴³

34. Romalılar 5:12–19; 3:23

35. Vahiy 20:11–15

36. Markos 1:15

37. Romalılar 5:1: 'aklandı' kelimesi tanrısal adalet ve yasayla ilgili bir terimdir. Kişinin Tanrı önünde, kendi işleri sayesinde değil, fakat Mesih'in çarmıhtaki eylemi sayesinde aklandığını belirtir.

38. Romalılar 8:1

39. Filipililer 1:6; Hezekiel 36:25

40. 1. Selanikliler 5:23

41. Efesliler 2:10

42. Filipililer 2:13

43. İbraniler 12:14, 8: terbiye kelimesi kutsallaşmaya yöneliktir.

Gelecek zamanda, Hristiyanlar bir gün günahın varlığından ve mahva götüren etkisinden kurtarılacaktır. Bu işte iki şeye gereksinim duyulmaktadır. İlk olarak Hristiyanın değişmesi gerekir, öyle ki bozulmuş benliğinden kurtulduğu gibi bedeni de günahattan kurtulabilsin.⁴⁴ Bu, göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir sürede, bir borazan sesiyle, beden çürümez olarak dirildiğinde ve ölümlü insan bedeni ölümsüzlüğü giyindiğinde gerçekleşecektir.⁴⁵ İkincisi, yeni bir gök ve yeryüzü oluşturulmalıdır: Tanrı çocuklarının yüceliğe kavuşacağı, lanetten ve bozulmuşluktan uzak bir yaratılış.⁴⁶ Gelecekte olmasına rağmen, kurtuluşun bu son sahnesi diğerleri kadar kesindir. Kutsal Yazılar bunu şu şekilde belirtmektedir: "Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti."⁴⁷

Tanrı'nın ölçülemez gücü Müjde'de görülmektedir. Müjde'den başka hiçbir şey, insanın iman ve tövbe etmesini sağlayamaz. Müjde'den başka hiçbir şey, bir insanı günahkârlıktan kutsallığa yükseltmez. Müjde'den başka hiçbir şey birçok oğula yücelik veremez.⁴⁸

44. 1. Korintliler 15:50; Romalılar 8:23

45. 1. Korintliler 15:52-53

46. Vahiy 22:3; Romalılar 8:21-22

47. Romalılar 8:30

48. İbraniler 2:10

BÖLÜM DOKUZ

İman Eden Herkes İçin Bir Müjde

İman eden herkesin –önce Yahudiler’in, sonra Yahudi olmayanların.

— ROMALILAR 1:16

Müjde'nin çağrısı evrenseldir. Mesih'in insanı kurtaran eylemi gezegenin ücra bir köşesinde değil, dini dünyanın tam merkezinde gerçekleşmiştir.¹ Ölüm ve diriliş haberi, bilinen dünyanın her köşesine yayılmıştır.² Bunun da ötesinde, Mesih belli bir grup insanı kurtarmak için gelmemiş, kanını her dilden, her ulustan, her oymaktan insanı kurtarmak için dökmüştür.³ Eski Antlaşma peygamberlikleri, Mesih'in ulusları bir miras olarak kabul edeceğini söylemektedir ve Büyük Görev, bu vaadin gerçekleşmesi için çalışmaktır.⁴ Mesih, kilisesine tüm dünyaya gitmelerini ve Müjde'yi herkese duyurmalarını buyurmuştur. İman edip imanlarını vaftiz yoluyla herkesin önünde beyan eden kurtulacak, fakat iman etmeyenler yargılanacaktır.⁵

İMAN EDEN HERKES İÇİN KURTULUŞ

Hem Eski hem de Yeni Antlaşma, insanların Müjde'nin sağladığı yararlardan ancak iman etmeleri durumunda istifade edebileceklerine ilişkin tanıklıkta bulunmaktadır. Habakkuk'un iman ikrarı, gerçek inancın temelidir: "Doğru kişi imanla yaşayacaktır."⁶ Bu sözler kurtuluşun kilit noktası ve ruhsal uyanışın belirtisidir. Bu sözcükler olmaksızın kurtuluş kapısı mühürlüdür. Yüceliğe tek giriş parolası "İman ediyorum"dur. Pavlus bu gerçeği birçok kez tekrarlayarak ona vurgu yapar: "Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek amlandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz."⁷

Kurtuluş, iki temel gerekçeden ötürü yapılan işlerin sonucu değildir. İlki, insanın sözünü edebileceği iyi bir işinin olmamasıdır. İnsanın, kurtuluşu hak eden hiçbir eylemi yoktur, ama her işi kutsal Tanrı'nın suçlamasını hak eder. Kutsal Yazılar, doğru bir tek kişinin bile olmadığına tanıklık eder. İyilik yapan tek bir kişi bile yoktur.⁸ İnsanın en iyi işleri bile, Tanrı'nın gözünde kirli bir bezden farksızdır.⁹ Bu gerçekler insanın gururunu yıkar, fakat bunlar Tanrı'nın önünde kendini

1. Elçilerin İşleri 26:26
2. Koloseliler 1:5–6
3. Vahiy 5:9
4. Mezmur 2:8
5. Markos 16:15; Matta 28:18–20
6. Habakkuk 2:4; Romalılar 1:17
7. Galatyalılar 2:16
8. Romalılar 3:10–12
9. Yeşaya 64:6

övmemesi ve kendi gücüne güvenmemesi için vicdanına baskı yaparak bu yöndeki umutlarını söndürmesi içindir. Bir kişi ancak yoksunluk içindeki durumunun farkına varınca iman eder ve eski bir ilahide belirtildiği şekilde haykırır: "Ben bunun bedelini ödeyemem, yalnızca Senin çarmihına güvenebilirim."¹⁰

İkincisi, kurtuluş eylemlerin bir sonucu değildir çünkü bu Tanrı'yı yüceltmez; aksine Tanrı'nın, insanların yapmış olduğu erdemli işleri ödüllendirme borcu altına girmesini gerektirir. İyi işlerle kurtulmak, hümanist bir dini düşünmeden ibarettir. Bu, tozun içinden ayağa kalkıp bütün zorluklara karşı mücadele ederek ödülü kazanan mitolojik adamdır. Öte yandan iman gerçek bir dindir. Bu, kaybolan ve düşüp yıkıma uğramış biridir ve kendisine güvenmek yerine kurtuluş sağlayan Tanrı'nın sadakatine ve vaadine güvenir.¹¹ İman ile kurtuluşun destansı dramasında kahraman Tanrı'dır ve O'na övgüler sunarız. Yazılmış olduğu gibi: "Bizi değil, ya RAB, bizi değil, sevgin ve sadakatin uğruna, Kendi adını yücelt!" ve "Övünen RAB'le övünsün!"¹²

Kurtuluşun sadece ve sadece iman aracılığı ile sağlanmış olması, imanın ne olduğunu anlamamızı zorunlu kılar. Sonuç olarak, cinler bile iman edip titriyorlar, hatta bu sırada iman ile kurtuluş isteğinde bulunan bazı kişilerden daha dindar şekilde davranıyorlar.¹³ Kutsal Yazılar'a göre, iman Tanrı'nın vaat ettiği şeyi yerine getireceğine dair güvence vermektedir¹⁴ ve Tanrı da bunu yerine getirmek konusunda gerekli güç ve kudrete sahiptir. Tövbekâr bir günahkâr, bedeni arzular ile ilgili her boş umuda sırt çevirmiş ve kendisini yalnızca Mesih'e bırakmıştır. Bunu yaparak, Mesih'in ölümü ile günahı için kefareti ödediğine ve onu Tanrı'yla barıştırdığına iman eder. İman budur, peki biz bu imana sahip olup olmadığımızı nasıl anlayabiliriz? Kurtuluşa götüren imanın göstergeleri nelerdir? Neyse ki, Kutsal Yazılar bizi bu konuda yalnız bırakmaz. Elçi Yakup sorularımızı büyük bir açıklıkla cevaplar: "Ama biri şöyle diyebilir: 'Senin imanın var, benimse eylemlerim.' Eylemlerin olmadan sen bana imanını göster, ben de sana imanımı eylemlerimle göstereyim."¹⁵ Yakup'un işlerle kurtuluşu savunduğunu söylemek bile bu ayetleri çok yanlış bir şekilde yorumlamak olur. Onun tezi, eylemlerin kurtuluşa götürdüğü değil, kurtuluşun eylemlerle sonuçlandığıdır. Diğer bir deyişle, bir kişinin yaşamındaki işler veya meyveler, gerçekten imanla kurtulup kurtulmadığına ilişkin bir delildir.

Bu öğretiş yalnızca Yakup'a özgü değildir. Vaftizci Yahya insanlara, "Tövbeye yaraşır meyveler verin" uyarısında bulunmuştur. İsa, "Onları meyvelerinden tanıyacaksınız... Bana 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir"¹⁶ demektedir. Pavlus, iman ettiğini söyleyen herkese, gerçekten iman edip etmediklerini görmeleri için yaşamlarını ve yüreklerini sınamalarını öğütlemiştir.¹⁷ Bundan başka, Tanrı'yı tanıdığını söyleyen fakat eylemleriyle O'nu inkâr edenleri uyarmıştır.¹⁸ Son olarak Petrus, mektubunda kiliseden Mesih'e benzemeleri, ruhsal olarak büyümeleri, aldıkları çağrıya ve seçilmişliklerine uygun olarak yaşayıp yaşamadıkları ile ilgili kendilerini sınamaları konusunda gayretli olmalarını istemiştir.¹⁹ Bu ve diğer ayetlerden anlıyoruz ki, kurtuluş iman eden herkes içindir. Ancak bir kişinin

10. Augustus M. Toplady, "Rock of Ages," 1775.

11. Joseph Hart, "I Will Arise and Go to Jesus," 1759.

12. Mezmur 115:1; 1. Korintliler 1:31; Romalılar 3:27

13. Yakup 2:19

14. Romalılar 4:21

15. Yakup 2:18

16. Matta 3:8; 7:16, 21

17. 2. Korintliler 13:5

18. Titus 1:16

19. 2. Petrus 1:5-10

yaşamı, imanını açıkça dile getirişinin ne denli geçerli olduğunu gösteren bir kanıttır.

Mesih'in Müjdesi ve sadece imanla aklanma konusuna ilişkin bu kısa açıklamayı ardımızda bırakmadan önce, çok önemli bir meseleye işaret etmemiz gerekmektedir. Kutsal Yazılar yalnızca kurtuluşun iman eden herkes için olduğunu öğretmekle kalmaz, aynı zamanda Müjde'nin iman etmeyen herkese karşı olduğu uyarısında da bulunur. İsa Mesih bunun nedenini şöyle açıklar: "O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'na iman etmemiştir... Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır."²⁰ Resmin tamamını görebilmek çok önemlidir! Müjde iki yüzü bulunan bir paradır; bir tarafında bağışlama ve yaşam, diğer yüzünde yargı ve ölüm vardır. Müjde "Herkes için kurtuluş" demek değildir; "İman eden herkes için kurtuluş"tur. Müjde diğerleri için ölüm hükmüdür, Tanrı'nın önünde suçlanıp yargılanacaklarına dair sürekli bir hatırlatmadır ve Tanrı'nın gazabı imansızların üzerindedir. Bu nedenle iman etmeyen dünya Müjde'den nefret eder ve onun gerçeklerini bastırıp sınırlamak için elinden gelen her şeyi yapar.²¹ Bu yüzden, imanlı olmayan kişi bu haberi duyuranlardan nefret eder ve onları susturmanın yollarını arar. Müjde'yi duyuran kişiler, onlar için gözlerine saplanmış bir olta kancası ve yollarındaki bir diken gibidir, İsrail'i sıkıntıya sokan²² ve dünyayı baş aşağı eden kişilerdir.²³ Müjde'yi vaaz edenler, imanlı için yaşamın güzel kokusu olsalar da, diğer herkes için çürümüş ceset kokusudurlar.²⁴

HERKES İÇİN MÜJDE

Eski Antlaşma tarihi boyunca, dünyayı oluşturan iki farklı grup vardı: İbrahim'in soyu ve diğerleri. İlki evlatlığa alınan, antlaşmaya, yasaya, tapınağa ve vaatlere sahip olan İsraililer'di.²⁵ Diğerleri zihinleri kör, yürekleri katı ve Tanrı halkından olmayan diğer uluslardı.²⁶ İnsan olmaları dışında aralarında neredeyse hiçbir ortak özellik yoktu. Ancak korkunç bir Cuma öğleden sonrası, her iki halkın da kurtarıcısı olan kişi başını eğip yaşamını feda ettiğinde her şey değişti. O'nun aracılığıyla, Yahudi ve diğer uluslar tek bir beden olarak birleşecek ve Tanrı'yla barıştırılacaktı.²⁷ Yazılmış olduğu gibi: "O gelip hem uzakta olan sizlere hem de yakındakilere esenliği müjdeledi."²⁸

Mesih'in ölümüyle, kurtuluş kapısı bütün insanlara açıldı. Tanrı'nın, kurtuluşu herhangi bir kişi için sağlaması konusunda hiçbir zorunluluk yoktur; aksine bu bir zorunluluk değil, Tanrı tarafından sağlanmış muazzam bir lütuftur! Tanrı, eğer insanlardan sırt çevirseydi ve Adem'in soyundan gelen herkesi hak ettiği şekilde cehenneme gönderseydi adaletine gölge düşmez ve ünü hiçbir şekilde lekelenmezdi. Eğer yalnızca İsrail'e bir kurtarıcı gönderseydi ve Yahudi olmayan ulusları kendi hallerine bıraksaydı, O'na karşı hiçbir suçlama yöneltilemezdi. Melekler insanlardan çok daha iyi bir şekilde yaratılmıştır, fakat Tanrı onları kendi kaderlerine terk etmiştir.²⁹ Bize de aynı şeyi

20. Yuhanna 3:18, 36

21. Romalılar 1:18

22. Çölde Sayım 33:55

23. 1. Krallar 18:17; Elçilerin İşleri 17:6

24. 2. Korintliler 2:15-16

25. Romalılar 9:4-5

26. Efesliler 4:17-19

27. Efesliler 2:13-16

28. Efesliler 2:17

29. İbraniler 2:7

yapabilirdi! Dünyaya bir kurtarıcı göndermek zorunda değildi!

İnsanlar, böylesi iç karartıcı bir temayı tartışmanın gerekliliğini sorgulayabilir. Ancak bu gerçekler ışığında Müjde'de bize sunulan lütfun değerini anlayabiliriz. Bizler düşmüş ve günahkâr bir ırkız. Kendi kararımızı verdik, bağımsızlığımızı ilan ettik ve kendi yıkım yolumuzu hazırladık. Tanrı'nın bizi kayırması için gerekli hiçbir erdeme ve bizi kurtarması için hiçbir değere sahip değiliz. Hiç müdahale etmeden bizi hak ettiğimiz cehenneme gönderseydi, yüceliği azalmazdı ya da yaratılış herhangi bir zarara uğramazdı. Ancak Tanrı, Oğlu'nun değerli kanıyla kurtuluş kapısını her dilden, her oymaktan, her ulustan insana açmıştır!³⁰

Müjde'nin herkesi kucaklamasına rağmen, kurtuluşun önce Yahudiler sonra diğer uluslar için olduğunu unutmamak gerekir. Bu, Kutsal Kitap'ın tarihi boyunca görünen Tanrı egemenliğinin birçok göstergesinden biridir. Bu, Tanrı'nın karşısındaki kişinin meziyetine göre değil, kendi karakterine ve seçimine göre muamele ettiğinin bir göstergesidir.³¹ Tanrı İsrail'i seçti ve onu her ulusun üzerine koydu, bunu onlarda bir erdem gördüğü için değil, fakat kendi isteği ve sevgisi için yaptı:

Tanrınız RAB, öz halkı olmanız için, yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti. RAB'-bin sizi sevmesinin ve seçmesinin nedeni öbür halklardan daha kalabalık olduğunuzdan değil. Siz sayıca öbür halklardan azdınız. RAB size sevgisini göstermek ve atalarınıza ant içerek verdiği sözü yerine getirmek için güçlü eliyle sizi Mısır'dan çıkardı; köle olduğunuz ülkeden, Mısır Firavun'un elinden sizi kurtardı.³²

Tanrı'nın İsrail için duyduğu özel sevginin tek açıklaması, Tanrı'nın kendisinde yatmaktadır: Tanrı onları sevdi, çünkü onları sevdi.³³ Onların iyi işleri, Tanrı'nın sevgisine yol açmadı. Diğer uluslarda bulamayıp İsrail halkında bulduğu hiçbir şey yoktu. Biri diğerinden daha iyi değildi. Elçi Pavlus, "Biz onlardan daha mı iyiyiz? Elbette değiliz. İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık" derken bu gerçeği vurgulamaktadır.³⁴ Tanrı'nın İsrail'e kurtuluş sağlama nedeni, diğer uluslara kurtuluş kapısını açma nedeni ile aynıdır, çünkü bu O'nu hoşnut etmektedir. Tanrı bizi sevdi, çünkü bizi sevdi, insanın değerinden veya iyi işlerinden ötürü değil, bunlardan yoksun olmasına rağmen sevmiştir. Bizi kaderimizle baş başa bırakabilirdi. Bizi yüreğimizin arzularına ve her türlü ahlaksızlığa terk edebilirdi.³⁵ "Diğer ulusların yollarından gitmeyin" şeklindeki yasağı uzatabilirdi.³⁶ Ancak iyi amacı ve büyük merhameti uyarınca, Müjde'nin çağrısı dünyanın dört bucağına ulaşmaktadır. Kutsal Yazılar, bu büyük ve yüce gerçeğe ilişkin birçok tanklıkla doludur: "Karanlıkta yaşayan halk büyük bir ışık gördü. Ölümün gölgelediği diyarda yaşayanlara ışık doğdu."³⁷ "İşte Kulum, O'nu ben seçtim... Adaleti uluslara bildirecek, uluslar da O'nun adına umut bağlayacak."³⁸ "Yeryüzünün dört bucağına kurtuluş götürmen için seni uluslara ışık yaptım."³⁹ "Ey uluslar, O'nun halkıyla birlikte sevinin!"⁴⁰

Müjde'nin evrensel çağrısı, güzelliğinin önemli bir kısmını oluşturur. Tanrı Yahudiler'den ve diğer uluslardan kendisine bir halk oluşturmuştur; öyle ki ister Grek ya da Yahudi, ister sünnetli ya da sünnetsiz, ister barbar ya da İskit, isterse köle ya da özgür olsun, açılan kapı, iman eden herkes

30. Vahiy 5:9; 1. Petrus 1:18-19

31. Romalılar 9:15-16

32. Yasanın Tekrarı 7:6-8

33. Yasanın Tekrarı 7:8

34. Romalılar 3:9

35. Elçilerin İşleri 14:16; Romalılar 1:24, 26; Efesliler 4:17-19

36. Matta 10:5

37. Matta 4:16

38. Matta 12:18, 21

39. Elçilerin İşleri 13:47

40. Romalılar 15:10

için geniş bir kapıdır.⁴¹ Müjde aracılığıyla, Yahudi olmayan ulusların umudu, İsrail'in sofrasından yemek kırıntılarını bekleyen Fenikeli kadının umudundan çok daha öteye geçmiştir.⁴² İmanla, en büyük günahkâr bile Rab'bin Sofrası'nda yerini alıp, bir oğul olarak O'nunla yemek yiyebilir.

Tanrı Müjde'yi hem Yahudilere hem de Yahudi olmayan diğer uluslara, aynı şekilde karşılıksız olarak sunar ve bu husus, konuyu arkamızda bırakmadan önce açıklamamız gereken bir gerçek daha bulunduğunu gösterir: Yahudiler'i kurtaran Müjde, diğer ulusları kurtaran Müjde'yle aynıdır. Kültürler arasındaki farklılıkların ayırımına varmamız gerekse de, kültürün Müjde'yi şekillendirmesine ve onunla nasıl bir ilişkimiz olacağına dair bir dayatmada bulunmasına izin vermemeliyiz. Referans noktamız daima Kutsal Yazılar olmalıdır. Müjde'nin ne olduğunu ve insanlara nasıl öğreteceğini bize yalnızca Kutsal Kitap söyleyebilir. Sonuç olarak, Kutsal Kitap'ı yalnızca Kutsal Kitap'ın kendisiyle yorumlamalıyız; bir antropolog ya da sosyolog ile değil.

Son yıllarda büyük bir kültürel hassasiyetin oluştuğunu ve Müjde'nin kültürel koşullara uyarlanması fikrinin yaygınlaştığını görmekteyiz. Müjdecilerin büyük bir çoğunluğu elçisel Müjde'nin işe yaramayacağını düşünmekte ve insanların böyle bir mesaj ile iman edip Hristiyan olabilmeleri için açıklanan mesajın çok karmaşık veya çok basit olduğuna inanmaktadırlar. Kurtuluşa götüren mesajı iletme çabasından çok, kültürü anlamaya yönelik daha yoğun bir çaba ve eğilim bulunduğu görülmektedir.

İnsanların, kurtuluş için yalnızca Müjde'nin Tanrı gücü olduğuna ikna olabilmeleri için Kutsal Yazılar'daki dayanağımızı tekrar kazanmamız gerekmektedir. Anlaşılmaz ve utanılacak bir mesaj olmasının yanında, Tanrı'nın düşmüş insana kurtuluş vaat ettiği tek mesajdır. Farklı kültürler üzerinde daha büyük bir etki yaratması umuduyla Müjde'nin üzerinde değişiklikler yapılması ya da onun yeniden ambalajlanması Müjde gerçeğinden sapmaktır, bu onun gücünü azaltmak ve insanları kurtarma gücüne sahip olan tek mesajdan dünyayı yoksun bırakmaktır.

41. Elçilerin İşleri 15:14; 14:27; Koloseliler 3:11

42. Markos 7:28

ÜÇÜNCÜ KISIM

Hristiyan İnancının Akropolü

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı. Öyleyse neyle övünebiliriz? Hiçbir şeyle! Hangi ilkeye dayanarak? Yasa'yı yerine getirme ilkesine mi? Hayır, iman ilkesine.

— ROMALILAR 3:23–27

BÖLÜM ON

Günahı Vurgulamak

Çünkü herkes günah işledi.

— ROMALILAR 3:23

Müjde'nin merkezi Mesih'in ölümüdür ve Mesih günah için ölmüştür. Bu nedenle, günaha karşı Kutsal Kitap'a dayalı bir yaklaşımda bulunmadan Müjde duyurulamaz. Bu duyuru da, günahın berbat doğasını ve insanların günahkârlığını içerir. Bu konu bazı müjdecilerde bile revaçta olmamasına rağmen, çağdaş kültür ile ilişkili dürüst bir yaklaşım, günahın üzerinde durmanın gerekliliğine hâlâ ihtiyaç bulunduğunu gösterecektir.

Günah içinde doğup onun tarafından yoğrulduğumuz çağdaş kültürde, günah ile ilgili açık bir iletişime ihtiyaç duymaktayız.¹ Islak olduğumu anlamayan bir balık gibi, biz de içinde bulunduğumuz çöküntünün farkında değiliz ve adaletsizliği su içer gibi içmekteyiz.² Bu nedenle günah ve günahsal durumumuz hakkında yeni bir Kutsal Kitap'a dayalı bakış açısı kazanmak konusunda gayretli olmalıyız. Tanrı'ya ve Müjde'ye ilişkin anlayışımız buna bağlıdır.

İsa Mesih'in Müjdesi'nin işçileri olarak, günahı hafifleterek veya tamamen bu konudan kaçınarak insanlara hizmet etmemekteyiz. İnsanların yalnızca bir problemi vardır, o da günahlarından ötürü Tanrı'nın gazabı altında olmalarıdır.³ Bunu inkâr etmek, Hristiyanlığın en temel doktrinlerinden birini inkâr etmek demektir. İnsanlara günahkâr olduklarını söylemek onları sevmemek demek değildir, aksine onlara bunu söylememek en büyük ahlaksızlıktır! Tanrı, onları günah ve gelecek yargı konusunda uyarmamamız halinde kanlarının elimize bulaşacağını söylemektedir.⁴ Günahın söz etmeden Müjde'yi duyurmak, insanların sıkıntıları varken, yokmuş gibi davranarak üstünkörü biçimde esenlik ve huzurdan bahsetmek gibidir.⁵

Romalılar kitabı, Kutsal Yazılar'da sistematik teolojiye en yakın kitaptır. Bu mektupta elçi Pavlus, teolojisini Roma'daki kilisenin gözleri önüne serer. Onları gelecek ziyaretinden haberdar eder ve İspanya'daki Müjde hizmetinde onunla birlikte şevkle çalışacaklarını umar.⁶ Kısa girişin dışındaki ilk üç bölümün özellikle günah doktrinine ayrılmış olduğunu unutmamak gerekir.⁷ Elçi Pavlus üç bölüm boyunca, insana günahlarını göstermek ve dünyayı suçlamak için bütün bilgisi ve Kutsal Ruh'un esini ile çalışır.

Hristiyanlar arasında, Tanrı'nın insana yargı ve ölüm yerine doğruluk, uzlaşma ve yaşam konularında görevler verdiği düşüncesi popülerdir.⁸ Bu kesinlikle doğru olmakla birlikte, günah hak-

1. Mezmurlar 51:5; 58:3

2. Eyüp 15:16

3. Yuhanna 3:36

4. Hezekiel 33:8

5. Yeremya 6:14

6. Romalılar 15:23-24

7. Harmatoloji, Grekçe ve kelimelerinden gelmekte ve 'günahla ilgili tez' anlamına gelmektedir.

8. Bu düşünce, 2. Korintliler 3:7-9 ve 2. Korintliler 5:17-18'e dayandırılmaktadır.

kinda konuşmamamız gerektiği ya da insanı Kutsal Ruh aracılığı ile günahı konusunda ikna etmek için çaba göstermememiz gerektiği anlamına gelmez. İsa Mesih'te yargılanmayacağımız doğrudur, ama aynı zamanda O'na iman etmeyenleri yargı dışında hiçbir şeyin beklemediği de doğrudur.⁹

Kutsal Yazılar, yasanın bir kurtuluş olarak değil, günahı ve günahın yarattığı yıkımı göstermesi için bir araç olarak verildiğini söylemektedir.¹⁰ Günümüzde yasayı bu amaçla nadiren kullanıyor olmamıza rağmen, Yeni Antlaşma'da yasanın bu amacının, Müjde'yi duyurma aşamasında devam etmeyeceğine ilişkin bir kanıt yoktur. Eski vaizler, insanların yoksunluklarını görmesi ve merhamet için haykirmaları umuduyla onları Tanrı'nın yasası önüne getirme ihtiyacı duymuşlardır.¹¹ Elbette bu, gurur ve kibirle yapılmamalı ve insanlara karşı sert davranılmamalıdır. Çünkü Tanrı bizi insanlar ile kavga edelim ya da onlara saldıralım diye çağırmamaktadır; buna rağmen alçakgönüllülük ile vaaz ettiğimiz gerçek belki de onlara karşı en büyük saldırıyı oluşturur.

Elçi Pavlus'un hizmet amacı yargulamak değil, ancak yargı altındaki insanın belki bu yolla günahının ağırlığını ve içinde bulunduğu felaketi anlayabileceği ve bu sayede tövbe ederek İsa Mesih'e iman edebileceği umudu ile çaba göstermiştir. Romalılar mektubunda Pavlus ilk olarak bütün dünyanın ahlaki olarak bozulmuşluğundan, Tanrı'ya karşı düşmanlığından ve bilinen tüm gerçekleri mutlak olarak reddetmesinden söz eder.¹² Daha sonra dikkatini Yahudiler'e çevirir ve onların özel vahiy armağanıyla kutsanmış olmalarına rağmen, Tanrı önünde diğer uluslar kadar günahkâr olduklarını söyler.¹³ Son olarak, Kutsal Yazılar'da insana yönelik olarak yer alan en doğrudan ve ağır suçlamalardan biri ile iddiasını sonlandırır.¹⁴ Pavlus'un amacı nedir? Kapanış cümlesinde şunları söylemektedir: "Kutsal Yasa'da söylenenlerin her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin diye Yasa'nın yönetimi altındakilere söylendiğini biliyoruz."¹⁵

Yeremya örneğinde olduğu gibi, Pavlus yalnızca "kurup dikmek" için değil, aynı zamanda "kökünden sökmek, yıkıp yok etmek" için de çağrılmıştır.¹⁶ Kendi sözleriyle Pavlus, "Safsataları, Tanrı bilgisine karşı yükselen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyordu."¹⁷ Kutsal Ruh'un hizmeti altında ve Kutsal Yazılar aracılığıyla Pavlus, çok tanrılı ahlakı, Yahudi dinini ve bunun arasında kalmış her kişinin umudunu yıkmaya gayret ediyordu. İnsanların ağızlarını kapamaları için Müjde'yi duyuruyordu, öyle ki bir daha kendi doğruluklarıyla övünemesinler veya günahlarına bahane bulamasınlar. Bütün umutlarının önünü kesiyordu, öyle ki Mesih'e dönebilsinler.

Elçi Pavlus, insanlığı bir balta ile kesip biçmek amacıyla ortaya çıkmış ve insanlara karşı öfke ve acılık duyan biri miydi? Hayır! İnsanlığı öylesine sevmekteydi ki, diğer uluslar için yaşamını bir sunu gibi sunmuştu; hatta iman etmeyen Yahudi kardeşleri uğruna yargılanıp, onlar kurtulabilsinler diye Mesih'ten koparılmayı yeğlediğini söylemiştir.¹⁸ Pavlus'un günaha karşı tutumu, hastasına has-

9. Romalılar 8:1; 5:18

10. Romalılar 7:13; 3:19

11. Yeremya 4:3; Hoşea 10:12

12. Romalılar 1:18-32

13. Romalılar 2:1-29

14. Romalılar 3:1-18

15. Romalılar 3:19

16. Yeremya 1:10

17. 2. Korintliler 10:5

18. Filipililer 2:17; Romalılar 9:3

talhının zararlarını söyleyip onun iyileşmesini isteyen bir doktor gibidir. Bu, kurtuluş için Müjde'yi işitenler bakımından sevginin işidir. Bir doktorun veya Müjde'yi duyuran kişinin vereceği başka bir cevap, sevgiden ve ahlaktan yoksun olacaktır.

Müjde'nin vaaz edilmesinin yukarıdaki gibi bir amacının olup olmadığını kendimize sormamız doğru olabilir. Gerçeği öğretmeyi, günahı ortaya çıkarmayı ve dinleyicilerimiz ile yüzleşmeyi seviyor muyuz? İnsanlara umutlu bir şekilde, kalplerinin kırılacağını, günahlarının ağırlığı altında ezileceğini ve yalnızca Mesih'e bakmaları gerektiğini dile getirecek tutkuya sahip miyiz? Gerçeğin dile getirilişi sonucu insanların kurtulabilmesi umuduyla yanlış anlaşılma ve iftiraya uğrama riskini göze almaya razı mıyız? Günümüz insanı halihazırda birçok psikolojik çatışma yaşamakta ve suçluluğun getirdiği yük ile boğuşmaktadır, bu nedenle ona daha fazla sıkıntı verip onu çöküntüye uğratmamak konusunda müjdeciler arasında bile gittikçe daha fazla taraftar bulan bir görüş hakimdir. Bu tür bir görüş, psikolojik çatışma ile yaşama yönlendiren tövbe arasında muazzam bir fark olduğunu göremez. Modern insanın karakteri zayıftır çünkü benmerkezci bir yaşam sürer ve Tanrı'ya başkaldırır. Suçlu olduğu için suçluluk duygusuyla dolup taşar. Günahını ortaya çıkarmak ve tövbe etmek için Tanrı Sözü'ne ihtiyaç duyar, bunu yaptığında ise yalnızca yaşama götüren bir İncisel kırılma yaşar.

Tanrı'nın İsrail ulusuyla ilgilenmesi, bu gerçekle ilgili muhteşem bir örnek sunar. Peygamber Yeşaya aracılığıyla, Tanrı İsrail'in durumunu tanımlar: "Neden bir daha hırpalanasınız? Neden vefasızlığı sürdürüyorsunuz? Baş büsbütün hasta, yürek büsbütün yaralı. Bedeniniz tepeden tırnağa sağlıklı, taze darbe izleriyle, yara bereyle dolu, temizlenmemiş, yağla yumuşatılmamış, sarılmamış."¹⁹ İsrail ulusu inanılmaz hassastı, yine de Tanrı onlara isyanlarını göstererek ve onları tövbeye çağırarak onlarla ilgilenmiştir. Onlara ağır sözler söylemiştir, fakat her biri, günahlarını onlara göstermek ve bu günahlardan dönmelerini sağlamak için gerekliydi. "Günahlı ulusun, suç yüklü halkın, kötülük yapan soyun, baştan çıkmış çocukların vay haline! RAB'bi terk ettiler, İsrail'in Kutsalı'nı hor gördüler, O'na sırt çevirdiler."²⁰ Ayrıca, "RAB diyor ki, 'Gelin, şimdi davamızı görelim. Günahlarımız sizi kana boyamış bile olsa Kar gibi ak pak olacaksınız. Ellerinizi kırmızı böceği gibi kızıl olsa da Yapağı gibi bembeyaz olacak. İstekli olur, söz dinlerseniz, Ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz."²¹

Bir hastalığın teşhisini koymak ve ciddiyetini belirtmek, tedavi için her zaman ilk adımdır. Kanser hastası olduğunu bilmeyen bir adam tedavi için yardım aramaz ve yangın olduğunu bilmeyen bir adam yanan bir evden kaçmaz. Aynı şekilde, bir insan mahvolacağını bilmeden kurtuluşu aramaz ve başka bir kurtuluş yolu olmadığını bilmezse Mesih'e gitmez. İnsanlara günahları, onlar henüz bunu kabul etmeden önce söylenmelidir; ondan kaçmadan önce günahın tehlikesi hakkında bilgilendirilmelidirler; kendi doğruluklarına dayanan umutları sönmekten önce kurtuluşun yalnızca Mesih'te olduğu konusunda ikna edilmelidirler.

Yukarıdaki gerçekler ışığında, müjdeciler topluluk içinde birçoklarının günah üzerinde durmayı pek düşünmemeleri bir kara mizah örneğidir. Hatta Kutsal Ruh'un başlıca hizmetlerinden biri olmasına rağmen, Müjde'yi bu şekilde duyurmanın negatif ve yıkıcı olduğunu düşünmektedirler: "O gelince günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna edecektir: Günah konusunda, çünkü bana iman etmezler; doğruluk konusunda, çünkü Baba'ya gidiyorum, artık beni görmeyeceksiniz; yargı konusunda, çünkü bu dünyanın egemeni yargılanmış bulunuyor."²²

19. Yeşaya 1:5-6

20. Yeşaya 1:4

21. Yeşaya 1:18-19

22. Yuhanna 16:8-11

Rab İsa Mesih'e göre Tanrı Kutsal Ruh'u, insanları günah, doğruluk ve yargı konusunda ikna etmesi için dünyaya göndermiştir. Günahı gün yüzüne çıkarmak ve günahkârı tövbeye yöneltmek, Kutsal Ruh'un öncelikli hizmetlerinden biridir. Müjde'nin hizmetkârları olarak bizlerin de aynı amaca sahip olması gerekmez mi? Vaazımız aynı işi yansıtmamalı mı? Kutsal Ruh'un bu önemli hizmetini reddedip, Kutsal Ruh'un gücüyle müjdeleme yapmak mümkün mü? Kutsal Ruh'un insanın yardımına bağımlı olmamasına rağmen, Tanrı, insanın kurtulabilmesi için ihtiyaç duyduğu ve gerçekleşmesi gereken günah konusunda ikna olma, tövbe ve iman etme eylemleri için diğer insanları kullanmaktadır.²³ Eğer bizler günahı açığa vurarak insanları tövbeye çağırmaya istekli olmazsak, Kutsal Ruh müjdelememizde nasıl etkin olabilir? Kutsal Yazılar Ruh'un kılıcının Tanrı Sözü olduğunu öğretmektedir, fakat Tanrı'nın hizmetkârları kılıcı kullanarak insanları günahları konusunda ikna etmeye isteksiz olursa, bu hem hizmeti hem de Kutsal Ruh'u etkisizleştirmez mi? ²⁴Günahkârlarla ilgilenirken, Kutsal Ruh'un örneğinin ardından gitmekten korkmamalıyız. Eğer Ruh insanları günahları konusunda ikna ediyorsa, biz de bu işte O'nunla birlikte çalışmalıyız. "Daha iyi" bir yol bulmuş olan bütün hizmetkârlar ile kiliselerin, Tanrı Ruhu'nun insanları Mesih'e getirmek için onlarla birlikte çalıştığına dair taşıdıkları umudun hiçbir geçerliliği yoktur.

Bu bölümü bitirmeden önce, son bir şey söylememiz gerekmektedir. Günahın üzerinde bu kadar durmamızın nedeni, Müjde'yi yüceltiyor olmasıdır. Gün ortasında yıldızların güzelliğini göremezsiniz, çünkü güneşin ışığı bu güzelliği bastırır. Ancak güneş battığında ve hava tamamen karardığında, yıldızları tüm görkemiyle görebilirsiniz. Aynı şey, Rab İsa Mesih'in Müjdesi için de geçerlidir. Gerçek güzelliğini, ancak günahımızı fark ettiğimizde görebiliriz. Karanlık insan ne kadar açığa çıkarsa, Müjde de o kadar fazla ışıldar.

İnsanlar günahın yıkıcı doğasını, yoksunluk içindeki çaresiz durumlarını görmedikçe, Mesih'in güzelliğinin farkına varamazlar. Çağlar boyunca Kutsal Ruh insanları günah, doğruluk ve yargı konusunda ikna etmiştir ama bu olay gerçekleşmeden önce Mesih'e saygı duymayan birçok insan, Hristiyan olduktan sonra buna ilişkin tanıklıkta bulunmuştur. Koyu bir karanlık çöküp günahları onları yutmadan önce Mesih bir sabah yıldızı gibi doğarak onlara sevgisini göstermiştir.²⁵

İsa Mesih'e gerçekten iman edenler, insanın yoksunluğuyla ilgili bir vaaz dinledikten sonra kiliseden sevinçle çıkar ve Mesih'i takip etmek için yenilenmiş bir istekle dolarlar. Bu, günahı hafife aldıkları veya önceki günahkâr durumlarından hoşnut oldukları için değildir. Aksine gerçek, yüreklerini sözle ifade edilemez bir sevinçle doldurur, çünkü koyu karanlığın gölgesinde Mesih'i daha fazla görürler! Bu şekilde insanlara kendi düşük vizyonları yerine Tanrı'nın büyük vizyonu verilmiş olur.

23. 1. Korintliler 1:21

24. Efesliler 6:17

25. 2. Petrus 1:19; Vahiy 22:16

BÖLÜM ON BİR

Tanrı'yı Vurgulamak

Çünkü hepimiz günah işledik.

— ROMALILAR 3:23

Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim.

— MEZMUR 51:4

Yukarıdaki kutsal sözlerde insana yönelik suçlama, günaha gülen ve onu sanki bir erdemmiş gibi benimseyen bir kültür için pek değer taşımamaktadır. Kültürümüz iyiye kötü, kötüye iyi demektir; karanlığı ışığın yerine, ışığı ise karanlığın yerine koyar.¹ Bu gidişatı değiştirmek için, insanlara günahlarının ağırlığını gösterebileceğimiz bir şekilde Müjde'yi duyurmalıyız. Bunu yapmanın en iyi yolu, insanlara sadece insanla ilgili Kutsal Kitap'a dayalı görüşü öğretmek değil, aynı zamanda Tanrı'yla ilgili Kutsal Kitap'a dayalı görüşü öğretmektir. İşledikleri suçun doğasını anlamaları için, insanların kendisine karşı suç işledikleri Tanrı'nın yüceliğini anlaması gerekmektedir. En cüretkâr ve en kötü günahkâr bile Tanrı'nın kim olduğuna dair ufak bir kavrayışa sahip olursa, günahının ağırlığı altında hemen yıkılacaktır.

Günaha günümüz çerçevesinden bakacak olursak, insana, topluma ve hatta doğaya karşı işlenmiş olduğu görülür, ancak kültürümüz günahın nadiren Tanrı'ya karşı işlenmiş olduğunu düşünür. Bunun tam aksine Kutsal Yazılar, her şeyden önemlisinin tüm günahların nihai olarak Tanrı'ya karşı işlenmiş olduğunu söylemektedir. Kral Davut halkının güvenine ihanet etmiş, zina etmiş ve hatta masum bir adamın ölümünü tasarlamıştır, ancak peygamber Natan'ın azarlaması onu tövbeye yönlendirdiğinde, tövbe ederek Tanrı'ya şöyle haykırmıştır: "Sana karşı, yalnızca sana karşı günah işledim ve senin gözünde kötü olanı yaptım."²

Bu ayetten iki önemli şey öğreniyoruz. İlki, günah yaratılanlara ve hatta yaratılışın kendisine karşı işlenmiş gibi gözükse de, bütün günahlar ilk ve nihai olarak Tanrı'ya karşı işlenmiştir. İkincisi, günah insanlara ve bütün yaratılışa çöküş getirdiği için yıkıcı olmakla birlikte, bunun da ötesinde, yarattıklarından kusursuz sevgi, adanmışlık ve itaat görmeyi hak eden ebedi görkeme sahip Tanrı'ya karşı işlenmiş bir suç niteliği taşır. Bu nedenle, insan günah işlediği Tanrı'nın yüceliğine ve üstünlüğüne dair ne kadar fazla şey anlarsa, günahının iğrenç doğasını da o denli iyi kavrar. Tanrı'yla ilgili gerçek bir bilgi, Tanrı'nın yasasına karşı en ufak karşı çıkış bile sözle ifade edilemez bir suç olarak algılanması sonucunu doğurur, ancak Tanrı'yla ilgili bilgisizlik, günaha karşı küçük bir şeyin önemsiz bir sonucuymuş gibi davranılmasına yol açar.

Eğer insan gerçek hakkında doğru bir görüşe sahip olmak istiyorsa, Tanrı'yla ilgili gerçek bilgi Hristiyanlık inancının en temel yapı taşlarından biridir. Tanrı'yla ilgili yanlış bir görüş, insanı

1. Yeşaya 5:20

2. Mezmur 51:4

diğer her şey hakkında da yanlış görüşlere sürükleyecektir. Bu, özellikle de günah konusunda geçerlidir. Mezmur 50'de Tanrı, karakteri ile ilgili önemli gerçekleri unutup reddettikleri için İsrail halkını azarlamaktadır. İsrail halkı, Tanrı'nın kendileri gibi umursamaz olduğu sonucuna vararak, doğru davranmamaları karşısında O'nun herhangi bir şekilde etkilenmeyeceğine inanmaktaydı.³ Tanrı'yla ilgili yanlış bir görüşe sahip olmaları, günah konusunda yanlış bir görüş benimsemeleri sonucunu doğurmuştur. Ahlaki sınırlamaları kaldırarak, korku ve utanç duymadan yollarından dönmüşlerdir. İsyancıları yıkıma yol açmıştır. Bilgisizlikten ötürü yok olmuşlardır.⁴ İşte bu nedenden ötürü peygamber Yereya, Tanrı bilgisinin diğer bütün erdemlerden, bereketlerden daha üstün bir değere sahip olduğunu belirtmiştir: "RAB şöyle diyor: 'Bilge kişi bilgeliğiyle, Güçlü kişi gücüyle, Zengin kişi zenginliğiyle övünmesin. Dünyada iyilik yapanın, Adaleti, doğruluğu sağlayanın Ben RAB olduğumu anlamakla Ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım' diyor RAB."⁵

Tanrı'nın sıfatlarından habersiz bir şekilde sokak ve kilise sıralarının dolup taşıdığı söylemek abartılı olmayacaktır. İnsanlar Tanrı'yla ilgili bazı konularda Kutsal Kitap'a yakın görüşlere sahip olabilir, ama insanların büyük bir çoğunluğu günah ve Tanrı'nın günaha karşı tutumu konusunda büyük ölçüde aldatılmaktadır. İnsanlar Tanrı'nın sevgisi, şefkati ve merhameti hakkında mükemmel şeyler söyleyebilir, fakat kutsallığı, doğruluğu ve egemenliği hakkında sessiz kalırlar. Bundan ötürü insanların büyük bölümü Tanrı'yla ilgili son derece zayıf bir görüşe sahiptir ve günahın gerçek doğasına karşı kördür.

Müjde'yi duyururken, Tanrı'nın gerçek bilgisini anlatarak günahın gerçek doğasını açığa çıkarmalıyız. Tanrı'nın sıfatlarıyla ilgili olarak Kutsal Yazılar'ın söylediklerini tam olarak anlatmalıyız, özellikle de tamamen dünyevi bir yaşam süren insanlar için popülerliği bulunmayan ve tatsız kı-sımları: Tanrı'nın üstünlüğü, egemenliği, kutsallığı, doğruluğu ve sevgisi.

TANRI'NIN ÜSTÜNLÜĞÜ

İnsanların her şeyin ölçütü olarak merkeze kendilerini koydukları çarpık bir çağda yaşıyoruz. Seküler insan aşağı bakar ve evrimsel döngünün en tepesinde kendisini görür; yukarıya bakar ve hiçbir şey bulamaz. Bu nedenle kendisini kral ilan eder, kendi kaderinin belirleyicisidir, kural koyandır ve gezegenin koruyucusudur. Kendisini kıyaslayabileceği daha üstün bir varlık olmadığı için, kendisini aldatır; en iyi yaptığı şey bile tükenip gidecek bir nefes, rüzgarda uçup gidecek bir demet ot ve anında uçup gidecek bir buğudur.⁶

Dindar bir hümanist, müjdecisi kisvesine bürünmüş olsa da seküler insandan farkıdır. Kendisine verdiği önem, çağın getirdiği kişisel farkındalık ve kendini gerçekleştirme gibi psikolojik etkiler nedeniyle ikiye katlanmakta ve bu da yıkıcı bir etki yaratmaktadır. Durumu daha da kötüleştirmek için, kiliselerde böyle bir hatayı açığa çıkarmaya çağrılan pastörler şimdi bunu pazarlama işine girişmişlerdir. Tanrı hakkındaki çoğu öğretişin doğru inanç ile ilgili olmasına rağmen, Tanrı'nın yüceliği insanların ihtiyaçlarına boyun eğmiş ve tersi olması gerekirken, Tanrı'nın insan için varolduğu inancı doğmuştur. Bundan başka, Tanrı'nın amaçları ve iyilik dolu ebedi arzusu artık tamamen insana bağımlı görülmektedir, öyle ki, ne yerine getirilebilir ne de tamamlanabilir. Bu ifadeler abartılı gibi görünse de, müjdecisi topluluğun bugün dünyaya ilettiği şey dürüst bir şekilde ele alınırsa hiç de abartılı olmadığı görülecektir.

3. Mezmur 50:21

4. Hoşea 4:6

5. Yereya 9:23-24

6. Yeşaya 2:22; Mezmur 103:15; Yakup 4:14

Çağdaş Hristiyanlıktaki bu hümanist eğilim, dünyaya duyurduğumuz Müjde üzerinde yıkıcı bir etki yaratmaktadır. Tanrı'yla ilgili zayıf görüşlerimiz, bizi işitenlerin kendilerini yüceltme konusundaki sapkınlıklarını sürdürmelerini sağlar, bu durum Tanrı'nın yüceltilmesini sağlamaz; bu sapkınlığın devamı aynı zamanda Rab korkusunu ortadan kaldırır, O'nu arzulamamak ile sonuçlanır ve insanı sonsuz iyiliği keşfederek bunu yerine getirmekten ve Tanrı'yı yüceltmekten alıkoyar. İnsan, düşüncelerinde öyle büyük bir çöküntüye uğramış durumdadır ki, kateşizmin ilk ve muhteşem sorusu gerçek bir Hristiyan için her şey olmasına rağmen müjdeciler için bilinmezlik doludur: "İnsanın nihai amacı nedir? Tanrı'yı yüceltmek ve O'ndan sonsuza kadar haz almak."⁷

Tüm bu kaos içinde yapılması gereken nedir? Yönelmemiz gereken yol kolay olduğu kadar zordur da. Tanrı'nın sıfatlarına Kutsal Kitap'ta yazdığı şekilde sadık kalmalıyız; bu, O'nu çağımızın hümanist felsefeleri ile süzgeçten geçirmeden, kesip biçmeden ve değiştirmeden yapılmalıdır. Tanrı'nın, O'nu korumamıza ihtiyacı yoktur. Eğer O'nu, kendisini Kutsal Kitap'ta açıkladığı şekilde duyurursak O zaten kendisini savunmuş olacaktır!⁸ Kendi benliğinin tutsağı olmuş insanların ortasında durmalı, inançlarına meydan okunmalı ve gözlerini gerçeğe çevirmeliyiz. Onlara Rab'bin tek gerçek Tanrı, ebedi, ölümsüz ve gözle görünmeyen, 'tüm yeryüzünün üzerinde' olduğunu söylemeliyiz.⁹ Ulusların, Tanrı'nın önünde küçük birer kum tanesi olduğunu ve Tanrı'nın bu ulusları bir toz zerresi gibi gördüğü konusunda onları uyarmalıyız.¹⁰ Yüceliğin, kudretin ve gücün yalnızca O'na ait olduğunu; O'nun göklerden, yeryüzünden ve bunların içindeki her şeyden üstün olduğunu duyurmalıyız.¹¹ Her şey O'nun aracılığıyla, O'nun sayesinde ve O'nun tarafından var edilmiştir.¹² Çok açık ve kesin bir şekilde kendisine karşı günah işlediğimiz Tanrı'nın bu olduğunu, günahlarımızın da O'nun yüceliği ölçüsünde büyük olduğunu duyurmalıyız.

TANRI'NIN EGEMENLİĞİ

Hiç kuşkusuz, benliğin tutsağı olmuş insan Tanrı'nın egemenliği sıfatını en tatsız şey olarak görmektedir. Bu görüş, özellikle bireyselliğin, özerkliğin ve demokrasinin doğuştan gelen hakların kutsal olduğu modern Batı ülkelerinde mevcuttur. Bu saydıklarımızın insanın insanı yönetmesi konusunda sınırlamalar getirmesine rağmen, Tanrı'nın kendi yönetiminde sınırlı olduğu varsayımına karşı durmalıyız. Kutsal Yazılar Tanrı'nın tahtını göklerde kurduğunu ve egemenliğinin her şeyin üzerinde olduğunu söyler.¹³ Tanrı'nın yönetimiyle ilgili hiçbir sınırlama olmadığı gibi, kraliyet esasının sınırlarının ötesinde hiçbir yaratılmış varlık da yoktur. Her yaşayan ve yaratılmış her canlı O'na aittir. Yaratılış diyarında hoşnut olduğu neyse onu yapar.¹⁴ Her şeyi iradesi uyarınca yapar ve hiçbir şey O'nu kararından döndüremez.¹⁵ Öldürür ve yaşatır.¹⁶ İyilik de felaket de O'ndandır.¹⁷ Hiç kimse karşısına geçip, "Sen ne yaptın?" diyemez.¹⁸ O'nun bilgeliği sonsuza dek sürer ve yüreğinin tasarıları nesilden nesle aktarılır.¹⁹ O'na karşı üstün gelen hiçbir bilgelik veya anlayış yoktur.²⁰ Egemenliği ve krallığı sonsuza dek sürer.²¹ O'nun işini asla bir başkası yüklenmeyecektir. O her

7. Westminster Uzun Kateşizmi, S1
 8. Yazar bu düşünceyi Spurgeon'dan almıştır: "Kutsal Yazılar bir aslan gibidir. Kim bir aslanın savunulmaya gereksindiğini işitmiştir? Aslanın ipini gevşetin, o kendisini savunacaktır."
 9. Mezmur 97:9; Yeşaya 57:15; 1. Timoteos 1:17
 10. Yeşaya 40:15-18
 11. 1. Tarihler 29:11
 12. Romalılar 11:36
 13. Mezmur 103:19
 14. Mezmurlar 115:3; 135:6
 15. Efesliler 1:11; Eyüp 23:13
 16. 1. Samuel 2:6
 17. Yeşaya 45:7
 18. Daniel 4:34-35
 19. Mezmur 33:11
 20. Süleyman'ın Özdeyişleri 21:30
 21. Daniel 4:34-35

zaman Rab olarak kalacaktır.

İnsanlar günah işlediklerinde önemsiz bir ilaha karşı değil, fakat tüm tanrıların üstünde ulu Kral'a ve yeryüzünün ve gökyüzünün Rab'ine, kutsanmış ve tek Egemen'e, Krallar Kralı'na ve Rab'ler Rab'ine karşı isyan etmiş olduklarını anlamalıdır.²² İnsanlar, her günahın, tek sözüyle evreni yaratmış olan ve aynı şekilde karşılıksız ve çaba sarf etmeden evreni yöneten Tanrı'ya karşı bir savaş ilanı olduğunu görmelidirler. Yıldızlara gece gökyüzünde yerlerini almalarını emretmiştir ve yıldızlar yerlerini almışlardır. Gezegenlere yörüngelerini bulmalarını emretmiştir ve onlar da Tanrı'nın hükmüne itaat etmişlerdir. Vadilere çökmelerini, dağlara yükselmelerini emretmiştir ve hepsi korkuyla O'na itaat etmiştir. Kuma bir çizgi çekmiş ve cesur denizlere bunun ötesine geçmemeyi emretmiştir ve deniz saygıyla önünde eğilmiştir. Yaratılışın en büyük güçlerinin değişmez şekilde itaat etmelerine rağmen, insan zayıf yumruğunu Tanrı'ya karşı kaldırmaya devam etmektedir. Bu durum, granit taşından yapılmış bir dünyayı ısırma çabasına çalışan bir uyuzböceği gibi ya da yaşam bağı duvara bağlı olan bir insanın bu bağı koparmaya çalışarak kendi kendisini yok etmeye çalışması gibi acıklıdır.

Müjde'nin hizmetkârları olarak Tanrı'nın egemenliğinin üzerinde fazlasıyla durmalıyız ve insanlara düşmüş bir yüreğin yıkıcılığını göstermek için günahlarının iğrenç bir suç olduğu gerçeğini açığa çıkarmalıyız. Fakat eğer Tanrı'nın doluluğunu anlatmayı reddedersek ve bu gerçekleri insanlara aktarmazsak, onlara büyük bir adaletsiz yapmış olur ve onları cehalete ve putperestliğe mahkûm etmiş oluruz. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın kendisini İsraililer'e gösterdiğini ve bunu kendisinden korkmaları için yaptığını söylemektedir.²³ Biz de Tanrı'nın kendisiyle ilgili vahyin doluluğunu anlatmalıyız, öyle ki bütün uluslar korksun ve iman edip kurtulsun. İnsanlar, Tanrı'ya anladıkları müddetçe günahlarının iğrençliğini de anlar ve İsa Mesih'in Müjdesi'nde iyileşmek için bir yol ararlar.

TANRI'NIN KUTSALLIĞI

Eski ve Yeni Antlaşma, Tanrı'nın kutsal, kutsal, kutsal olduğunu söyler.²⁴ Bu üçleme olarak bilinir ve İbranice'de en büyük üstünlük derecesini ifade eder.²⁵ Kutsal Yazılar'ın yazarları, Tanrı'nın diğer hiçbir sıfatını bu kadar yüce bir şekilde övmeyiz. Tanrı'nın kutsallığı diğerleri arasında yalnızca bir sıfat değildir, fakat diğer bütün sıfatların anlamlandırılmasını ve tanımlanmasını sağlayan bir sıfattır. Böylece, diğer her şeyin üzerinde, insan Tanrı'nın kutsal olduğunu bilmelidir! İnsanların bu sıfat ile ilgili olarak anlamış oldukları her şey, Tanrı'nın kendisiyle, günahla, benlikle, kurtuluşla ve diğer bütün gerçeklikle ilgili ne anlamış olduklarını belirleyecektir. Süleyman'ın Özdeyişleri, Kutsal Olan'ın bilgisinin bilgelik olduğunu söylemektedir.²⁶ Bu sıfatı bilmemek, Tanrı konusunda cehalete ve Tanrı'nın sahip olduğu diğer bütün kutsal sıfatları yanlış yorumlamaya yol açar. Bunun dışında Kutsal Olan'la ilgili cehalet, insanın kendisini yanlış tanımlamasına da neden olmaktadır. Bu nedenle, insanlar eğer günahlarının korkunç doğasını anlamak istiyorlarsa, öncelikle Tanrı'nın kutsal doğasını anlamalıdır!

Kutsal kelimesi ayrılmış, işaretlenmiş, farklı bir yere konulmuş ve genel kullanımdan ayrılmış anlamına gelen İbranice kelimesinden gelmektedir. Tanrı'yla ilgili olarak bu kelime iki önemli gerçeği yansıtmaktadır. İlk olarak Tanrı'nın kutsallığı, O'nun üstünlüğüne²⁷ işaret etmektedir. Ya-

22. Mezmur 95:3; Elçilerin İşleri 17:24; 1. Timoteos 6:15

23. Mısırdan Çıkış 20:20

24. Yeşaya 6:3; Vahiy 4:8

25. Grekçe : üç, : kutsal. John N. Oswalt, *The Book of Isaiah: Chapters 1–39, The New International Commentary of the Old Testament* (Grand Rapids: Eerdmans, 1986), 181.

26. Süleyman'ın Özdeyişleri 9:10

27. İngilizce'de üstünlük anlamına gelen kelimesi Latince fiil 'den gelmektedir. Anlamı, ötede, aşkın, üstündür.

ratıcı olarak, yarattıklarının üzerindedir, yarattığı ve sürdürdüğü her şeyden tamamen farklı ve ayrıdır. Tanrı ve diğer her şey arasındaki bu ayrılık ve farklılık, yalnızca niceliksel değil (Tanrı büyüktür), aynı zamanda nitelikseldir (Tanrı tamamen farklıdır). Kişisel görkemine bakmaksızın söylersek, yeryüzündeki ve gökyüzündeki bütün varlıklar yalnızca yaratılmış varlıklardır. Yalnızca Tanrı Tanrı'dır, ayrıdır, üstündür ve ulaşılmazdır.²⁸ Tanrı'nın huzurunda duran en görkemli melek bile, Tanrı'nın görkemi karşısında toprakta sürünen bir kurt gibidir. Hiç kimse Rab gibi kutsal değildir.²⁹ Tanrı kıyaslanamaz!

İnsanın Tanrı önünde korku ve saygı duymasının nedeni, Tanrı'nın farklılığından doğmaktadır. Yeryüzü ile gökyüzündeki en mükemmel ve korkutucu varlık bile, bizim gibi yaratılmış varlıklardır. Cüsseleri bizden büyük, güçleri fazla olsa da, güzellikleri ve bilgelikleri bizi utanca boğsalar da, yine de sadece yaratılmış varlıklardır ve farklılıkları yalnızca nicelikseldir. Fakat Tanrı kutsal, eşsiz ve ayrıdır; yalnızca daha büyük değil, aynı zamanda bizden bütünüyle farklıdır. Bu nedenle, Musa ve İsrail halkı şu ilahiyi söylemiştir: "Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB? Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, Harikalar yaratan var mı?"³⁰

İkincisi, Tanrı'nın kutsallığı, yarattıklarının ahlaki bozulmuşluğu üzerindeki üstünlüğüne işaret eder. Günahkâr ve düşkün olan herkesten ayrıdır. Saf ve günahsızdır.³¹ Tanrı ışıktır ve O'nda hiç karanlık yoktur.³² Kendisinde hiçbir değişim ya da gölgenin bulunmadığı Işıklar Babası'dır.³³ Kötülük O'nu ayartamaz ve O da kötülükle ayartmaz.³⁴ Gözleri günaha bakamayacak kadar saftır ve ona anlayış ve hoşgörü gösteremez.³⁵ Günah O'nun için tiksindirici ve iğrenç bir şeydir. Adaletsiz eylemleri olan kişi tahtının önünde murdardır ve O, kötülük yapan herkese karşıdır.³⁶ Bu nedenle, Kutsal Yazılar'da anlatılan ve Tanrı'ya daha yakından bakabilmiş en kutsal ve doğru insanlar bile Tanrı'nın önünde ölü gibi yere yığılmış ve şöyle haykırmışlardır: "Vay başıma! Mahvoldum" dedim, 'Çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşı Kral'ı, Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm."³⁷

İnsanın kurtuluşunda mantıksal bir ilerleme vardır. Kurtulabilmesi için önce kayıp olması gerektiğini bilmelidir. Ancak kaybolduğunu bilmeden önce de tamamen günahkâr olduğunu bilmelidir. Son olarak, günahının iğrenç doğasını tam olarak anlamadan önce de, Tanrı'nın kutsal olduğunu bilmelidir! Bu gerçekler doğrultusunda, insanlara günahkâr olduklarını söylemeyerek ve Kutsal Olan'ın bilgisi ile onları yönlendirmeyerek onlara iyilik yapmış olmayız. Rab İsa Mesih, Müjde ile krallığın, insanlar ancak Tanrı'nın adını kutsal sayıp yüceltmeye başladığında ilerleyeceğini söylemiştir.³⁸ Bu nedenle, Müjde Tanrı'nın kutsallığını içermediği müddetçe içinde herhangi bir iman barındırmaz.

TANRI'NIN DOĞRULUĞU

Adil kelimesi, İbranice ve Grekçe kelimelerinden çevrilmiştir. Her iki ifade de, Tanrı'nın adil oluşuna, doğruluğuna ve ahlaki mükemmelliğine işaret etmektedir. Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı'nın doğruluğu olmak veya yapmak üzere karar verdiği bir şey değildir, doğasının özüdür. Adil bir

28. Yasanın Tekrarı 4:35; 1. Timoteos 6:16

29. 1. Samuel 2:2

30. Mısırdan Çıkış 15:11

31. İngilizce'de günahsız demek olan Latince 'ten gelmektedir. Anlamı günah işlemeyen, günahsız, günah işleme olasılığı bulunmayan, kusursuzdur.

32. 1. Yuhanna 1:5

33. Yakup 1:17

34. Yakup 1:13

35. Habakkuk 1:13

36. Yasanın Tekrarı 25:16; Mezmur 5:4

37. Yeşaya 6:5

38. Matta 6:9

Tanrı'dır; doğruluğu ebedi ve değişmezdir.³⁹ Doğru olanı değiştirmeyecek, sadık bir Tanrı'dır.⁴⁰ Her zaman karakterine uygun bir şekilde hareket edecektir. Bu nedenle işleri kusursuzdur ve yolları adildir.⁴¹

Tanrı'nın yarattıklarıyla adil bir şekilde alakadar olması, doğru karakterini gözler önüne serer. Sözüünün doğruluğunun, adaletin ve tahtının temeli olduğuna ve her şeyi bu çerçevede yönettiğine dair bizi temin eder.⁴² Adil Tanrı olarak, tüm varlığıyla doğruluğu sever ve yine tüm varlığıyla günahattan nefret eder.⁴³ Bu nedenle, ahlaki olarak nötr olamaz ya da insanlar ile meleklerin doğru olmayan karakterlerine yakınlık duyamaz, fakat onları uzlaşmaz bir adaletle yargılar. Mezmur yazarının dediği gibi, "Oysa RAB sonsuza dek egemenlik sürer, Yargı için kurmuştur tahtını; O yönetir doğrulukla dünyayı, O yargılar adaletle halkları."⁴⁴

Bu gerçeklere dayanarak, Tanrı'nın insanların işlerini yargılayacağı günde, suçlu olan kişiler başlarını öne eğerek Tanrı'nın doğruluğunu itiraf edeceklerdir! Çünkü Rabler Rab'bi yargıda yüceltilecek ve doğruluğunda kutsal olduğunu gösterecektir.⁴⁵ Kendisine karşı yanlış olan hiçbir şeyin özü olmayacaktır, çünkü O, işleri, hükümleri ve yargıları ile yücelik dolu doğru bir Tanrı'dır!⁴⁶

Tanrı'nın doğruluğu ve adaletiyle ilgili bu haber, hem iyi hem de kötüdür. Sonsuzluklar boyunca güçlü ve her şeye egemen Tanrı'nın doğru ve adil olduğunu istediğimizden, iyi bir haberdir. Her şeye egemen ve aynı zamanda kötü birinin var olmasından daha kötü bir şey yoktur. Eğer bir Tanrı varsa, bizler O'nun doğru olmasını isteriz!

Diğer taraftan, doğru bir Tanrı insanlar için büyük problemleri gözler önüne serer. İnsanın en büyük sorununun Tanrı'nın doğruluğu olduğu söylenebilir. Basit bir mantık bizi şu sonuca götürmektedir:

Birinci Önerme: Evrenin Yaratıcısı ve Egemeni hem doğru hem de iyidir.

İkinci Önerme: Doğru ve iyi Tanrı, doğru olmayan ve kötü olan her şey üzerine yargı getirecektir.

Üçüncü Önerme: Bütün insanlar kötüdür ve doğruluk ile adaletten uzaktır.

Sonuç: Bu nedenle, Tanrı bütün insanlara karşı çıkacak ve onlara yargı getirecektir.

Tanrı'nın doğruluğu doğru olan varlıklar için iyi haberdir, ama doğru olmayanlar için felaket haberdir. Süleyman'ın Özdeyişleri'nin yazarı şu gerçeği ifade eder: "Hak yerine gelince doğru kişi sevinir, fesatçı dehşete düşer."⁴⁷

Eğer biz de Tanrı gibi doğru olsaydık, kesin yargı haberi ancak bir kutlama olurdu. Ancak doğru kişiler değiliz; hatta hiç kimse doğru değil, bir kişi bile.⁴⁸ Bu nedenle, Tanrı'nın insanları adil bir

39. Mezmurlar 7:9; 119:142

40. Yasanın Tekrarı 32:4; Eyüp 8:3

41. Yasanın Tekrarı 32:4

42. Mezmur 89:14

43. Mezmurlar 11:7; 5:5

44. Mezmur 9:7-8

45. Yeşaya 5:16

46. Eyüp 36:23

47. Süleyman'ın Özdeyişleri 21:15

48. Romalılar 3:10

şekilde yargılayacak olması insana dehşet verir ve onu savunmaya iter. İnsanların çoğunun gelecek yargıyla ilgili tepkisiz kalması gerçeği bizi şu sonuca götürmektedir. Öncelikle, bu kişilerin vicdanları körelmiştir ve her şeyin efsane olduğuna inanmaktadırlar. İkincisi, kendilerini olduklarından farklı bir şekilde, doğru ve adil olarak görürler. Üçüncüsü, Tanrı'nın yeterince adil olmadığını düşünürler. Dördüncüsü, bu gerçeklerden habersizdirler, çünkü kilise kürsülerinden bu gerçekler nadiren vaaz edilir.

Dünyada birçok kültürde, adalet genellikle elinde bir terazi bulunan ve gözleri kapalı bir kadınla resmedilir. Bu imge adaletin kısmen veya rüşvet yoluyla kör olduğunu gösterir, ancak düşmüş insan için bu resim daha kötü bir şeyi resmetmektedir: adalete, doğruluğa ve eşitliğe karşı olan körlüğü gösterir. Biz, yanlış dengelere ve adil olmayan ölçütlere sahip düşmüş varlıklarız.⁴⁹ Öyle ki, komşumuzun gözündeki çöpe odaklanırsınız, fakat kendi gözümüzdeki merteyi görmeyiz.⁵⁰ Kendi halkını yağmalayan politik despotları protesto eder, ama onlarla aramızda çarpıcı benzerlikler olduğunu fark etmeyiz. Biz de çalıntı ekmek yer, ağzımı siler ve yanlış hiçbir şey yapmadığımızı söyleriz. Bu dünyanın en büyük günahkârlarına yargı gelmesini istediğimizde, kendi başımıza da yargı getireceğimizi anlamayız. Kutsal Yazılar'ın hepimize yargı getiren evrensel suçlamasını biliyor gibi davranırız: "Doğru hiç kimse yok, tek kişi bile."⁵¹

Müjde'nin hizmetkârları olarak, Tanrı'nın doğruluğunu ortaya koyarak insanların doğru olmadığını göstermeliyiz. Tanrı'nın adaletinin ne kadar katı olduğunu açıklamalı ve O'nun kusursuz standartının altında kalan her şeyin suçlamayı ve yargıyı hak ettiğini belirtmeliyiz. İnsanlar, Adem ile Havva'nın tek yanlış bir davranışı ile tüm insanlığın üzerine yargı geldiğini ve dünyanın bir kaosa sürüklendiğini bilmelidir.⁵² Ancak o zaman kendi işlerinin ve erdemlerinin Tanrı'yla bir ilişki içerisinde olmalarına yetmediğini görecektirler. İman etmeyen kimseler Tanrı'nın huzurunda yaşayabilmek için ne yapmak gerektiğini sorduğunda, cevabımız kesin ve nokta atışı yapar gibi olmalıdır. Eğer bir kişi Tanrı'yla ilişki içerisinde olmak istiyorsa, Tanrı ondan tek bir şey istemektedir: yaşamının her anında hiçbir şekilde günah işlemeden kusursuz bir şekilde, tam bir ahlaki mükemmellik içinde yaşaması!⁵³ Bunu işitenler böyle bir şeyin imkansız olduğunu söylerse, onlara Mesih'i göstermeliyiz.

TANRI'NIN SEVGİSİ

Tanrı'nın sevgisi konusunda yapılacak tutarlı açıklamalardan başka hiçbir şey, insanın günahını ve yoksunluğunu daha iyi açığa çıkaramaz.⁵⁴

Müjde hizmetkârı, insanı Tanrı sevgisiyle boğmalıdır. İnsanlar, Tanrı'nın kendisini başkalarının yararı için karşılıksız olarak sunmasının nedeninin onların iyi işlerinden kaynaklanmadığını, tamamen Tanrı'nın sevgisinden kaynaklandığını bilmelidir.⁵⁵ Tanrı'nın sevgisinin, bir davranış, duygu veya eylemden çok daha fazlası olduğunu bilmelidirler. Tanrı'nın sevgisi bir sıfattır, doğasının veya özünün bir parçasıdır. Tanrı yalnızca sevmez, kendisi sevgidir.⁵⁶ Sevgi Tanrısı'dır.⁵⁷ Gerçek

49. Süleyman'ın Özdeyişleri 11:1

50. Matta 7:3-4

51. Romalılar 3:10

52. Romalılar 5:12-19

53. Bu düşünceyi Paducah, Kentucky'de Oak Grove Baptist Kilisesi Pastörü Michael Durham'a borçluyum.

54. Romalılar 7:13

55. Yasanın Tekrarı 7:7-8

56. 1. Yuhanna 4:8, 16

57. 2. Korintliler 13:11

sevginin özüdür ve gerçek sevginin tamamı O'ndan kaynaklanmaktadır. İnsanlar, gökteki yıldızları veya yerdeki kumları saymanın, Tanrı'nın sevgisini ölçmekten daha kolay olduğunu bilmek zorundadır. Tanrı, en büyük ve görkemli varlıkların bile anlayışının ötesinde derin, geniş ve yüksektir.

Müjde hizmetkârı, Tanrı'nın diğerlerinin iyiliğini gözetme, onları kutsama ve onlar için iyilik ve bereket kaynağı olma gibi özelliklerini açıklayarak, Tanrı'nın günahkâr insana duyduğu sevgiyi gözler önüne sermelidir. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın meleklerin, insanların ya da hayvanların yararını gözetken sevgi dolu bir yaratıcı olduğuna tanıklık eder.⁵⁸ Tanrı'yu, yaratılışın düşüşünü amaçlayan acımasız bir ilahmış gibi resmeden bütün düşünceler gerçek dışıdır. Çünkü O herkese karşı iyidir ve bütün eylemleri ile merhamet doludur.⁵⁹ Güneşini hem iyilerin hem kötülerin üzerine doğdurur, yağmurunu hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır.⁶⁰ Minnettar olmayana ve kötü adama karşı bile iyidir.⁶¹ Her iyi şey ve her iyi armağan Tanrı'dandır.⁶²

Müjde hizmetkârı, Tanrı'nın merhametini ve lütfunu gösterip tanımlayarak, Tanrı'nın günahkârlara olan sevgisini gözler önüne sermelidir. İnsanlar için Tanrı'nın merhameti, O'nun sevgi dolu iyiliğine, şefkatine ve en acınacak durumdaki varlıklara karşı olan hassasiyetine dair bir referans olmalıdır. Kutsal Yazılar Tanrı'yu merhametli Tanrı diye tanımlar ve merhametinin bol olduğunu söyler.⁶³ Tanrı, lütfunu yapılan iyi işlerden ve sahip olunan erdemlerden bağımsız olarak kendi iyiliğine ve cömertliğine göre insanların üzerine bol bol dökmektedir ve bu da insanlar tarafından böyle bilinmelidir. Tanrı tamamen lütfeden bir Tanrı'dır.⁶⁴ İnsanlara lütfetmek ister ve onlara şefkat göstermek için yücelerde oturur.⁶⁵ İnsanlar kendilerini kurtaramazken ve çaresizlik içinde debelenirken, Tanrı lütfu aracılığı ile onları kurtarır; öyle ki gelecek çağda lütfunun derinliği ve zenginliği, hak etmeyenler için yaptığı iyiliklerde açığa çıksın!

Müjde hizmetkârı, Tanrı'nın sabrı üzerinde durarak O'nun sevgisinde yatan mükemmelliği gözler önüne sermelidir. İnsanlar, Tanrı'nın yarattıklarının taşıdığı zayıflıklara ve yanlışlara katlanmaya hazır ve razı olduğunu bilmelidir. Öfkesini dizginler ve gazap yağdırmaz, çünkü insanın sadece bir beden, geçip giden bir rüzgar olduğunu hatırlar.⁶⁶ Öfkelenmekte yavaştır, kimsenin mahvolmasını istemez, tövbe etmelerini ister.⁶⁷ Herkesin kurtulmasını ve gerçeğin bilgisine sahip olmasını ister.⁶⁸ Kötülerin ölümünden haz almaz, aksine yollarından dönüp yaşamalarını ister.⁶⁹

Son olarak Müjde hizmetkârı, Baba'nın Oğlu'nu dünyaya ve çarmıhta ölüme ne kadar lütfkâr bir şekilde gönderdiğini açıklayarak Tanrı'nın sevgisini yüceltmek için sürekli olarak çalışmalıdır. Tanrı'nın sevgisi anlayışımızın ötesindedir, öyle ki bu sevgi bütün yaratılışa sayısız yolla gösterilmektedir. Ancak Kutsal Yazılar bize, bu sevginin her şeyin üzerinde olarak, özellikle bir davranış ile açıkça gösterildiğini söylemektedir: çünkü Tanrı halkının kurtuluşu için biricik Oğlu'nu feda etmiştir. Kutsal Yazılar Tanrı'nın sevgi olduğuna ve bize duyduğu sevgiyi, Oğlu'nu biz yaşayalım diye ölüme göndererek gösterdiğine tanıklık etmektedir. İşlerimiz ve konumumuz sevgiyi tanımlayamaz veya ölçemez; gerçek sevgi, Tanrı'nın günahlarımızın kefareti olarak kendi Oğlu'nu dünyaya ve ölüme göndererek göstermiş olduğu sevgidir.⁷⁰ Tanrı bize sevgisini biz daha günahkârken göster-

58. Yunus 4:11; Süleyman'ın Özdeyişleri 12:10

59. Mezmur 145:9

60. Matta 5:45

61. Luka 6:35

62. Yakup 1:17

63. Mezmur 145:8; 2. Korintliler 1:3; Efesliler 2:4

64. 1. Petrus 5:10

65. Yeşaya 30:18

66. Mezmur 78:38-39

67. Mısırdan Çıkış 34:6; 2. Petrus 3:9

68. 1. Timoteos 2:4

69. Hezekiel 18:23, 32

70. 1. Yuhanna 4:8-10

miştir, Mesih tamamen imansız ve çaresiz insanlar için ölmüştür.⁷¹ Bu kefaretil Tanrı'nın sevgisi ve bizim günahkârlığımız açıkça ortaya çıkmıştır.

Bunlar, insanlar Tanrı'yla ilgili Kutsal Kitap'a dayalı bir görüşe sahip olacaksa ve Tanrı'ya karşı işledikleri günahın gerçek doğasını anlayacaklarsa, insanların önüne serebileceğimiz gerçeklerden birkaçıdır. Bütün günahlar son derece kötüdür, çünkü bütün sevgiye, adanmışlığa ve itaate layık olan Tanrı'ya karşı işlenmektedir. Müjde'yi duyururken bu Tanrı'dan ne kadar fazla bahsedersen, insanlar günahlarının ciddiyetini ve kurtuluşa duydukları ihtiyacı o kadar iyi anlayacaktır.

71. Romalılar 5:6-8

BÖLÜM ON İKİ
Günahkârların Hepsı Bir Hepsı Aynı

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.

— ROMALILAR 3:23

Tanrı ile ilgili Kutsal Kitap'a dayalı görüşün dışında insanların ihtiyaç duyduğu diğer bir şey de kendileri ile ilgili bir Kutsal Kitap'a dayalı görüşe sahip olmaları gerektiğidir. Bu noktada, dünyasal görüşle Kutsal Kitap'a dayalı gerçek arasında büyük bir zıtlık olduğunu görmekteyiz. Çağdaş görüş, insanın özünde iyi olduğu ve en büyük problemlerin sağlıklı olmayan dış etkilerden kaynaklandığı şeklindedir: sosyal, politik, ekonomik, eğitim ile ilgili, vb. Bunun tam aksine, Kutsal Yazılar insanın düşmüş bir varlık olduğunu ve ahlaki bozulmuşluğunun yürekte kaynaklandığını öğretmektedir.

İsa Mesih'in Müjdesi'ni duyururken, insanlara günah ve günahkârlık ile ilgili Kutsal Kitap'a dayalı görüşü sunmalıyız. Kutsal Ruh'un gücüyle Kutsal Yazılar'ın açıklanması, bu çabanın başarıyla sonuçlanmasının tek yoludur. Bu zorlu bir görevdir ve çoğunlukla yanlış anlaşılmaktadır, ama tohumun ekiminden önce yapılması gereken zorunlu olan bir iştir. İnsanların sıklıkla unuttuğu bir şeyden bahsetmek bizim görevimizdir. Bizimkisi sıradışı bir iştir, çünkü Müjde'yi duyurduğumuz kişilerin yürekte bir şekilde ikna olması tövbe için gereklidir. Bu zor fakat kurtuluş için tek yoldur.

Romalılar 3:23'teki günah işledi sözü hata yapmak, yoldan sapmak anlamına gelen Grekçe kelimesinden çevrilmiştir. Günah için genellikle kullanılan İbranice kelime 'dır ve aynı anlamı taşımaktadır. Hakimler kitabının yazarı bu iki kelimenin ardında yatan anlamın aynı olduğunu "bir kılı sapanla vuracak kadar iyi nişancıydı"¹ sözü ile ortaya koymaktadır. Süleyman'ın Özdeyişleri kitabının yazarı da "Acelecilik insanı yanılığa düşürür"² diye uyarıda bulunmaktadır. Kutsal Kitap'a dayalı görüşe göre insanın amaçlaması ve yürümesi gereken yol, Tanrı'nın istediği yoldur. Bu ölçüte uymayan her düşünce, söz veya eylem günahdır. En küçük bir ihlâl bile suçu beraberinde getirir. Bu nedenden ötürü, Westminster Uzun Katesizmi günahı "Tanrı'nın yasasına karşı herhangi bir uygunsuzluk" olarak tanımlar (S.24). Kutsal Yazılar'ın hiçbir şekilde "herhangi bir noktayı kaçırmayı" masum bir hata veya dürüstçe bir yanlışlık olarak kabul etmediğini belirtmek gerekir. Bu her zaman insanın ahlaki bozukluğundan ve Tanrı'ya karşı düşmanlığından kaynaklanan bir itaatsizliktir.

Kutsal Kitap'ta günahın suçu herkese yüklenmiştir, "Çünkü herkes günah işledi." Eski Antlaşma'da, "Günah işlemeyen bir kişi bile yok," "Hiç kimse doğru değil" dendiğini görüyoruz.³ Bilge Kral Süleyman insanın bozulmuşluğunu görmüş ve "Yeryüzünde iyilik yapan ve günah işlemeyen tek bir kişi bile yok" demiştir. Son olarak, Yeşaya tüm insanlığın günahını görmüş ve "Her birimiz kayıp koyunlar gibi saptık, kendi yolumuza döndük"⁴ demiştir.

1. Hakimler 20:16
2. Süleyman'ın Özdeyişleri 19:2
3. Vaiz 7:20
4. Yeşaya 53:6

Eski Antlaşma yazarları insanların yargısını açıklamaktan vazgeçmedi, fakat Yeni Antlaşma yazarlarının farklı bir görüşü benimsediğini veya daha hafif bir suçlamada bulduklarını düşünmemeliyiz. Romalılar 3'te, Pavlus insanın mahvolmuşluğunu ve günahın evrenselliğini göstermek için Eski Antlaşma'dan alıntılar yapmaktadır. Bu bölüm, Kutsal Yazılar'da insanlıkla ilgili en doğrudan ve en uzun açıklamadır: "Şimdi ne diyelim? Biz Yahudiler öteki uluslardan üstün müyüz? Elbette değiliz. İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık. Yazılmış olduğu gibi: 'Doğru kimse yok, tek kişi bile yok. Anlayan kimse yok, Tanrı'ya arayan yok. Hepsi saptı, tümü yararsız oldu. İyilik eden yok, tek kişi bile!'"⁵

Kutsal Yazılar'dan, günahın küçük bir insan topluluğuyla sınırlı kalan nadir ve sıradışı görülen bir hadise olmadığını, aksine evrensel boyutta olduğunu öğrenmekteyiz. Adem'in soyundan gelen herkes, onun başlattığı isyana katılmıştır. Bu gerçeği yadsıyan herkes, Kutsal Yazılar'ın tanıklığını, insanlık tarihini, kendi günahkâr düşüncelerini, söz ve eylemlerini de yadsımak zorundadır. Elçi Yuhanna, kendi günahlarının gerçekliğini inkâr eden kişinin, Tanrı'ya bir yalancı yaptığını ve böyle kişilerin Tanrı'yla ilişki içinde olmak istemediklerini söylemektedir: "Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz... Günah işlemedik dersek, O'nu yalancı durumuna düşürmüş oluruz; O'nun sözü içimizde olmaz."⁶

Kutsal Yazılar'a genel olarak baktığımızda bile, günahın insanın en büyük felaketi olduğunu görürüz, ancak çağdaş toplumumuzda olduğu gibi günaha ufak veya önemsiz bir mesele gibi bakılamaz. Bu nedenle, günahı açığa çıkarmak için büyük bir gayretle çalışan Kutsal Yazılar'ın yazarlarının örneğinin ardından gitmeliyiz. Ruhu rahatsız etmeyecek şekilde günahın zararsız bir şeymiş gibi söz etmemeli, gerçek karakterini gözler önüne seren kesin bir dil kullanmalıyız. Amacımız bizi işitenlerin zihninde, günahla ilgili yalnızca Kuzu'nun kanının temizleyebileceği korkunç bir resim ortaya koymaktır. Bunun için günahın en karakteristik özelliklerinden bazılarını incelememiz gerekir.

GÜNAH TANRI YASASI'NI İHLAL ETMEKTİR

"Avaz avaz bağırın, çekinmeyin, Sesinizi boru sesi gibi yükseltin; Halkıma isyanlarını, Yakup soyuna günahlarını bildirin."⁷

Bu ayette Tanrı, halkının günahlarını açığa çıkarmak için Yeşaya ile açık bir şekilde konuşmaktadır. Tanrı, peygamberi doğrudan haykırmaya ve sonunda İsrail'in yıkımını getirecek olan günahı duyurmaya çağırılmaktadır. Tanrı bu buyrukla aynı zamanda Tanrısal bir uyarıda da bulunur: Çekinmeyin! Yeşaya'nın şefkat gibi bir duyguya kapılıp, günahı duyurmaktan çekinmemesi gerekiyordu. İncitme korkusunu bir kenara bırakmalıydı. İsrail'in, Ruh'un kılıcıyla kesilmesi gerekiyordu. İsrail eğer kurtulmak istiyorsa, titiz bir ameliyattan geçmesi gerekiyordu. Gerçek Müjde'yi duyururken bu zorunlu unsuru göz ardı eden günümüz müjdecileri için Tanrı'nın sözleri hem bir azarlama, hem de bir tavsiyedir.

Eski Antlaşma'da ihlal kelimesi geçmek, atlamak, yok saymak anlamına gelen İbranice kelimesinden çevrilmiştir. Yeni Antlaşma'da, atlamak, geçmek, göz ardı etmek anlamına gelen Grekçe kelimesinden çevrilmiştir. Günah işlemek, Tanrı'nın karakterini ve yetkisini göz ardı ederek Tanrı'nın yasasını ihlal etmektir. Buyruklarını dinlemeyerek sınırların ötesine geçmek ve yasanın üzerimizdeki sınırlamasını görmezden gelmektir, çitleri aşyp bize ait olmayan tarlalara girmektir, kayıp koyunlar gibi saparak kendi yolumuza gitmektir.⁸ Tanrı'nın sesine itaat eden ve çizdiği sınırın ötesine

5. Romalılar 3:9-12

6. 1. Yuhanna 1:8, 10

7. Yeşaya 58:1

8. Yeşaya 53:6

taşmayan okyanusların aksine, insanlar sürekli olarak Tanrı'nın çizdiği sınırların dışına çıkmaya çalışmaktadır.

Günahı, Tanrı'nın yasasını ihlal etmek olarak tanımlamanın faydaları vardır. Bu, öncelikle insanın yüreğinde yatan kibri gözler önüne serer. Tanrı'nın insanlar için koyduğu sınırların dışına çıkmaya cesaret eden bu zayıf yaratık da kimdir? Yaratılışın yüz karasıdır! Öküzler ve eşekler bile daha fazla anlayışa sahiptir.⁹ İkincisi, bizim ahmaklığımızı gözler önüne serer. Henüz dün dünyaya gelmiş olmamıza rağmen,¹⁰ bilgisinin sınırları bulunmayan ve bilgeliğine eş değer olmayan Tanrı'ya karşı isyan etmeyi seçmekteyiz. Üçüncüsü, başımıza gelen bütün felaketlerin nedenini açıklar: Biz Kutsal Olan'ı hor gördük ve O'nun yollarından saptık.¹¹ Yasayı ihlal ettiğimiz için, yüreklerimiz ve düşüncelerimiz hastalıklıdır. Başımızdan ayak parmağımıza kadar, bizde makul olan hiçbir şey yoktur. Öyle ki yaralarla, berelerle doluyuz ve bunların hepsini de kendi kendimize yaptık.¹²

GÜNAH BAŞKALDIRMA VE İTAATSİZLİKTİR

"Çünkü başkaldırma, falcılık kadar günahtır ve dikbaşlılık ile putperestlik kadar kötüdür."¹³ Günahı kendine uygun bir şekilde yeniden tanımlayan bir çağda yaşamaktayız. Birçokları kendi yaşamlarındaki bazı ahlaki düşüşleri kabul edecek olsa da, kötü bir insan olduklarını veya günahlarının başkalarınınkine kadar kötü olduğunu düşünmeyeceklerdir. 1. Samuel 15:23'ün gösterdiği şey, küçük günahın olmadığıdır. Tanrı'nın gözünde, en ufak bir isyan bile şeytana ait bir ritüelin parçası olmak gibidir ve en ufak bir itaatsizlik sahte ilahlara tapmak gibidir. Bazı günahların diğerlerinden daha büyük sonuçları olmasına rağmen, her günah özünde başkaldırma ve itaatsizliktir. Bile bile tabağını yere atarak halıyı kirleten çocuk ile oyuncaklarını toplamayı reddeden çocuğun isyanı aile otoritesine karşıdır ve özünde ikisi de itaatsizliktir. Günahkâr eylemlerin sonuçları ağırlıkları bakımından birbirlerinden farklı olsa da, özünde hepsi isyandır ve hepsi aynıdır.

1. Samuel 15:23 günahı, başkaldırma ve itaatsizlik olarak tanımlar. Başkaldırma, isyan etme, dikbaşlılık ve karşı çıkmaya işaret eder. İtaatsizlik kelimesi, "karşı çıkma veya boyun eğmeme" anlamına gelen İbranice kelimesinden çevrilmiştir. Sözcüğün karşılığı, inatçı, isyankâr, başına buyruk, kibirli kişidir. Bu tanımlamalar, insanın itaatsizliğinin korkunç doğasını görmemize yardımcı olmaktadır. İnsan, Tanrı'ya karşı sürekli ihanet içindedir. Tanrı'nın krallığının karşısında durur ve kendi krallığının büyümesi için çalışır, babası şeytana hizmet eder.¹⁴ Günahkâr, yalnızca onu Yaratan'ın isteğini reddeden değil, fakat aynı zamanda kendi isteğini O'na empoze etmeye çalışan inatçı ve isyankâr bir yaratıktır.

Kutsal Yazılar Tanrı'nın üstünlüğü, egemenliği ve gücü hakkında öğretmiştir ve bu bağlamda günahımızın kibrin en büyüğü ve deliliğin en üst zirvesi olduğunu söyleyebiliriz. Bir nefesten ibaret olan insan ebedi Tanrı'ya karşı isyan mı etmelidir?¹⁵ Çömleğin kırılan parçaları dikbaşlılık ederek

9. Yeşaya 1:3

10. Eyüp 8:9

11. Yeşaya 1:4

12. Yeşaya 1:5-6

13. 1. Samuel 15:23

14. Yuhanna 8:44

15. Yakup 4:14

onu Yaratan'ı inkâr mı edecek? Fakat insanlar Tanrı'nın egemenliğini reddetmekte ve kendi egemenliklerinin peşinden gitmektedirler. Sadece Tanrı'nın isteğine karşı çıkmakla kalmazlar, fakat aynı zamanda Tanrı'ya kendi isteklerine boyun eğdirmeye çalışırlar. Günümüz insanı kendisine nadiren bu açıdan bakar ve hatalarını isyan ve itaatsizlik olarak görmez. Şu halde Müjde hizmetkârının görevi, insana kabul ettirmesi zor olmasına rağmen kurtuluşu için gerekli olan gerçeği göstermektir.

GÜNAH YASAYA KARŞI GELMEKTİR

"Günah işleyen, yasaya karşı gelmiş olur. Çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir."¹⁶ Bu ayetin her çeşit günahın ağırlığını ortaya koyduğuna hiç şüphe yoktur. İnsanlar için en büyüğünden en küçüğüne kadar her günahkâr eylem, yasaya karşı gelmektir. Yasaya karşı gelmek kelimesi, doğrudan anlamı ile yasadışı anlamına gelen Grekçe kelimesinden gelmektedir. Yasasız yaşamak, sanki Tanrı ahlaki olarak tarafsızmış ya da Tanrı insanlara isteğini açıklamamış gibi yaşamaktır. Bu fikirlerin her ikisi de Kutsal Yazılar'a karşıdır. Kutsal Yazılar'a göre Tanrı doğrudur. Yasasını veya isteğini insanlara, yüreklerine yazdığı yasayla açıklamıştır ve kimilerine de özel vahiy ile açıklamıştır.¹⁷ Her iki durumda da, Kutsal Yazılar Tanrı'nın isteğinin her şekilde insanlara bildirildiğine –öyle ki, yargı gününde özürleri olmasın– tanıklık etmektedir.¹⁸ Peygamber Mika'nın İsraililere söyledikleri her insan için söylenebilir: "Ey insanlar, RAB iyi olanı size bildirdi; Adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden Ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız RAB sizden ne istedi?"¹⁹

Bir insan, açıkça Tanrı'nın yasasını ihlal ederek veya bilinçli bir şekilde onu yok sayarak yasaya karşı çıkabilir. Her iki durumda da, Tanrı'ya ve otoritesini tanımamış olur. Bir kişinin isyanı da aynı şekilde ihlal ettiği yasanın büyüklüğüne veya küçüklüğüne bağlı değildir. Tüm günahlar yasadışıdır ve "bütün yasayı yerine getirip de, bir tanesini bile yapmayan kişi bütün yasayı ihlal etmiş olur."²⁰ Ayrıca Mesih karşıtının Kutsal Kitap'taki tasviri de yasadışlığın doğasını ortaya koyar; İsa yargı gününde yasadışlık etmiş olanların kendisinden uzak durmaları gerektiğini söylemiştir.²¹ Günah yasaya karşı gelmektir, bunun sonu cehennemdir çünkü bütün yargıyı hak etmektedir.²²

Tanrı bizi, insanlara bu yasadışlığı göstermemiz için çağırmaktadır. Bunu ancak Tanrı'ya tam olarak açıklayarak başarabiliriz. Süleyman'ın Özdeyişleri'nin yazarı bizleri uyarmaktadır: "Tanrısal esinden yoksun olan halk sınır tanımaz olur. Ne mutlu Kutsal Yasa'yı yerine getirene!"²³ İnsanlar ve toplumlar, Tanrı'nın iradesinin açıklanmadığı ucu bucağı olmayan yasadışlığa doğru tam hız giderler. Ancak Tanrı yasasıyla insanları sınırlandırdığında, Kutsal Ruh onları ikna edip, İsa Mesih'in kurtuluşa götürülen bilgisini onlara ilettiğinde yasadışlık önlenmiş olur. Müjde'yi duyurmak zayıf yürekli insanlar için tatlı bir iş değildir. Tanrı, bizden, günahı yasadışlık ve insanları yasayı ihlal edenler olarak ifşa etmemizi ister; onları Tanrı'yla insan arasındaki tek aracı olan Mesih'e yönlendirmemiz için ve aynı zamanda dalgalara ve fırtınalara atılmamız için bize çağrıda bulunur.

²⁴

16. 1. Yuhanna 3:4

17. Romalılar 2:14–16; 2. Timoteos 3:15–17

18. Romalılar 1:20

19. Mika 6:8

20. 1. Yuhanna 3:4; Yakup 2:10

21. 2. Selanikliler 2:3; Matta 7:23

22. Yakup 3:6

23. Süleyman'ın Özdeyişleri 29:18

24. 1. Timoteos 2:5

GÜNAH DÜŞMANLIKTIR

“Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı’ya düşmandır; Tanrı’nın Yasası’na boyun eğmez, eğmez de...”²⁵ İnsanın günahıyla ilgili en rahatsız edici tanımlamalardan biri de, günahın insanın Tanrı’ya karşı düşmanlığının ve hatta nefretinin ifadesi olmasıdır. Bu gerçeği kavramak için, öncelikle ardında yatan nedeni anlamamız gerekmektedir. Bağımlı bir varlık olarak insan sonsuzluk boyunca iyi olan Tanrı’ya karşı niçin böyle bir düşmanlık beslemektedir? Kutsal Yazılar’a göre, kendi istediği şekilde yaşamak ve Tanrı’dan bağımsız olmak isteyen insan ahlaki olarak bozulduğu için bu düşmanlık doğmuştur.²⁶ Bunun sonucu olarak da insan, doğru olan Tanrı’dan ve bu doğruluğun ifadesi olan Yasa’dan nefret eder.²⁷ Ayette de gördüğümüz gibi insan Tanrı’nın yasasına itaat edemez ya da kendisini bağımlı kılmaz, bunu yapmaz çünkü Tanrı’dan nefret etmektedir. Sorun özgür irade değildir, hastalıklı bir iradenin varlığıdır. Düşmüş olan insan Tanrı’dan öyle nefret eder ki, sonsuz yıkıma sebep olsa bile Tanrı’ya boyun eğmez.

Rab İsa Mesih, “Eğer beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirin”²⁸ demektedir. Bu, Mesih aracılığıyla Tanrı’yla doğrudan bir ilişkimizin var olduğunu gösterir. Tanrı’nın iradesine gerçek itaat, Tanrı’ya karşı gerçek sevgiyi doğurur. Günah bunun tam aksini gösterir: düşmanlık. Tanrı’ya karşı özrü olmayan bir duruştur ve işlenen her tür günahın kaynağını oluşturmaktadır. Bu nedenle, toplumun gözünde ister büyük ister küçük olsun, bütün günahlar ölçülemez derecede kötüdür, çünkü ebediyen sevgiye, minnettarlığa ve tapılmaya layık olan Tanrı’yla savaş halinde olan bir yürekte kaynaklanmaktadır.

Müjde hizmetkârı bu gerçekleri insanlara göstermelidir. Günah daha karanlık olan içsel felaketin bir belirtisidir, yoksun bir yürek kötülüğü sever ve doğru Tanrı’nın buyruklarına karşı düşmanlık besler. Her kilisesel kurumun kuralları ve reformları bir araya gelse insanın yüreğini değiştirip ondaki düşmanlığı söküp atamaz. İnsan Müjde’yi sadık bir şekilde duyurmazsa, Kutsal Ruh’un yenileyen eylemi olmaz ve bu da başarısızlık doğurur.

GÜNAH İHANETTİR

“Oysa onlar antlaşmaya uymadılar ve orada bana ihanet ettiler.”²⁹ Her ne çeşit olursa olsun, günah ihanettir. İhanet kelimesi İbranice iki kelimedenden çevrilmiştir: ve , her ikisi de “sadık olmayan, aldatmaya yönelik eylemde bulunan” anlamına gelmektedir. Webster Sözlüğü, güveni boşa çıkarmayı ihanet eylemi olarak tanımlamaktadır. Hoşea 6:7 Adem’in günahını Rab’be ihanet olarak tanımlar; Kutsal Yazılar’ın tamamında ihanet günahın genel bir unsurudur.³⁰ İsyen eyleminin, Tanrı yerine putlara tapınmanın ve Tanrı’dan sırt çevirerek başka yolları takip etmenin günah olduğunu görmekteyiz.³¹

İnsanların ihanet ettikleri Tanrı’nın doğasını ve işlerini göz önünde bulundurduğumuzda, günahın ihanetini daha açık bir şekilde görebiliriz. Tanrımız, sadakati göklere ve bütün uluslara kadar erişen sadık bir Tanrı’dır.³² Tüm tasarılarını ve eylemlerini kusursuz bir sadakatle tamamlar.³³ Son-suza dek sadıktır ve değişmez.³⁴ Binlerce ulusla olan antlaşmasını ve iyiliğini sürdürür, sözlerinden

25. Romalılar 8:7

26. Romalılar 3:12; Yeşaya 64:6; Eyüp 15:16; Hakimler 17:6; Süleyman’ın Özdeyişleri 14:12

27. Romalılar 1:30

28. Yuhanna 14:15

29. Hoşea 6:7

30. Hezekiel 18:24

31. Yeşaya 48:8; 1. Tarihler 5:25; Mezmur 78:57

32. Yasanın Tekrarı 7:9; Mezmurlar 36:5; 100:5

33. Mezmur 33:4; Yeşaya 25:1; 1. Selanikliler 5:24

34. Mezmur 146:6; Malaki 3:6

ve vaatlerinden biri bile başarısızlığa uğramaz.³⁵ Bu nedenle insan Tanrı'ya karşı günah işlediğinde en büyük sadakate, bağlılığa ve sorumluluğa layık olana ihanet etmiş olur. Bu nedenden ötürü, günah ihanetlerin en büyüğüdür, ölüm cezasını hak eder.³⁶ İnsanların işlediği her günah, İsa'nın yakalanmasına yol açan Yahuda'yla akrabalıklarının veya kardeşliklerinin olduğunu gösterir.³⁷ Müjde'nin hizmetkârları olarak hizmet etmeye çağrıldığımız Tanrı'ya, duyurmaya çağrıldığımız Müjde'ye ve gerçeği umutsuz bir şekilde duymaya ihtiyacı olan insanlara ihanet etmeyelim diye, insanların ihanetiyle ilgili bu çetin sözleri açıklamalıyız.

GÜNAH İĞRENÇ BİR ŞEYDİR

"RAB'bin nefret ettiği altı şey, öğrendiği yedi şey vardır."³⁸ "Tanrımız RAB bunları yapandan da, haksızlık edenden de tiksindirir."³⁹ Günahın iğrenç doğasını anlatmak için kullanılan ifadelerden "iğrenç" kelimesi en uygundur. İbranice ve Grekçe kelimelerinden çevrilmiştir. Her iki dilde de mide bulandırıcı, tiksindirici olan bir şeyi en güçlü şekilde ifade etme yoludur. Webster Sözlüğü bu kelimeyi, mide bulandırıcı, tiksindirici, nefret uyandıran, iğrenç bir şey olarak tanımlar. Kısaca ifade etmek gerekirse, Tanrı'nın önünde günah iğrenç bir şeydir, öyle ki Tanrı'nın nefretine ve tiksinsesine yol açar. Bunlar ağır sözler olmasına rağmen, gözleri günaha bakamayacak kadar saf olan ve kötülüğe iyilikle bakamayan kutsal ve doğru olan bir Tanrı'dan daha aşağısını bekleyemeyiz.⁴⁰

Kutsal Yazılar'a göre, adil olmayan bir şekilde davranan herkes Tanrı için tiksindiricidir⁴¹ ve günah işlemek iğrenç bir şey yapmak demektir.⁴² Kötü insan Tanrı'yı öyle tiksindirir ki, dini ritüelleri bile Tanrı için tiksindiricidir.⁴³ Süleyman'ın Özdeyişleri'nin yazarı, günahın yalnızca Tanrı'ya iğrenç gözüktüğünü söylemekle kalmaz, aynı zamanda Tanrı'nın haklı nefretinin de hedefi haline geldiğini söyler.⁴⁴ Ayrıca itaatsizlikleriyle kendilerini iğrenç bir duruma sokanların kesinlikle cezalandırılacaklarını söyler.⁴⁵ Vahiy kitabı, iğrenç olanların ve iğrenç şeyler yapanların, Tanrı'nın huzurundan sonsuza dek atılarak cezalandırılacaklarını belirtir.⁴⁶

Günahla ilgili bu şeyleri bildiğimiz halde neden insanlara söylemiyoruz? Kibarlık ve nezaket olsun diye bu gerçekleri insanlardan saklamalı mıyız? Bilgisizlik içinde olan ve Mesih'siz ölecek olan arkadaşlarımızın günahlarını göstermek için Tanrı'nın kullandığı bu sözleri kullanmak yanlış mı? Günah iğrenç bir şeydir ve sayısız yaşamın yıkımına neden olmaktadır. Müjde'nin hizmetkârları olarak insanlar tarafından beğenilme düşüncesinden kurtulmalıyız. Cesaretle ve sevgiyle, günahı anlatan kabul edilmesi zor sözcükleri kullanmalıyız, öyle ki insanlar ondan vebaymış gibi kaçsın ve Mesih'teki kurtuluşa koşsun.

SONUÇ VE UYARILAR

Bu bölümün sonuna geldiğimizde, okuyucunun aklına şöyle bir soru gelebilir: "Bu çok çetin bir söz, bunu kim kabul edebilir?"⁴⁷ Günahla ilgili gerçek rahatsız edicidir ve dili ağırdır. Yine de

35. Yasanın Tekrarı 7:9; Yeşu 23:14; 1. Krallar 8:56

36. Hezekiel 18:24

37. Elçilerin İşleri 1:16

38. Süleyman'ın Özdeyişleri 6:16

39. Yasanın Tekrarı 25:16

40. Habakkuk 1:13

41. Hezekiel 16:52

42. Yasanın Tekrarı 25:16

43. Süleyman'ın Özdeyişleri 15:8

44. Süleyman'ın Özdeyişleri 6:16

45. Süleyman'ın Özdeyişleri 16:5

46. Vahiy 21:27

47. Yuhanna 6:60

günahla ilgili doğrudan öğretişin, İsa Mesih'in Müjdesi'nin önemli bir kısmı olduğunu hatırlamalıyız. İnsanlar kim olduklarını ve ne yapmış olduklarını anlamak zorundadır. Bu gerçekler zor ve acı verici olsa da, Kutsal Kitap'a uygun ve öğretilmesi zorunludur.

Çağdaş kültürde günah kelimesini nadiren kullanırız. Bu durum, günah sözcüğü yerine daha uygun bir kelime kullandığımız için değil, fakat bu düşüncenin zamanla kaybolup gitmesinden kaynaklanmaktadır. Öyle ki, ahlaki ayrımlar yapmaya gönülsüz ve isteksiz insanlar arasında yaşamaktayız. Günümüzde artık bir şeyin yanlış olduğunu söylemek hoşgörüsüzlük, bir şeyin günah olduğunu söylemek düşüncesizlik, insanlara günahkâr olduklarını öğretmek ise suç olarak algılanmaktadır. Ancak kültürümüz kutsal, adil, değişmeyen ve doğru olan bir Tanrı'nın bir gün onları yargılayacağını bilmek zorundadır. Geçmişte günah neyse bugün de öyledir ve nasıl geçmişte sayısız insanın yıkımına yol açmışsa, gelecekte de daha nicelerinin yıkımına yol açacaktır.

Müjde hizmetkârları olarak bu gerçekleri insanlara bildirmeliyiz. İnsanlar dilimizi ağır bulabilir ve motivasyonumuzu sorgulayabilir, fakat Tanrı'nın kullandığı dili kullanmaktan ve bunların ne olduğunu söylemekten çekinmemeliyiz, öyle ki insanlar her şeyi olduğu gibi görebilsin.

BÖLÜM ON ÜÇ

Günahkârlar Tanrı'nın Yüceliğinden Yoksun Kaldı

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.

— ROMALILAR 3:23

Yoksun kalmak kelimesi, Grekçe 'amaca ulaşamamak, mahrum olmak' anlamına gelen 'dan gelmektedir. Yukarıdaki ayete göre, insanların ulaşamadığı amaç Tanrı'nın yüceliğidir. Kilise tarihi boyunca, bu ayetin tam olarak ne anlama geldiğiyle ilgili birçok fikir ileri sürülmüştür, fakat en yaygın ve kabul gören yorum şudur: insanlar Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmış, Tanrı'ya gerektiği şekilde yüceltme konusunda başarısız olmuştur ve Tanrı'nın yüceliğini yansıtmak gibi benzersiz bir ayrıcalığı suistimal etmiştir.

TANRI'YI YÜCELTMEK

Kutsal Yazılar bize, Tanrı'nın insanı kendi onuru, övücü ve iyi amacı uyarınca yarattığını öğretmektedir. Nefes alma amacımız, bunun Tanrı'ya övgü ve tapınma olarak geri dönmesi içindir. Yüreğlerimiz Tanrı için ve bundan hoşnutluk duymak için atmaktadır. Zihinlerimiz Tanrı'yla ilgili şeyleri düşünebilsin ve böylece korku ve saygı duysun diye karmaşık bir yapıya sahiptir. Fiziksel gücümüz, Tanrı'ya hizmet etmemizi ve O'nun iradesini yerine getirmemizi sağlamaktadır. Kısacası bizler Tanrı'ya aitiz.¹ 'umuzu² bütün yüreğimizle, aklımızla ve ruhumuzla Tanrı'ya severek ve bütün bunları O'nun yüceliği için yaparak buluyoruz.

İnsan, Tanrı ile büyülenmelidir. Tanrı'da olmayan herhangi bir tatmin puttur; hatta yeme içme gibi en temel ihtiyaçlar bile Tanrı'nın yüceliği için yapılmalıdır.³ Westminster Kısa Katesizmi, "İnsanın nihai amacı Tanrı'ya yüceltmek ve bundan sonsuza dek hoşnut olmaktır" demektedir. Tanrı'ya her şeyin üzerinde tutmak, Tanrı'dan tamamen hoşnut olmak ve Tanrı'nın huzurunda saygı, minnettarlık, itaat ve tapınma ile yaşamak insanın ayrıcalığı ve görevidir. İnsanın düşüşten önceki durumu buydu ve yaratıldığı amaca geri dönmeden de asla tam olmayacaktır.

Tanrı'nın insanı kendi yüceliği için yarattığı, fakat insanın gönüllü bir şekilde bu amacı yerine getirmediği Kutsal Yazılar'da açıkça belirtilmektedir. Pavlus'un Romalılar'a mektubu bu korkunç gerçeği gözler önüne sermektedir: "Tanrı'ya bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler."⁴ Bu ayetlere göre, her

1. Romalılar 11:36

2. "en büyük iyi" anlamına gelen Latince bir deyiştir. İnsanın en büyük amacı ve hedefi Tanrı'dır. Matta 22:37; 1. Korintliler 10:31

3. 1. Korintliler 10:31

4. Romalılar 1:21-23

insan Tanrı önünde bahanesi olmadan, gerçek tanrı bilgisiyle ilgili yeterli bilgiye sahiptir. Ancak insan gerçek olduğunu bildiği şeyi inkâr etmekte ve yaratıldığı amaca –Tanrı'nın yüceliğine– karşı gelmektedir. Gerçekten dönerek, karanlığın ve çaresizliğin içine gömülür. Tövbe etmek yerine, gerçek olduğunu bildiği şeye karşı savaşımaya devam eder ve daha fazla karanlığın ve çaresizliğin içine gömülür.

İnsanın yaşamını kaplayan günah, Tanrı'yı yüceltmenin tam tersidir ve insanın ne kadar bozulmuş olduğunu gösterir.⁵ Tanrı'nın yaratmış olduğu amaçtan kendisini koparır ve bozulmaz Tanrı'nın yüceliğini bir kenara atar, kendisini tapınılacak bir obje haline getirir.⁶ Tanrı'nın isteğini reddedip, kendisine bağlanır. Yaptığı her şeyin bu nedenle amaçsız olmasına da şaşırılmamalı!

İnsanın Tanrı'yı yüceltmede başarısız olmasının yalnızca anlamsız bir var oluşa neden olmadığını, fakat diğer bütün günahların da anası olduğunu belirtmek önemlidir. Pavlus'un Romalılar'a sıraladığı ahlaksızlıkların listesi, sadece tek bir günahın, insanın Tanrı bilgisini ve O'nu yüceltmeyi reddetmesinin sonucudur.⁷ Bu, Kutsal Yazılar'daki Pandora'nın kutusudur ve kutunun açılması tüm dünyayı kaos ve yıkımla doldurmaktadır.⁸

Tanrı'nın yüceliği ile ilgili bu kısa açıklama, mitolojik olarak "iyi" olan ateisti adres gösterdiğimizde özellikle önem taşır. İnsanlar sürekli olarak, Tanrı'ya inanan ya da O'nu hoşnut etmeyen, fakat diğer insanların iyiliğini gözetemeyen tanrısızlara işaret ederek Hristiyanların iddialarını çürütmeye çalışırlar. Argüman da şudur: sırf bu kişi Tanrı'ya inanmak için yeterli delil görmüyor diye, bu kişiyi suçlamak ve yargulamak adil değildir.

Bu argüman popüler olmasına rağmen, Kutsal Yazılar'ı sınavabilecek durumda değildir. Öncelikle, Kutsal Yazılar gerçek ateistin var olmadığını savunur. Her insanın gerçek Tanrı'ya dair bilgisi bulunmaktadır, çünkü Tanrı'yla ilgili bilinen ne varsa gözlerinin önüne serilmiştir; bu nedenle özürleri yoktur.⁹

İkincisi, Kutsal Yazılar tanrısız sorununun zihin ile ilgili değil, ahlaksal olduğunu savunmaktadır. Mezmur yazarına göre, budala yüreğinde Tanrı yoktur der ve bunu zihinsel nedenlerden ötürü değil, bozulmuşluğundan ve içinde kötü olanı yapma isteği olduğundan söyler. Tanrı'yı ve Tanrı'nın ahlakını istemez, her ikisini de reddeder.¹⁰ Tanrı'ya inanmaktan tanrısızlık yapan bilgi kısıtlılığı değil, fakat gerçeği reddetmesine neden olan kendi tanrısızlığı ve bozulmuş doğasıdır.¹¹

Üçüncüsü, Kutsal Yazılar bir ateistin ahlaki olarak doğru olabileceği fikrine karşıdır, çünkü doğru hiç kimse yoktur, tek kişi bile!¹² Bir insanın ahlaklı olmakla övünmesi, onu ahlaklı biri yapmaz. Ahlaklı işiten kişiler değil, fakat savunduğu şeyi tamamen yerine getiren kişiler doğrudur.¹³

Dördüncüsü, ahlaklı olan ateisti suçlamanın adil olmadığı argümanı tamamen hümanist bir bakış açısidir. İnsan merkezli bir dünyada, insan insana karşı sorumludur, fakat Tanrı merkezli bir dünyada insan öncelikle Tanrı'ya, daha sonra insana karşı sorumludur. Ateistin diğer insanlara karşı doğrulukla övünmesi doğru bile olsa, ona ve diğer her şeye yaşam ve soluk veren Tanrı'ya

5. Günah Tanrı'yı yüceltmenin zıttıdır.

6. Romalılar 1:23

7. Romalılar 1:21–32

8. Mitolojide, Pandora'nın kutusu içerisinde bütün kötülükleri barındırmaktadır. Zeus, bu kutuyu Pandora'ya vermiş ancak açmamasını söylemiştir. Pandora Zeus'u dinlemeyerek kutuyu açmış ve böylece kötülüklerin yayılmasına neden olmuştur.

9. Romalılar 1:19–20

10. Mezmurlar 14:1–3; 53:1–3. Aptal sözcüğü, İbranice 'dan tercüme edilmiştir ve anlamı aptal ve sağduyudan yoksun demektir. 'in ahlaki bir terim olduğunu ve bilgeliğe sahip olmak isteyen cahil kişiyi ifade etmektedir; aksine, bilgeliği reddeden ve cehaleti tercih eden kişiyi ifade eder.

11. Romalılar 1:18

12. Romalılar 3:10–12

13. Romalılar 2:13; Yakup 1:22

karşı öncelikli sorumluluğunu yerine getirmemiş olur.¹⁴ Bu günah, diğer bütün insanlara karşı işleyebileceği bütün ahlaksızlıklardan daha büyüktür.

Son olarak, ahlaklı ateist yalnızca Tanrı'ya yücelik vermeyi reddettiği için değil, aynı zamanda Tanrı'dan yücelik çalmaya çalıştığı için de suçludur. İnsanların tümü ahlaki olarak bozulmuş bir doğaya sahip olarak dünyaya gelir. İnsanları kötülükten uzak tutan ve iyi olan bir şeyi yapmalarını sağlayan tek şey, Tanrı'nın genel lütfudur. Eğer Tanrı bu lütfunu geri çekseydi ve insanlar yüreklerinin bozulmuşluğu içerisinde kendi hallerine bırakılsaydı, insan ırkı kendi kendini yok ederdi ve yeryüzünde cehennem gerçekleşirdi. Tanrı'nın lütfu toplumu hâlâ ayakta tutmaktadır, öyle ki Tanrı insanlığın bozulmuşluğu ve yoksunluğu içerisinde kurtuluş planını tamamlayabilsin. Ateistin yapmış olduğu iyiliklerin gerçekleşmesini sağlayan ya da onu seri katil olmaktan alıkoyan onun hümanizmi veya çok gelişmiş ahlaki değil, her şeyi iradesine göre yapan Tanrı'nın sağlayışıdır.¹⁵ Ateistin suçu, Tanrı'ya verilmesi gereken yüceliği kendisi için almaya çalışmasıdır. Ateist hırsızların en kötüsüdür ve bir şarlatandır. Suçlanıp yargılanması da adildir.¹⁶

TANRI'NIN YÜCELİĞİNİ TAŞIMAK

Tanrı insanı kendi yüceliğinden bir benzerlik taşıması için yaratmıştır.¹⁷ Bu terminolojinin tam anlamını anlayamamaktayız, fakat Tanrı'nın insanın kilden daha fazlasını –kendi yüceliğini yansıtan bir şey– olmasını istediğini biliyoruz. İnsan, Tanrı'yla paydaşlık içinde olma ayrıcalığına ve “yüzünü gizlemeden” Tanrı'yı görerek, yücelik üzerine yücelik ile değiştirilme ayrıcalığına sahip olmuştur.¹⁸ Ancak insan, Adem ebediyen bilge ve her şeye gücü yeten Tanrı'nın yerine ölümlü yaratılışın egemenliğini koyduğunda bütün bunlardan vazgeçmiştir. Karşılığında, Adem bir zamanlar bol olan yücelikten yoksun ve çıplak bırakılmıştır. Günah insanın Tanrı benzeyişini karartmış ve insanın alınına yazılmıştır, çünkü Tanrı'nın yüceliği ondan ayrılmıştır.¹⁹ Bu nedenle Adem, yaratılmış olduğu amacın tam tersine düşerek tamamen boş ve yararsız birisi olmuştur.²⁰ Dış görünüşü, içinin bir yansımasıydı. Tanrı önündeki mevkiini kaybetmiş ve bozulmuş bir varlık haline gelmiştir.

Adem'in kızlarına ve oğullarına bırakmış olduğu miras budur. Sayısız milenyum geçmesine rağmen, insanlar aile yazgısının yol açtığı zararı telafi edememektedir. Tanrı benzeyişinde dünyaya gelen herkes, O'nun benzeyişinde yaratılmış olmakla birlikte aynı zamanda günaha düşen Adem'in suretinde yaratılmıştır.²¹ İnsanlık şimdi lanet altındadır, buna rağmen insanda, kaçtığı Tanrı'dan başka hiçbir kişi veya şey onu hoşnut edemesin diye yeteri kadar Tanrı benzeyişi hâlâ bulunmaktadır.²² İnsan, bu dünyanın şan ve şöretini kuşanabilir, fakat yine de hâlâ çıplaktır. Kendisini öz saygıya boğabilir, her düşünce ve eylemini onaylayacak destek grupları ile çevreleyebilir, fakat vicdanının mütemadiyen devam eden suçlamalarından kaçamaz. Dünyaları ve hatta daha fazlasını kazanabilir, fakat gerçek yoksulluğu için kemirmeye devam edecektir. Tanrı insan yüreğini, oraya çadırını kurmak üzere yaratmıştır, öyle ki orada kendisi dışında başka bir şeye yer olmasın. Augustinus'un söylemiş olduğu gibi, “ Bizi, seni övmekten hoşnut olmaya yönlendirirsin, çünkü bizleri kendin için şekillendirdin ve yüreklerimiz sende huzur bulana kadar rahat yüzü görmeyecektir.”²³

14. Elçilerin İşleri 17:25

15. Efesliler 1:11

16. Romalılar 3:8

17. Yaratılış 1:26

18. 2. Korintliler 3:18

19. 1. Samuel 4:21

20. Romalılar 3:12. Düşmüş insanın en karakteristik özelliği bütünüyle yararsız hale gelmesidir.

21. Yaratılış 5:3

22. Yaratılış 3:16–24; Yakup 3:9

23. Augustine, *The Confessions of St. Augustine, Bishop of Hippo* (London: J. M. Dent, 1950), 1.1.

İnsan için hakikat tamamen karanlıkta kalmasına rağmen, insanın yarattığı bu felaketin parlak bir kısmı da bulunmaktadır. Kiliseye Müjde'yi duyurması için mükemmel bir fırsat sunmaktadır, fakat yalnızca gerçek Hristiyan Müjdesi duyurulursa! Bunun için ilk olarak, bu yaşamın tuzaklarından özgür olmalıyız ve Tanrı'ya bağımlı kalmalıyız. Boş bir dünyaya tanık olmak için, Tanrı bizi iradesini yerine getirmek üzere O'nun doluluğundan doluluk almalıyız.²⁴ Batı'nın Hristiyanları kilise tarihinin en güvenli ve zengin kişileri olsa da, bu kişiler aynı zamanda en boşlarıdır. Hristiyan kitapçıları bize karşı tanıktır. Kaç cilt kitap boşluğumuzu doldurmak, amaçsızlığımızı gidermek ve özgüvenimizi desteklemek için yazılmıştır? İsa'nın sahip olduğu bütün gerekçelerden yoksunuz. Aç bırakıldı, yanlış anlaşıldı, işkence gördü, terk edildi, ama asla boş biri olmadı. İsa'nın doluluğunu vermesinin bir nedeni de bizim eksikliğimizi açıklamaktır: "Benim sizin bilmediğiniz bir yiyeceğim var... Benim yemeğim beni gönderenin işini yapmaktır." Batı Hristiyanları boştur çünkü dünya ben sevgisiyle doludur ve insanlar kendi isteklerinin ardından gitmektedirler. Boşluktan tam doluluğa varmak için, iradenin benlikten uzaklaşıp Tanrı'ya dönmesi gerekmektedir.

İkincisi, kilise günümüz dünyası ile uyumlu olmaya çalışmak yerine Kutsal Kitap'a uygun olmalıdır. Kültür üzerinde bir iz bırakmayacağız, çünkü onun yolunda giderek kendimizi ona uygun hale getirmiş durumdayız. Ancak Tanrı'nın yollarını bilir ve değişen kültürün içerisinde ona sadık kalabilirsek bir iz bırakmamız mümkün olur. Biz dünyaya uygun değiliz, çünkü onun gibiyiz. Oysa dünyayı inkâr edip onun karşı kutbunda yer almalıyız!

Şimdiki karanlık çağ, kilisenin tuz ve ışık olması için büyük bir fırsat sunmaktadır, fakat eğer değerlerimizi yitirirsek artık hiçbir işe yaramayız, atılmamız ve insanların ayaklarının altında çiğnenmemiz gerekir.²⁵ Tepe üzerine kurulu şehir ayrıcalığına sahibiz, fakat yansıttığımız ışık kültürümüzün fikirlerinden ve arzularından etkilenmiş bir Hristiyanlık ise, kültürümüzün inandığı gibi yararsız hale geliriz.²⁶ Kutsal Kitap'a dayalı Müjde'nin değişmeyen ve uyarlanamayan gerçekleriyle, çağımızın boşluğuna karşı çıkmalıyız. Yalnızca Tanrı'dan hoşnut olmalı, kendimizi yalnızca O'na adamalı ve yalnızca O'nun benzeyişine uygun davranmalıyız. O zaman Tanrı'nın lekesiz ve masum çocukları oluruz. Bozulmuş nesillerin arasında da olsak onlardan ayrılırız. Mesih gelene dek yaşam sözüne sıkı sıkı sarılırsak, dünyadaki karanlığın ortasında ışık oluruz.²⁷

Böylesi bir yaşam, büyük bir cesaret gerektirmektedir. Ayağa kalkıp insanlara yaşamın anlamı ve önemi dışında öz saygı ve kendini gerçekleştirme konularında da ne kadar büyük bir yanılma içinde olduklarını açıkça ifade etmeliyiz. Hümanizmin ve materyalizmin taşıdığı boş umudun maskesini düşürmeliyiz, aynı şekilde insanları iyileştirmeye çalışan sözde Hristiyanlığın maskesini de düşürmeliyiz. İsa'dan daha fazla şey kazanabilmek, amaçta amaç bulmak ve en iyi yaşamı elde etmek için bütün boş uğraşlara meydan okumalıyız. Dünyanın görüşünü benimseyip, sonra bunu Hristiyanlığa aşlamamalıyız. Kesin bir çizgi çizmeli, Mesih'in ve Müjdesi'nin öğretilerine sınıksız sarılmalıyız. Gerçeği duyurmalı ve duyurduğumuz gerçeğe örnek teşkil etmeliyiz. Rabbimiz İsa Mesih'i tanımanın değerinin yanında diğer her şeyi süprüntü saymalıyız, öyle ki Mesih'i kazanalım ve O'nda olalım.²⁸

24. Yuhanna 4:32, 34

25. Matta 5:13

26. Matta 5:14-16

27. Filipililer 2:15-16

28. Filipililer 3:7-9

BÖLÜM ON DÖRT

Bütünüyle Günahkâr

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.

— ROMALILAR 3:23

Bu bölümde, önemli bir gerçek ile yüzleşeceğiz: insan günah işler, çünkü ahlaki yönden bozulmuş olarak dünyaya gelmiştir.¹ Teologların insanın derin ahlaki bozukluğunu anlatmak için kullandığı en önemli ifadelerden biri, yoldan çıkmaktır. Bozulmuşluk sözcüğünün kökeni Latince'dir. Birinin ahlaksızlaştığını veya yoldan çıktığını söylediğimizde, orijinal durumunun veya şeklinin tamamen değiştiğini kastetmiş oluruz. İnsan ırkının bozulduğunu söylemek, başlangıçtaki doğru konumundan düştüğü ve her insanın doğası gereği bozulmuş bir günahkâr olarak doğduğu anlamına gelmektedir. Bu ahlaki bozukluğun enginliğini tanımlamak için, teologlar aynı gerçeği iletmek için benzer terimler kullanırlar: tamamen bozulmuşluk, ruhsal ölüm ve ahlaki yetersizlik.

TAMAMEN BOZULMUŞLUK

Tamamen bozulmuşluk, insanın düşmüş durumunu tanımlamak için uzun süredir Reform teologları ve diğerleri tarafından kullanılmaktadır. Doğru bir şekilde tanımlandığında kelimenin ifadesi yeterli olmasına rağmen, her tarafa sirayet etmiş bulunan veya köklü bir şekilde bozulmuş olan ifadesi daha doğrudur.² Her insanın tamamen bozulmuş olduğunu söylemek, olabileceği en kötü durumda olduğu veya yaptığı her işin tamamıyla kötülük dolu olduğu anlamına gelmemektedir. Aksine bozulmuşluk veya ahlaki bozukluk insanın varlığını –bedenini, zihnini ve iradesini– etkilemiştir. Şimdi tamamen bozulmuşluğun tam olarak ne anlama geldiğine bir bakalım.

Her şeyden önce tamamen bozulmuşluk demek, Tanrı'nın insandaki benzeyişinin asli günah ile ortadan kalkması demek değildir. Birçok ayette Kutsal Yazılar, insanın hâlâ "Tanrı'nın benzeyişinde"³ olduğuna işaret eder. Tamamen bozulmuşluk, insanın sahip olduğu Tanrı benzeyişinin zarar görmüş olması demektir ve ortaya çıkan ahlaki bozukluk insanın varlığını bütünüyle kirletmiştir; bu bozukluk bedenini, aklını, duygularını ve iradesini etkilemiştir.⁴

İkincisi, tamamen bozulmuşluk insanın Tanrı'nın kişiliğinden ve iradesinden habersiz olduğu anlamına gelmemektedir. Kutsal Yazılar, yargı günü geldiğinde insanın Tanrı huzurunda özrü olmadan, gerçek Tanrı ve O'nun iradesi ile ilgili yeterli bilgiye sahip bir şekilde bulunacağını söylemektedir.⁵ Anlamı, özel lütuf işi olmadan her insanın kendi çıkarları için Tanrı'nın gerçeğini reddetmekte olmasıdır. İnsanoğlu Tanrı'nın gerçeğine düşmandır, onu bastırmaya çalışır ve bu çabası

1. Mezmurlar 51:5; 58:3; Yaratılış 8:21

2. Bozulmuşluk, doğru yoldan ayrılmanın kökünde yattığın işaret eder. Bozulma, köklere doğru ilerler ve nüfuz eder.

3. Yaratılış 9:6; 1. Korintliler 11:7; Yakup 3:9

4. Beden (Romalılar 6:6, 12; 7:24; 8:10,13), akıl (Romalılar 1:21; 2. Korintliler 3:14–15; 4:4; Efesliler 4:17–19), duygular (Romalılar 1:26–27; Galatyalılar 5:24; 2. Timoteos 3:2–4) ve irade (Romalılar 6:17; 7:14–15)

5. Romalılar 1:20

vicdanından geriye kalan şeyi rahatsız etmez.⁶ İnsan Tanrı'yı, O'ndan nefret edebilecek kadar ve O'nun iradesi ile isteğini reddederek O'na karşı mücadele edebilecek kadar iyi tanımaktadır.

Üçüncü olarak, tamamen bozulmuşluk insanın vicdanının olmadığı veya kötülüğe ve iyiliğe tamamen duyarsız kalacağı anlamına gelmemektedir. Kutsal Yazılar her insanın vicdana sahip olduğunu ve eğer bozulmamış olsaydı iyi işler yapmaya ve erdemli bir karakter sergilemeye meyilli olduğunu söylemektedir.⁷ Bu, insanların kendi vicdanlarının emirlerine yürekten bir şekilde itaat etmemeleri demektir. Bir insan iyi olduğunu bildiği şeyi yaptığı için doğru değildir, çünkü kendi doğru bildiği şeyi yapmaktadır.⁸

Dördüncüsü, tamamen bozulmuşluk insanın hiçbir şekilde erdem gösteremeyeceği anlamına gelmemektedir. Ailelerini seven, kendi yaşamlarını başkaları için feda eden, sosyal sorumluluklarını yerine getiren ve din adına iyi işler yapan insanlar vardır. Böylesi erdemlerin Tanrı'ya duyulan gerçek sevgiden veya Tanrı'nın emirlerine uymaya duyulan arzudan kaynaklandığını iddia etmemekteyiz. Kutsal Yazılar hiç kimsenin gerektiği şekilde veya yasanın buyurduğu gibi Tanrı'yı sevmediğini söylemektedir; öyle ki, her düşüncesinde, sözünde ve eyleminde Tanrı'yı yücelten hiç kimse yoktur.⁹ Her insan kendisini Tanrı'ya tercih eder; insanları özgeciliğe, kahramanlığa, sosyal sorumluluğa ve dindarlığa iten Tanrı sevgisi değil, fakat benlik sevgisi veya başkalarına duyulan sevgidir.¹⁰

Beşinci olarak, tamamen bozulmuşluk insanların ahlaksızlıkta en uç noktaya kadar gidecekleri, tüm insanların ahlaksızlıkta eşit derecede olduğu veya kendilerini var olan her türlü şeytani arzuya kaptıracakları anlamına gelmez. Bütün insanlar suçlu, zina eden ya da katil değildir. Bunun anlamı, bütün insanların büyük bir potansiyel taşıdıkları ya da kötülüğe eğilimli olduklarıdır; bütün insanlar dile getirilemeyecek suçları işlemeye ve en utanç verici sapkınlıklarda bulunmaya karşı bir potansiyele sahiptir. İnsanlık bir bütün olarak, ahlaksızlığa doğru eğilim göstermekte ve hızla yol almaktadır; bu ahlaki bozulmuşluk, Tanrı'nın lütfu tarafından sınırlandırılmasa kontrol edilemez şekilde büyüyerek daha beter bir hale gelecektir.¹¹ İnsan, aşağı doğru giden bu spiraldan kendi kendine kurtulamaz ve kendisini özgür kılamaz.¹²

Son olarak, tamamen bozulmuşluk insanın Tanrı'ya itaat etmek için yeterli niteliklere sahip olmadığı anlamına gelmez. İnsan itaat etmeyi arzulayan bir kurban değil, fakat kontrolü dışındaki etkenlerden ötürü itaat etmeye muktedir olmaktan uzaktır. Tanrı insanı akıl, irade ve özgürlük ile donatmıştır. Bu nedenle, insan ahlaki bir varlık olarak Tanrı nezdinde bir sorumluluk taşır. Tamamen bozulmuşluk, insanın Tanrı'ya boyun eğmemesinden ve Tanrı'ya düşmanlık beslemesinden dolayı, boyun eğme yetisinden yoksun olduğu anlamına gelmez.¹³

RUHSAL ÖLÜM

İnsanın ahlaki bozulmuşluğunu tanımlamak için teologların kullandığı ifadelerden bir diğeri de ruhsal ölümdür. Aden Bahçesi'nde Tanrı, Adem'i yasaklanmış olan ağacın meyvesinden yerse kesinlikle öleceği konusunda uyardı.¹⁴ Adem yıllar boyunca fiziksel ölümü tatmamış olmasına rağmen, itaat etmek yerine kendi kararını uyguladığı ve Tanrı'ya karşı günah işlediği için meyveyi

6. Romalılar 1:21–23; 1:18

7. Romalılar 2:15; 1. Timoteos 4:2

8. Romalılar 3:10–12; 2:13; 17–23; Yakup 4:17

9. Yasanın Tekrarı 6:4–5; Matta 22:37; 1. Korintliler 10:31; Romalılar 1:21

10. 2. Timoteos 3:2–4

11. A. A. Hodge, *Outlines of Theology* (Edinburgh: Banner of Truth), 329.

12. Yeremya 13:23; Romalılar 7:23–24

13. Romalılar 8:7–8

14. Yaratılış 2:17

yediği anda ruhsal olarak öldü.¹⁵ Bu seçimiyle Adem Tanrı'ya yabancılaştı; Tanrı'yi tanımamasını ve yaratıcısı ile olan paydaşlığını sağlayan varlığını ölüm kapladı. Özetle, ruhsal bir ceset haline geldi. Fiziksel olarak yaşamaktaydı, fakat ruhsal olarak ölüydü. İnsandan ve şeytandan gelen her türlü kötülüğe yanıt verir hale geldi, fakat Tanrı'nın kişiliğine ve iradesine karşı yanıt vermiyordu.

Kutsal Yazılar, Adem'in itaat etmemesinin yol açtığı bu yıkıcı sonucun yalnızca kendisi ile sınırlı kalmadığını, fakat Adem'in soyundan gelen herkesin ruhsal olarak ölü doğduğunu öğretmektedir. Pavlus'un Efesliler'e söylediği temel söz budur: "Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümranlığın egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık."¹⁶ Bu ayetten öğrenmekteyiz ki, bütün insanlar bu dünyaya söz dinlemeyen çocuklar, gerçek ruhsal yaşamdan yoksun ve Tanrı'nın iradesine karşı duyarsız olarak gelmektedirler. "Tanrı'nın yaşamına karşı yabancılaştırılmışlardır," yaşantıları bakımından Tanrı'nın gözünde ölüdürler ve Tanrı da onlar için öyledir.¹⁷ İşte bu nedenle ki Mezmur yazarı düşmüş insanın Tanrı'yi aramadığını ve düşüncelerinde Tanrı'ya yer vermediğini söylemektedir.¹⁸ Düşmüş insan Tanrı'nın gerçekliğini veya O'nun emirlerine göre yürüme ihtiyacını hesaba katmaz. Pratikte bir ateist olarak yaşar. Tanrı'nın varlığını bir şekilde kabul etse bile, yaşamı üzerinde yararlı veya gerçek bir etkisi bulunmaz. Yaşarken ve yaşamakla övünürken bile ölüdür.¹⁹ Tanrı'ya karşı yüreği taş kesilmiştir, meyvesiz, ölü ve kuru bir sonbahar ağacı gibidir.²⁰ Doğruluğu kirliliği bir mendilden farksızdır, yaşayan bir cesettir ve en dindarca ve doğru işleri bile ölüdür.²¹

AHLAKİ YETERSİZLİK

Ruhsal ölüm doktriniyle yakından ilişkili bir diğer terim, ahlaki yetersizliktir. Bu terim genellikle, insanın ahlaksal bozukluğunun derinliğini tanımlamak için kullanılır ve bu doktrin bize düşmüş insanın Tanrı'yi sevme, hoşnut etme ve O'na itaat etme yetisinin olmadığını öğretmektedir.

Bu doktrini duyan bir kişi, "Eğer insan Tanrı'nın buyurduğu hiçbir şeyi yapamayacak durumdaysa, Tanrı'nın önünde nasıl sorumlu tutulabilir?" sorusunu yöneltebilir. Yanıt, oldukça önemlidir. Eğer insan zihinsel veya bedensel özründen ötürü Tanrı'yi sevemediyse ve O'na itaat edemediyse, o zaman bu kişiyi Tanrı önünde sorumlu tutmak adil olmayacaktır, aksi takdirde bu kişi mağdur olacaktır. Ancak insanın durumu bu değildir. Yetersizliği ahlakidir ve Tanrı'ya karşı düşmanlığından kaynaklanmaktadır.²² İnsan Tanrı'yi sevemez, çünkü Tanrı'dan nefret etmektedir.²³ Tanrı'ya itaat edemez, çünkü emirlerini hiçe sayar. Tanrı'yi hoşnut edemez, çünkü Tanrı'yi hoşnut etmeyi değerli bir amaç olarak görmez.²⁴ İnsan mağdur değil suçludur. Yapamaz, çünkü yapmaz. Tanrı'ya karşı

15. Yaratılış 5:5

16. Efesliler 2:1-3

17. Efesliler 4:18

18. Mezmur 10:4. Kendini beğenmiş kötü insan Tanrı'ya yönelmez, Hep, "Tanrı yok!" diye düşünür.

19. 1. Timoteos 5:6; Vahiy 3:1

20. Hezekiel 11:19; Yahuda ayet 12

21. Yeşaya 64:6; İbraniler 6:1; 9:14

22. Romalılar 5:10; 8:7-8

23. Romalılar 1:30

24. Romalılar 1:21

kini ve düşmanlığı o kadar büyüktür ki, Tanrı'yı tanrısı olarak tanımak ve O'nun egemenliğine boyun eğmek yerine sonsuz cezayı çeker.

Bu nedenle, ahlaki yetersizlik aynı zamanda gönüllü düşmanlık olarak nitelendirilebilir. Yusuf ve kardeşleri arasındaki ilişki, bu gerçeği en iyi şekilde göstermektedir. "Yusuf'un kardeşleri babalarının onu kendilerinden çok sevdiğini görünce, ondan nefret ettiler. Yusuf'a tatlı söz söylemez oldular."²⁵ Ayet, Yusuf'un kardeşlerinin Yusuf'a tatlı sözler söylemediğini anlatmaktadır. Konuşmak için fiziksel yetilerini kaybetmediler, fakat Yusuf'a karşı nefretleri öyle büyüktü ki ona karşı tatlı bir söz söylemek istemiyorlardı. Aynı şekilde, düşmüş insanın Tanrı'ya karşı düşmanlığı o kadar büyüktür ki, bunun sonucunda Tanrı'ya sevemez veya emirlerine bağlı kalmaz.

Ülkesine veya kralına ihanetten ötürü hapse atılmış bir politikacıyı düşünün. Bir gün merhametli ve adil bir kral zindanları ziyaret eder ve kapıyı açar. Daha sonra hapis yatan kişiye özgürlüğünü tek bir koşulla vaat eder: isyanını kabul etmesi, kralı onurlandırması ve kralın yasasına karşı bağlı kalması. Kralın sözlerini işittikten sonra, suçlu kapıyı kapatır ve kendisini tekrar karanlık zindana kilitler. Daha sonra öfkeyle krala tükürür ve "Senin önünde diz çökmektense bu zindanda çürümeyi yeğlerim" der. Yeniden doğmamış yüreğin durumu budur. İnsanın Tanrı'ya olan düşmanlığı o kadar büyüktür ki, insanoğlu Tanrı'ya yücelik, onur ve hak ettiği övgüyü vermektense cehennemde mahvolmayı yeğler!

İnsanın iradesinin kendi doğasına bağımlı olduğu Kutsal Kitap'a dayalı bir gerçektir. Eğer insan ahlaksal olarak temiz bir doğaya sahip olsaydı, o zaman iradesi ahlaksal olarak temiz işlere meyilli olurdu: doğru ve kutsal olan Tanrı'ya severdi ve emirlerine itaat ederdi. Ancak düşmüş insan ahlaksal olarak bozulmuş bir doğaya sahiptir, bu nedenle iradesi ahlaksal olarak bozulmuş eylemlere eğilimlidir. Bu nedenle, doğru ve kutsal Tanrı'dan nefret eder, O'nun gerçeğine sırt çevirir ve emirlerine karşı çıkar.

Düşmüş insanın doğası ve iradesi arasındaki bu ayırt edilemez ilişkide, yaygın bir şekilde sorulan "İnsan özgür bir iradeye sahip midir?" sorusunun cevabını bulmaktayız. Kutsal Kitap'a dayalı yanıt insanın istediği her şeyi seçmekte özgür olduğu şeklindedir; fakat bozulmuş doğaya sahip olduğundan, kötü olanı seçmek insanı hoşnut etmektedir. Diğer bir deyişle, insan özgür iradeye sahiptir fakat bu iyi bir irade değildir. İradesi kendi bozulmuş doğasına mahkumdur ve bu nedenle sürekli olarak Tanrı'ya ve O'nun iradesine karşı olanı seçer. İsa'nın Ferisiler'i azarlaması bunu açıkça göstermektedir: "Sizi engerekler soyu! Kötü olan sizler nasıl iyi sözler söyleyebilirsiniz?"²⁶

Ahlaki yetersizliğin Kutsal Kitap'a dayalı gerçekliği, Martin Luther'i ünlü eseri "İradenin Tut-saklığı"nı yazmaya teşvik etmiştir. Başlık da göstermektedir ki, insan olduğu şeyden kaçamaz. Doğası gereği kötüdür ve kötü işleri isteyerek ve bilerek yapar. Düşmüş insan kötü meyve verir, çünkü 'kötü ağaç'tır.²⁷ İradesi, bozulmuş doğasına mahkum ve bağımlıdır. İlerleyen sayfalarda, bu gerçeğin korkunç sonuçlarından birkaçına değineceğiz.

DÜŞMÜŞ İNSAN TANRI'YI BİLEMEZ

Tanrı'nın sağlayışı ile insan ırkı bilim, teknoloji ve tıp alanında entelektüel birçok başarı kaydetmiştir. Yine de insanın Tanrı bilgisi, sapkınlıktan veya boş bilgiden öteye geçmemektedir.²⁸ Bu cehalet, gizlenen bir Tanrı'dan ötürü değil, fakat saklanan insandan ötürüdür. Tanrı kendisini yaratılış, tarihteki egemen işleri, Kutsal Yazılar ve son olarak beden alan Oğlu aracılığıyla açıkça

25. Yaratılış 37:4

26. Matta 12:34

27. Matta 7:18

28. Romalılar 1:21-23; Efesliler 4:17-19

göstermiştir.²⁹ Yine de insan bu vahye kulaklarını ve gözlerini kapatarak cevap vermiştir. Gerçeği bilemez, çünkü gerçekten nefret eder ve onu bastırmaya çalışır.³⁰ Gerçeğe karşıdır, çünkü bu Tanrı'nın gerçeğidir. Bu gerçek ona karşıdır ve bu nedenle onun için katlanılmazdır.

DÜŞMÜŞ İNSAN TANRI'YI SEVEMEZ

Dine inanmayan kişiler dahil birçok insan, Tanrı'ya karşı bir ilgi veya sevgisinin olduğunu öne sürer. Ancak Kutsal Yazılar, düşmüş insanın Tanrı'ya sevemeyeceğine tanıklık etmektedir. Gerçek şu ki, Kutsal Yazılar dönüştürülmeden önce Adem'in bütün soyunun Tanrı'ya karşı nefret beslediğini ve O'nunla bir savaş halinde yaşadığını söylemektedir.³¹ Bu savaş mevcuttur, çünkü ahlaksal olarak bozulmuş bir varlık doğru ve kutsal olan bir Tanrı'ya ve O'nun iradesine bağlı kalmaya katlanamaz.

Tanrı'ya karşı gerçek sevgi duyduğunu iddia eden birçokları, Kutsal Yazılar'ın tanımladığı gibi Tanrı'nın sıfatları ve işleri hakkında çok az şey bilmektedir. Bu nedenle, sevdikleri Tanrı kendi hayal ürünlerinden başka bir şey değildir. Kendi hayallerinde bir Tanrı yaratmışlardır ve yaratmış olduklarını sevmektedirler. Tanrı'nın Mezmur yazarı aracılığıyla bildirdiği gibi, "Sen bunları yaptın, ben sustum, Beni kendin gibi sandın. Seni azarlıyorum, Suçlarını gözünün önüne seriyorum."³²

Kendisini dindar sayan birçok kişi Kutsal Yazılar'ı araştırırsa, Tanrı'nın kendi hayal güçlerinde yarattığı tanrıdan çok farklı olduğunu görürdü. Kutsallık, adalet, egemenlik ve öfke gibi Tanrı'nın sıfatlarıyla ilgili Kutsal Yazılar'ın öğretisini gerçekten araştırırsalardı, "Benim Tanrım böyle değil!" veya "Ben böyle bir Tanrı'ya asla sevemem!" derlerdi. Bu nedenle, düşmüş insan Kutsal Yazılar'daki Tanrı'yla karşılaştığında tek tepkisi nefret duymak ve O'nu reddetmek olur. Bu aşırı tepkinin nedeni nedir? Bu, insanın doğasının özü ile ilgilidir. İnsanlar doğaları gereği kutsal ve doğru olsalardı, doğru ve kutsal olan Tanrı'ya sevmeleri kolay olurdu. Fakat insan doğası gereği bozulmuştur ve bu nedenle Tanrı'ya sevemez.

DÜŞMÜŞ İNSAN TANRI'YI ARAYAMAZ

Tanrı'ya aradığını söyleyen birçok insanla dolu bir dünyada yaşıyoruz, ancak Kutsal Yazılar tek bir bildiri ile bütün bu övünmeleri ortadan kaldırmaktadır: "Tanrı'ya arayan hiç kimse yok."³³ Genellikle Hristiyanlığa geçmiş birçok genç insanın tanıklığının, "Yıllardır Tanrı'ya arıyordum" dediğini duymaktayız, fakat Kutsal Yazılar tekrar "Tanrı'ya arayan hiç kimse yok"³⁴ demektedir. İnsan, düşmüş bir varlıktır. Tanrı'dan nefret eder çünkü Tanrı kutsaldır, Tanrı'nın gerçeğine karşı çıkar çünkü bozulmuşluğunu ve isyanını ortaya çıkarır.³⁵ Bu nedenle, Tanrı'ya gelmez, fakat O'ndan kaçmak ve yasasının her bir parçasını yüreğinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapar. Eski vaizler bu gerçeği şu şekilde özetlemiştir: "Bir suçlu polisi ne kadar arıyorsa, insan da Tanrı'ya aramaya o kadar meyillidir."³⁶ İsa da bu konuda hemfikirdir: "Yargı da şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasını diye ışığa yaklaşmaz."³⁷

29. Romalılar 1:19–20; 2. Timoteos 3:16; Yuhanna 1:18

30. Romalılar 1:18; Eyüp 21:14–15

31. Romalılar 1:30; 5:10

32. Mezmur 50:21

33. Romalılar 3:11

34. Romalılar 3:11

35. Yuhanna 3:19–20

36. Adem ve Havva'nın Yaratılış 3:8'te saklanması buna örnektir.

37. Yuhanna 3:19–20

DÜŞMÜŞ İNSAN TANRI'YA İTAAT EDEMEDİĞİ GİBİ O'NU HOŞNUT DA EDEMEZ

Hristiyanlığın dışındaki bütün dinleri birleştiren ortak bir payda bulunmaktadır: Tanrı'nın önünde doğru bir duruşun itaate, erdeme ve Tanrı'yı hoşnut etme becerisine dayalı olduğu inancı. Hristiyanlık, Tanrı'nın lütfu olmadan insanın Tanrı'ya itaat edemeyeceğini ve Tanrı'yı hoşnut edemeyeceğini belirterek, diğer din ve inançlardan ayrılır.³⁸ İnsan hiçbir şekilde temiz olmadığından, erdemden de yoksundur. Örnek gösterilebilecek en önemli işleri bile kutsal ve doğru Tanrı'nın önünde yalnızca kirli bir paçavradır.³⁹ Bu, Kutsal Yazılar'ın en alçakgönüllü gerçeklerinden biri olmakla birlikte, aynı zamanda Adem soyunun en fazla karşı çıktığı ve nefret ettiği gerçeklerden biridir. Ancak Müjde'nin önemli bir kısmıdır ve bu gerçeğin yükünü taşıyana dek insana yüklenmesi gerekir. İnsan umutsuz ve çaresiz bir şekilde kaybolmuştur. Eğer kurtulacaksa, yalnızca Tanrı tarafından kurtarılabilir.

DÜŞMÜŞ İNSAN KENDİSİNİ YENİDEN BİÇİMLENDİREMEZ

Yirminci yüzyıl, insanın daha soylu ve daha iyi bir varlığa dönüşebilme becerisine sahip olduğuna ilişkin iyimser bir bakış açısıyla başladı. Reform çağı olması beklendi, ama umutsuzlukla sonuçlandı. Kutsal Yazılar açıkça, insanın ruhsal olarak ölü ve ahlaki olarak bozulmuş bir şekilde dünyaya geldiğini öğretmektedir. İnsanın kendisini yeniden biçimlendirmeye yönelik her çabası umutsuzdur ve başarısızlıkla sonuçlanır.⁴⁰ Eyüp, "Madem suçlanacağım, neden boş yere uğraşayım? Sabun otuyla yıkansam, ellerimi kül suyuyla temizlemem, beni yine pislige batırırsın, giysilerim bile benden tiksindir"⁴¹ demektedir. Peygamber Yeremya aracılığıyla Tanrı şunları söylemektedir: "Çamaşır sodasıyla yıkansan, bol kül suyu kullansan bile suçun önümde yine leke gibi duruyor."⁴² Ve "Kuşlu derisinin rengini, Pars beneklerini değiştirebilir mi? Kötülük etmeye alışmış olan sizler de iyilik edemezsiniz."⁴³ İnsanın tek umudu vardır, fakat bunu görmeden önce yetersizliğini görmeli ve sona varmalıdır. Bu, Müjde'yi duyurmanın esaslı işlerinden biridir.

DÜŞMÜŞ İNSAN ŞEYTANA KÖLEDİR

Başlangıçta, Adem Tanrı'ya itaat etme ve yeryüzüne egemen olma konusunda özgürlüğe sahipti.⁴⁴ Tanrı'ya olan itaatsizliğinden ötürü, hem kendisi hem de soyundan gelenler ahlaki olarak bozularak köleliğe mahkum oldu. Düşüşten bu yana, her insan kendi bozulmuş doğasına bağımlı ve şeytana köle olarak dünyaya gelmektedir. Çok azı kendisini şeytanın ardından giden kişiler olarak nitelendirirse de, Kutsal Yazılar bütün insanların "göklerdeki prensin kudretine" göre yaşadığına tanıklık etmektedir.⁴⁵ Dahası Kutsal Yazılar, bütün dünyanın kötü olanın gücüne dayandığını ve bütün insanların bu egemenliğe bağımlı olarak dünyaya geldiğini ve şeytanın insanları kendi iradesine tutsak kıldığını söylemektedir.⁴⁶

38. Romalılar 7:14-24; Efesliler 2:4-5

39. Yeşaya 64:6

40. Eyüp 9:29-31

41. Eyüp 9:29-31

42. Yeremya 2:22

43. Yeremya 13:23

44. Yaratılış 1:27-28

45. Efesliler 2:2

46. 1. Yuhanna 5:19; Elçilerin İşleri 26:18; 2. Timoteos 2:26

İnsanın şeytanla ilişkisini tanımlamak için kölelik ifadesi uygun olsa da, insanın kendi iradesine aykırı düşecek şekilde kontrolü tamamen yitirerek bir mağdura dönüştüğünü söylemek mümkün değildir. İnsan Tanrı'nın buyruğunu reddetti ve şeytanın buyruğuna teslim oldu. İki de tutsak eden ve tutsak edilen düşmüş varlıklardır; ahlaki bozulmuşluklarında ve Tanrı'ya olan düşmanlıklarında benzerlik vardır.⁴⁷ Bu benzerlik birçoklarına sevimsiz gelse de, gerçek ne yazık ki budur: şeytan ile düşmüş insan arasında ahlaki yönden öyle bir benzerlik vardır ki, tüm insanlar şeytanın çocukları olarak tanımlanabilir.⁴⁸

GERÇEKTEN O KADAR KÖTÜ MÜYÜZ?

İnsanı evrenin merkezine koyan ve her şeyin ölçütü yapan iyimser, fakat aldatmacalarla dolu bir çağda yaşamaktayız. Kendi tarihine, vicdanına ve Kutsal Yazılar'ın öğretiğine rağmen, insan erdem ve iyi işlerle ilgili büyük iddialarda bulunur ve daha parlak bir gelecekle övünür. Ahlakın kurallarını değiştirerek ve bir zamanlar kötü olana şimdi iyi diyerek, sayısız ahlaksızlığı örtbas etmeye çalışır.⁴⁹ Bu kuvvetli aldatmacadan ötürü, Kutsal Yazılar'a şu soruyu yöneltmemiz şaşırtıcı değildir: "Biz gerçekten de o kadar kötü müyüz?" Kutsal Kitap'ın cevabı şöyledir: "Evet, biz gerçekten de o kadar kötüyüz!"

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın Nuh Peygamber zamanında tüm dünyaya bir tufan gönderdiğini söylemektedir.⁵⁰ Tanrı'nın bu yargısının sebebi, insanların imansızlığı ve ahlaksızlığıydı. Kutsal Yazılar bize şu açıklamayı yapmaktadır: "RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte. İnsanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı."⁵¹ Bu ayette göze çarpan şey insanların yalnızca kötülüğü değildir, aynı zamanda kötülüklerinin gittikçe artmasıdır. "İnsanların yüreklerinde taşıdıkları düşünce ve niyetleri her zaman kötüdür." Bu, tamamen bozulmuşluk olarak işaret ettiğimiz doktrinle ilgili Kutsal Kitap'ın en güçlü ifadelerinden biridir. İlk başta, bu örnek aşırı görünebilir ve hatta yalnızca tarihte vicdanları körelmiş birkaç isme atfedilebilir. Fakat daha dikkatli incelendiğinde, biz dahil herkesi kapsadığı görülecektir.

Düşüncelerimizi doğrudan yansıtabilecek şekilde bir filme dönüştürebilen bir alete sahip olduğumuzu ve bu görüntüleri ailemiz, arkadaşlarımız dahil herkesin izleme imkanına sahip olduğunu hayal edin. Bu filmin görülmesini engellemek için elimizden gelen her şeyi yapmaz mıydık? Eğer filmi görselerdi gözlerinin içine bakmak bizim için zor olmaz mıydı? Mantiğe aykırı da olsa bir an için utanılacak hiçbir şeyimizin olmadığını varsayalım, bu durumda büyük bir yalanın, aldatmacanın ve vicdan körelmesinin içinde olmaz mıyız? Aramızdaki en iyiler bile, düşüncelerinin en yakın arkadaşları dahil hiç kimse tarafından bilinmesini istemez! Bütün bunlar göstermektedir ki, içimizde doğru olmayan bir şeyler vardır. Kötülüğe karşı ve vicdanın karşı çıktığı şeyleri yapmaya karşı bir eğilimimiz bulunmaktadır; düşünce tarihi boyunca bu, en aydın filozofların, etikçilerin ve teologların en büyük iddiasıdır. Elçi Pavlus insanın ikilemini şu şekilde anlatmaktadır: "Ne yaptığımı anlamıyorum; çünkü istediğimi yapmıyorum, nefret ettiğim neyse onu yapıyorum."⁵²

47. Bu yakınlıktan ötürü İsa, Yuhanna 8:44'te şeytanın imansızların 'babası' olduğunu söyler.

48. 1. Yuhanna 3:8; Yuhanna 8:44

49. Yeşaya 5:20-21: "Kötüye iyi, iyiye kötü diyenlerin, karanlığı ışık, ışığı karanlık yerine koyanların, acıya tatlı, tatlıya acı diyenlerin vay haline! Kendilerini bilge görenlerin, akıllı sananların vay haline!"

50. Yaratılış 7-9

51. Yaratılış 6:5-6

52. Romalılar 7:15

Tanımladığımız kötülük, tufan öncesi dönemle sınırlı değildir. Diğer bir deyişle, tufan insanın kötülüğe olan eğilimini yıkayıp aklamadı ya da Nuh ardında Adem'den daha iyi bir soy bırakmadı. Tufan sona erdikten ve Tanrı Nuh'a gemiyi terk etmesini buyurduktan hemen sonra, Tanrı, insanın yüreğinde var olan ve dünyanın sonuna kadar yenilenmemiş yüreğinin göstergesi olacak olan bozulmuşluğu ortaya çıkardı: "İnsanlar yüzünden yeryüzünü bir daha lanetlemeyeceğim. Çünkü insan yüreğindeki eğilimler çocukluğundan beri kötüdür. Şimdi yaptığım gibi bütün canlıları bir daha yok etmeyeceğim."⁵³

Tufandan önce Tanrı, insan yüreğindeki düşünce ve niyetlerin sürekli kötü olduğunu söylemişti.⁵⁴ Tufandan sonra da durum pek değişmedi. İnsanın yüreğinden geçen niyetler kötü olmakla kalmamakta, aynı zamanda bu kötülüğün kaynağı da ortaya çıkmaktadır. Bu kötülük, insanın yüreğinde doğuştan itibaren yer etmiştir. Adem'den mirastır.⁵⁵ Kutsal Yazılar gizemini açıklamasa da, bunun gerçek olduğunu doğrulamaktadır. İnsana günah içinde gebe kalınmıştır; ana rahmine günah içinde düşmüştür ve dünyaya bu şekilde gelmiştir.⁵⁶ Bu nedenle, çocuklara bencilliği veya hilekârlığı öğretmeye gerek yoktur. Aksine aileler ve diğer insanlar, onlara bencillikten uzak durmayı, doğru sözlü olmayı ve diğer insanların huzur ve refahı için kaygı duymayı öğretmek için çaba sarf etmelidirler. Yetişkinler yerine dünyayı bir gün çocukların yöneteceğini uman bir kimse, çocuklar arasında yaygın görülen zalim bir davranışa ya da çocuklardan birinin herhangi bir oyuncuğa göz koyması sonucunda diğerinin merhametten ve paydaşlıktan yoksun tepkisine tanıklık etmemiştir. Çocukların doğru bir şekilde davranacaklarını iddia eden bir kişiye karşı tarih ve günlük haberler tanıklık etmektedir!

Kutsal Yazılar insanın kötü işler yaptığını, çünkü kötülüğün içinde yaşadığını öğretmektedir. İçinde yaşayan bu kötülük onun her düşüncesini, eylemini ve işini etkilemektedir: "Hepimiz murdar olanlara benzedik, Bütün doğru işlerimiz kirli giysi gibi. Yaprak gibi soluyoruz, Suçlarımız rüzgar gibi sürükleyip götürüyor bizi."⁵⁷ Yeşaya'nın kirli giysi derken neyi kastettiği konusunda çeşitli düşünceler mevcuttur. Ancak birçokları, giysi ile törensel olarak temiz olmayan bir şeyle teması, sözgelimi ölü, kan veya cüzzamlı biri ile teması kastederek bu yolla kirlenmeye vurgu yaptığını düşünmektedir. Biz de aynı düşünceyi benimsemekteyiz.

Tarih boyunca cüzzam hastalıkların en korkuncu olarak görülmüştür; bu nedenle günaha yönelik oldukça güçlü bir örnek teşkil etmektedir. Cüzzam, kötü kokusundan ve çürütücü etkisinden bir adım öteye geçtiğinde beden üzerindeki asıl yıkıcı etkisi görülür. Cüzzam, hem bu illete yakalananlar, hem de buna şahit olanlar için katlanılması güç bir hastalıktır. Bu bilgiler ışığında, yerel bir iyimser kulübün cüzzamlı bir zavallıyı getirip insanların önüne çıkardığını hayal edin. Büyük bir titizlikle cüzzamlıyı yıkarlar ve en pahalı parfümleri sürerler. Son olarak ona en iyi ipekten yapılmış bembeyaz bir elbise giydirirler ve dünyaya takdim ederler. Gayretleri cüzzamlı için bir anlık yarar sağlasa ve bu kişiler kendileri için alkış toplasalar da, cilanın dökülmesi fazla uzun sürmez. Hastanın çürümüş bedeni elbiseden kan sızdırırken, pis koku, en güzel parfümlerin kokusunu bile bastırmaya başlar. Hastaya ve elbiseye dokunan herkes çürütücü cüzzam hastalığına yakalanır.

Aynı şey insan için de söylenebilir. Uygulamaya koyduğu dinsel ya da ahlaki reformlara rağmen, özünde aynı kalır. İsa böylesi bir kişiyi dıştan temiz, fakat içi kirli olan bir kaba ve dışı beyaz badanalı, içi ise çürümüş kemik dolu bir mezara benzetir.⁵⁸ Çürümüş bedeninden irin akıp

53. Yaratılış 8:21

54. Yaratılış 6:5-6

55. Yaratılış 5:3; Romalılar 5:12

56. Mezmurlar 51:5; 58:3

57. Yeşaya 64:6

58. Matta 23:25-28

elbiselerine bulaşan iğrenç kokulu bir cüzzamlı gibi, insanın her düşüncesi ve eylemi de çürümüş yüreğinden saklanamaz bir şekilde açığa çıkar. Bu nedenle, yeniden yaratılmamış insanın kendi işleri ile Tanrı'nın huzurunda durabilme hakkı yoktur. En iyi yaptığı işler bile, Tanrı önünde kirli bir paçavra gibidir!

İnsanın doğasıyla ilgili anlayışımız, Müjde ve Müjde'yi duyurmakla ilgili anlayışımız için temeldir. İnsan temelde iyiyse veya insanda bir nebze olsun iyilik varsa, bu durumda Müjde'yi duyuran kişinin insanı ikna etmeye ve insanın da buna yanıt vermeye gücü vardır. Ancak insan tamamen bozulmuşsa, o zaman yüreğini ve düşüncelerini yalnızca Tanrı'nın doğüstü gücü açıp tövbeye yönlendirebilir ve kurtuluşa götüren imanı ona sağlayabilir.⁵⁹

Hristiyanlar ve Müjde hizmetkârları olarak, Tanrı yalnızca bizi O'nun büyüklüğünü ve lütfunun zenginliğini duyurmaya değil, aynı zamanda Tanrı Sözü'nün ışığıyla ve Kutsal Ruh'un gücüyle insan yüreğinin durumunu gözler önüne sermeye çağırmaktadır. İnsanın yüreğinin bozulmuş olduğunu gözler önüne sermek, insanın benliğine güvenmemesini ve İsa Mesih'e yücelik vermesini sağlar.⁶⁰ İnsanın ahlaki karanlığı, Tanrı'nın çifte yıldızı olan merhamet ve lütfunun parlaması için gerekli karanlık dekoru oluşturur.

59. Elçilerin İşleri 16:14; Luka 25:45; 2. Timoteos 2:25; Efesliler 2:8; Romalılar 12:3

60. Filipililer 3:3

BÖLÜM ON BEŞ

Haklı Öfke

Tanrı adil bir yargıçtır, Öyle bir Tanrı ki, her gün öfke saçar.

— MEZMUR 7:11

Böbürleneler önünde duramaz, bütün suç işleyenlerden nefret duyar.

— MEZMUR 5:5

Çoğu müjdeciler topluluk, yukarıdaki ayetlerin tartışılmaz olduğunu unutmuştur. Vaizler Tanrı'nın günahkârlara karşı duyduğu haklı öfkeden ne sıklıkta bahsetmektedir? Kürsüden Tanrı'nın kutsal öfkesi ve nefreti konuları ne sıklıkta vaaz edilmektedir? Artık Kutsal Yazılar'ı inceleyip çalışmadığımızdan mı? Ya da belli kısımların bize ilham vermediği veya çağdışı kaldığı sonucuna mı vardık? Bunun nedeni politik ahlak ve geçici kültürel hevesler tarafından sindirildiğimiz için mi? Ya da gerçeği vaaz etmenin kiliseyi büyütmek için yararlı olmadığına mı kanaat getirdik?

Şimdiki çağa ister uygun olsun ister olmasın, Tanrı'nın haklı öfkesi Kutsal Yazılar'da yer alan bir hakikattir ve gerçek Müjde'nin duyurulması işinin önemli bir bölümünü oluşturur. Bu nedenle doktrini ve onu çevreleyen hakikatleri anlamak zorundayız. Anladığımız zaman da bunların duyurulması gerektiğini aklımızda tutmalıyız. Çalışmamızın amacı kendimiz için sağlıklı bir teoloji elde etmekten ibaret değildir, aynı zamanda keşfettiğimiz hakikatleri Tanrı halkı yararına duyurmaktır. Öğrenme konusundaki tehlike azdır, fakat öğrendiğimizi duyurma konusundaki tehlike çoğu zaman büyüktür. Öğrendiğimiz gerçekleri kitaplığımıza hapsederek bunun bize pek az zararı; kiliseye ise pek az yararı dokunur.

ADİL BİR TANRI İSTİYOR MUYUZ?

Hem insanlara hem de kendimize sormamız gereken ilk soru, "Gerçekten adil bir Tanrı istiyor muyuz?"dur. Bu sıradışı bir soru gibi, hatta gereksiz bir soru gibi görünebilir; fakat gerçek şu ki, Tanrı'nın önündeki konumumuz ve sorunumuz ile ilgili birçok şeyi açıklamaktadır.

Adil bir Tanrı isteriz. Adil olmayan ve her şeye gücü yeten bir varlığın egemenliği altındaki bir evrende yaşamak son derece korkutucu bir şeydir. Hitler bu dünya sahnesinde sadece bir süreliğine görüldü ve kötülükleri de onunla beraber gitti. Fakat yol açtığı yıkımın etkisi kendi neslinin ötesine geçmiştir. Peki, ahlaksız ve ebedi bir varlığın adaletsiz yönetimi altında yaşamak nasıl olurdu? Bunun düşüncesi bile kabus gibidir. Adaletsizliği, böyle bir tanrıyı tutarsız ve dönecek yapıyor. Gücü, onu korkunç biri haline getirirdi. Bize karşı iyi davranışa bile bunun sürekli olup olmayacağını bilemezdik. Böylesi bir durumda, sakın denizde yol alan ancak ölümcül bir fırtına ile çığına dönen denizciler gibi olurduk. İman için dayanabileceğimiz bir temel olmazdı. Adaletsizliğin cezalandırılmadığı ve karşı koyulamayan bir ahlaksızlık içinde sendeleyerek dünya, yanlışların düzeltilemeyeceği inancı ile umutsuzluğa sürüklenirdi. Bu nedenlerden ötürü eğer oylama hakkımız olsaydı, aklımız başında

insanlar "kendisinde kusur bulunmayan" doğru bir Tanrı'yı seçerlerdi.¹ Tamamıyla güvenilir olan bir Tanrı, tarafsız ve kusursuz adaleti sayesinde bütün dünyayı doğrulukla yargılayacaktır.²

Adil Tanrı, insanların isteyeceği ve hatta arzulanacağı türden bir Tanrı'dır. Tanrı'nın müdahalesi ve yargısı olmadan dünyada büyük adaletsizlikler baş gösterdiğinde, cahil insanlar vahşi hayvanlara dönüşür ve Tanrı'dan adalet ister, fakat düşünen insanlar başlarını elleri arasına almış bir şekilde bir köşede sessizce otururlar; iki kayanın arasına sıkışmış gibidirler. Bu durumdaki bir insanın vicdanı kendisine, Tanrı'dan adalet beklerken bu adaletin gerçekleşmesi ile birlikte kendisinin de yargılanacağını hatırlatır. Yazılmış olduğu gibi, "Doğru hiç kimse yok, tek kişi bile."³ Başkalarının yargılanmasını talep edenler, bu talepleri ile birlikte kendilerinin de yargılanmasını istediklerini bilmelidirler. Herkes aynı suçu işlememiş olsa da herkes günah işledi, bu yüzden herkes adil ve kutsal olan Tanrı'dan sonsuza dek ayrı düşme ve ebedi ölüm cezası ile karşı karşıyadır. Kendisini en büyük günahkârlardan ayırtmaya çalışan kişi, kendi işlerinin kötülüğünü ve mahva gittiğini göremeyecek kadar kördür.

Bu ikilem, "gerçekten doğru bir Tanrı istiyor muyuz?" sorusunu doğurmaktadır. Hayatımızın her alanını –düşüncelerimizi, sözlerimizi, eylemlerimizi– araştırmasını ve bize gerekli cezayı vermesini gerçekten istiyor muyuz? Yalnızca vicdanı körelmiş bir insan veya toplum, tamamen doğru olan Tanrı'nın yargı tahtından böyle bir adaletin gelmesini isteyebilir.

Tanrı'nın doğru bir Tanrı olduğu gerçeği, iki ucu keskin bir bıçaktır. Ahlsız ve aynı zamanda her şeye gücü yeten bir varlığın bu dünyayı yönetmediğini bilmek teselli edicidir. Ancak hâlâ vicdanı olan kişiler için bu gerçek korkunçtur. Eğer Tanrı gerçekten doğruysa, doğruyu kusursuz bir şekilde seviyor ve doğru olmayandan kusursuz bir şekilde nefret ediyor demektir, bu durumda bizim günahlarımıza yanıtı ne olacaktır?

TANRI ÖFKELİ MİDİR?

Çağdaş vaizler tarafından Tanrı'nın öfkeli bir Tanrı olduğunun söylenmesi yaygın olmayan bir kullanımdır denemez, ancak bu ifade yanıltıcı olmakta ve hatta sapkınlık derecesine varmaktadır; öyle ki, insana hiçbir teselli veremez. Kutsal Yazılar'a göre Tanrı öfkeli bir Tanrı'dır ve böyle olması bizim için iyidir. Kutsal Yazılar şöyle demektedir: "RAB kıskanç, öç alıcı bir Tanrı'dır. Öç alır ve gazapla doludur. Hasımlarından öç alır, Düşmanlarına karşı öfkesi süreklidir."; "Tanrı adil bir yargıçtır, Öyle bir Tanrı ki, her gün öfke saçar."; "Yalnız sensin korkulması gereken, Öfkelenince kim durabilir karşında?"⁴

Tanrı'nın kutsallığı, adaleti ve sevgisi bozulmuşluk, adaletsizlik ve insanların sevgisizliğiyle buluştuğunda, kaçınılmaz sonuç Tanrı'nın öfkesi olmaktadır. Bu öyle büyük bir öfkedir ki, Mezmur yazarı şöyle söylemektedir: "Kim bilir gazabının gücünü? Çünkü öfken sana duyulan korku kadar güçlüdür."⁵ Eski Antlaşma'da öfke olarak çevrilen kelimeler, İbranice'den gelmektedir. İlki öfke,

1. 2. Tarihler 19:7

2. Yasanın Tekrarı 7:9; Mezmur 9:8

3. Romalılar 3:10

4. Nahum 1:2; Mezmurlar 7:11; 76:7

5. Mezmur 90:11

kızgınlık, hararet anlamına gelen 'tir. İkincisi, öfke, kızgınlık ve hatta zehir anlamına gelen 'dir. Üçüncüsü, 'burun' veya 'soluk' olarak çevrilen 'tır. Sözcük, öfkeli bir hayvanın burnundan soluması gibi Tanrı'nın öfkesinin şiddetine işaret etmektedir. Temsil ettiği şey incelikli değilse de güçlü bir ifadedir.

Yeni Antlaşma'da, öfke iki Grekçe kelimeden çevrilmektedir. İlki öfke ve kızgınlığa işaret eden 'dir. İkincisi öfke, tutku, kızgınlık, hiddet anlamına gelen 'tur. Kutsal Yazılar'ın bütününde Tanrı'nın öfkesi ve hoşnutsuzluğu günaha ve günahkâra yönelmektedir.

Tanrı'nın öfkesini ele alırken bu öfkenin kontrolsüz, sağduyudan yoksun ve duygusal bir bencilikte olmadığını; kutsallığının, doğruluğunun ve sevgisinin bir sonucu olduğunu belirtmemiz gerekir. Bu aynı zamanda O'nun egemenliğinin bir gereğidir. Çünkü O Tanrı'dır ve bu nedenle günaha karşı tepki göstermelidir. Tanrı kutsaldır! Bu nedenle kötülüğü reddeder ve kötü olanla ilişkiyi keser. Tanrı sevgidir ve iyi olanı büyük bir özveriyle sever. Doğruluk için duyulan bu yoğun sevgi, günaha karşı ise eşit yoğunlukta bir nefret duyma ile kendisini gösterir. Bu nedenle, Tanrı'nın sevgisi duyduğu öfkeyi yatıştırır, aksine bunu tasdik ve garanti eder. Tanrı adildir! Bu nedenle, kötülüğü yargılamalı ve cezalandırmalıdır. Eğer insan Tanrı'nın öfkesine maruz kalmışsa, Tanrı'nın egemenliğine karşı çıkmayı, kutsal iradesine aykırı hareket etmeyi ve Tanrı'nın yargısına maruz kalmayı seçtiği içindir.

Kutsallığı, doğruluğu ve sevgisi ile birlikte Tanrı günahattan nefret eder ve ona karşı, karşı konulamaz bir öfke duyar. Öfkesi karşısında yeryüzü sarsılır ve kayalar parçalanır. Uluslar öfkesine karşı koyamaz veya hiç kimse O'nun öfkesi karşısında duramaz.⁶ İnsanların ve meleklerin en güçlüsü bile, bir mumun ateşin önünde erimesi gibi Tanrı'nın karşısında erir gider.⁷

Bugün birçokları, sevgi ve merhamet dolu bir Tanrı'nın büyük bir öfke ile günahkâr kişiyi yargılayıp cezalandıracağı doktrinini reddeder. Bu tezin Tanrı'yı düşman, öfke dolu, intikamcı ve hatta zalim biri olarak görmüş olan ilkel insanların yanlıgısı sonucu ortaya çıkmış olduğunu söylerler. Hristiyan bireyler olarak, Tanrı'yı zalim olarak resmeden veya şefkatini göz ardı eden her öğretisi reddetmemeliyiz. Ancak Tanrı'nın öfkesi ve yargısı konusundaki Kutsal Kitap'ın açıkça belirttiği doktrinleri reddetmemeliyiz. Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın sevgisini, iyiliğini ve şefkatini anlatan bölümler olduğu kadar, öfkesine işaret eden bölümler de vardır.

Tanrı merhametli ve şefkatlidir, öfkelenmekte yavaştır ve sevgisi boldur; ancak tövbe etmeyen günahkârları, kutsal adına yakışır şekilde adaletle cezalandırır.⁸ Kusursuzluğuyla, kendisine karşı çıkanları sönmeyen ateşe atacaktır.⁹ Yeni Antlaşma'da da sönmeyen ateşten ve Kuzu'nun öfkesinden saklanıp kurtulabilmek için insanların dağların ve kayaların başlarına inmesini isteyeceğinden söz edilir.¹⁰ Bu nedenle, elçi Pavlus insanlara aldanmamalarını, fakat gerçeğin ışığında yaşamalarını söylemektedir, çünkü Tanrı'nın öfkesi söz dinlemeyenlerin üzerine gelecektir.¹¹

Sürekli söylenen Tanrı'nın öfkeli bir Tanrı olmadığı sözü doğru değildir ve insana gerçekte hiçbir teselli sunmaz! Günaha karşı nötr olan ve ona karşı hiçbir kızgınlık göstermeyen bir Tanrı'da nasıl bir teselli bulunabilir ki? Eğer Tanrı köle ticaretine, Auschwitz toplama kampına, doğmamış milyonlarca çocuğun katledilmesine öfkelenmediyse, Tanrı nasıl iyi, sevgi dolu ve hatta ahlaklı bir Tanrı olabilir ki? Bu kötülükleri işittiğimizde, biz bile ahlaken rahatsızlık ve öfke duymaktayız. Hatta böyle ahlak dışı hikayelerden tüyleri ürpermeyen insanlara en az bunları işleyen canavarlar

6. Yeremya 10:10; Nahum 1:6

7. Bu düşüncüyü Kirksville, Missouri Lake Road Chapel'in Pastörü Charles Leiter'e borçluyum.

8. Mısırdan Çıkış 34:6-7

9. Mısırdan Çıkış 15:7

10. İbraniler 12:29; Romalılar 3:5; Vahiy 6:16

11. Efesliler 5:6

kadar kötü gözle bakıyoruz. Şu halde, Tanrı öfkeli bir Tanrı değildir derken neyi kastediyoruz? Doğru olmayan şeylere karşı duyduğumuz öfkeyi aklayıp, Tanrı'ya bu hakkı tanımayı nasıl reddedebiliriz?

Tanrı'yu bu dünyanın sevgi dolu Tanrısı yapmaya çalışan şiirsel vaizlerin tam aksine, Kutsal Yazılar ebediyen kutsal, doğru ve sevgi dolu kalacak olan Tanrı'nın öfkeli bir Tanrı olduğunu öğretmektedir. Hiçbir zaman günaha karşı hoşgörü göstermez; tepkisi sönmeyen bir ateş gibi kalıcı ve keskindir. Gün içinde işlenen sayısız günaha karşı haklı öfkesi ile tepki gösterir. "Bakın, RAB'in kendisi uzaktan geliyor, Kızgın öfkeyle kara bulut içinde. Dudakları gazap dolu, Dili her şeyi yiyip bitiren ateş sanki."¹² "Siyon'daki günahkârlar dehşet içinde, Tanrısızları titreme aldı. 'Her şeyi yiyip bitiren ateşin yanında Hangimiz oturabilir? Sonsuza dek sönmeyecek alevin yanında Hangimiz yaşayabilir?' diye soruyorlar."¹³ "İşte RAB'in fırtınası öfkeyle kopacak, Şiddetli kasırgası kötülerin başında patlayacak."¹⁴

Tanrı'nın sönmeyen ve tüketen ateşinin, yalnızca çok büyük günahlar işlendiğinde alevlendiğini düşünerek kendimizi kandırmayalım. Tanrı açısından baktığımızda, O'nu öfkelendiren bir tür, öfkelenilmeyip hoşgörü gösterebildiği başka bir tür olmak üzere iki ayrı günah kategorisi yoktur. Kutsal Yazılar günahın tamamının yasadışı olduğunu söylemektedir, her türlü isyan büyüclük gibidir ve her itaatsizlik eylemi en büyük putperestliktir.¹⁵ Her günah için, Tanrı'nın öfkesi söz dinlemeyen çocukların üzerine gelmektedir ve her günaha duyulan öfkenin sonucu ölümdür.¹⁶

İlk anne babamızın günahı ve Tanrı'nın onların günahına duyduğu öfke, günahın her kategorisinin nefret dolu oluşunu açıkça göstermektedir. İnsanlık tarihinde işlenen kötülöklere, gazete başlıklarına baktığımızda, yasak ağacın meyvesinden yemek zararsız görünmektedir, fakat bu tek bir itaatsizlik Tanrı'nın öfkesiyle sonuçlandı ve dünyanın yargılanmasına sebep oldu. Kutsal ve doğru bir Tanrı'nın gözünde bütün günahlar nefret kaynağıdır ve günah işleyen kişiler de Tanrı'nın öfkesine maruz kalırlar.¹⁷

TANRI NEFRET EDER Mİ?

Tanrı nefret eder mi? Bu nefret insana yönelir mi? Birçokları daha önce bu konuyla ilgili bir vaaz duymamış ya da bu konuyu göz önünde bulundurmamıştır. Sorunun kendisi bile tartışma yaratmak ve ılımlı dindarı kavgaya çekmek için yeterlidir. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu söylemek bile, günümüzde birçok müjdecinin öğrettikleri ile zıtlaşmak demektir. Fakat Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın nefreti, sevgisi kadar gerçektir. Kutsal Yazılar'a göre, kutsal ve sevgi dolu olan Tanrı'nın sevmediği, nefret ettiği, beğenmediği, uygun görmediği ve hatta tiksindiği şeyler bulunmaktadır. Ayrıca çoğu zaman bu nefret düşmüş insana yönelir.

Tanrı'nın nefretiyle ilgili bu öğretişe yöneltilen itiraz, Tanrı'nın sevgi olduğu ve bu nedenle nefret edemeyeceği şeklindedir. Tanrı'nın duyduğu sevginin kavrayabileceğimizin ötesinde olmasının yanı sıra, Tanrı'nın bu sevgisi nefret duyması için en önemli nedendir. Tanrı sevgidir ve bu yüzden nefret edemez demiyoruz, fakat bunun yerine Tanrı sevgidir ve bu yüzden de nefret etmelidir diyoruz. Eğer bir insan yaşamı gerçekten seviyorsa, onun kutsallığını kabulleniyorsa ve çocukların Tanrı'dan birer armağan olduğunu kabul ediyorsa, kürtajdan da nefret etmelidir. Saf ve tutku dolu bir şekilde çocukları sevmek, fakat daha anne rahmindeyken onların canına kıyılmasına göz yummak mümkün olamaz. Aynı şekilde, eğer Tanrı doğru ve iyi olana karşı büyük bir sevgi duyuyorsa, aynı ölçüde bunun zıttı olan şeylerden ve kötülükten de nefret etmelidir.

12. Yeşaya 30:27

13. Yeşaya 33:14

14. Yeremya 30:23

15. 1. Yuhanna 3:4; 1. Samuel 15:23

16. Efesliler 5:6; Romalılar 6:23

17. Efesliler 2:3; Koloseliler 3:6

Kutsal Yazılar Tanrı'nın yalnızca günahattan nefret ettiğini değil, aynı zamanda nefretini günahı işleyen kişiye de yönelttiğini söylemektedir. Bize hep şu klişe öğretilmiştir, "Tanrı günahattan nefret eder ve günahkârı sever"; fakat bunu söylemek demek, Kutsal Yazılar'ın öğretişini reddetmek demektir çünkü gerçek tam aksidir. Kutsal Ruh'un esinlemesiyle Mezmur yazarı Tanrı'nın yalnızca işlenen suçtan değil, "bütün suç işleyenlerden" de nefret ettiğini söyler.¹⁸

Günahı günahkârdan ayırmanın imkansız olduğunu anlamamız gerekmektedir. Tanrı günahı cezalandırmaz, fakat onu işleyeni cezalandırır. Cehennemde cezaya çarptırılan günah değildir, günahı işleyen kişidir. Bu nedenle Mezmur yazarı, "Böbürleneler önünde duramaz, bütün suç işleyenlerden nefret eder"¹⁹ demektedir. Ayrıca, "RAB kutsal tapınağındadır, O'nun tahtı göklerde, bütün insanları görür, herkesi sınar. RAB doğru insanı sınar, kötünden, zorbalığı sevenden tiksindir. Kötülerin üzerine kızgın korlar ve küfür yağdıracak, Paylarına düşen kâse kavurucu rüzgar olacak. Çünkü RAB doğrudur, doğruları sever; Dürüst insanlar O'nun yüzünü görecek."²⁰

Tanrı'nın günaha ve günahkâra karşı duyduğu nefreti dile getiren yegâne ayetler yukarıdakilerden ibaret değildir; Kutsal Kitap'taki diğer ayetler de Tanrı'nın günaha ve günahkâra verdiği yanıtı gösteren ve yukarıdaki ayetleri destekleyerek güçlendiren bir niteliğe sahiptir. Levililer kitabında, Rab İsraililer'i ulusların geleneklerinin ardından gitmemeleri, aksi takdirde onları önünden süreceği konusunda uyarmıştır: "Önünüzden kovacağım ulusların törelerine göre yaşamayacaksınız. Çünkü onlar bütün bu kötülükleri yaptılar. Bu yüzden onlardan nefret ettim."²¹ Yasanın Tekrarı kitabında, RAB Kenanlılar'ı, kendisini terk ettikleri ve kötülük ettikleri için kovacağını söylemiştir.²² Mezmurlar kitabında Tanrı, "kırk yıl bu halkın isyanlarıyla uğraştım" diyerek İsraililer'in Vaat Edilen Topraklar'a girmemelerini sağlamıştır.²³ Son olarak Titus kitabında RAB, Tanrı'ya olan imanlarını boş ve yararsız bir şekilde beyan edenlerin Tanrı'nın önünde iğrenç sayıldıklarını söylemektedir ve Yuhanna Patmos Adası'nda iğrenç sayılanların ebediyen yaşayacağı yeri ateş gölü olarak tanımlamaktadır.²⁴

KUTSAL NEFRETİN AÇIKLANMASI

Kutsal Yazılar, Tanrı günahkârlardan nefret eder sözü ile ne demek istemektedir? Webster Sözlüğü, birisine karşı duyulan nefreti aşırı düşmanlık duygusu olarak tanımlamaktadır. Anlamı ağır da olsa, Kutsal Yazılar Tanrı'nın tepkisini tanımlamak için bu ifadeyi kullanmaktadır. Tanrı'nın nefreti, O'nun diğer sıfatlarıyla kusursuz bir uyum içindedir. İnsanların aksine Tanrı'nın duyduğu nefret, O'nun kutsallığının, adaletinin ve sevgisinin bir sonucudur. Tanrı'nın nefreti, O'nun sevgisini inkâr etmek anlamına gelmez. Mezmur 5:5, Yuhanna 3:16'yı veya Matta 5:44-45'i inkâr etmez. Tanrı'nın öfkesi günahkârın üzerinde olmasına, kötü olana karşı her gün öfkelenmesine ve bütün suç işleyenlerden nefret etmesine rağmen, sevgisi öyle bir doğaya sahiptir ki nefretinin kaynağı olan kişileri bile sevebilir ve hatta onların kurtuluşu için çalışır.²⁵ Tanrı nefretinin kaynağı olanları henüz yargılayıp cezalandırmıyor ve kurtuluşu uzatıyor olsa da, kurtuluş vaaadinin süresinin dolacağı ve Tanrı ile uzlaşmanın hiçbir şekilde mümkün olmayacağı gün mutlaka gelecektir.²⁶

18. Mezmur 5:5

19. Mezmur 5:5

20. Mezmur 11:4-7

21. Levililer 20:23

22. Yasanın Tekrarı 18:12; 25:16

23. Mezmur 95:10

24. Titus 1:16; Vahiy 21:8

25. Yuhanna 3:36; Mezmurlar 7:11; 5:5

26. Romalılar 10:21

BÖLÜM ON ALTI

Kutsal Savaş

Ama başkaldırıp O'nun Kutsal Ruhunu incittiler. O da düşmanları olup onlara karşı savaştı.

— YEŞAYA 63:10

RAB kıskanç, öç alıcı bir Tanrı'dır. Öç alır ve gazapla doludur. Hasımlarından öç alır, Düşmanlarına karşı öfkesi süreklidir.

— NAHUM 1:2

Tanrı'nın haklı olarak öfkesini göstermesi konusundan sonra dikkatimizi bununla ilgili olan bir başka konuya, Tanrı ile tövbe etmeyen günahkâr arasındaki düşmanlığa yoğunlaştıracamız. Müjde hizmetkârı, insanları, Tanrı'nın düşmanlarına karşı ilan ettiği kutsal savaş hakkında uyarılmalı ve çok geç olmadan önce Tanrı'yla barışmaları için onlara yalvarmalıdır. Tanrı'nın isyanları bağışlama vaadi gerçektir, fakat garanti görülmemelidir. Zeytin dalının geri çekileceği ve barış vaadinin ortadan kalkacağı gün gelecektir. O günde, günahkâr için geriye tek "yargı vaktine ilişkin korku dolu bekleyiş ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş kalır... Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir."¹

KİM KİMİNLE SAVAŞ İÇERİSİNDE?

"Tanrı günahkârı sever ve günahtan nefret eder" klişesi beraberinde bir başka klişeyi daha getirmektedir: "İnsan Tanrı'yla savaş halindedir, fakat Tanrı insan ile savaş halinde değildir." Sonuç olarak günahkârın Tanrı'ya karşı düşmanlığı ve bitmez tükenmez savaşıyla ilgili çok şey söylenmekte, ama Tanrı'nın günahkâra karşı olan bitmez savaşı hakkında hiçbir şey söylenmemektedir.

Müjdecî düşüncedeki bu eğilimin aksine, Tanrı ve insanlar arasındaki düşmanlık tek taraflı değil, karşılıklıdır. İnsan Tanrı'ya karşı savaş açtığında, Tanrı onların düşmanı olur ve onlara karşı savaşır.² Rahatsız edici bir gerçek olmasına rağmen, kutsal yazılar Tanrı'nın tövbe etmeyen günahkârı düşmanı olarak gördüğünü ve açıkça ona karşı savaş açtığını öğretmektedir. Günahkârın tek umudu, silahlarını bırakıp çok geç olmadan beyaz barış bayrağını kaldırmaktır.³

Nahum kitabı, "RAB kıskanç, öç alıcı bir Tanrı'dır. Öç alır ve gazapla doludur. Hasımlarından öç alır, Düşmanlarına karşı öfkesi süreklidir"⁴ demektedir. Bu ayetin bize öğrettiği ilk gerçek, Tan-

1. İbraniler 10:27, 31

2. Yeşaya 63:10

3. Bu fikri bana ilk Pastör Charles Leiter aşlamıştır.

4. Nahum 1:2

ri'nin, kötünün karşısında yer aldığını düşünüyor olmasıdır. İnsan O'nu düşmanı saydığı için yas tutmamakta, fakat insana karşı pozisyonunu açıklamaktadır. Savaş çizgisini belirleyen ve orduları hazırlayan kişi Tanrı'dır. İkinci gerçek, Tanrı'nın saldıran taraf olduğudur. Kötülerin saldırılarına karşı yalnızca savunmada kalmaz, saldırıya geçer ve tüm öfkesiyle kötülerle savaşa girer. Mezmur yazarının uyardığı gibi, Tanrı savaş için kılıcını bilemiş, yayını bükmüş ve düşmanlarına karşı ölümcül silahlarını hazırlamıştır. Eğer kötü olan kişi tövbe etmezse, Tanrı'nın öfkesinden ötürü kesinlikle yok olur.⁵

Bu 'kutsal savaş' gerçeğinin Eski Antlaşma'ya dair Tanrı'nın eski bir düşüncesi ya da ilkel bir yaklaşım olmadığını ve bunun Yeni Antlaşma ile sona ermediğini anlamamız gerekmektedir. Aksine, Kutsal Yazılar'ın tamamında görülen Kutsal Kitap'a dayalı bir gerçektir. Romalılar mektubunda Pavlus şöyle demektedir: "Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir."⁶ Bu ayet insan ile Tanrı arasındaki karşılıklı savaşı belirtiyor olsa da, en büyük vurgu insanın Tanrı'ya olan düşmanlığı ile ilgili değil, Tanrı'nın günahkâra karşı duruşu ile ilgilidir. Bu kavram çağdaş müjdecilerin çoğuna yabancı gelmektedir, aşağıda adları geçen bilginler daha detaylı bir açıklama sunar.

Charles Hodge: "Sadece kötü olanın Tanrı'ya karşıtlığı değil, aynı zamanda Tanrı'nın da günahkâra karşı kutsal bir karşıtlığı söz konusudur."⁷

Louis Berkhof: "İnsanlar yalnızca Tanrı'nın düşmanı değildirler, bununla birlikte Tanrı'nın duyduğu hoşnutsuzluğun nesnelere de sahiptirler."⁸

Robert L. Reymond: "Düşmanlar kelimesi aktif şekilde kullanılmak yerine (Tanrı'dan nefret etmek); pasif halde kullanılmalıdır (Tanrı tarafından nefret edilen). Bir başka deyişle, düşmanlar kelimesi Tanrı'ya karşı beslediğimiz kutsallıktan uzak kinin değil, Tanrı'nın bize duyduğu kutsal nefretin altını çizer."⁹

Elimizdeki ayete göre, insan günah işledi ve Tanrı kendisine karşı günah işlenen taraftı. Uzlaşmanın gerçekleşmesi için insanın suçunun ortadan kaldırılması, Tanrı'nın adaletinin kurulması ve Tanrı'nın insana olan öfkesinin yatıştırılması gerekiyordu. Mesih'in ölümünün her insanı Tanrı'nın gözünde doğru kılmadığını biliyoruz, çünkü insanlar Tanrı'ya karşı olan nefret dolu tutumlarını sürdürmektedir. Ancak Mesih'in ölümü kutsal Tanrı'nın doğru ve haklı isteklerini yerine getirdi ve O'nu hoşnut etti; öyle ki bu, Tanrı'nın düşmanlarına karşı hoşgörülü bir şekilde davranabilmesine ve onlara Müjde aracılığıyla zeytin dalı uzatabilmesine hizmet etmiştir. Tövbe edip Mesih'e iman edenler kurtulacaktır, bunu yapmayanlar ise Tanrı'nın haklı yargısının ortaya çıkacağı gazap günü için Tanrı'nın kendilerine karşı öfke biriktirmesine yol açmaktadırlar.¹⁰

Canını uluslar için vermiş olan Mesih'in demir çomakla onları güdecek kişi olduğunu unutmayalım.¹¹ Çarmih yolunda acı çeken hizmetkâr, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın ateşli gazabının şarabını üreten masarayı kendisi çiğneyecek.¹² Düşmanları için kanını akıtan kurtarıcı, kaftanı düşmanlarının kanına bulanmış bir şekilde ikinci kez gelecek. Çarmih üzerinde Tanrı'nın gazabını üzerine çeken Kuzu, Tanrı'nın huzurundan kaçmak için dağlara üzerimize düşün diye haykırarak olan topluluğun üzerine gazap yağdıracak olan kişidir.¹³ Tanrı'nın bağışlanma yılı ilan eden Barış

5. Mezmur 7:12-13

6. Romalılar 5:10

7. Charles Hodge, *A Commentary on the Epistle to the Romans* (London: Banner of Truth, 1989), 138.

8. Louis Berkhof, *Systematic Theology* (Edinburgh: Banner of Truth, 1993), 374.

9. Robert L. Reymond, *A New Systematic Theology of the Christian Faith* (Nashville: Thomas Nelson, 1998), 646.

10. Romalılar 2:5

11. Vahiy 19:15

12. Vahiy 19:15

13. Vahiy 6:16-17

Prensi, gazap gününü beyan edecek kişi olacaktır.¹⁴ Yargılayacak, savaşı körükleyecek ve göklerin ordusunu Tanrı'nın düşmanları üzerine gönderecek olan O'dur.¹⁵ İşte bu nedenle Mezmur yazarı, öfkelenmesin ve yoluna çıkamı yok etmesin diye ulusların Oğul'un önünde eğilmeleri gerektiğini söyler.¹⁶

Müjde'nin hizmetkârları olarak, Tanrı'nın insanlara olan sevgisini ve onları kurtarmaya yönelik isteğini anlatmalıyız, fakat Kutsal Yazılar'da açıkça ifade edilen uyarıları bir kenara bırakmamalıyız. İnsanoğlu Tanrısı ile yüzleşmeye ve karşılaşmaya hazır olmalıdır.¹⁷ Tanrı ile daha yoldayken ve hemen anlaşmaya çalışmalıdır.¹⁸ Eğer tövbe etmezse, Tanrı kılıcını bileyecek ve taşıdığı öfkenin yayını gerektirir.¹⁹ Müjdecî, iman edenlere Tanrı'nın bağışlama ve barış vaadini bildirmelidir. Sadık bir ulak olması gereken müjdecinin, Müjde'ye iman etmeyenlere, Tanrı'nın öfkesinin ve gazabının söz dinlemeyenlerin üzerinde olacağını bildirmesi gerekir.²⁰

Müjde hizmetkârının Tanrısal çağrısı hem muhteşem, hem de korkutucudur. Kimileri için güzel bir koku, kimileri için ise ölümün kokusu gibi gelir bu çağrı. Kim bunun için yeterlidir?²¹

ÖÇ TANRI'YA MI AİTTİR?

Tanrı'nın öcü, öfkesiyle yakından ilişkilidir. Mezmur yazarı bundan: "Öç Tanrı'ya aittir" diye söz eder. Peygamber Nahum ise "O'na karşı çıkanlardan öcünü alacak olan ve düşmanları için öfke biriktiren" bir Tanrı olarak bahsetmektedir.²² Musa'nın ezgisi bile Tanrı'nın öcünü yüceltmektedir. Kutsal Yazılar'da Tanrı ile ilgili en ürkütücü tanımlamalardan biri şöyledir: "Artık anlayın ki, ben, evet ben O'yum, Benden başka Tanrı yoktur! Öldüren de, yaşatan da, yaralayan da, iyileştiren de benim. Kimse elimden kurtaramaz. Elimi göğe kaldırır ve sonsuzluk boyunca varlığım hakkı için derim ki, parlayan kılıcımı bileyip yargılamak için elime alınca, düşmanlarımdan öç alacağım, benden nefret edenlere karşılığımı vereceğim. Oklarımı kanla sarhoş edeceğim, kılıcım vurulanların, tutsakların kanıyla, düşman önderlerinin başlarıyla ve etle beslenecek."²³

Böylesi bir ayeti okuyup da titrememek mümkün müdür! Böyle bir gerçeğe iman edip de bunu nasıl duyurmamız? Peygamber Amos şöyle demektedir: "Aslan kükrer de kim korkmaz? Egemen RAB söyler de kim peygamberlik etmez?"²⁴ Elçi Pavlus şöyle söylemiştir: "İman ettim, bu nedenle konuştum."²⁵ Aynı şekilde, Kutsal Yazılar'ın kusursuz ve Tanrı'nın değişmez olduğuna inanıyorsak, bu gerçekleri nasıl duyurmamız? Nahum'un uyarısı, hiçbir yararı olmayan boş peygamberlik sözleri midir? Somut olmayan bir alegoriden mi ibarettir sadece? Bu ayetler bizden daha güçlü bir kültür için mi yazılmıştır, yoksa modern insanların hassas ruhları için çok mu fazladır? Eğer Nahum'un zamanında bu Tanrı ile ilgili doğru ve insan için gerekli bir söz ise, o zaman bu günümüz için de geçerlidir. Bu gerçek, Müjde'yi duyurma konusunda önemli bir unsurdur!

Kutsal Yazılar'a göre, insanlar Tanrı'nın öç alan bir Tanrı olduğu konusunda uyarılmalıdır. Ancak öç almanın kötü insanın işi olduğunu söyleyen diğer ayetlerle bu ayeti nasıl uzlaştıracacağız?²⁶

14. Yeşaya 9:6; 61:2; Luka 4:19

15. Vahiy 19:11, 14

16. Mezmur 2:12

17. Amos 4:12

18. Matta 5:25

19. Mezmur 7:12-13

20. Yuhanna 3:36

21. 2. Korintliler 2:16

22. Mezmur 94:1; Nahum 1:2

23. Yasanın Tekrarı 32:39-42

24. Amos 3:8

25. 2. Korintliler 4:13

26. Levililer 19:18; 1. Samuel 25:25, 30-33

Kutsal ve sevgi dolu olan bir Tanrı, aynı zamanda nasıl öç alan bir Tanrı olabilir? İlk olarak, tanrısal öcün Kutsal Yazılar'ın sürekli bir teması olduğunu ve bu nedenle reddedilemeyeceğini anlamalıyız. İkincisi, Tanrı'nın öcü düşmüş insanın öcünden farklılık göstermektedir; kutsallık, doğruluk ve adalet arzusu O'nu öç almaya yöneltmektedir. Tanrı şefkatlidir ve lütüfkârdır, öfkelenmekte yavaştır, sevgisi boldur, fakat aynı zamanda adildir. Adının yüceliğini göstermek ve yarattıkları arasında adaletini uygulamak üzere, günahkârı cezalandıracaktır.²⁷ İnsanın günahkâr doğasının korkunçluğu düşünüldüğünde Tanrı öç almakta haklıdır. Tanrı, Yeremya kitabında üç kez, "Bu yüzden bu ulusu cezalandırmayayım mı?" demektedir.²⁸ Yasa'da ve peygamberlerin yazılarında bu sorunun cevabını buluyoruz: Musa, Tanrı'nın kendisinden nefret edenleri cezalandırmakta gecikmeyeceğini; Yeşaya ise Tanrı'nın düşmanlarından öç alacağını söylemektedir.²⁹

Bugün, birçokları kutsal öç doktrinini ve merhametli, sevgi dolu bir Tanrı'nın aynı zamanda intikam da aldığı yönündeki öğretisi reddetmektedir. Kutsal Yazılar'ın bu öğretisini kabul eden vaizler bile bu gerçeği kürsüden pek az vaaz etmektedir. Sonuç olarak, gerçek Hristiyanlar da dahil birçok insan, Tanrı'nın gerçek karakterini ve günah işleyen kişilere karşı verdiği sert yanıtı bilmemektedir.

Kutsal Yazılar Tanrı'nın gazabının söz dinlemeyen çocukların üzerine geldiği ve Tanrı ile yüzleşmek zorunda kalacağımız konusunda uyarıda bulunmaktadır.³⁰ Günahkâr insan bu gerçekleri korku duyarak ve titreyerek düşünmelidir, ama öncelikle Müjde'yi duyuranlar bu gerçekleri anlatmalıdır. Gelecek olan öfkenin ve gazabın kesinliği konusunda insanları uyarmak bizim görevimizdir.³¹ Hizmetimizin bu kısmını yerine getirmesek, bundan biz sorumlu tutulacağız ve sözümüzü dinleyenlerin kanı elimize bulaşacak. Tıpkı Tanrı'nın peygamber Hezekiel'i uyarış olduğu gibi: "Kötü kişiye, 'Ey kötü kişi, kesinlikle öleceksin' dediğim zaman, onu uyarmaz, kötü yolundan döndürmek için konuşmazsan, o kişi günahı içinde ölecek; ama onun kanından seni sorumlu tutacağım."³²

Tanrı'nın öcü ile ilgili ele aldığımız birkaç ayetin ışığında, insanlar vaazımızın dengesiz ve tuhaf bir hal aldığı konusunda yakınabilir. Kendi vaazlarımız bize ihanet etmektedir; öyle ki bu durum kimi gerçeklere kısmen baktığımızı ve kimilerine de önyargılı yaklaştığımızı göstermektedir! Tanrı'nın sözlerini duyurmaya çağrıldık ve bundan kaçmamalıyız!³³ Modern insanın ihtiyaçları doğrultusunda gerekli olan nedir ve neyi anlatmak gerekli değildir şeklinde bir ayıklama yoluna gitme yetkimiz yoktur! Diğer insanları yönlendirme ve öğretme ayrılacağı verilmiş olanlar, insanların en fazla neye ihtiyaç duyduğunu ve duymayı hiç istememelerine rağmen Tanrı'nın yargısı gibi duyurulması zorunlu olan tatsız gerçekleri ne sıklıkta vaaz ettiğini sorgulamalıdır. Bu tür vaazlar Tanrı'nın gerçek karakteri hakkında bilgisiz olan kilise üyeleri tarafından şaşkınlıkla karşılanabilir ki, bu da kiliselerin Tanrı'nın karakteri hakkındaki gerçeklerden ne kadar habersiz olduklarını açığa çıkarır.

Büyük ölçüde teolojik dengesizliğin hakim olduğu bir çağda yaşıyoruz. Tanrı'nın sevgisiyle ilgili çok fazla şey söylenmekte, ama öfkesi söz konusu edilmemektedir. Eğer bir vaiz vaazını Tanrı'nın öfkesine bir kez bile değinmeksizin tamamen sevgisine ayırıyorsa, bu vaaz dikkate alınmamalıdır. Ancak vaiz vaazının yalnızca bir kısmında Tanrı'nın öfkesine yer veriyorsa, sevgisiz, tutarsız ve cimri ruhlu olduğu düşünülmelidir. Yaşadığımız çağ, işte böyle bir çağdır. "Çünkü öyle bir zaman

27. Mısırdan Çıkış 34:6

28. Yeremya 5:9, 29; 9:9

29. Yasanın Tekrarı 7:10; Yeşaya 1:24

30. Amos 4:12

31. Efesliler 5:6

32. Hezekiel 33:8

33. Elçilerin İşleri 20:27

gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar. Kulaklarını gerçeğe tıkayıp masallara sapacaklar.”³⁴

34. 2. Timoteos 4:3-4

BÖLÜM ON YEDİ

Paha Biçilemez Bir Armağan

İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar.

— ROMALILAR 3:24

Son birkaç bölümde, düşmüş insanın ahlaki konumunu, Tanrı'ya karşı evrensel isyanını ve Tanrı'nın adaletinin kaçınılmaz sonuçlarını ele aldık: bütün insanlar Tanrı'nın önünde suçludur. Ancak önümüzdeki ayette, Hristiyan bireyin Tanrı önündeki konumunda köklü bir değişim olduğunu görmekteyiz, artık bir günahkâr sayılmaz, çünkü imanla Rab İsa Mesih'te aklanmıştır.

AKLANMA

Kutsal Yazılar'dan, Tanrı'nın doğru bir Tanrı olduğunu öğrenmekteyiz.¹ İşleri kusursuzdur ve bütün yolları doğrudur. Doğru olanı değiştirmeyecek olan sadık bir Tanrı'dır.² Doğru olarak, ahlaki yönden nötr veya kayıtsız kalmaz. Doğruluğu sever ve kötülükten nefret eder.³ Gözleri günaha bakamayacak kadar saftır ve kötülüğe iyilikle veya hoşgörü ile bakamaz.⁴ Tahtını yargı için kurmuştur ve dünyayı doğruluk içerisinde yargılayacaktır.⁵ Her gün haksızlık karşısında öfkelenen bir Tanrı'dır. Eğer insan tövbe etmezse, kılıcını bileyecek ve yargı için yayını gerecektir.⁶

Kutsal Yazılar'ın, Tanrı'nın doğruluğu ve insanın kötülüğü konusundaki tanıklığı, bizleri önemli bir teolojik ve ahlaki probleme sevk etmektedir: günahkâr insan doğru Tanrı'nın önünde nasıl durabilir? Doğru bir Tanrı kötü insanlarla nasıl paydaşlık kurabilir? Mezmur yazarı bu sorunu şu şekilde anlatmaktadır: "RAB'bin dağına kim çıkabilir, Kutsal yerinde kim durabilir? Elleri pak, yüreği temiz olan, gönlünü putlara kaptırmayan, yalan yere ant içmeyen. RAB kutsar böylesini, kurtarıcısı Tanrı aklar."⁷

Tanrı'nın önünde doğru bir duruş, mükemmel ahlaki ve kusursuzluğu gerektirir. Doğduğu andan ölümüne dek insanın her düşüncesi, işi ve sözü Tanrı'nın karakteriyle ve iradesiyle mükemmel bir uyum içerisinde olmalıdır. Bu standarttan herhangi bir sapma, günah eylemi ile sonuçlanır. Tanrı'nın doğruluğunun katılığını ve kesinliğini görmek için, Adem'in günahına ve düşüşüne bakmamız yeterlidir. Bu nedenden ötürü, ahlaklı insan "Kurtulmak için ne yapmalıyım?" diye sorduğunda, önüne kusursuz itaat ilkesini koymalıyız. Eğer umutsuzluk içine düşmüşse ona Mesih'i işaret etmeliyiz.

Tanrı'nın önünde durabilme hakkını elde etmeye çalışan insan, yaratılanların en çaresizi ve umutsuzudur. Adem'in düşüşünden bu yana, hiç kimse Tanrı'nın doğru isteklerini yerine getire-

1. Mezmur 7:9

2. Yasanın Tekrarı 32:4; Eyüp 8:3

3. Mezmurlar 11:7; 5:5

4. Habakkuk 1:13

5. Mezmur 9:7

6. Mezmur 7:11-12

7. Mezmur 24:3-5

memiştir. Ellerimiz ve yüreğimiz kirlidir.⁸ Ana rahminden beri bir yanlışlığın içine koşuyoruz, yüreğimizden taşan aldatıcı şeyler söylüyoruz.⁹ Tanrı'nın önünde doğru ve haklı bir duruşumuz söz konusu değildir. Kendimizi günah işlemekten tamamen uzak tutamıyoruz. Eğer bu gedikleri tamir etmek için bir şey yapılabilirse, bunu ancak Tanrı yapabilir. Aklanma, Tanrı'nın lütfuyla verdiği bir armağandır.¹⁰

'Aklanma' kelimesi, bir kişiyi doğru sayma ve doğru beyan etme anlamına gelen Grekçe kelimesinden gelmektedir. Kutsal Yazılar ile kurtuluş doktrini bakımından, 'aklanma' yasa ve adalet kavramları ile ilgili bir beyandır.¹¹ Tanrı'ya iman eden kişi aklanır, böylece doğru kılınır. Tanrı önünde doğru ilan edilir ve Tanrı ona doğru biriymiş gibi davranır. Roma'daki kiliseye yazdığı mektupta Pavlus, "Kutsal Yazılar ne söylemektedir? İbrahim Tanrı'ya iman etti ve bu ona doğruluk sayıldı"¹² demektedir.

'Aklandı' teriminin, kişinin Tanrı'ya iman ettiği zaman doğru sayıldığı anlamına gelmediğini söylememiz önemlidir. Eğer durum bu olsaydı, iman eden kişi kusursuz doğruluğa dönüştürülürdü, artık günah o kişide var olmazdı veya günaha eğilimi kalmazdı. Ayrıca bu terim, kişi Tanrı önünde daha doğru bir yaşam sürdürebilsin ve O'nun huzurunda durma hakkına kavuşsun diye kişiye özel bir lütf yüklediği anlamına gelmemektedir. Eğer durum bu olsaydı, kurtuluş ne imanla olurdu, ne de lütf gerçek bir lütf olurdu.¹³ Kutsal Yazılar, kilise tarihi, inanç açıklamaları ile Söz hizmetkârları, aklanmanın Tanrı'nın huzurundaki haklı bir duruş olduğuna tanıklık etmektedir. Tanrı'nın Oğlu ile ilgili tanıklığına iman eden kişinin bütün günahları bağışlanır ve Tanrı'nın yargı tahtı önünde doğru sayılır.¹⁴ Westminster İnanç Açıklaması (11.1) bunu şu şekilde açıklar: "Tanrı, etkin olarak çağırdığı kişileri, aynı zamanda karşılıksız olarak akladı: bunu, onların içine doğruluk koyarak (kendi doğalarına doğruluk doğasını karıştırarak) değil ama günahlarını bağışlayarak, ve onları doğru kişiler sayıp kabul ederek; ne onların içlerinde gördüğü, ya da onlar tarafından yapılan herhangi bir şeyden, ama yalnızca Mesih'in uğruna; ne de içlerine inanma eylemi olan iman ya da kendilerine doğruluk olarak sayılabilecek her hangi bir itaatkârlık koyarak değil; ama Mesih'in itaatini ve tatminini onların sayarak yaptı, bu kişiler O'nu ve O'nun doğruluğunu iman aracılığıyla aldılar ve iman aracılığıyla bunlara dayandılar (güvendiler); o iman ki kendilerinden kaynaklanmamıştır ama Tanrı'nın armağanıdır."

AKLANMANIN YARARLARI

Öyleyse aklanma, İsa Mesih'in kişiliği ve eylemi sayesinde, yalnızca imanla sahip olunan ve sayısız yarar ve bereket getiren mükemmel bir şeydir. Aklanan Hristiyanla ilgili olarak şunları söyleyebiliriz: Öncelikle geçmiş, şimdiki ve gelecek bütün günahları bağışlanmıştır ve Tanrı önünde bu günahları nedeniyle yargılanıp cezalandırılmaktan kurtulacaktır. Elçi Pavlus, Davut'tan alıntı yapar: "Ne mutlu suçları bağışlanmış, Günahları örtülmüş olanlara! Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!"¹⁵

Tanrı'nın kendilerinden pek de farklı olmadığını düşünen kişiler bundan belli belirsiz ve kibir dolu bir hoşnutluk duyabilirler.¹⁶ Kendilerini çok fazla önemseyenler arasından, tamamen bozulmuş-

8. Yereya 17:9

9. Mezmur 58:3; Matta 15:18-19

10. Romalılar 3:24

11. İngilizce'de, adalet veya mahkeme ile ilgili bir kavram olan kelimesi, Latince 'ten gelmektedir ve pazar yeri veya forum anlamına gelir.

12. Romalılar 4:3; Galatyalılar 3:6; Yakup 2:23

13. Romalılar 11:6

14. 1. Yuhanna 5:11

15. Romalılar 4:7-8

16. Mezmur 50:21

luk öğretisinin değerini yitirmiş ve tüyler ürpertici bir doktrin olduğunu düşünenler için bu gerçek hoşnutluk vericidir ancak sürpriz değildir. Fakat yüreğinin bozulmuşluğunu ve kutsal Tanrı önündeki utanç verici işlerinin farkında olanlar için bu gerçek şaşırtıcı olmanın da ötesinde büyüleyicidir. Öyle ki, bu hakikat onlar için inanılmayacak kadar muhteşem, sıra dışı, akıllarını başlarından alacak kadar harikadır ve olağanüstü bir niteliğe sahiptir. Bu, mutluluk çanlarını çalmak, sevinç gözyaşları dökmek ve Tanrı'nın yüceliği için çılgık atma çağrısıdır! Bu, karanlık şeylerin tekrar öğretilmesi gerektiğini gösterir, öyle ki ışık ortaya çıktığında harika bir şekilde parıldasın!

İkincisi, Mesih'in Hristiyanlara sağladığı doğruluk tacı, Hristiyanın Tanrı'nın önünde doğru sayıldığı anlamına gelmektedir. "Giydirmek" kelimesi, sayılmak anlamına gelen Grekçe kelimesinden çevrilen son derece önemli teolojik bir terimdir. İmanlının Mesih'te doğru kılındığı anlamına gelmektedir. Böylece imanlı, Tanrı'nın önünde kendi işleriyle değil, fakat Rab İsa Mesih'in kusursuz yaşamı ve kefareti sayesinde doğru sayılır. Elçi Pavlus şunları söylemektedir: "Ama siz Tanrı sayesinde Mesih İsa'dasınız. O bizim için tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu."¹⁷

Dünyadaki yaşamı ve hizmeti ile Rab İsa Mesih, Baba Tanrı'ya karşı kusursuz bir itaat gösterdi. Elçi Pavlus, Mesih'in günahı hiç bilmediğine tanıklık etmektedir.¹⁸ İbraniler'in yazarı, İsa Mesih'in bizim gibi her şeyde denendiğini, fakat hiç günah işlemediğini söylemektedir.¹⁹ Mesih ile ilgili olarak bu, Kutsal Yazılar'daki en muhteşem gerçeklerden biridir. Bunun mükemmelliğini anlamının en iyi yollarından biri kıyaslama metodudur: Hayatımızda Tanrı'yı hak ettiği şekilde sevdiğimiz tek bir an bile yoktur. Fakat İsa Mesih'in Tanrı'yı bütün gücüyle, aklıyla, canıyla ve tüm varlığıyla sevmediği tek bir an bile yoktur.²⁰ Yaşamımızda, Tanrı'nın yüceliği uğruna yaptığımız kusursuz bir iş yoktur. Fakat İsa Mesih'in yaşamında Tanrı'yı kusursuz bir şekilde ve bütünüyle yüceltmediği tek bir an bile yoktu. Bu nedenle, Baba'nın Oğlu'yla ilgili tanıklığı asla değişmedi: "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum."²¹

Aklanmayla ilgili harika olan şey, İsa'nın, kusursuz yaşamı ile kendisine iman edenleri de doğru kılmış olmasıdır. Bu, Baba'nın ve Oğul'un iradesi doğrultusunda gerçekleşmektedir. Mesih doğruluğunu karşılıksız, fazla fazla ve ölçülemeyecek yoğunlukta bir sevinç ile sağlar. Bir tür Mesih olan Yusuf, kardeşleriyle paylaşmayacağı rengarenk bir giysiye sahipti. Fakat Yusuf'tan daha üstün olan İsa Mesih, tarif edilemez doğrulukla kardeşlerini giydirip kuşandırmaktan hoşnut olur. En zavallı kişiye bile yücelik getiren çok güzel bir giysidir bu ve kötülüğün bütün alevli oklarına karşı zırh gibidir.²² Tanrı her imanlıya tek tek bakar ve Mesih'i giyinenler için tereddütsüz şekilde, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" der.

Üçüncüsü, Tanrı'nın tahtı önünde doğru sayılan imanlıya artık doğru kişiye uygun şekilde davranılır. Kutsal Yazılar Mesih'in bizim günahlarımızı yüklediğini ve bizim de O'nun doğruluğunu kuşandığımızı söylemektedir.²³ Öyle ki, çarmıhtayken Tanrı bütün suçlarımızı O'na yükledi, sanki yüklediği suçları O işlemiş gibi Mesih'e gazap yağdırdı.²⁴ Tanrı O'nu terk etti, bizim suçlarımız yüzünden O ezildi ve bizim yararımız için işkence gördü.²⁵ Mesih, bizim günahlarımız yüzünden ortaya çıkan Tanrı'nın lanetini ve öfkesini üzerine aldı, acı çekmesi ile birlikte gerçekte tümünü ödememizin olanaksız olduğu bedeli o ödedi.²⁶ Sonuç olarak, Tanrı imanlıyı Mesih sayesinde doğru

17. 1. Korintliler 1:30

18. 2. Korintliler 5:21

19. İbraniler 4:15

20. Markos 12:30; Luka 10:27

21. Matta 3:17; 17:5; Markos 1:11; 9:7; Luka 3:22; 2. Petrus 1:17

22. Efesliler 6:16

23. 2. Korintliler 5:21

24. Yeşaya 53:6

25. Mezmur 22:1; Matta 27:46; Markos 15:34; Yeşaya 53:5

26. Yuhanna 19:30

olarak kabul etmiş ve onu doğruluğun getirdiği sonsuz ve ölçülmesi olanaksız nimetlere kavuşturmuştur; Tanrı bizi oğulluğa kabul etmiştir ve bize buna uygun şekilde davranmaktadır! Bu gerçek, imanlının kendisinde gözlemleyebileceği en harika değişimdir. Biz bu büyük değişim-tokuştaki kârlı tarafız. Öyle ki, doğru olmayan kişilere doğruluk bahşedilmiştir.²⁷

Dördüncü ve son olarak belirtmeliyiz ki, Mesih'in kefareti sayesinde iman etmiş olan kişi Tanrı ile barış yapma imkanına kavuşmuştur. Elçi Pavlus, "Böylece imanla aklandığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz"²⁸ demektedir. Daha önce var olan düşmanlık göz önünde bulundurulduğunda, bunun ne denli inanılmaz bir bereket olduğu ortaya çıkar. Aklanma armağanı sayesinde, Hristiyan olan kişi gazap çocuğu olmaktan çıkıp Tanrı'nın oğlu haline gelir.²⁹ Mesih'in kefareti ve O'nun aracılığı ile Tanrı'nın gazabından kurtulmaktayız.³⁰ Elçi Pavlus, bu yüce gerçeğe dayanarak Mesih'e iman etmiş kişiyi şu şekilde tanımlamaktadır: "Yaşayan gerçek Tanrı'ya kulluk etmek, O'nun ölümden dirilttiği ve bizleri gelecek gazaptan kurtaran Oğlu İsa'nın göklerden gelişini beklemek üzere putlardan Tanrı'ya nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar."³¹

LÜTUF

Aklanmayla ilgili muhtemelen en muhteşem şey, bunun Tanrı'nın lütfu sayesinde hak edilmeyen bir kayırma ile gerçekleşiyor olmasıdır. Kutsal Yazılar bu gerçek ile ilgili olarak bütünüyle tutarlılık içindedir ve şöyle demektedir: "Tanrı'nın lütfuyla karşılıksız olarak aklanırlar."³²

Karşılıksız kelimesi, karşılıksız, hak edilmeyen ve sebepsiz anlamlarına gelen Grekçe belirticinden gelmektedir. Rab İsa Mesih de öğrencilerine, hak etmemesine rağmen dünyanın kendisine düşmanca davrandığını söylerken aynı sözcüğü kullanmıştır: "Bu, yasalarında yazılı, 'Yok yere benden nefret ettiler' sözü yerine gelsin diye oldu."³³

Mesih hiç günah işlemedi.³⁴ Hatta düşmanları bile O'nu suçlayacak bir şey bulamadı.³⁵ Hiç kimseye O'ndan nefret etmesi için bir neden vermedi. Aynı şekilde, biz de Tanrı'ya O'nun önünde doğru sayılmak için hiçbir neden vermedik. İman etmeden önceki yaşamamızı dikkatle incelersek, Tanrı'nın lütfu olmaksızın kendi işlerimizle aklanmamızın imkansız olduğunu görebiliriz. Tanrı bizi doğru olduğumuz için doğru saymadı, aksine, doğru olmamamıza rağmen bizi doğru saydı. Tanrı'nın bizi kurtarma nedeni sahip olduğumuz bir değerden ya da kişisel işlerimizden kaynaklanmamaktadır. Bunun nedeni sadece ve sadece lütuftur!

Lütfü ile ve iman aracılığı ile doğru kılınma doktrini, Hristiyanlığı dünyadaki tüm diğer dinlerden ayırmaktadır. Seküler bir muhabir ile dünyadaki en büyük üç din olan Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam temsilcileri arasında bir söyleşi yapıldığını düşünün! İlk olarak muhabir Ortodoks Yahudiye yaklaşır ve sorar: "Şu an ölseniz nereye giderdiniz ve umudunuz neye dayanmaktadır?"

Yahudi şöyle cevap verir: "Cennete gideceğim. Tanrı'nın yasasını seviyor ve ona itaat ediyorum. Doğruluk yolunda yürüdüm. Yaptığım işler benim adıma konuşur."

Daha sonra muhabir Müslümana döner ve aynı soruyu sorar: "Şu an ölseniz nereye giderdiniz ve umudunuz neye dayanmaktadır?"

27. 1. Petrus 3:18

28. Romalılar 5:1

29. Efesliler 2:3; Galatyalılar 4:5

30. Romalılar 5:9

31. 1. Selanıkliler 1:9-10

32. Romalılar 3:24

33. Yuhanna 15:25

34. İbraniler 4:15; 2. Korintliler 5:21

35. Yuhanna 8:46

Müslüman cevap verir, “Cennete gideceğim. Kuran’ı seviyorum. Allah’ın en büyük peygamberinin öğretişini takip ettim. Hacca gittim, beş vakit namaz kıldım, zekatımı verdim. Ben doğru bir adamım.”

Son olarak, muhabir aynı soruyu Hristiyana yöneltir: “Şu an ölmeniz nereye gidersiniz ve umudunuz neye dayanmaktadır?”

Hristiyan cevap verir, “Cennete gideceğim.” Fakat sonra hem sevinç, hem de pişmanlık ile şöyle söyler: “Annem günah içinde gebe kaldı bana ve günah içinde dünyaya geldim. Tanrı’nın bütün yasasını ihlal ettim ve en büyük cezayı hak ettim.”

Bu noktada muhabir adamın sözünü keser ve sorar: “İçindeki umudun kaynağını anlamıyorum. Yahudiyi ve Müslümanı anlıyorum. Cennete gidecekler ve yaptıkları iyi işler ve sahip oldukları erdemler sayesinde Tanrı’nın önünde duracaklar; fakat sen bu gerekli şeylerden yoksun olduğunu söylüyorsun. Bu durumda Tanrı’nın gözünde nasıl doğru olabilirsin? Umudunun kaynağı nedir?”

Hristiyan gülümser ve cevap verir: “Tanrı’nın huzuruna girmek için umudum başka birinin, Rab İsa Mesih’in işine ve erdemine dayanmaktadır.”

Bu, elçilerden itibaren günümüze dek gelmiş bütün Hristiyanların kişisel tanıklığıdır ve çağın sonuna kadar da Hristiyanların tek tanıklığı olarak kalmaya devam edecektir. Elçi Pavlus şöyle demektedir: “Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih’i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih’i kazanayım ve Kutsal Yasa’ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih’e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı’dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih’te bulunayım.”³⁶

Tanınmış din adamı ve ilahi yazarı keşiş Augustus Toplady, ünlü ilahisi Çağların Kayası’nda aynı güçlü duyguları dile getirir:

Ellerimin işleri
 Senin yasanın buyruklarını yerine getiremez.
 Çabamın hiçbir anlamı yoktur,
 Ya da akıttığım gözyaşlarımın
 Bunlar ödeyemez günahın bedelini
 Yalnızca Sen kurtarabilirsin, ya Rab.

Kendi işlerine ve erdemlerine güvenerek Tanrı’nın önünde durma hakkını elde edebileceklerini düşünenler kim olduklarını ya da Tanrı’nın kim olduğunu anlayamazlar. Tanrı’nın doğruluğuna ve insanın ahlaki bozulmuşluğuna küçük bir bakış atmak bile, kurtuluşun kazanılabileceğine dair umutları paramparça etmeye yeter. O’nun huzuruna girebilmek, tam anlamıyla ahlaki bir kursuzluk gerektirmektedir. Tanrı öyle kutsaldır ki kötülüğe bakamaz.³⁷ Adem’in tek bir günahı sürgün edilmesine ve dünyanın yargı altında kalarak beraberinde ölüm getirmesine yol açmıştır. Hesaplayabilme kapasitemizin üzerinde günah işlemiş olan bizler nasıl olur da doğruluğumuza dayanarak Tanrı’nın huzurunda durabiliriz? Her birimiz, binlerce dünyayı yıkıma uğratabilecek kadar günah işledik. Eğer kurtulacaksak, bu ancak Tanrı sayesinde mümkün olur. Kurtuluşumuz için bir sebep bulunuyorsa, bu Tanrı’dan gelmelidir. Eğer bir şey yapılacaksa, bu, merhametli ve kurtuluş sağlayan Tanrı’nın lütufkâr eylemiyle tamamlanmalıdır.

36. Filipililer 3:8–9

37. Habakkuk 1:13

KURTULUŞ

Sessizce, saygıyla ve titreyen dudaklarla söylenmesi gereken bazı sözcükler vardır. Kurtuluş kelimesi bunlardan birisidir. Grekçe bir sözcük olan ve belli bir fidye veya bedel karşılığı serbest bırakılmayı ifade eden 'ten gelmektedir. Bu sözcük eski çağlarda genellikle savaşta esir alınanların ve kölelerin serbest bırakılması ile ilgili olarak kullanılırdı. Kurtuluş Yeni Antlaşma'da, insanın, İsa Mesih'in dökülen kanı sayesinde günahın suçundan ve köleliğinden özgür kılınması demektir.

İnsanlar sıklıkla "Kime kefaret ödedi?" ve "Neyden kurtarıldık?" diye sormaktadırlar. Birçok zekice ama aynı ölçüde yanlış düşünce ortaya atılsa da, Yeni Antlaşma bu konuda açıktır: Günah, Tanrı'nın adaletine karşı işlenmiş bir suçtur ve bu, O'nun öfkesine neden olmuştur. Özgürlüğümüzü kazanamayacağımız şekilde yargıya ve suçlamaya tutsak düştük.³⁸ Tanrı'nın adaleti suçlunun ölümü ile yerini bulacaktı, çünkü "Günahın ücreti ölümdür" ve "Günah işleyen ruh ölecektir."³⁹ "Fakat bize duyduğu büyük sevgisinden ötürü, merhameti bol olan Tanrı" duruma müdahale etti ve bizim yerimize ölmesi ve böylelikle borcumuzu ödemesi için biricik Oğlu'nu gönderdi; bizim yerimize bu bedeli O ödedi.⁴⁰

Tanrı'nın krallığına sadık kişiler olsaydık ve esir düşme konusunda hiçbir kusurumuz olmasaydı bile Tanrı'nın bizim için yaptığı fedakârlık çok soylu bir iş olurdu; ama durumumuz böyle değildir. Tanrı bizi, mağdur değil suçlu olmamıza rağmen yine de kurtardı. Oysa suçluyduk! Büyük bir acele ve pervasızlık ile Tanrımız'a başkaldırdık. Tanrı'nın adaleti ve öfkesi altında suçlanarak mahkum edilmemiz bizim suçumuzdu. Günahımız prangalara şekil verdi ve celladın baltasını kışkırttı.

Suçumuzun bu zalim gerçeği, kurtuluşumuzu çok daha görkemli hale getirir. Eğer Mesih soylu hizmetkârlar için ölmüş olsaydı, kavranılması zor bir lütuf eylemi olurdu, fakat O günahkârlar için öldü. Elçi Pavlus'un yazdığı gibi: "Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü."⁴¹

İmanlının aklanması, İsa Mesih'in eylemiyle mümkün olan ve kurtuluş aracılığıyla gelen bir armağandır. İmanlıya karşılıksız olarak verilmesine rağmen, talep edilen ve İsa tarafından ödenen bedeli kavrayamayız. Gerçek şu ki, cennetteki kutsallar bu bedelin değerini araştırmayı ilk görevleri olarak sayabilirler. Mesih'in halkı yararına olan kurtuluş eyleminin bilgisinden daha görkemli ve değerli bir bilgi olamaz. Elçi Petrus şöyle demektedir: "Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesiyle kurtuldunuz."⁴²

Kurtuluşumuz için ödenen bedelin en küçük bilgisi bile, hem günahkârı hem de kutsalı, iman, adanmışlık ve tapınma ile karşılık vermeye yöneltmelidir. Halihazırda iman etmiş olmayan kişiler, inançsızlıklarından dolayı iman etmeli ve Mesih'e koşmalıdır; böylesine muhteşem bir kurtuluşu ihmal ederlerse kurtulmaları nasıl mümkün olabilir?⁴³ Biz iman etmiş olanlar, artık kendimiz için yaşamayı bırakmalıyız ve bizim için ölmüş olan İsa Mesih için yaşamalıyız. Elçi Pavlus'un belirttiği gibi, "Bizi zorlayan, Mesih'in sevgisidir. Yargımız şu: Biri herkes için öldü; öyleyse hepsi öldü. Evet, Mesih herkes için öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar."⁴⁴

38. Romalılar 11:32

39. Romalılar 6:23; Hezekiel 18:4

40. Efesliler 2:4

41. Romalılar 5:7-8

42. 1. Petrus 1:18-19

43. İbraniler 2:3

44. 2. Korintliler 5:14-15

Mesih'in, imanlının kurtuluşu için ödemiş olduğu bedeli düşünmek, o kişinin diz çöküp "Nasıl yaşamalıyım?" diye sormasına neden olmalıdır. Hristiyanlar olarak yaptığımız şeyleri iyi ve bilgelik dolu oldukları ya da bizi başarıya ulaştırdıkları için yapmayız. Bunları Mesih için yaparız, çünkü Mesih kanını ruhlarımız için akıtmıştır. Yeryüzündeki kutsallaşma yolculuğumuz sırasında saygıya layık bir yaşam sürdürebilmemiz için bu, muhteşem bir motivasyon kaynağıdır.⁴⁵

SADECE VE SADECE MESİH'TE

Sadece ve sadece Mesih'te olduğunu belirtmeden, elçi Pavlus'un aklanma ve kurtuluşa değinmesi çok güç olurdu. Efesliler'in ilk on üç ayetinde, Mesih'te ifadesi ile birlikte imanlının Tanrı'da ve Mesih'te sahip olduğu şeyleri belirtmek için on bir kez buna karşılık gelen başka kelimeler kullanılmaktadır. Bu gerçek abartılamaz veya bundan gereğinden fazla söz edilemez.

Genelde İsa'nın ihtiyacımız olan tek şey olduğunu söyleriz, fakat sahip olduğumuz tek şeyin O olduğunu söylemek daha uygun olacaktır. Mesih olmaksızın, Tanrı'yla hiçbir paydaşlığımız yoktur.⁴⁶ Kutsal Yazılar, her şeyin O'nda, O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldığına tanıklık eder, aynı şey kurtuluşumuz için de söylenebilir.⁴⁷ Esaretten kurtulmamız ve Tanrı'nın önünde doğru bir duruşa sahip olabilmemiz ancak Mesih'te, Mesih'le ve Mesih için mümkündür. Bu gezegendeki herkes ya Adem'dedir ve suçludur ya da Mesih'tedir ve aklanmıştır. Bir çocuk, imanlı bir ailede yetişebilir ve bir kişi Kutsal Kitap'a bağlı bir kilisede bulunabilir, fakat Mesih'te olmadıkları müddetçe umutları ve bu dünyada bir tanrıları yoktur.⁴⁸ Yol, gerçek ve yaşam Mesih'tir ve O olmadan hiç kimse Baba'ya gelemez.⁴⁹ Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur, çünkü cennetin krallığında O'ndan başka hiç kimseye böyle bir yetki verilmemiştir.⁵⁰

Mesih'i imanlı için değerli kılan, ancak dünya için 'sürçme taşı' yapan gerçek budur.⁵¹ İman eden bizler için, Mesih tapılmaya layık en büyük değere sahiptir. Kişisel meziyetlerimizin talep ettiği şeylerden vazgeçmekte hızlı davranır ve Mesih'e işaret ederek sevinçle, "Fakat Tanrı Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle övünmemi yasaklar"⁵² deriz. Kendi işlerimizle aklandığımızı iddia etmek veya Mesih'in eylemine kendi işlerimizi katmak bizden uzak olsun. Mezmur yazarına katılmaktayız: "Bizi değil, ya RAB, bizi değil, sevgin ve sadakatin uğruna, kendi adını yücelt!"⁵³

İman etmeyi reddedenler için, İsa Mesih kibrin ve hoşgörüsüzlüğün simgesidir. Birçok samimi adayın yarıştığı bu pozisyon için nasıl olur da dünyanın karşısına çıkıp aramızdaki tek kurtarıcı olduğunu iddia edebilir? Kilise nasıl olur da, yalnızca kendisinin doğru yol olduğunu söyleyen kişi dışında, herkesin yolunun doğru olduğunu söyleyen kültürel gerçeğe karşı çıkabilir? Hristiyan diğerlerinin yanı sıra kendi yolunun tek doğru yol olduğunu söylemeye nasıl cesaret edebilir? Postmodern bir dünya için böylesi bir iddia, ahmaklık ve yobazlık dolu berbat bir gösteriden başka bir şey değildir.

Bu nedenle Hristiyanlık, dünya için her zaman bir yüz karası olmuştur. Roma İmparatorluğu'ndaki ilk Hristiyanlar ateist olarak yargılanıp işkence gördü, çünkü diğer ilahların varlığını reddettiler ve yalnızca Mesih'e sadık olduklarını beyan ettiler. Modern Hristiyan da yalnızca Mesih'e

45. 1. Petrus 1:17-18

46. 1. Yuhanna 5:12

47. Koloseliler 1:16: "Her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldı." O'nda deyimi, O'nun aracılığı ile anlamına da gelen Grekçe'deki deyiminden gelmektedir. O'nun aracılığı ile demek, Oğul'un yaratılış için bir aracı olduğu anlamına gelir. Daha muhtemel anlamı ise, "O'nda"dır ve yaratılışın var olması için Oğul'un bir gökyüzü vazifesi gördüğünü anlatır. Gökteki ve yerdeki her şey O'nunla ilintilidir ve her şey doğrudan O'na bağlıdır ve O'nunla ilgilidir.

48. Efesliler 2:12

49. Yuhanna 14:6

50. Elçilerin İşleri 4:12

51. 1. Petrus 2:7-8

52. Galatyalılar 6:14

53. Mezmur 115:1

iman ettiğinde ve dünyanın tek umudunun Mesih olduğunu söylediğinde aynı utanç verici geleneği izlemiş olur. Ancak eğer Hristiyanın mesajı bu özelliğini yitirirse, kurtarma gücünü de yitirmiş olur.

BÖLÜM ON SEKİZ

Tanrısal İkilem

Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu.

— ROMALILAR 3:25

Eğer Romalılar 3:23–27 Hristiyan inancının akropolü ise, 25. ayet şehrin kalesidir. İsa Mesih'in çarmihini en iyi bu ayet tanımlar. Burada, çarmihın amacını keşfetmek için perdenin arkasına bakabiliriz; Mesih'in acı çekmesinin doğasını anlayabiliriz. Burada, ölümü aracılığıyla tamamlanması gerekeni ve tamamlanmış olanı anlamaya başlayabiliriz. Günümüzün Müjde vaazlarındaki kayıp halka budur ve Tanrı halkı arasında bile çarmihın taşıdığı anlamı kavrayanlar azdır.

Tarih boyunca birçok teolog ve vaiz, Romalılar 3:25'in Kutsal Yazılar'ın en önemli ayetlerinden biri olduğu konusunda hemfikir olmuşlardır. Bu düşünce, Müjde'nin kalbini oluşturmaktadır: Mesih kefareti için ölmüştür. Hristiyan inancının tamamı bu gerçek üzerine dayanmaktadır, aynı zamanda çağdaş müjdecilikteki bilinmeyen şeyler de bundan ibarettir. Müjdecilerden kaç kefareti kelimesini duymuştur? Duyanlardan kaç gerçek anlamını ve değerini kavramıştır? Bu bilgisizlik çağımıza karşı bir yakındır ve Müjde'yi ne kadar az anladığımızı ortaya koymaktadır. Sayısız Müjde vaazı verilir, her yıl birçok kitap yazılır, fakat bu önemli ayete nadiren değinilir. Bu nedenle, Müjde'nin çağdaş toplumlarda duyurulmasındaki zayıf gücüne şaşmamalıdır.

İNSANLARIN GÖZLERİ ÖNÜNE SERMEK

Romalılar 3:25, Tanrı'nın, Oğlu'nu günahları bağışlatan ve kefareti ödeyen bir kurban olarak sunduğunu ve bu gerçeği "gözler önüne serdiğini" söylemektedir. Sunmak kelimesi, insanların gözleri önüne sermek için sunulan şey anlamına gelen Grekçe kelimesinden gelmektedir. Çarmihda, Tanrı Oğlu'nu ifşa¹ etti. Bu önemli tarihi anda, evrenin dini merkezi olan bir kavşakta herkes tarafından görülebilmesi için bir ağaca asılmasını sağladı.²

Kutsal Yazılar'da açık olmamasına rağmen, Tanrı'nın günahları bir dolaba kaldırabileceğini veya Mesih'in daha gizli bir şekilde ölebileceğini varsaymak yanlış olmazdı. Ancak tüm bunların herkesin gözü önünde gerçekleşmesi Tanrı'nın, Mesih'in acı çekmek suretiyle ölümü ile kurtuluş araçlarını gözler önüne sermek niyetinde olduğunun kanıtıdır. Çarmih aracılığıyla Tanrı, kendisiyle ilgili olarak, başka hiçbir yolla açıklanamayacak gerçekleri insanlara ve meleklerle açıklamaya karar vermiştir.³ İsa Mesih'in çarmihının Tanrı'nın en büyük vahyi ve gerçekliği olduğuna kilise tanıklır.

1. Bir şeyi ifşa etmek demek, açığa çıkarma, yayma anlamlarına gelir.

2. Galatyalılar 4:4

3. Efesliler 3:10; 1. Petrus 1:12

Çarmıh, Tanrı'dan insana verilen ve Tanrı'nın insanlar arasındaki işleri ile ilgili sorularımızı yanıtlayan ve açıklanması gereken her şeyi açıklayan en büyük ve nihai sözdür.

Mesih'in çarmıhının ortaya koyduğu gerçeklere kısa bir bakış atmak bile bu kitabın kapsamını aşmaktadır. Elçi Yuhanna'nın söylediği gibi söylersek, çarmıh aracılığıyla açıklanan her detayı kalemle alsaydık, yazılacak kitaplar dünyaya sığmazdı.⁴ Bu nedenle kendimizi ayetle sınırlandırmalı ve Pavlus'un yönlendirişini takip etmeliyiz. Pavlus, Kutsal Ruh'un doğrudan ve yanılmaz rehberliğinde, çarmıh aracılığıyla açıklanan sayısız hazineyi aşarak bize, Müjde'nin en muhteşem gerçeklerinden birine işaret eder: Tanrı, adil ve doğru bir Tanrı olduğunu göstermek için Oğlu'nu herkesin gözleri önüne serdi.⁵

İlk başta, Kutsal Yazılar'ı okuyup çalışmış kişilere bu gerçek çok şaşırtıcı ve çarpıcı gelmeyebilir. Baştan sona kadar Kutsal Yazılar, Tanrı'nın doğru bir Tanrı olduğuna, bütün işlerinin kusursuz olduğuna ve bütün yollarının adil olduğuna tanıklık eder.⁶ Öyleyse Tanrı neden doğru olduğunu hem insanlara hem de meleklere göstermektedir? Adaletinden kuşku duyulması için ne yaptı da, yollarını açıklamak ve kendisini aklamak zorunda kaldı? Elçi Pavlus, Tanrı'nın eskiden olduğu gibi bugün de adaletini ve doğruluğunu gösterdiğini ve bunun Tanrı için gerekli olduğunu belirtmekte ve "Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı"⁷ demektedir. Başka bir deyişle, Tanrı doğruluğunu insanlara ve meleklere kanıtlamayı gerekli gördü, çünkü insanlık tarihi boyunca günahkârlara ve kötü olana karşı yargısını getirmeden önce merhamet göstererek onları affetti. Bu günahkârlar için iyi haber olmasına rağmen, Kutsal Yazılar'daki en büyük teolojik ve ahlaki sorunu ortaya koymaktadır: Tanrı, cezalandırılmayı hak etmiş olanlara karşı yargısını dizginleyip onlara bağışlanma teklif ederken, nasıl olur da aynı zamanda adil olabilir? Tanrı adilken nasıl olur da Tanrısız olanı aklayabilir?

TANRISAL İKİLEM

Webster Sözlüğü ikilemi, "Aynı ölçüde yetersizlik barındıran iki seçeneqli bir durum karşısında seçim yapmak zorunda kalınması" ya da "Bir sorun karşısındaki elverişsiz ve yetersiz çözüm" olarak tanımlamaktadır. Kutsal Yazılar'da, bütün ikilemlerin en büyüğü hemen her sayfada önümüze konmaktadır: Adil bir Tanrı kötülerini nasıl bağışlayabilir?

Son bölümde, Tanrı'nın kendisine imanla dönen en kötü insanı bile karşılıksız olarak akladığı üzerinde durduk. Bu gerçek, kilisenin en büyük sevincidir ve en görkemli ve sevgi dolu ilahilerin temasıdır. Bizler Davut'la beraber seviniriz: "Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana!"⁸ fakat sorun devam etmektedir: Tanrı hem adil olup hem nasıl kötülerini bağışlayabilir? Tüm yeryüzünün yargıcı doğru olanı yapmaz mı?⁹ Adil bir Tanrı ortada bir günah yokmuş gibi onu halının altına süpürebilir mi ya da ona hoşgörülle yaklaşabilir mi? Kutsal bir Tanrı kötülerle paydaşlık içine girip kutsal kalabilir mi?

Süleyman'ın Özdeyişleri kitabında Kutsal Yazılar, Tanrı'nın günahkârı aklamayı ve bağışlamayı için aşılması mümkün olmayan bir engel koyar. "Kötüyü aklayan da, doğruyu mahkum eden de RAB'bi tiksindirir."¹⁰ Bu ayete göre, kötü insanı aklayan kişi Tanrı'yı tiksindirir. İbranice 'tan

4. Yuhanna 21:25

5. Gözler önüne sermek kelimesi, Grekçe bir deyim 'den türemiştir ve anlamı: "göstermek için," "kanıt için"dir.

6. Yasanın Tekrarı 32:4

7. Romalılar 3:25

8. Mezmurlar 32:1; Romalılar 4:7

9. Yaratılış 18:25

10. Süleyman'ın Özdeyişleri 17:15

gelen tiksindirici kelimesi, bu dilde yazılmış Kutsal Yazılar'daki kullanılan en güçlü ifadelerden biridir! Tanrı, suçlu bir kişiyi aklayan herhangi bir kişiden veya otoriteden tiksilmektedir. Ancak bu, Müjde'nin özüdür! Tarih boyunca Tanrı hep bunu yapmıştır. Kötü insanı aklamış, yasadışı işlerini bağışlamış ve günahlarını örtmüştür.

Öyleyse hâlâ nasıl adil olabilir? Aşağıdaki örnek, sorunu daha iyi bir şekilde açıklamaya yardımcı olacaktır: Bir adamın akşam eve döndüğünde bütün ailesinin salonun orta yerinde öldürülmüş olduğunu ve katilin de ellerinde kan ile hâlâ orada bulunduğunu farz edin. Adamın katili yakalayıp adalete teslim ettiğini ve yargılama sırasında mahkemenin karar aşamasına geldiğini ve yargıcın da kararı şu sözlerle açıkladığını farz edin: "Ben sevgi dolu bir yargıcım, merhamet ve şefkat doluyum. Bu nedenle adalet kürsüsü önünde seni 'suçsuz' ilan ediyor ve sana yüklenen cezaları kaldırıyorum."

Böyle bir karara karşı mağdur adamın cevabı ne olurdu sizce? Adaletin uygulandığını düşünür müydü? Kesinlikle hayır! Yargıcın suçluyu aklama kararı karşısında dehşete düşer ve bu kararın derhal kaldırılmasını talep ederdi. Kongre temsilcilerine ve gazetelerin editörlerine yazar, kendisine kulak verecek herkese yargıçlık kürsüsünde, serbest bıraktığı suçlulardan bile daha ahlaksız ve iğrenç bir yargıcın oturduğunu söylerdi. Hepimiz de muhtemelen mağdura hak verirdik, ancak sorun tam da burada yatmaktadır. Eğer dünyasal yargıçlardan adalet istiyorsak, yeryüzünün yargıcından daha azını beklemeli miyiz? Elihu'nun söylediği gibi söylersek: "Tanrı kesinlikle kötülük etmez, Her Şey Gücü Yeten adaleti saptırmaz."¹¹

BAĞIŞLAMAK VE UNUTMAK?

Yine de insan, "Tanrı insanın günahını bağışlayamaz mı? Kutsal Yazılar bize affetmemizi emrediyor, öyleyse aynı şey neden Tanrı için yanlış olsun?" diye sorabilir. Bu soruya üç farklı yönden cevap verebiliriz.

İlk olarak, Tanrı bizim gibi değildir, fakat yarattığı her şeyden çok daha fazla üstün değere sahiptir. Bu nedenle yüceliğini araması ve onu savunması yalnızca doğru değil, aynı zamanda bir zorunluluktur. Tanrı'nın kim olduğu bilinmesine rağmen kişiliğine yapılacak en küçük bir başkaldırı bile en büyük suçu oluşturur. Kendisine yapılan herhangi bir suçun cezasız bırakılması O'nun için iki misli adaletsiz olurdu. Ayrıca kendisine ait olan yüceliği inkâr ederek kendi tanrısal konumuna da haksızlık etmiş olurdu. Bunların dışında, yaratılışın var olma amacını inkâr ederek yaratılışa da haksızlık etmiş olurdu. Eğer bunlar modern insanın kabul edebilmesi açısından fazla zorsa, bunun nedeni Tanrı hakkındaki zayıf görüşleridir.

İkinci olarak, Tanrı basitçe insanların günahını affedip yoluna devam edemez, çünkü karakterinde çelişiklere yer yoktur. Kötülere sevgisini gösterebilmek amacı ile onları bağışlayarak adaletini inkâr edemez. Hem adil hem de sevgi dolu olmalıdır, bunlardan birini kayırıp haksızlığa yol açamaz. İyi niyetli birçok müjdecî hatalı bir şekilde Tanrı'nın günahkâra adalet ile muamele etmek yerine sevgi ile yaklaşmayı tercih ettiğini açıklamaktadır. Bunun mantıki sonucu, Tanrı'nın sevgisinin adil olmadığı veya sevgisi uğruna kendi adaletine sırtını dönebileceğidir. Böylesi bir çıkarım hem Müjde'nin mesajına hem de Tanrı'nın sıfatlarına ihanet eder. Müjde'nin mükemmelliği, Tanrı'nın adalet yerine sevgiyi seçmesinde değil, fakat sevgi ile bağışlanma bahşederken aynı zamanda adil de kalabilmesindedir.

Üçüncü olarak, Tanrı tüm yeryüzünün yargıcıdır. Adaleti uygulamak, kötülüğü cezalandırmak ve doğruyu aklamak O'nun işidir. Dünyevi bir yargıcın önündeki katili bağışlaması adil olmayacağı gibi, göksel yargıcın kötüyü cezasız bırakması da aynı şekilde adil olmayacaktır. Sürekli olarak adalet sistemimizin bozulmuş olmasından yakınırız ve mahkum olmuş suçlular affedildiğinde bir korku

11. Eyüp 34:12

duyarız. Tanrı'dan, kendi yargıçlarımızdan beklediğimiz adaletten daha azını mı beklemeliyiz? Adaletin uygulanmaması halinde bütün uluslar, insanlar ve toplumlar anarşi ve yıkıma sürüklenir. Eğer Tanrı kendi doğruluğunu göz ardı etseydi, adalet sağlanmadan bağışlasaydı ve kötülere nihai yargı getirmeseydi, yaratılış buna dayanamazdı.

KEFARET

Tanrı'nın adaleti ve kötülere yargılamasının tamamen gerekli olduğunu gösterdikten sonra, geriye şu soru kalmaktadır, "Tanrı adilken nasıl olur da aynı zamanda tanrısızları aklayabilir?" Sorunun yanıtı, Kutsal Yazılar'ın en muhteşem sözlerinden birinde gizlidir: Kefaret! Sözcük, Latince'de "merhamet" anlamına gelen 'dan türemiştir. Yeni Antlaşma'da, sözcük, taviz vererek hoşnut etmek, yatıştırmak anlamlarına gelen Grekçe 'dan çevrilmiştir.

Yeni Antlaşma'da kelimesinin görüldüğü diğer tek yer, antlaşma sandığını muhafaza eden merhamet tahtının anlatıldığı İbraniler kitabıdır.¹² Keruvlar, altından yapılmış merhamet tahtına gölge salmaktadır.¹³ Eski Antlaşma'da, Tanrı kutsalın kutsalında, merhamet tahtının üzerinde bir bulutta görünmektedir, Tanrı'nın halkıyla buluşmayı ve buyruklarını vermeyi seçtiği yer orasıdır.¹⁴ Daha da önemlisi, başkâhinin yılda bir kere Kefaret Günü'nde olmak üzere, boğa kanını yedi kere serptiği yer orasıdır.¹⁵ Aynı merhamet tahtından Tanrı, kurban kanyıyla halkının günahlarını bağışladığını ve onlarla barıştığını ilan etmekteydi. Bu nedenle, antlaşma sandığının örtülmesine merhamet tahtı denilmekteydi, çünkü günahlar için orada kefareti ödeniyor ve merhamet mümkün oluyordu.

İncelediğimiz ayette kefareti sözcüğü, İsa Mesih'in çarmıhta kurban olarak sunulmasına işaret etmektedir.¹⁶ İsa'nın ölümü ile birlikte günahlarımızın silindiği, Tanrı'nın kutsal adaletinin sağlandığı ve öfkesinin yatıştırıldığı açıklanmaktadır. Çünkü İsa Mesih halkının günahlarını ilk kez ve son kez ödediği için, Tanrı adil bir şekilde suçlulara merhametli elini uzatabilir ve Oğlu'na iman edenler için "Hem adil hem de aklayan" bir Tanrı olabilir.¹⁷

Kutsal Yazılar'a göre insan günah işledi ve günahın ücreti ölümdür.¹⁸ Tanrı adildir ve Tanrı'nın adaleti yerini bulmadıkça günahkâr kişi bağışlanamaz.¹⁹ Zaman dolduğunda Tanrı Oğlu beden aldı ve Tanrı'nın yasasına tamamen itaat etti.²⁰ Yaşamının sonuna geldiğinde Baba'nın iradesine uydu ve kötü kişiler tarafından çarmıha gerildi.²¹ Çarmıhta, günahkâr halkının yerine geçti ve halkının günahları O'na yüklendi.²² Günahları taşıyan kişi olarak Tanrı tarafından lanetlendi, terk edildi ve Tanrı'nın öfkesi ve gazabı altında ezildi.²³ Ölümü günahın ücretini ödedi, Tanrı'nın adaletini yerine getirdi ve öfkesini yatıştırdı. Bu şekilde Tanrı büyük ikilemi çözümlendi. Biricik Oğlu'nun ölümüyle halkının günahlarını adil bir şekilde cezalandırdı ve böylece umudu Mesih'te olanları karşılıksız olarak akladı. Sonraki birkaç bölümde bu önemli gerçeği inceleyeceğiz.

12. İbraniler 9:5: "Sandığın üstünde Bağışlanma Kapağı'nı () gölgeleyen yüce Keruvlar dururdu. Ama şimdi bunların ayrıntılarına giremeyiz." Aynı Grekçe sözcük, bağışlanma kapağına atf ile Septuagint'te (İbranice Kutsal Yazılar'dan tercüme edilmiş Grekçe Kutsal Kitap).

13. Mısırdan Çıkış 25:17-18

14. Levililer 16:2; Mısırdan Çıkış 25:22

15. Levililer 16:14-15

16. 1. Yuhanna 2:2

17. Romalılar 3:26

18. Romalılar 3:23; 6:23

19. Süleyman'ın Özdeyişleri 17:15

20. Galatyalılar 4:4

21. Elçilerin İşleri 2:23

22. 2. Korintliler 5:21

23. Galatyalılar 3:13; Matta 27:46; Yeşaya 53:10

BÖLÜM ON DOKUZ

Yetkin Kurtarıcı

Söz, insan olup aramızda yaşadı.

— YUHANNA 1:14

Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu.

— ROMALILAR 3:25

Dikkatimizi tekrar Mesih'in kefareti ödemesi konusunda yoğunlaştırıp, bunu daha derinlemesine incelemeyen önce böyle bir rol için gerekli olan nitelikleri ele almak oldukça yararlı olacaktır. Kısaca ifade etmek gerekirse, birisinin kendisini kefareti ödemek üzere kurban olarak sunması, bunu tamamlamaya yetecek niteliklere sahip olmaksızın son derece anlamsız bir iştir. Başka bir deyişle, eylemin değeri, bu eylemi gerçekleştirenin karakterine bağlıdır. Çoğu müjdecisi, Mesih'in çarmıhtaki işine ciddi anlamda vurgu yapar ve doğrusu da budur; ama çoğu zaman Mesih'in kim olduğuna ilişkin çok az vurgu yapılmaktadır. Mesih, aranan bütün niteliklere sahip olmasaydı, kendisini bizim için feda etmekle hiçbir şey tamamlamamış olacaktı. Ancak göreceğimiz gibi, İsa aranan niteliklerin tümüne ve daha fazlasına sahiptir. Bu nedenle O, yaşamını kefareti ödemek için sunmak ve dünyanın kurtarıcısı olmak için yeterli niteliklere sahip tek kişiydi.¹

UYARICI BİR SÖZ

İsa Mesih hakkında yazacağımız ve söyleyeceğimiz her şeye kesinlikle dikkat etmeliyiz. Beden alan Tanrı'nın gizemini ve kurtuluşumuzda rol oynayan insan ve Tanrı doğasını tamamen anlayamayız. Elçi Pavlus'un söylemiş olduğu gibi, "Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür. O, bedende görüldü, Ruh'ça doğrulandı, Meleklerce görüldü, Uluslara tanıtıldı, Dünyada O'na iman edildi, Yücelik içinde yukarı alındı."²

Kilise tarihi boyunca, İsa Mesih'in insan ve Tanrı doğası arasındaki ilişki ile ilgili birçok sapkın görüş ortaya atılmıştır. Bu yanlış öğretilerin çoğu, İsa'nın insan doğasını veya tanrısallığını kabul etmeyen tanrıtanımaç kişilerden doğmuştur. Ancak bu yanlışların bir kısmı da, konuyu kendilerine göre ele alıp gizeme hiç yer bırakmayan gerçek Hristiyanlardan kaynaklanmaktadır. Bu nedenle dikkat ederek konuşmalı ve yazmalıyız. Bu konu hakkında, çok şey söylemek yerine az şey söylemek, gizemi yok etmek yerine onu olduğu gibi bırakmak daha iyidir. Musa'nın bizleri uyararak söylediği gibi: "Gizlilik Tanrımız RAB'be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için açığı çözümlenmişlere sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir."³

1. Yuhanna 4:42; 1. Yuhanna 4:14

2. 1. Timoteos 3:16

3. Yasanın Tekrarı 29:29

İKİ DOĞA VE KURTULUŞ EYLEMİ

Kutsal Yazılar'ın değişmez tanıklığı, Tanrı'nın tek kurtarıcı olduğu ve bu kutsal ayrıcalığını hiç kimse ile paylaşmadığı şeklindedir. Yeşaya aracılığıyla Tanrı şöyle söylemiştir, "Ben, yalnız ben RAB'bim, Benden başka kurtarıcı yoktur."⁴ Seküler çağımızda bile, tanrı ve kurtarıcı kılığı bulunmamaktadır. Tanrıların ve elçilerin bolluğuna rağmen Kutsal Yazılar bağımsız bir şekilde kurtarma işinin, göğü ve yeri yaratan Tanrı'nın işi olduğunu açıklar. Peygamber Yunus'un balığın karnından söylediği gibi, "Kurtuluş RAB'be aittir."⁵ Bu nedenle kurtuluş eylemini veya kurtarıcı sıfatını bir başka varlığa yüklemek ve atfetmek, Tanrı'ya hakarettir.

Bu Kutsal Kitap'a dayalı gerçek, Yeni Antlaşma'nın İsa Mesih ve eylemi ile ilgili söylediklerine iman eden kişiler için bir sorunu da beraberinde getirmektedir. Tanrı'ya özgü bir eylem olan kurtuluş hakkında bildiklerimiz ve İsa Mesih'in kurtarıcı olduğuna ilişkin sayısız referansın ışığı altında şu sonuçlar kalıcıdır: Eğer İsa kurtarıcı ise, şu halde O aynı zamanda eksiksiz bir Tanrı'dır. Eğer İsa tamamen Tanrı değilse, o zaman kurtarıcı da değildir.

Mesih'in tanrılığını reddedenler, fakat ölümden medet bulmak isteyenler büyük bir çelişki içindedir. İsa eğer Tanrı değilse, kurtaramaz. Fakat eğer İsa gerçek bir Tanrı ise, bu durumda Peygamber Yeşaya, Yahve'den başka kurtarıcı yoktur derken; Petrus ise, İsa'dan başka kimsede kurtuluş yoktur derken doğruyu söylemekteydiler.⁶ Ayrıca Yeşaya haklı olarak yeryüzünün her köşesinin kurtuluş için Tanrı'ya dönmesi konusunda uyarıda bulunabilecek, elçi Pavlus da haklı olarak "RAB'bi adıyla çağırın herkes kurtulacak" diyebilecektir.⁷

Dünyanın kurtarıcısı olmak için Mesih'in Tanrı olması gerekiyordu, fakat aynı zamanda Tanrı'nın adaleti için, günahın aynı doğadan kaynaklanması nedeniyle insan bedeninin cezalandırılması gerekiyordu.⁸ Bu nedenle, ölen kişinin insan olması gerekiyordu. Çünkü Tanrı'nın yasasını yerine getirmeyen insandı ve bu nedenle ölmesi gereken de insandı. Tanrı'nın Peygamber Hezekiel aracılığıyla söylemiş olduğu gibi, "Günah işleyen ruh ölmelidir."⁹ Böyle bir ruhun Tanrı'nın hakkaniyetli cezasından muaf olabilmesi için aynı doğaya sahip bir başkasının onun yerine ölmesi gerekiyordu. İbraniler'in yazarı, hiçbir boğanın ve tekenin kanının insanların günahlarını örtmeye yetmediğini belirtmekle bu gerçeği desteklemektedir.¹⁰ Adem'in soyundan gelen tek bir adam suçlunun yerine geçebilir ve günahlar için kefareti ödeyebilirdi.

Kutsal Yazılar, Nasıralı İsa'nın bu kişi olduğunu söylemektedir. İbraniler'in yazarı, "Kuşkusuz O, meleklerle değil, İbrahim'in soyundan olanlara yardım ediyor. Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu. Öyle ki, Tanrı'ya hizmetinde merhametli ve sadık bir başkâhin olup halkın günahlarını bağışlatabilsin" demektedir.¹¹ Elçi Pavlus'un, Mesih'in insan ile Tanrı arasındaki tek aracı olduğunu yazması bu nedenledir; Pavlus'un, İsa Mesih'e "İnsan" olarak atıfta bulunmasının nedeni de buydu.¹² Tanrı halkının kurtarıcısı olmak için, Söz'ün beden alıp aramızda yaşaması, "Tanrı olması" ve insan benzerliğinde olması gerekiyordu.¹³ Pilatus'un "" ("İşte O Adam") deyişi, İsa Mesih'in belirtilen insan olduğunu anımsatıyordu.¹⁴

4. Yeşaya 43:11; ayrıca bkz. Hoşea 13:4

5. Yunus 2:9

6. Elçilerin İşleri 4:12

7. Yeşaya 45:22; Romalılar 10:13

8. Francis Turretin, *Institutes of Elenctic Theology* (Phillipsburg, N.J.: P&R, 1994), 2:303

9. Hezekiel 18:4

10. İbraniler 10:4

11. İbraniler 2:14-17

12. 1. Timoteos 2:5

13. Yuhanna 1:1, 14; Filipililer 2:6-8

14. Yuhanna 19:5

İKİ DOĞA VE TANRI'NİN ÖFKESİ

Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı'nın öfkesinin gücü anlayışımızın ötesindedir.¹⁵ Tanrı'nın yargısından yeryüzü sarsılır ve ulusların tümü bir araya gelse bile O'nun öfkesi karşısında duramazlar.¹⁶ Dünyanın en güçlü insanları bile bir gün, Tanrı'nın öfkesinden gizlenmek amacıyla dağlara üzerlerine yıkılmaları için feryat edecektir.¹⁷ Tanrı'nın huzurunda bulunan peygamberler ve Mezmur yazarları bile, Tanrı'nın öfkesinin yıkıcı gücü karşısında korkuya kapılmıştır. "Sen öfkelendiğinde kim senin karşısında durabilir?" diye sormuşlardır.¹⁸ "Kim O'nun gazabına dayanabilir? Kim O'nun öfkesinin kızgınlığına dayanabilir?"¹⁹ Korkularına hiçbir cevap bulamayarak sadece şunu söyleyebilmişlerdir: "Yalnızca senden korkulmalıdır."²⁰

Tanrı'nın öfkesi hakkında bildiklerimize dayanarak şunu söyleyebiliriz, Nasıralı İsa sadece yaratılan bir varlık olmuş olsaydı, Tanrı'nın, halkının günahlarına karşı duyduğu öfkeye dayanamazdı. Fakat sonuna kadar buna dayanabildi, çünkü beden alan Tanrı'ydı ve her şeye gücü yetendi. Westminster Uzun Kateşizmi aynı görüşü benimsemektedir: "Soru 38: Aracının hangi sebepten ötürü Tanrı olması gerekliydi? Cevap: Aracı, Tanrı olmalıydı, öyle ki, insan doğasını sonsuz Tanrı öfkesi ve ölüm gücü altında batmaktan kurtarıp, koruyabilsin, çektiği acılara, itaatkârlığına ve yakarışına değer ve etkinlik kazandırabilsin ve Tanrı'nın adaletini tatmin etsin, kayırışını elde etsin, özel bir halk satın alsın, onlara ruhunu versin, tüm düşmanlarını yensin ve onları sonsuz kurtuluşa getirsin."

Tanrı'nın öfkesinin gücü ışığında, Mesih'in Tanrı olduğu gerçeğini kabul etmeliyiz, ancak eşit derecede önemli olan bir gerçeği de inkâr etmemeliyiz: Mesih, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın öfkesine bir insan olarak maruz kalmak suretiyle acı çekti. Çarmıh gerçeğini unutmamalıyız, gerçek öfke gerçek bir insanın üzerindeydi ve bu O'nun tarif edilemez ölçüde acı çekmesine neden oldu. Mesih'in tanrılığı O'nu ayakta tutsa da, üzerine dökülen öfkeyi azaltmadı. Tanrı'nın adaletini sağlamak, insanlar ile Tanrı arasında barışı sağlamak için taşıdığı bedende ve Tanrı'nın öfkesi ölçüsünde "Acı çekti."²¹ Bu nedenle, gerçekten de "Acılar adamıydı."²²

İKİ DOĞA VE KURBANIN DEĞERİ

Hristiyanlıktan kuşku duyanlar genellikle, "Bir adamın çarmıhta birkaç saat acı çekmesi nasıl birçok insanın günahının bedelini ödeyip, onları sonsuz acıdan kurtarabilir" ve "Bir tek adamın yaşamı nasıl birçokları için Tanrı'nın adaletini yerine getirebilir?" diye sorar. Kutsal Yazılar'ın en güzel ve değerli doktrinlerinden biri bu soruları yanıtlamaktadır: Tanrı Oğlu'nun sonsuz değeri ve kusursuz itaati!

Çarmıha gerilen kişi Tanrı'ydı ve O'nun Tanrı halkı uğruna feda ettiği yaşamı sonsuz değere sahipti. Ağaç üzerine asılan adam Tanrı'nın yasasına kusursuz şekilde itaat etti ve bu itaati, fedakârlığını değerli hale getirerek suç isnat edilen halkına kusursuz bir doğruluk sağladı. İsa Mesih'i işaret etmekle, kuşkucuların, nasıl olur da bir kişinin fidye ödeyip birçok insanı kurtarabildiği sorusunu yanıtlamış oluyoruz. İsa Mesih, bir Tanrı olarak sonsuz değeri ve bir insan olarak kusursuz itaati sayesinde kendisine gelenleri kurtarmıştır.

İsa Mesih'in tanrılığını, kelimenin tam anlamıyla ve her yönüyle kabul etmeliyiz. Kendisine sonsuz yüceliğini ve fedakârlığına sonsuz değerini veren şey, "tanrısal doluluğu" idi.²³ Cenevreli

15. Mezmur 90:11

16. Yereya 10:10

17. Vahiy 6:16

18. Mezmur 76:7

19. Nahum 1:6

20. Mezmur 76:7

21. 1. Petrus 2:24

22. Yeşaya 53:3

23. Dabney şöyle yazmaktadır: "İsa'nın tanrısal doğası, O'nun sonsuz doğruluğunu yansıtmamış ve kişiliğinde vücut

Reformcu Francis Turretin bu gerçeği çok güzel bir şekilde açıklar: "Paranın bir kralın elindeki değeri bir esirin elindekinden fazla olmamasına rağmen, kralın başı ve yaşamı sıradan bir kölenin yaşamından daha değerlidir (Davut'un İsrail ordusunun yarısından daha değerli sayılması gibi — 2. Samuel, 18:3). Aynı şekilde, İsa Mesih de diğer tüm insanlardan daha değerli sayılmalıdır. Ebedi bir insanın yüceliği, bizim sonsuz cezamızı silmeye yeterlidir."²⁴

John Newton'un da söylediği gibi: "Eğer Mesih sadece günahsız ve kusursuz bir insandan ibaret olsaydı, Tanrı'nın isteğine kusursuz bir şekilde boyun eğebilirdi, ancak bu yalnızca kendisi için geçerli olurdu. En mükemmel ve yüceltilmiş varlık bile, Tanrı'nın yaratılış yasasının ötesine geçemez. İnsan yaratılmış bir varlık olarak bütün varlığıyla Tanrı'ya hizmet etmeye mahkum ve itaat becerisi yetenekleri ile sınırlı olacaktır. Fakat binlerce ve milyonlarca insan için kabul edilebilir nitelikteki gerçek bir itaat, gerçekte öyle olması gerekmeseydi, tanrısal bir doğa ile ilişkili olmalıdır."²⁵

Yeniden, "Tek bir adamın yaşamı nasıl birçokları için Tanrı'nın adaletini yerine getirebilir?" sorusunu soruyoruz. Öyledir, çünkü gerçek bir Tanrı'ydı ve yaşamı bütün insanların yaşamından daha değerliydi! Bütün yaratılışın terazinin bir kefesine konduğunu hayal edin: dağların, köstebek tepelerinin, tozun, yıldızların, farelerin ve insanların. Ardından Mesih'in terazinin diğer kefesine doğru adım attığını hayal edin. Mesih'in olduğu taraf hemen ağır basar, çünkü O'nun değeri ebedi olarak diğer bütün her şeyin değerini aşar.

Ölmeye gönüllü olan günahsız bir insan veya suçsuz bir melek olsaydı, ölümü bizim için yararsız olurdu. Sayısız melek lekesiz yaşamını çarmıhın üzerinde feda etseydi, bu fedakârlık bizden istenen bedeli ödemeye yetmezdi. Kurtuluşumuz için sonsuz değere sahip bir kurban gerekiyordu ve "Tanrımız ve kurtarıcımız İsa Mesih" bu değere sahipti.²⁶ Gümüş ve altın gibi geçici şeylerle kurtulmadık, fakat değerli kanla, lekesiz Kuzu'nun kanıyla, Mesih'in kanıyla, Tanrı'nın gerçek kanıyla kurtulduk!²⁷

Mesih gerçek bir Tanrı olması gerektiği için ve fedakârlığından dolayı kendisine sonsuz bir değer verilmesi ve sonsuz bir erdem atfedilmesi gerektiği için, eşit derecede önemli bir hakikati ihmal etmemek için çok dikkatli olmalıyız: Mesih Tanrı'nın yasasına kusursuz bir şekilde itaat eden bir insandı, bu şekilde Tanrı halkının günahları için ölebildi ve onlara kusursuz doğruluğu verebildi. Öncelikle, başkasının günahı için ölen kişinin kusursuz ve günahsız birisi olması gerektiğini anlamalıyız. Aksi takdirde, yaşamı boşa gider ve kendi yanlışları için Tanrı'nın öfkesine maruz kalır. Bu nedenle, Mesih'in aktif itaati (O'nun Tanrı'nın yasasına kusursuz bir şekilde itaat etmesi) O'nun pasif itaatini meydana getirdi (O'nun günahlarımız için kendisini kurban olarak sunması); bu fedakârlık Tanrı tarafından kabul edilmiştir. Kısaca ifade etmek gerekirse, bir günahkâr başkasının günahları için yaşamını feda edemez, ancak kendi suçlarından ötürü ölmeye mecburdur. İsa Mesih günahsız biri olduğundan, halkının günahları için kendisini karşılıksız olarak sunmaya muktedirdi.²⁸

bulmamış olsaydı, günahın lanetini yüklenerek çarmıhta birkaç yıl boyunca acı çekmesi bile, Tanrı'nın adaletini sağlamak ve dünyanın günahını ortadan kaldırmak için کافی derecede kefarete ödemesine yetmezdi." Robert Lewis Dabney, *Systematic Theology* (Edinburgh: Banner of Truth, 1985), 201.

24. Turretin, *Elenctic Theology*, 2:437.

25. John Newton, *The Works of John Newton* (Edinburgh: Banner of Truth, 1985), 4:60.

26. Titus 2:13

27. 1. Petrus 1:18-19; Elçilerin İşleri 20:28

28. İbraniler 4:15

İkincisi, insanın kurtuluşunun günahların silinmesinden fazlasını gerektirdiğini anlamalıyız; kurtuluş aynı zamanda doğruluğun kuşanılmasını gerektirmektedir. İnsanın Tanrı'yla barışabilmesi için bağışlanmasından fazlasına, Tanrı'nın önünde doğru olmaya ihtiyacı vardır. Davut, yüzyıllardır sorulan Tanrı'nın dağına kim çıkabilir, kim O'nun kutsal yerinde durabilir sorularına cevap verirken bu gerçeği gözler önüne sermektedir: "Elleri pak, yüreği temiz olan, gönlünü putlara kaptırmayan, yalan yere ant içmeyen."²⁹

Tanrı'nın huzuruna girmek için istenen en önemli şey doğruluk ve Tanrı'nın yasasına herhangi bir sapma olmaksızın, yürekte ve eylemde kusursuz bir itaattir. Bu gerçek, düşmüş insanın önünde aşılamayacak bir engeldir. Kutsal Yazılar açıkça hiç kimsenin doğru olmadığını, herkesin günah işlediğini, ahlaki bozulmuşluğun yasa aracılığıyla doğruluk kazanmayı imkansız hale getirdiğini söylemektedir.³⁰ Basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, bizler Tanrı'nın huzurunda durabilmek için tamamen niteliksiz hale gelmiş ve ahlaki yönden tamamen bozulmuş durumdayız. Kendimizde hiçbir umut ve güç yoktur.³¹

Müjde'nin iyi haberi, Nasıralı İsa'nın Tanrı önünde kusursuz bir doğruluk ile yaşamış olmasıdır. En ufak bir sapma bile olmadan her düşüncesi, her sözü ve her eylemi Tanrı'nın yasasına tamamen uygundur. Yaşamının her anında, Tanrısı RAB'bi bütün yüreğiyle, bütün aklıyla, bütün canıyla ve bütün gücüyle sevdi.³² Her şeyi, yeme içme gibi en temel şeyleri bile Tanrı'nın yüceliği için yaptı.³³ Bu nedenle Baba her zaman O'na tanıklık etti ve: "İşte sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum"³⁴ dedi.

Mesih yalnızca halkı için ölmekle kalmadı, onlar için kusursuz bir yaşam da sürdü. Bu kusursuz yaşamdan O'na iman eden herkes yararlandı.³⁵ Elçi Pavlus bu nedenle bize, "O'nda Tanrı'nın doğruluğuyuz"³⁶ demektedir. Pavlus bunu şu şekilde açıklamaktadır: "Ama şimdi Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık ediyor. Tanrı insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayırım yoktur."³⁷

Bu doğruluğu giydirme doktrini, ilk ve son Adem arasındaki ilişkiyi açıkça göstermektedir.³⁸ Adem, soyunun başıydı. Bahçede, hem yaşadı hem de kendisi ve soyu adına düşmüş oldu. Bu nedenle elçi Pavlus, "Tek bir adamın söz dinlemeziğiyle birçokları günahkâr sayıldı" ve "Tek bir adamın suçuyla birçokları öldü"³⁹ demektedir. Aynı şekilde, ikinci Adem İsa Mesih de halkının başıydı, ama farklı olarak onlar için sadece ölmekle kalmadı, aynı zamanda onlar için yaşadı, öyle ki kusursuz bir itaatle geçen yaşamı onlara iman aracılığıyla armağan olsun. Bu nedenle, elçi Pavlus bir kişinin itaati aracılığıyla birçoklarının doğru sayıldığı sonucuna varmaktadır.⁴⁰

29. Mezmur 24:4

30. Romalılar 3:10, 20-23; Galatyalılar 2:16

31. Romalılar 5:6; Efesliler 2:12

32. Markos 12:30

33. 1. Korintliler 10:31

34. Matta 3:17; 17:5

35. Romalılar 4:22-24; 5:1

36. 2. Korintliler 5:21

37. Romalılar 3:21-22

38. Romalılar 5:14; 1. Korintliler 15:45

39. Romalılar 5:15-19

40. Romalılar 5:19

Mesih'in Tanrı olması gerekiyordu, öyle ki tanrılığı, halkı için fedakârlığına sonsuz bir değer sağlayabilirdi. Aynı şekilde, Mesih'in insan olması gerekiyordu, öyle ki kusursuz bir itaatle yaşasın, günahkârların yerine ölebilsin ve doğru yaşamı iman eden herkese doğruluk sayılsın.

İKİ DOĞA VE UYGUN ARACI

Webster Sözlüğü, arabulucu kelimesini, iki tarafı uzlaştırmak için uygun niteliklere sahip kişi olarak tanımlamaktadır. Tanrı ve insan arasında uygun arabulucu olabilmek için, Nasıralı İsa'nın hem Tanrı hem de insan olması gerekiyordu. Gerçek insan olabilmesi, kurtuluş ve teselli için insanların başına elini koyabilmesi için zorunluymuştu. Gerçek Tanrı olabilmesi, Tanrı'yla bu konuda etkileşimde bulunabilmesi için gerekiyordu. Yaratılan bir varlık böyle bir şeye kalkışıp sonra nasıl yaşayabilirdi? Kutsal Yazılar'dan, en güçlü serafın bile yok eden ateş olan Tanrı'ya uzanmaya ve O'na dokunmaya cesaret edemediğini öğrenmekteyiz.⁴¹ Tanrı'nın önünde başı önde ve yüzleri örtülü bir şekilde durmak bütün serafın gücünü tüketirdi.⁴² Bu, arabulucumuzun bir insan olması gerektiğine ilişkin bir kanıttır, bu kişi aynı zamanda meleklerden ve yaratılmış tüm varlıklardan daha üstün olmalıydı. Bu kişi aynı zamanda bir Tanrı olmalıydı, öyle ki bizim adımıza Tanrı'yla iletişimde bulunabilirdi.

Nasıralı İsa, her iki niteliğe de sahiptir. Bizim gibi bir insandır, bizim bedenimizi almıştır ve bize kardeşlerim demekten utanmamaktadır.⁴³ "Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir."⁴⁴ Aynı zamanda, Tanrı'nın Oğlu, kutsal, suçsuz, kusursuz, günahkârlardan farklı ve göklerde yüce olandır. Günahlarımızı aklayarak, en yücelerde Baba'nın yanında oturmaktadır.⁴⁵ Bizim için gökten inmiştir.⁴⁶

Mesih ile ilgili olarak bu birkaç sayfanın anlattıkları, bir dağın eteklerini bile oluşturamaz. Fakat söylenmiş olanları söyleme amacımız, Söz hizmetkârlarını, Mesih'in yüceliğini gözler önüne sermeye ve Müjde aracılığıyla bunları anlatmaya yönlendirmektir. Yalnızca Mesih'in bizim için yapmış olduğu şey sayesinde değil, aynı zamanda kişiliği sayesinde de kurtulduğumuzu her zaman anımsamalıyız!

41. İbraniler 12:29; 1. Timoteos 6:16

42. Yeşaya 6:2-3

43. İbraniler 2:11, 14

44. İbraniler 4:15

45. İbraniler 1:3

46. İbraniler 4:14

BÖLÜM YİRMİ

İsa Mesih'in Çarmıhı

Saat üçte İsa yüksek sesle, "Elohi, Elohi, lema şevaktani" yani, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye bağırdı.

— MARKOS 15:34

Onlardan bir taş atımı kadar uzaklaştı ve diz çökerek şöyle dua etti: "Baba, senin isteğine uygunsu, bu kâseyi benden uzaklaştır. Yine de benim değil, senin istediğin olsun." Gökten bir melek İsa'ya görünerek O'nu güçlendirdi. Derin bir acı içinde olan İsa daha hararetle dua etti. Teri, toprağa düşen kan damlalarını andırıyordu.

— LUKA 22:41-44

İsa şarabı tadınca, "Tamamlandı!" dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti.

— YUHANNA 19:30

Bu bölüm kitabın ve birçok Hristiyanın da kabul edeceği gibi, insanlık tarihinin en önemli bölümüdür. Okuyucunun yararı için bile olsa, bu tema küçük parçalara ayrılamaz. Bu, Müjde'nin kalbidir, eğer incelemek ve öğrenmek istiyorsak, çaba sarf etmeye kesinlikle değerlidir!

Çağdaş müjdeciliğin en büyük sorunlarından biri, Mesih'in çarmıhına nadiren değinmesidir. Mesih'in öldüğünü söylemek yeterli değildir, her insan ölür. O'nun soylu bir şekilde öldüğünü söylemek yeterli değildir, şehitler de öyle ölür. Bizi işitenlere Mesih'in ölümünün ne demek olduğunu tam anlamıyla anlatmadığımız müddetçe, O'nun kurtarıcı gücü kavranamaz: Mesih, halkının günahlarını ve günahlarının bedeli olan tanrısal cezayı üzerine alarak öldü. Tanrı tarafından terk edildi ve bizim yerimize Tanrı'nın öfkesi altında ezildi.

TANRI TARAFINDAN TERK EDİLDİ

Kutsal Yazılar'daki en rahatsız edici ve akıldan çıkmayan ayetlerden biri, Markos'un Mesih'in Romalılar'ın çarmıhındayken çektiği acıları anlatışıdır. Mesih, yüksek sesle şöyle haykırır: "Elohi, Elohi, lema şevaktani?" yani "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?"¹

1. Markos 15:34

Tanrı Oğlu'nun günahsız doğası ve Baba'yla olan kusursuz ilişkileri ile ilgili bildiklerimizin ışığında, Mesih'in bu sözlerini anlamak güçtür, fakat çarmıhın anlamını ve neden öldüğünü açıkça ifade eder. Mesih'in dile getirdiği bu sözlerin İbranice'sinin verilmesi de bize taşıdığı önemi göstermektedir. Yazar, hiçbir şeyi yanlış anlamamamızı istemektedir!

Bu sözlerle Mesih yalnızca Tanrı'ya haykırmakla kalmaz, aynı zamanda mükemmel bir öğretmen olarak kendisini izleyenleri ve gelecekteki okuyucuları, Eski Antlaşma'nın Mesih'e işaret eden en önemli peygamberliklerinden birine yöneltir: 22. Mezmur'un tamamı çarmıhla ilgili peygamberlikle dolu olsa da, biz yalnızca ilk altı ayete bakacağız:

"Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Niçin bana yardım etmekten, Haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun? Ey Tanrım, gündüz sesleniyorum, yanıt vermiyorsun, Gece sesleniyorum, yine rahat yok bana. Oysa sen kutsalsın, İsrail'in övgüleri üzerine taht kuran sensin. Sana güvendiler atalarımız, Sana dayandılar, onları kurtardın. Sana yakarıp kurtuldular, Sana güvendiler, aldanmadılar. Ama ben insan değil, toprak kurduyum, İnsanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor."

Mesih'in döneminde, İbranice Kutsal Yazılar, bugünkü gibi bölümler ve numaralı ayetler şeklinde değildi. Bu nedenle, bir öğretmen öğrencilerini belli bir mezmura veya Kutsal Yazılar'dan bir bölüme yönlendirmek istediğinde, ayetlerin ilk birkaçını alıntılarla zorundaydı. Çarmıhtaki bu haykırışında İsa, bizi 22. Mezmur'a yönlendirir, acılarının amacı ve karakteriyle ilgili şeyleri açıklar.

Birinci ve ikinci ayetlerde Mesih'in yakınmasını iştiririz: Tanrı tarafından terk edildiğini düşünür. Markos, "terk etmek, vazgeçmek veya ıssız bırakmak" anlamına gelen Grekçe kelimesini kullanır.² Mezmur yazarı, aynı anlama gelen İbranice kelimesini kullanır. Her ikisinde de amaç ortadadır. Mesih, Tanrı'nın kendisini terk ettiğinin ve haykırışlarına karşı duyarsızlaştığının farkındadır. Bu, sembolik veya şiirsel bir terk ediş değildir. Gerçek bir terk edilmiştir! Eğer bir insan Tanrı'nın terk edişini gerçekten hissetmişse, bu kişi kesinlikle çarmıha gerilen Tanrı Oğlu'dur!

Dördüncü ve beşinci ayetlerde, Mesih'in çektiği acı, Tanrı'nın halkına olan antlaşma sadakatini hatırladıkça daha da gerçek bir boyut kazanır: "Atalarımız sana güvendi, sana dayandı, onları kurtardın. Sana yakarıp kurtuldular, sana güvendiler, onları utandırmadın" diye haykırır. Burada bir çelişki göze çarpmaktadır. Tanrı'nın antlaşma halkının tarihi boyunca, doğru bir insanın Tanrı'ya yakarıp da kurtarılmadığı bir an bile olmamıştır. Ancak şimdi günahsız Mesih terk edilmiş bir şekilde ağaçta asılıdır. Tanrı'nın kendisini geri çekmesindeki neden ne olabilirdi? Neden biricik Oğlu'ndan yüz çevirmiştir?

Mesih sorularını gitgide bir şikâyete dönüştürür. 3. ayette Tanrı'nın kutsal olduğunu belirtir ve daha sonra 6. ayette dile getirilemeyi dile getirir: "Ben insan değil, toprak kurduyum." Mesih kendisi için neden böyle aşağılayıcı ve küçümseyici bir ifadeyi kullanmıştır? "İnsanlar tarafından aşağılandığı ve hor görüldüğü" için mi kendisine toprak kurdu demiştir, yoksa kendisini bu denli aşağılaması için başka bir sebep mi vardı?³ "Tanrım, Tanrım, insanlar beni neden terk etti?" diye haykırmadı, fakat Tanrı'ya kendisini neden terk ettiğini sordu, bunun yanıtını öğrenmeye gayret etti. Bunun cevabı yalnızca tek bir acı gerçekte bulunabilir: Tanrı bütün suçlarımızı O'na yükledi ve tıpkı bir toprak kurdu gibi terk edildi ve ezildi.⁴

2. Markos 15:34

3. Mezmur 22:6

4. Yeşaya 53:5-6

BİR YILAN VE BİR GÜNAH KEÇİSİ

Mesih'in bir toprak kurdu gibi ölmesi Kutsal Yazılar'daki tek karamsar metafor değildir. Bizi çarmıhın daha da derinliklerine götüren ve halkının kurtuluşa kavuşabilmesi için neler yapması gerektiğini gözlerimizin önüne seren başka benzetmeler de vardır.⁵ Eğer Mezmur yazarının sözleriyle sarsılıyorsak, Tanrı Oğlu'nun çölde yukarı kaldırılan yılanı ve iki tür günah keçisine –biri boğazlanır ve biri dışarı atılır– benzetildiğini görünce hayrete düşeceğiz.

İlk benzetme, Çölde Sayım kitabında yer almaktadır. İsrail'in RAB'be karşı sürekli isyanından ve Tanrı'nın sağlığını reddetmesinden ötürü, Tanrı insanlar arasına yılanlar gönderdi ve birçokları öldü.⁶ Fakat halkın tövbe etmesi ve Musa'nın arabuluculuğu üzerine, Tanrı yeniden kurtulmalarını sağladı. RAB Musa'ya, "Bir yılan yap ve onu bir direğin üzerine koy. Isırılan herkes ona bakınca yaşayacaktır" dedi.

İlk başta, "bizi yaralayan şeyin benzerliğindeki bir şeyin bizi iyileştirmesi" akla mantığa uygun gelmeyebilir.⁷ Fakat bu, çarmıhın çok güçlü bir resmini sunmaktadır. İsraililer yılanın zehrinden ötürü ölüyorlardı. İnsanlar, günahlarının zehrinden ötürü ölmektedir. Tanrı, Musa'ya ölüm sebeplerini yüksek bir direğin üzerine koymasını emretti. Tanrı ölme sebebimizi çarmıha asılan Mesih'in üzerine yükledi. "Günahkâr insan benzerliğinde" bu dünyaya geldi ve bizim yerimize günaha dönüştüğü için cezamızı O çekti.⁸ Tanrı'ya iman eden ve tunç yılanı bakan İsraililer yaşayacaktı. Tanrı'nın Oğlu ile ilgili tanıklığına iman eden ve O'na imanla bakan kişi kurtulacaktır.⁹ Yazılmış olduğu gibi, "Ey dünyanın dört bucağındakiler, bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok."¹⁰

Levililer kitabı da ikinci metaforu içermektedir. Mesih'in kefareti için ölümünü göstermesi veya simgelemesi için tek kurban yetersizdi, bu nedenle Tanrı, halkından iki keçiyi kurban olarak sunmalarını istemiştir.¹¹ İlk keçi Rab'bin önünde günah sunusu için boğazlanmalı ve kanı en kutsal yerin arkasındaki bağışlanma çadırının önüne serilmeliydi.¹² Bu, halkın günahları için çarmıhta kanını kefareti için akıtan Mesih'i simgeliyordu. Bu kefareti, Mesih'in ölümünü resmeden kusursuz bir örnektir; öyle ki, Mesih kanını Tanrı'nın adaletini yerine getirmek, Tanrı'nın öfkesini yatıştırmak ve barışı getirmek için akıttı. Başkâhin diğer keçiyi Rab'bin önünde günah keçisi olarak sundu.¹³ Başkâhin ellerini keçinin başına koyup "İsrailoğullarının bütün günahlarını ve suçlarını" itiraf etmeliydi.¹⁴ Kâhin daha sonra da İsrail'in bütün günahları yüklenmiş olan keçiyi araziye salardı. Orada tek başına, Tanrı halkından uzak ve Tanrı tarafından terk edilmiş bir şekilde yaşardı. Günah keçisi, "Ağaç üzerinde asılıyken günahlarımızı bedeninde taşıyan" ve "dışarıda" terk edilmiş olarak tek başına acı çekip ölen Mesih'i simgeliyordu.¹⁵ Bu kefareti için ölen Mesih'i anlatan mükemmel bir resimdir, günahlarımızı yüklenip onları bizden uzaklaştırdı. Mezmur yazarı şöyle yazar: "Doğu batıdan ne kadar uzaksa, O da günahlarımızı aynı ölçüde bizden uzaklaştırdı."¹⁶

5. Luka 24:26

6. Çölde Sayım 21:5-9

7. Matthew Henry, *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible* (Peabody, Mass.: Hendrickson, 1991), 1:665.

8. Romalılar 8:3; 2. Korintliler 5:21

9. 1. Yuhanna 5:10-11

10. Yeşaya 45:22

11. Levililer 16:5-10

12. Levililer 16:9, 15, 20

13. Levililer 16:10

14. Levililer 16:21

15. 1. Petrus 2:24; İbraniler 13:11-12

16. Mezmur 103:12

MESİH GÜNAH SAYILDI

Bir kurdun, zehirli bir yılanın ve bir günah keçisinin Mesih'in sembolleri olduğuna nasıl hayret etmeyelim? Tanrı Oğlu'nu bu hakaret gibi ifadelerle tanımlamak, Kutsal Yazılar'dan gelmeseydi ve Yeni Antlaşma yazarları tarafından Mesih'in ölümüyle doğrulanmasaydı saygısızlık olurdu. Kutsal Ruh'un yönlendirişiyle Kutsal Yazılar, günah işlememiş olan Mesih'in günah sayıldığını, Baba'nın biricik Oğlu olduğu halde O'nun önünde "lanet"e dönüştüğünü öğretmektedir.¹⁷

Hepimiz bu gerçekleri daha önce duymuşuzdur, fakat onları gerçekten anlayacak kadar üzerinde düşündük mü? Seraflar tarafından "Kutsal, kutsal, kutsal" diye nitelenen Tanrı, çarmıhta günah sayıldı.¹⁸ Bu ifadeyi derinlemesine araştırmak çok tehlikeli bir yolculuk gibidir. Daha ilk adımda tereddüt ederiz. "Tanrı'nın bütün doluluğu bedence O'nda görünen" kişi nasıl günah sayıldı?¹⁹ Tanrı'nın Oğlu'nun adını korumak için gerçeği açıklamaktan kaçınmamalı, fakat değişmez ve günahsız karakterine karşı korkunç şeyler söylememek konusunda da dikkatli olmalıyız. Günah sayıldı ne demektir? Kutsal Yazılar'dan, Mesih'in imanlı için "Tanrı'nın doğruluğu" sayıldığı gibi aynı zamanda günah sayıldığı sonucunu da çıkarıyoruz.²⁰ Korint'teki kiliseye ikinci mektubunda elçi Pavlus, "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım"²¹ demektedir.

Şimdiki yaşamda imanlı, kendi mükemmel ve kusursuz yaşamından ötürü değil, fakat Mesih'in karakteri ve onun yararına gerçekleştirmiş olduğu eylem ile Tanrı'nın doğruluğunu kuşanmıştır ve bu sayede "Tanrı'nın doğruluğu" haline gelmiştir. Aynı şekilde, Mesih'in karakterinde herhangi bir ahlaki bozukluğu bulunduğu veya günah işlediği için değil, bizim yerimize Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde suçlarımızı kendi üzerine aldığı için günah sayılmıştır. Çarmıhta, Mesih günahkâr olmamıştır; aksine günahlarımız O'na yüklenmiştir, Tanrı bizim suçlarımızdan ötürü O'nu suçlu saymıştır ve O'na bizlerin hak ettiği suça göre davranmıştır. Bizim suçumuza ortak olduğu için değil, suçlarımızı kendi üzerine aldığı için günah sayılmıştır. Günahlarımızı taşımış olsa bile, Tanrı'nın kusursuz ve lekesiz Kuzu'su olarak kaldığını ve Babası için güzel kokan bir kurban olduğunu asla unutmamalıyız.²²

Bu gerçeğin, Mesih'in bizim suçlarımızdan ötürü günah sayıldığı gerçeğinin ürktücülüğünü azaltmadığını anlamalıyız. Yüklenen bir suç olmasına rağmen bu gerçek bir suçtu, ruhuna sözle anlatılamaz bir acı veriyordu. Gerçekten de bizim yerimize O geçti, günahlarımızı yükledi ve günahlarımızın hak ettiği tanrısal gazabın tamamını O tattı.

Gerçekte kim olduğu ve sonradan ne olduğu arasındaki tezat, Mesih'in çektiği acıyı daha fazla açığa çıkarmaktadır. Günahkârın günahlarıyla yüzleşmesi ve günahlarının ağırlığını hissetmesi korkunç bir histir. "Günahı bilmeyen" bir kişinin, kendisine tamamen yabancı olan kirli bir bezi taşıması ve sayısız günahkârın suçunu kendi omuzlarında hissetmesi de bir o kadar korkunçtur. Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde günahkâra suçlu gibi davranılması korkunç bir şeydir, fakat "Zararsız, lekesiz ve günahkârlardan tamamen ayrı" olan bir kişiye bu şekilde davranılması daha da korkunçtur.²³ Günahkârın hiçbir şekilde ilişkisinin olmadığı ve hiçbir yakınlık duymadığı Tanrı

17. 2. Korintliler 5:21; Galatyalılar 3:13

18. Yeşaya 6:2-3

19. Koloseliler 2:9

20. Bu düşünceyi John Calvin'e ve 2. Korintliler 5:21 yorumuna borçluyum.

21. 2. Korintliler 5:21

22. 1. Petrus 1:19; Efesliler 5:2

23. İbraniler 7:26

tarafından suçlanması zor bir durumdur. Tanrı Oğlu'nun sonsuzluklar boyunca paydaşlık içinde olduğu ve kendisine karşı ölçülemez bir sevgi beslediği Babası tarafından yargılanıp cezalandırılması ise çok daha zor bir durumdur.

MESİH BİZİM YERİMİZE LANETLENDİ

Mesih'in günah sayılması korkunç bir gerçekken, O'na karşı söylenmesi zor bir ifade daha yer almaktadır, elçi Pavlus bize bir ışık tutmakta ve bizi Mesih'in alçaltılarak terk edilmesine doğru götürmektedir. Tanrı Oğlu çarmıha gerilirken çarmıhın başına asılan yaftayı görürüz: "Tanrı tarafından lanetlendi!"

Kutsal Yazılar, Tanrı yasasına karşı çıktıkları için tüm insanların Tanrı'nın laneti altında olduğunu söylemektedir. Elçi Pavlus'un Galatya'daki kiliseye yazmış olduğu gibi: "Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır."²⁴ Lanet, "lanet, iğrenme, beddua" anlamına gelen Grekçe kelimesinden gelmektedir. Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın onaylamadığı, suçlama ve yargılamaya yol açan bir durumda olmaya işaret eder. Tanrı'nın laneti Tanrı'nın bereketinin tam zıttıdır; bu nedenle, bereketleri okurken Tanrı'nın laneti altında olmanın da ne anlama geldiğini öğrenebiliriz.

Bereketlenene Göklerin Egemenliği verilecektir. Lanetlenenler buraya alınmayacaktır.

Bereketlenen teselli edilecektir. Lanetlenen Tanrı'nın gazabına maruz kalacaktır.

Bereketlenen yeryüzünü miras alacaktır. Lanetlenen yeryüzünden atılacaktır.

Bereketlenen doyurulacaktır. Lanetlenen sefil ve yoksul bırakılacaktır.

Bereketlenen merhamet bulacaktır. Lanetlenen acımadan cezalandırılacaktır.

Bereketlenen Tanrı'yı görecektir. Lanetlenen O'nun huzurundan atılacaktır.

Bereketlenenlere Tanrı oğulları ve kızları denecektir. Lanetlenen lütuf bulmayacak, kim-sesiz kalacaktır.²⁵

Tanrı'nın bakış açısına göre, Tanrı'nın yasasına karşı çıkan herkes nefret edilmeye layıktır. Haklı olarak Tanrı'nın gazabına ve sonsuz yıkıma maruz kalırlar. Günahkâr cehenneme adım attığında bütün yaratılış Tanrı'yı över, çünkü yeryüzünü ondan kurtarmaktadır. Tanrı'nın yasasını ihlal edenlerin kepazeliği işte böyledir; kutsal olmayan kutsallıktan men edilir.

Bu sözler, dünya ve çağdaş müjdeciler için kabul edilmesi zor bir saldırganlık taşımaktadır. Ancak bu Kutsal Kitap'ın kullanımını ve söylenilmesi zorunludur. Eğer Kutsal Yazılar'ın bu sözlerini insanlar kırılacak diye dile getirmesek, o zaman Tanrı kutsal olarak görülmeyecektir, insanlar günahlarının korkunçluğunu anlamayacaktır ve Mesih'in ödediği bedel takdir edilmeyecektir. İnsanlar için Tanrı'nın laneti altında olmanın ne demek olduğunu anlamadıkça, Mesih'in lanet sayılmasının ne anlama geldiğini asla anlayamayız. O ağacın üzerinde bizim için yapmış olduğu şeyin güzelliğini ve ürkütücülüğünü asla tamamiyle kavrayamayız! "Mesih bizim için lanetlendi ve bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, 'Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir' diye yazılmıştır."²⁶

Galatyalılar 3:10'da aktarılan gerçek, İsa Mesih'in ve Müjdesi'nin birinci yüzyıldaki Yahudiler için büyük bir utanç kaynağı oluşu ile ilgilidir. Hepsi Kutsal Yazılar'ın "Ağaç üzerine asılı herkes lanetlidir"²⁷ sözünü biliyordu. Öyleyse Mesih nasıl hem İsrail'in kralı ve kurtarıcısı olur, hem de

24. Galatyalılar 3:10; Yasanın Tekrarı 27:26

25. Matta 5:3-12 (yorum eklenmiştir).

26. Galatyalılar 3:13

27. Yasanın Tekrarı 21:23

bir suçlu gibi ölebilirdi? Böyle bir şeyi düşünmek bile utanç verici, hatta küfür niteliğinde bir şeydi! Ancak İsraililer bunun "takas edilen" bir lanet olduğunu ve hak ettikleri şeyden kurtulmaları için Mesih'in bu şekilde ölmesi gerektiğini anlayamadılar.²⁸ Mesih toprak kurdu, çölde kaldırılan yılan, ordugah dışına atılan günah keçisi ve Tanrı'nın laneti oldu. Ve bütün bunları halkı için yaptı!

Yasanın Tekrarı 27–28'de, Tanrı İsrail halkını iki gruba ayırdı, bir grubu Gerizim Dağı'na, diğerini de Eval Dağı'na çıkardı. Gerizim Dağı'ndakiler, eğer Tanrıları RAB'be gayretli bir şekilde itaat ederlerse verilecek olan bereketleri duyuracaklardı.²⁹ Eval Dağı'ndakiler de, itaat etmeyenlerin başına gelecek lanetleri duyuracaklardı.³⁰ Mesih Gerizim Dağı'ndan duyurulan her türlü berekete sahip olduğu halde, Baba, Mesih çarmıhtayken O'na Eval Dağı'ndan duyurulan lanetleri yükledi. Göklerin kapalı kapılarının ardından Baba Tanrı, Mesih ölmeden önce her türlü cezayla biricik Oğlu'nu ezdi. Tanrı'nın merhametini bulmak için başını göğe kaldırdığında, Baba yüz çevirdi. "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye haykırdığında, Babası yargıç olarak "RAB, Tanrınız RAB sizi lanetliyor" cevabını verdi.³¹ Mesih, halkı için Yasanın Tekrarı 28'teki lanetleri kendi üzerine aldı:

O sizi lanete uğratacak, şaşkına çevirecek, paylayacak. Sonunda üzerinize yıkım gelecek ve çabucak yok olacaksınız.³²

RAB sizi delilikle, körlükle, şaşkınlıkla cezalandıracak. Öğle vakti körlerin karanlıkta el yordamıyla yürüdüğü gibi yürüyeceksiniz. Yaptığımız her şeyde başarısız olacak, sürekli sıkıştırılacak, yağmalanacaksınız. Sizi kurtaran olmayacak.³³

Size iyilik yapmak, sizi çoğaltmak RAB'bi nasıl sevindirdiyse, sizi yıkmak ve yok etmek de öyle sevindirecektir.³⁴

Kentte de tarlada da lanetli olacaksınız.³⁵

İçeri girdiğinizde lanetli olacaksınız; dışarı çıktığımızda da lanetli olacaksınız.³⁶

Başınızın üstündeki gök tunç, ayağınızın altındaki yer demir olacak.³⁷

RAB'bin sizi süreceği bütün uluslar başınıza gelenlerden dehşete düşecek; sizi aşağılayacak, sizinle eğlenecekler.³⁸

Bütün bu lanetler başınıza yağacak. Yok oluncaya dek sizi kovalayacak ve size erişecek. Çünkü Tanrınız RAB'bin sözünü dinlemediniz, size verdiği buyrukları, kuralları yerine getirmediğiniz.³⁹

Mesih çarmıhta bizim günahlarımızı üzerine aldığından, bir put yapıp onu gizleyen bir adam gibi lanetlendi.⁴⁰ Annesini ve babasını onurlandırmayan, komşunun sınırını geçen veya yolda kör birini yanlış yere yönlendiren biri gibi lanetlendi.⁴¹ Bir yabancının, öksüzün ve dulun hakkını yiyen

28. Richard N. Longenecker, *Galatians* (Waco, Tex.: Word Books, 1990), vol.41, 122–23.

29. Yasanın Tekrarı 28:1

30. Yasanın Tekrarı 28:15

31. Bu düşünceyi R.C. Sproul ve Müjde Konferansı'nda 2008'de Galatyalılar 3:13 üzerine verdiği vaaza borçluyum.

32. Yasanın Tekrarı 28:20

33. Yasanın Tekrarı 28:28–29

34. Yasanın Tekrarı 28:63

35. Yasanın Tekrarı 28:16

36. Yasanın Tekrarı 28:19

37. Yasanın Tekrarı 28:23

38. Yasanın Tekrarı 28:37

39. Yasanın Tekrarı 28:45

40. Yasanın Tekrarı 27:15

41. Yasanın Tekrarı 27:16–18

biri gibi lanetlendi.⁴² Her türlü ahlaksızlıktan ötürü suçlu olan, gizlice komşusunu yaralayan ve masumu vurmak için rüşvet yiyen biri gibi lanetlendi.⁴³ Yasayı yerine getirmeyen, yasanın sözlerine itaat etmeyen biri gibi lanetlendi.⁴⁴ Süleyman'ın Özdeyişleri, "Öteye beriye uçuşan serçe ve kırlangıç gibi, hak edilmemiş lanet de tutmaz" demektedir.⁴⁵ Fakat lanet, Mesih'in karakterindeki bir kusurdan ötürü değil, halkının suçlarını üzerine aldığı ve onların yerine Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne çıktığından ötürü tuttu.⁴⁶ Tanrı'nın yargısına çıplak, savunmasız ve örtüsüz olarak maruz kaldı. Davut şöyle haykırmaktadır, "Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana! Suçu RAB tarafından sayılmayan, ruhunda hile bulunmayan insana ne mutlu!"⁴⁷ Ancak çarmıhta, Mesih'e yüklenen günah, Tanrı ve gökler önünde açığa çıktı. İnsanlar önünde aşağılandı, meleklere ve aynı şekilde şeytana seyirlik oldu.⁴⁸ Üstlendiği günahlar bağışlanmadı ve taşıdığı suçların üstü örtülmedi. Kendisine suçlama yapılmadığı için bir insan kutsanmış sayılıyorsa, o zaman Mesih akla geleme-yecek derecede lanetlidir, çünkü hepimizin suçlarını O üstlenmiştir.⁴⁹ Bu nedenden ötürü, Moav'da Musa'nın antlaşmasının yenilenmesi sırasında antlaşmayı bozan kişi gibi muamele görmüştür:

RAB böyle birini bağışlamak istemez. RAB'in öfkesi ve kıskançlığı o kişiye karşı alevlenecek. Bu kitapta yazılı bütün lanetler başına yağacak ve RAB onun adını göğün altından silecektir. Bu Yasa Kitabı'nda yazılı antlaşmada yer alan bütün lanetler uyarınca, RAB onu felakete uğraması için İsrail'in bütün oymakları arasından ayıracaktır.⁵⁰

Çarmıhta, Mesih'e yasa kitabında yazılı olan her lanet yüklendi. İbrahim'in soyundan gelen bu adam aracılığı ile yeryüzündeki bütün aileler kutsanmıştır, çünkü Mesih yeryüzünde yaşamış her insandan daha fazla lanetlenmiştir.⁵¹ Çölde Sayım kitabı, Tanrı'nın insana verdiği en güzel bereket vaatlerinden birini içermektedir. Bu, Harun'un Bereketlemesi olarak geçmektedir: "RAB sizi kutsasın ve korusun; RAB aydın yüzünü size gösterecek ve size lütfetsin; RAB yüzünü size çevirsin ve size esenlik versin."⁵² Güzel ve lütfekâr olmasına rağmen, bu bereketleme bizi büyük bir teolojik ve ahlaki probleme yönlendirmektedir. Doğru bir Tanrı, doğruluğu konusunda uzlaşmaya varmadan günahkâr bir halka nasıl böyle bir bereket sunabilir? Yine cevabı çarmıhta bulmaktayız. Günahkâr ancak kutsal ve doğru olan Mesih'in lanetlenmesinden dolayı kutsanabilir.⁵³ Tanrı halkına vaat edilen veya edilecek olan her kutsama, Mesih'in çarmıhta bu bereketlerin tam tersini almasından dolayı mümkündür.⁵⁴ O'na "Rab seni lanetlesin ve sana yıkım versin; Rab senden ışığını alsın ve seni suçlasın; Rab yüzünü senden çevirsin ve sana sefalet getirsin" dediği için, bizlere "Rab sizi bereketlesin" denilmiştir.

Mezmun yazarı, bereketlenenleri Tanrı'nın huzurunda hoşnutluk duyduğu için neşeli, şölensel sevincin sesini bilen ve Tanrı'nın ışığında yürüyen kişiler olarak tanımlamaktadır.⁵⁵ Bizim uğru-

42. Yasanın Tekrarı 27:19

43. Yasanın Tekrarı 27:20-25

44. Yasanın Tekrarı 27:26

45. Süleyman'ın Özdeyişleri 26:2

46. Yeşaya 11:1

47. Mezmur 32:1-2

48. Romalılar 3:25

49. Yeşaya 53:6

50. Yasanın Tekrarı 29:20-21

51. Yaratılış 12:3

52. Çölde Sayım 6:24-26

53. Elçilerin İşleri 3:14

54. Çölde Sayım 6:22-27. Bu düşüncüyü R.C. Sproul'a ve 2008'de Galatyalılar 3:13 üzerine verdiği vaaza borçluyum.

55. Mezmurlar 21:6; 89:15

muza Mesih, Baba'nın huzurunda bulunmamakla kederli hale getirildi, yargı borazanının sesini işitti ve Tanrı'nın öfkeli çehresinin koyu karanlığında çarmıhta asılı kaldı. Adem'in yazgısal seçiminden ötürü, yıkım bütün yaratılışı sardı ve insanlar lanet altında inlemeye başladı. Yaratılışı özgür kılmak için, son Adem halkının bütün günahlarını üzerine aldı ve bu ağır boyunduruğun altında inledi.⁵⁶ "Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı."⁵⁷

Mesih'in "çarmıhtan haykırışı," bunun anlamı ve değeri, basmakalıp bir romantizm içinde yitip gitti. Baba'nın Oğul'dan yüz çevirdiği, çünkü kötü insanlar tarafından masum yere çarmıha gerilmesine dayanamadığı hakkında bir vaaz işitmeniz pek de alışagelmemiş bir şey değildir. Daha önce de görmüş olduğumuz gibi, böylesi yorumlar ayetlerin tamamen yanlış yorumlanması ve çarmıhta meydana gelmiş olan her şeyin çarpıtılmasıdır. Baba, Oğlu'ndan, O'nun daha fazla acı çekmesine katlanamadığı için değil, bizim günahlarımızı O'na yüklediği için çevirdi,⁵⁸ çünkü gözleri o kadar saftır ki kötülüğü onaylayamaz ve kötüye karşı hoşgörü ile bakamaz.⁵⁹ nitekim şöyle yazılmıştır: "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım."

Bu, kutsal bir Tanrı ile günahkâr insan arasında sonsuz bir uçurum olduğunu resmeden yanlış bir müjde aktarım biçimi değildir. Bu örnekle Kutsal Yazılar tamamen örtüşmektedir. Peygamber Yeşaya'nın dediği gibi, "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım."⁶⁰ Bu ayete ve birçok ayete göre, bütün insanlar Tanrı'nın huzurundan uzakta ve Tanrı'nın öfkesi altında yaşamalıdır. Bu nedenle, Tanrı Oğlu bizim yerimize geçti, günahlarımızı üstlendi ve Tanrı tarafından "terk edildi." Aradaki uçurumun kapatılabilmesi ve paydaşlık olabilmesi için "Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?"⁶¹

MESİH TANRI'NİN ÖFKESİNE MARUZ KALMIŞTIR

Halkının kurtuluşunu sağlamak için Mesih, Tanrı'nın O'nu terk edişine katlandı, Tanrı'nın öfke dolu acı kasesinden içti ve halkının yerine kanlı bir ölüme razı oldu. Ancak bu şekilde Tanrı'nın adaleti yerine getirilebilir, Tanrı'nın öfkesi yatışabilir ve barış mümkün olabilirdi.

Getsemani bahçesinde Mesih üç kez bu kasenin O'ndan uzaklaştırılması için dua etti, ama her defasında Babası'nın isteğine uydu.⁶² Kendimize, "O'na böyle hararetli bir şekilde dua ettirecek kadar ne vardı bu kasenin içinde?" diye sormamız gerekmektedir. Nasıl korkunç bir şey vardı ki bu kasenin içinde, O'na kan damlalarını andıran terler döktürüyordu?⁶³

Genellikle bu kasenin O'nu bekleyen Roma haçı ve fiziksel işkencelere işaret ettiği söylenmektedir; dövülecek, işkence görecek, kırbaçlanacak, başına dikenli taç takılacak, ellerine ve ayaklarına çiviler çakılacaktır. Ancak kederinin kaynağının bu gibi şeyler olduğuna inanan kişiler, çarmıhı ve çarmıhta olanları anlamıyor demektir. O'na yapılan işkenceler insanlar tarafından yapılmış olsa da hepsi Tanrı'nın kurtuluş planının bir parçasıydı, bu kaseden kurtulmak için yakarmasının daha büyük bir nedeni bulunmaktaydı.

İlk yüzyıldaki kilisede, binlerce Hristiyan çarmıha gerilerek öldürüldü. Neron'un onları çarmıha ters astırıldığı ve süsleyip sokak aydınlatması olarak kullandığı söylenmektedir. O yıllardan itibaren uzun süre, sayısız Hristiyan akla gelmez işkencelere maruz kaldı, birçokları cesur bir şekilde

56. Romalılar 8:20–22

57. Galatyalılar 3:13

58. 2. Korintliler 5:21

59. Yeşaya 53:6; Habakkuk 1:13

60. Yeşaya 59:1

61. Luka 24:26

62. Luka 22:41–44

63. Luka 22:44

ölüme gitti. Biz, Mesih bir bahçede gizlenip işkenceden korktuğu için dua ederken, O'nun takipçilerinin cesur bir şekilde ve büyük bir sevinçle, korkunç işkence ve ölümleri göğüslediklerine mi inanacağız?⁶⁴ Tanrı'nın Mesih'i kırbaçtan, dikenlerden, çarmıhtan, çivilerden mi korkuyordu yoksa bu kase insanların zalimliğinin çok daha ötesinde korkutucu olan bir şeyi mi temsil ediyordu?

Bu kaseyi anlamak için Kutsal Yazılar'ı referans göstermemiz gerekir. Ele almamız gereken özellikle iki ayet bulunmaktadır, biri Mezmurlar'dan, diğeri de Peygamber Yerehya'dan: "RAB elinde dolu bir kâse tutuyor, Köpüklü, baharat karıştırılmış şarap döküyor; yeryüzünün bütün kötülere tortusuna dek yalayıp onu içiyor."⁶⁵ Ayrıca, "İsrail'in Tanrısı RAB bana şöyle dedi: 'Elimdeki öfke şarabıyla dolu kâseyi al, seni göndereceğim bütün uluslara içir. Şarabı içince sendeleyecek, üzerlerine göndereceğim kılıç yüzünden çıldıracaklar.'⁶⁶

Kötülerin bitmek bilmeyen isyanlarının sonucu olarak, Tanrı'nın adaleti onlara yargı getirdi. Haklı ve adil olarak uluslara yıkım getirebilirdi. Öfke kasesinden şarabı ağızlarına koyup, sarhoş olana dek onları içmeye zorlayabilirdi. Dünyayı böyle bir kaderin bekliyor olması gerçeğini düşünmek bile son derece dehşet vericidir, ancak her birimizin kaderi bu olmalıydı, ama Tanrı'nın merhameti insanların kurtuluşunu sağlayacak ve dünyanın temelleri atılmadan önce Tanrı'nın bilgeliği bir kurtuluş tasarısı hazırlayacaktı.⁶⁷ Tanrı Oğlu, beden alıp yeryüzünde Tanrı'nın yasasına tamamen itaat ederek yürüyecekti. Her şeyde bize benzeyecek, bizler gibi her şekilde denenecek ama hiçbir şekilde günah işlemeyecekti.⁶⁸ Tanrı'nın yüceliği ve halkının yararı için kusursuz bir yaşam sürecekti. Kefaret gününde, kötü insanlar tarafından çarmıha gerilecek, Tanrı'nın günahkârlara olan öfkesine maruz kalıp halkının suçlarını üzerine alacaktı. Adem'in gerçek Oğlu, aynı zamanda Tanrı'nın gerçek Oğlu, Tanrı'nın elindeki öfke kasesini alıp onu sonuna kadar içecekti. Onu bitirene, Tanrı'nın adaleti tamamen tatmin edilene dek içecekti. Bize yönelik olan Tanrı'nın öfkesi Oğul'un üzerine gelecek ve O'nda söndürülecekti.

Ağızına kadar dolu ve taşmak üzere olan bir baraj düşünün. Barajın duvarı, hapsettiği suyun ezici ağırlığı altında anında yerle bir olur ve su zincirinden boşalarak yıkıcı bir güçle her şeyi önüne katar. Yakındaki vadide yer alan köye büyük bir yıkım geldiği gibi, önündeki toprak da suyla birlikte sürüklenir. Aynı şekilde, Tanrı'nın haklı yargısı her insana karşı yöneltilmektedir. En yüksek doruklarda ve en derin uçurumlarda bile kurtuluş yoktur. En hızlı koşucular, en güçlü yüzücüler bile kaçamaz selden. Baraj yıkılmıştır ve hiçbir şey onu onaramaz. Fakat insanların bütün umutları tükendiğinde, belirlenen zamanda, Tanrı Oğlu, Tanrı'nın adaleti ile halkı arasında arabulucu oldu. Hak ettiğimiz cezayı ve öfkeyi O içti.⁶⁹ Öldüğünde, geriye tek bir damla bile kalmadı. Bizim yerimize kaseyi tamamını içti!

Devasa büyüklükte iki değirmen taşı hayal edin, biri bir diğerin üzerine düşer. Tek bir buğdayın bu iki değirmen taşı arasına sıkıştırıldığını düşünün. İlk olarak, taşlar buğdayı ufalayacak derecede ezer ve daha sonra iç kısmını un ufak edip toza dönüştürür. Yeniden eski hale gelmesinin hiçbir yolu yoktur. Her şey yitmiştir ve düzelme umudu yoktur. Aynı şekilde, biricik Oğlunu ezmesi ve sözle anlatılamaz kederlere boğması Tanrı'yı hoşnut etti.⁷⁰ Böyle acıya katlanmak Oğul'u hoşnut etti,

64. İbraniler 2:10

65. Mezmur 75:8

66. Yerehya 25:15-16

67. Matta 25:34; Efesliler 1:4; 1. Petrus 1:20; Vahiy 13:8; 17:8

68. İbraniler 2:17; 4:15

69. Yuhanna 19:30

70. Yeşaya 53:10

çünkü bu şekilde Tanrı yüceltilecek ve halkı kurtarılacaktı.

Tanrı'nın, sevgili Oğlu'nun acılarından neşe dolu bir haz aldığını düşünmemeliyiz, fakat Mesih'in ölümü aracılığıyla Tanrı'nın isteği yerine gelmiş oldu. Başka hiçbir şeyin günahı ortadan kaldırmaya, Tanrı'nın adaletini yerine getirmeye ve Tanrı'nın öfkesini yatıştırmaya gücü yetmezdi. Bu tanrısal tohumun ölüp toprağa düşmesi gerekiyordu.⁷¹ Acıdan keyif alınmaz, ancak bu acıyla şu başarılacaktı: Tanrı, insanların ve meleklerin bilmediği bir şekilde yücelik içinde ortaya çıkacaktı ve insanlar Tanrı'yla paydaşlık içine girebilecekti.

Ünlü Puritan yazar John Flavel, düşmüş insanlığı ve onun kurtuluşu için gerek duyulan bedeli ele alan ve Baba ile Oğul arasında geçen bir diyalog yazmıştır. Bu diyalog, çarmıhın gerçek acısını, Baba ve Oğul'un gerçek sevgisini mükemmel bir şekilde göstermektedir:

Mesih bizim adımıza pazarlık yaparken Baba'nın O'na şöyle dediğini hayal edebiliriz:

Baba: Oğlum, işte bir sürü zavallı ruh, her biri de mahva gitmekte ve adaletime maruz kalmakta! Adalet onlar için yerini bulmalı; adalet, onların mahva sürüklenerek sonsuza dek karanlığa atılmaları ile yerini bulacak: Bu ruhlar için ne yapmalı?

Oğul olan Mesih şu cevabı verir:

Oğul: Baba, onlar için büyük bir sevgi, acıma ve merhamet duyuyorum, onların sonsuzluklar boyunca acı çekmesindense, onların yerine ben acı çekmeyi tercih ederim, bu şekilde yaparak onların ödemesi gereken bütün bedeli ödeyeceğim. Sana olan borçlarını ödeyeceğim, bu bedeli benim elimden alacaksın. Onların acı çekmesindense bu acıyı ben çekmeyi yeğlerim: benim üzerime, Baba, benim üzerime yükle bütün borçları.

Baba: Ancak Oğlum, eğer onların yerine geçip bunun bedelini ödeyeceksen, son kuruşuna kadar ödemelisin, eğer onları kayıracaksam, seni kayırmayacağım.

Oğul: Razıyım, öyle olsun Baba, bana yükle bütün bedeli, ödeyebilirim, bütün hazinelerimi tüketecek olsa da, bütün zenginliğime mal olsa da ben razıyım bu bedeli ödemeye!⁷²

İnsanlar kimi zaman Tanrı'nın göklerden yeryüzüne baktığını ve Tanrı'nın, Oğlu'nun insanlar tarafından acı çektilirip işkence gördüğüne tanık olduğunu ve bunu günahlarımızın cezasına saydığını düşünmektedir. Bu düşünce en berbat nitelikte bir sapkınlıktır! Mesih yalnızca insanlar tarafından acı çektilirerek değil, fakat Tanrı'nın öfkesine maruz kalarak da Tanrı'nın adaletini yerine getirdi. Günahın bedelini ödemek çarmıhtan, çivilerden, dikenli taçtan ve kırbaçlanmaktan daha fazlasıdır. İmanlı, sadece insanların Mesih'e çarmıhta yaptıklarından ötürü değil, fakat Tanrı'nın O'na yaptığından ötürü kurtulur: Tanrı, Mesih'i bize duyduğu öfkenin taşıdığı bütün güç ile ezdi.⁷³ Müjde'yi vaaz ederken, vaazımız bu gerçeği nadiren bu kadar açık bir şekilde ortaya koyar.

TANRI SAĞLAR

Eski Antlaşma'nın en destansı anlatımlarından birinde, Tanrı İbrahim'e oğlu İshak'ı Moriya Dağı'na götürüp, orada Tanrı'ya kurban olarak sunmasını buyurur. "Tanrı, 'İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git' dedi, 'Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun.'"74

71. Yuhanna 12:24

72. John Flavel, *The Works of John Flavel* (London: Banner of Truth, 1968), *The Fountain of Life: A Display of Christ in His Essential and Mediatorial Glory* 1:61.

73. Yeşaya 53:10

74. Yaratılış 22:2

İbrahim'in taşıdığı yük ne kadar da ağırdı! Bu yaşlı adamın yüreğini kaplayan ve bu yolculuğa çıktığı andan itibaren her adımda daha da ağırlaşan üzüntüyü anlayamayız. Kutsal Yazılar açıkça "Biricik oğlunu kurban olarak sunması"nın ona emredildiğini belirtir. Böyle özel bir dilin kullanılması dikkatimizi çekmek ve bizi ilk bakışta bu sözcüklerin çok daha derin bir anlamı olduğunu düşünmeye yönlendirmek içindir. Bu adam ve oğlu, daha üstün olan bir Baba ile Oğul'un ve kurbanın gölgesi ve simgesidir!

Üçüncü günde, İbrahim ve İshak söylenen yere ulaştı ve baba biricik oğlunu kendi elleriyle bağladı. Son olarak, emre itaat ederek elini oğlunun alınına koydu, onu boğazlamak üzere bıçağı eline aldı.⁷⁵ Tam o anda Tanrı'nın merhameti kendisini gösterdi ve yaşlı adamın eli öylece kaldı. Tanrı ona göklerden seslendi ve şöyle söyledi: "İbrahim, İbrahim! Çocuğa dokunma. Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin."⁷⁶

Rab'in sesiyle İbrahim gözlerini kaldırdı ve boynuzları çalılara takılmış bir koç gördü. Koçu alıp oğlunun yerine kurban etti.⁷⁷ Daha sonra o yere , yani "Rab sağlar" adını verdi. Bu, günümüzde de kullanılan bir deyiştir: "RAB'bin dağında sağlanacaktır."⁷⁸

İbrahim başta olmak üzere, bu hikayeyi okuyan herkes çocuğun kayırılmasıyla derin bir nefes alacaktır. Kendi kendimize 'Ne güzel bir son' diyebiliriz, fakat bu son değil bir aradır!

İki bin yıl sonra perde yeniden açılır. Arkası karanlıktır. Tanrı Oğlu, Golgota Tepesi'nde sahneleder. Sevgi dolu itaati O'nu Babası'na bağlar. Orada, halkının günahlarını üzerine alarak çarmıha gerilmiştir. Lanetlenmiştir, yarattıkları tarafından ihanete uğramıştır ve Tanrı tarafından terk edilmiştir.⁷⁹ Ve sonra Tanrı'nın öfkesi gökgürültüsü gibi sessizliği bozar. Baba bıçağı eline alır, kolunu sıyırır ve peygamber Yeşaya'nın sözlerini yerine getirerek Oğlu'nu boğazlar: "Aşlında hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığımızı, vurulup ezildiğini sandık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk... Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi."⁸⁰

Perdenin cehennemi hak eden günahkârlar için tekrar açılabilmesi için, boğazlanmış bir Oğul ve çarmıha gerilmiş bir Mesih ile kapanması gerekir. İshak'ın hikayesinin aksine, Mesih'in yerine ölebilecek bir koç yoktu. Dünyanın günahları için ölen Kuzu'ydu O.⁸¹ Halkının kurtuluşu için, Tanrı'nın sağlayıştıydı. İshak ve koçun simgelediği şeyin yerine gelmesi ve tamamlanmasıydı. O'nun sayesinde, o korkunç dağ Golgota, , RAB sağlar olarak anıldı. Ve bu deyiş günümüzde de geçerlidir: "RAB'bin dağında sağlanacaktır."⁸²

Çarmıh dağ, kurtuluş da sağlayıştır. Tanrı bir keresinde İbrahim'e, "İbrahim! İbrahim! Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin"⁸³ diye seslendi. Şimdi biz iman edenler de Tanrı'ya seslenebiliriz, "Tanrım, Tanrım, beni sevdiğini biliyorum, çünkü çok sevdiğin biricik Oğlu'nu bizden esirgemedin."⁸⁴

Mesih öldü, fakat hâlâ hikayenin sonuna gelmedik. Bir sahne daha vardır: Diriliş ve taç giyme!

75. Yaratılış 22:10

76. Yaratılış 22:11-12

77. Yaratılış 22:13

78. Yaratılış 22:14

79. Yuhanna 1:11; Elçilerin İşleri 3:14; Matta 27:46

80. Yeşaya 53:4-5, 10

81. Yuhanna 1:29

82. Yaratılış 22:14

83. Yaratılış 22:11-12

84. Yaratılış 22:12; Romalılar 8:32

BÖLÜM YIRMİ BİR

Tanrı'nın Doğrulaması

Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı.

— ROMALILAR 3:25–26

Romalılar 3:25–26'nın en başında bizlere, Oğlu'nu çarmıha göndermenin ve bunu gözler önüne sermenin Tanrı'nın iradesi ve isteği olduğu söylenmektedir. Daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi, zamanı gelince Tanrı tüm dünyanın dini merkezi konumundaki yerin tam ortasına, herkesin görmesi için Mesih'i bir ağaca asılmak üzere gönderdi.¹ Buna göre, Tanrı bu yeri Oğlu'nun kurban edilmesi için özellikle seçti, öyle ki kendisini, ilk ve son kez doğru bir Tanrı olduğunu göstermek suretiyle haklı çıkarabilirdi. Yine de, böyle bir savunmaya neden ihtiyaç duyulduğunu sormalıyız.² Yukarıdaki ayet gerekçeyi sunmaktadır: "Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı."³

Elçi Pavlus'a göre, Tanrı'nın kendisini savunması veya haklı olduğunu göstermesi gerekiyordu, çünkü sabrederek halkının daha önce işlemiş olduğu günahları cezasız bıraktı ve onlara gösterilmesi gereken adaleti göstermedi. İnsanlık tarihi boyunca, dünyadan çağırdığı ve halkı olarak seslendiği sayısız insana merhametini gösterdi ve onları bağışladı. Ancak bunu yapmakla kendisini, adaletsiz olduğuna dair suçlamalara maruz bırakmış oldu: Doğru bir Tanrı kötülere nasıl bağışlayabilir ve tamamen kutsal olan bir Tanrı onlarla nasıl paydaşlık içerisinde girebilir? Eğer Tanrı doğru bir Tanrı ise neden adaletini uygulamadı? Eski Antlaşma'da adı geçen sayısız kutsala neye dayanarak merhamet etti ve onları neye dayanarak bağışladı? Eski kurbanların ve yakmalık sunuların gücünün günahı ortadan kaldırmaya yetmediğine Kutsal Yazılar tanıktır.⁴ Öyleyse Tanrı onları nasıl bağışlayabildi? Günaha karşı sabır göstermesi, O'nun doğru bir Tanrı olmadığını kanıtlamaz mı? Günaha karşı anlayış gösterdiğini, günahkârı bağışladığını göstermez mi? Göklerin Tanrısı, haklı olarak suçlanması ve yargılanması gerekenleri bağışlayarak adaletiyle çelişmez mi?⁵ Tüm yeryüzünün hakimi doğru olanı yapmak zorunda değil midir?⁶

1. Galatyalılar 4:4

2. Webster Sözlüğü, *doğrulama*, *teyit* sözcüğünü herhangi bir şeyin savunulması; bir inkâra, yasağa, itiraza veya suçlamaya karşı haklı çıkarma olarak açıklıyor.

3. Romalılar 3:25

4. İbraniler 10:4

5. Süleyman'ın Özdeyişleri 17:15

6. Yaratılış 18:25

Çarmıh, bütün bu sorulara cevap vermektedir. Tanrı, İsa Mesih çarmıhtayken halkının bütün günahlarını O'na yükledi. Çarmıhta, Tanrı halkına –geçmişte, bugün ve gelecekte– yöneltilmesi gereken yargıyı Nasıralı İsa'ya yükledi. Eski Antlaşma döneminde bağışlanan ilk insandan dünyanın sonunda bağışlanacak olan son insana kadar, hepsi bu bağışlanmayı Mesih'in onların günahları için ölmesi gerçeğinde bulmuştur, bulacaktır. Çarmıh sayesinde, Tanrı O'nu suçlayanlara şu şekilde seslenmektedir:

En kötü çağlardan en kötü insanları çağırıp, onlara Benimdir dememi mi sorguluyorsunuz? Aslında tufanda onun da ölmesi gerekirken Nuh'u neden kayırdığımı mı soruyorsunuz? Putperest İbrahim'i Ur kentinden çağırdığım, ona doğruluk yüklediğim ve ona dostum dediğim için beni hesap vermeye mi çağırıyorsunuz? İsrail'den geriye bir kısım topluluğu kurtardığım ve günahları çok olsa da onları hazinem olarak benimsediğim için mi beni suçluyorsunuz? Davut'un sayısız günahını neden affedebildiğimi ve ona oğlum diye seslendiğimi öğrenmeye mi çalışıyorsunuz?

Suçlamalarınız haddini aşmış durumda. Dünyanın temelleri atılmadan önce, halkının günahları için ölmeyi tasarlayan biricik Oğlumun çarmıhında her birinizi yanıtlamış bulunuyorum. Sabrettiğim uzun yıllar boyunca, gözlerim hep sizin günahlarınız için öleceği ve acı çekeceği o çarmıha dikilmişti. Onlar için geçmişte ne yaptysam, Oğlumun şimdi yaptıklarına dayalıydı. Evet, sayısız günahkâr insanı bağışladım, yasaya karşı işlerini affettim, günahlarını örttüm ve suçlarını hesaba katmadım, fakat bunu biricik Oğlumun kefaret kanyıyla, onlara karşı adaletimin yerine getirilmesi ile yaptım!

Çarmıh, Tanrı'ya karşı açılan her ağzı kapatmakta ve yapılan her suçlamanın yanlış olduğunu göstermektedir. O ağaçta Tanrı, halkının günahlarını kusursuz bir adaletle yargıladı ve ölçülemez bir sevgiyle kefaret ödedi. O sunakta, "Sevgiyle sadakat buluştu; doğrulukla esenlik öpüştü."⁷ Tanrı kendisini temize çıkardı. İsa Mesih'e iman eden kişinin hem yargılayıcısı hem de aklayıcısı olduğunu gösterdi.⁸ Çarmıh, Tanrı'nın doğrululuğu ve günaha karşı hoşgörü göstermemesi ile ilgili bütün şüpheleri ve belirsizlikleri ortadan kaldırmaktadır. Çarmıh, Tanrı'nın sevgisinin temelsiz olduğu ve artık halkının yüreklerinde olmadığı ile ilgili bütün şüpheleri ortadan kaldırmaktadır.

TANRI GÜNAHA OLAN NEFRETİNİ KANITLADI

Eski ve Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın günaha karşı nefretini, günahkâra karşı ise öfkesini gösteren sayısız bölüm bulunmaktadır. Fakat Tanrı'nın nefretinin ve doğru olmayana karşı kutsal öfkesinin en büyük göstergesi, sevgili biricik Oğlu'nun çarmıhıdır. Tanrı günahattan ne kadar nefret etmektedir ve günaha karşı tepkisi nedir? Günaha karşı nefreti öyle fazladır ki, Oğlu günahlarımızı üstlendiğinde O'nu ezdi, O'nu kayırmadı ve O'nu terk etti.

Mesih'in çarmıhıyla ilgili romantik müjdeciliğin tam ortasında –tabii, eğer daha önce bunu biliyor idiysek– çarmıhın ne kadar korkunç olduğunu unuttuk! Tarif edilemez ölçüde korkunçtur çarmıh. Mesih'in ellerine ve ayaklarına çiviler çakıldı, başına dikenli taç giydirildi, kırbaçlar etine gömüldü, kötü ve tiksindirici insanlar tarafından fiziksel işkence ve zulme uğradı; bunlar kafatası şeklindeki Golgota⁹ Tepesi'nde yaşanacak korkunç olayların henüz başlangıcıydı. Sadece şiddetli bir fırtınanın öncüsüydüler. Güneşi karartan ve gündüzü karanlık bir geceye çeviren insanların iradesi

7. Mezmurlar 85:10

8. Romalılar 3:26

9. Golgota adı, Aramice'de kafatası anlamına gelir. Bu, İsa Mesih'in Yeruşalim dışında çarmıha gerildiği yerin adıdır. Görünüş olarak kafatasına benzediği için bu ad verilmiştir.

ve isteği değildi.¹⁰ Yeri sarsan ve kayaları küle çeviren Roma askerlerinin gücü değildi.¹¹ Biricik Oğlu'nun üzerine bütün gücüyle gelen Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın öfkesiydi! Mesih üzerine dökülen tanrısal gazapla kıyaslanacak olursa, Nuh'un zamanındaki felaket çimen üzerindeki çiy damlası gibidir, Sodom ve Gomora'ya gönderilen ateş en kuru odunu bile yakmaz. Çarmıh günü gazap günüydü, sıkıntı günüydü, yıkım günüydü, karanlık ve kasvet günüydü.¹² O gün, Her Şeye Gücü Yeten'in yakıp yok eden ateşi göklerden Mesih'in üzerine indi.¹³ O ağaçta, dağları bir balmumu gibi eriten gazabının alevini soludu Mesih'e.¹⁴ Bu nedenle Mesih, "Su gibi dökülüyorum, bütün kemiklerim oynaklarından çıkıyor; yüreğim balmumu gibi içimde eriyor" diye haykırdı.¹⁵

Rab İsa Mesih yalnız bırakıldı ve yasa kitabında yazılı olan her lanet O'na yüklendi. Çarmıha gerildiğinde, Tanrı halkına yönelik bütün gazap yalnızca O'nun üzerine döküldü ve Tanrı'nın öfkesinin tamamı O'na karşı alevlendi.¹⁶

Tanrı günahattan ne kadar nefret etmektedir? Oğlu günahımızı yüklediğinde, Tanrı O'nu ezdi. Bu korkunç gerçeğin ışığında, İbraniler'in yazarının uyarılarına kulak vermeliyiz: "Bu denli büyük kurtuluşu görmezden gelirsek nasıl kurtulabiliriz?"¹⁷ Bu gerçek bildiriye sahip olduktan sonra Müjde'yi inkâr etmeye devam edersek, günahlarımızın başışı için yapılan fedakârlık bizim için geçerliliğini yitirir. Yeryüzü ve gökyüzü ortadan kalkana dek buralarda bir çare arayabiliriz, fakat günahlarımız için hiçbir çare, aklanmak için hiçbir aracı ve bizi kurtarması için İsa Mesih'ten başka hiç kimseyi bulamayız.¹⁸ Tek bulacağımız yargının dehşeti ve yakıp küle çeviren bir ateş olacaktır. Kutsal Yazılar, Musa'nın yasasını terk eden herkesin merhamet bulmaksızın öleceğini söylemektedir. Mesih'i ve Mesih'in fedakârlığını yok sayanları ne kadar büyük bir ceza beklemektedir? Fakat biz, duyarsızlığımızın ve inançsızlığımızın büyük bir suç olduğunu fark etmesek de, Tanrı bunu farklı görmektedir. O'na göre, Mesih'i ayaklar altına alan bizdik, akıttığı kanı kirli saydık, bize bu gerçekleri açıklayan Lütuf Ruhu'nu aşağıladık. Bu nedenle Rab, "Öç benimdir" ve "Karşılığını ben vereceğim" diyerek uyarmaktadır. Bu nedenle, Müjde'ye sınıksız sarılmalı ve çok geç olmadan herkes tövbe edip Mesih'e bakmalıdır. Çünkü "Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir."¹⁹

TANRI, HALKINA DUYDUĞU SEVGİYİ KANITLADI

Eğer günahkâr, Tanrı'nın doğruluğundan şüphe duyuyorsa çarmıha bakması yeterlidir. Aynı şekilde bir Hristiyan da Tanrı'nın sevgisinden şüphe duyuyorsa, aynı ağaca bakmalıdır. Çarmıhta, kurtuluşumuz tamamlanmıştır.²⁰ Çarmıhta, düşmanlık ortadan kaldırılmış, Tanrı'yla barışılmıştır.²¹ Çarmıhta, Tanrı bir daha asla şüphe edilemeyecek şekilde halkına duyduğu sevgiyi kanıtlamıştır! Bu nedenle elçi Yuhanna şöyle söylemektedir: "Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı başışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur."²²

Yuhanna'nın kaleminden, Tanrı'nın halkına duyduğu sevginin en büyük göstergesinin, Oğlu'nu günahlarımızı başışlatan bir kurban olarak dünyaya göndermesi olduğunu anlıyoruz.²³ Tek bir

10. Luka 23:44-45

11. Matta 27:51

12. Sefanya 1:15

13. Yeşaya 33:14

14. Hezekiel 22:18-22; Mika 1:4; Nahum 1:4

15. Mezmurlar 22:14

16. Yasanın Tekrarı 29:20-21

17. İbraniler 2:3

18. Elçilerin İşleri 4:12

19. Bu paragraf İbraniler 10:26-31'den uyarlanmıştır.

20. Yuhanna 19:30

21. Romalılar 5:1

22. 1. Yuhanna 4:9-10

23. Grekçe 'tan tercüme edilen bu sözcük, yatıştırma ve kefarete anlamlarına gelir.

eylem, hem Tanrı'nın karakterini hem de sevgisinin büyüklüğünü açıklıyor. Baba Tanrı, çarmıhta bizim bütün suçlarımızı sevgili Oğlu'na yükleyerek ve bizim yerimize öfkesiyle O'nu ezerek, bize duyduğu sevgiyi göstermiştir.²⁴ Çarmıhta Ruh, Oğul'un infazı için gerekli olan her şeyi yaparak bize olan sevgisini göstermiştir.²⁵ Çarmıhta, yaşamını dostları için feda ederek Oğul bize olan sevgisini göstermiştir.²⁶ Zengin olmasına rağmen bizim uğrumuza yoksul oldu, öyle ki O'nun yoksulluğuyla bizler zengin olabilelim.²⁷ Tanrı doğasına sahip olmasına rağmen yoksul bir köle oldu, ölüme ve hatta çarmıha gidebilecek kadar büyük bir alçakgönüllülük gösterdi.²⁸ Günahı tanımasına rağmen günahlarımızı üstlendi ve bizim için lanet oldu, çünkü yazılmış olduğu gibi, "Ağaç üzerine asılı herkes lanetlidir."²⁹

Sonsuza dek iyi olan Tanrı'nın günahlarımız için ödediği bedel, bizi kederlenmeye ve yüreklerimizi sorgulamaya itmeli. Peygamber Zekeriya'nın kehanetinde belirttiği gibi, desteklerine bakacağız; biricik oğlumuz için yas tutan biri gibi yas tutacak, onun için acı çeken biri gibi gözyaşı dökacağız.³⁰ Bu olay ile birlikte Tanrı çarmıhın en ağır darbelerine maruz kalmış olsa da, ondan güzel bir resim çıkarmaya yeterli güçtedir. Çarmıhta, diğer bütün vahiylerin gücünü ve güzelliğini aşacak bir şekilde insanlara olan sevgisini göstermiştir. Günahımız ve Mesih'in tarif edilemez acıları, Tanrı'nın merhametinin ve lütfunun en görkemli şekilde parlayabileceği karanlık bir gece gibidir.

Eğer bir hediyenin değeri sevgiyi gösteriyorsa, o zaman çarmıh Tanrı'nın halkına duyduğu sevginin ölçülemeyeceğini kanıtlar. Mesih'in değerini kim ölçebilir? Göklerdeki yıldızları veya yerdeki kumu saymak daha kolay olurdu. O bütün yaratılıştan çok daha değerlidir. Baba'nın Oğlu'na duyduğu sevgiyi kim ölçebilir? Dünya Oğul'dan nefret etse de, hatta kendi halkı O'na hak ettiği değeri vermese de, İsa Mesih Tanrı'nın gözünde çok değerlidir.³¹ Melekler ve insanlar Baba'nın O'na verdiği değeri anlayamaz. Oğul, her zaman için Baba'nın O'ndan hoşnut olduğu biricik Oğul'dur.³² Daima en büyük hoşnutluk kaynağıdır.³³ Bu nedenle, Baba Oğul'nu verdiğinde, bizlere her şeyi vermiş ve bizden hiçbir şey esirgememiş olur.

Günahlarımızın kefareti için kendi Oğul'nu veren Baba Tanrı, bu yolla sevgisini açığa vurur ve bunun değeri, Tanrı'nın sevgisini hak etmediğimizi fark ettiğimizde daha da artar. Bu, tamamen Tanrı'nın karakterinden ve isteğinden kaynaklanır ve halkının erdemlerinden ve işlerinden bağımsızdır. Bizi bizden dolayı değil, bize rağmen sever. Elçi Yuhanna şöyle demektedir: "Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğul'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi."³⁴

Tanrı'nın sevgisi bize bir karşılık değildir; hak ettiğimiz aksine bir şeydir. Tanrı bizi, sevgisini hak edecek hiçbir erdem ve meziyetimiz olmadığı halde sevmektedir.³⁵ Düşüncemizde ve işlerimizde O'na karşı düşman olmamıza rağmen bizi sevmektedir.³⁶ Hiçbir neden olmaksızın O'ndan nefret etmemize rağmen bizi sevmektedir!³⁷

24. Yeşaya 53:4-10

25. Kutsal Ruh, Mesih'in tanrıtanımazlar eliyle çarmıha gerilmesi ve böylece kurtulabilmemiz için her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlayıp yönetmiştir.

26. Yuhanna 15:13

27. 2. Korintliler 8:9

28. Filipililer 2:6-8

29. Galatyalılar 3:13; 2. Korintliler 5:21; Yasanın Tekrarı 21:23

30. Zekeriya 12:10

31. 1. Petrus 2:4

32. Matta 3:17; 17:15; Markos 1:11; 9:7; Luka 3:22

33. Süleyman'ın Özdeyişleri 8:30

34. 1. Yuhanna 4:10

35. Yeşaya 64:6

36. Romalılar 8:7; Koloseliler 1:21

37. Romalılar 1:30; Yuhanna 15:25

Tanrı'nın sevgisinin bu boyutu, elçi Pavlus'un yüreğini tutsak etmiştir ve bizim de yüreklerimizi tutsak etmelidir. Pavlus kendisini günahkârların en günahkârı, kiliseye zulmedenlerin en kötüsü olarak nitelemektedir.³⁸ Bu nedenle, Mesih'in kendisi için ölmesinin tek nedeni olarak Tanrı'nın hak edilmeyen sevgisini görür. Bu, kendisini özgür kılamadığı bir sevgiydi. Bu sevgi her anlamda ona üstün geliyor, onu sürüklüyor, zorluyor ve mecbur bırakıyordu.³⁹ Tanrı'nın sevgisinin hak edilmeyen doğası yüreğini ele geçiriyor ve bunu bütün insanlara anlatmak için büyük gayret gösteriyordu. Tanrı'nın sevgisini anlamamanın, ancak bu sevgiyi zerrece hak etmediğimizi anlamakla mümkün olacağını biliyordu. Bu nedenle, Roma kilisesine şunları yazdı: "Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken Mesih bizim için öldü."⁴⁰

Baba'nın bize duymuş olduğu sevgiyi, Baba'nın Oğlu'na duyduğu sevgiyi kavrayıp, Tanrı'ya karşı işlediğimiz günahların büyüklüğünü tam olarak ölçebildiğimiz zaman anlayabiliriz. Tanrı'nın gazabını hak ettiğimiz halde, Tanrı bize biricik Oğlu'nu vermişse, bu sevginin boyutu ölçülemeyecek kadar büyük olmalıdır. Baba bize sonsuzluklar boyunca her gün binlerce kusursuz dünya verseydi bile, yine de bunların hepsi Baba'nın Oğlu'nu armağan olarak sunması ile eşit değerde olamazdı; öyle ki bu, Baba Tanrı'nın, Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan bir kurban sunusu olarak feda etmesiyle göstermiş olduğu sevgisinin yanında bir hiç kalırdı! Eğer bunun abartılı bir ifade olduğunu düşünüyorsak, Mesih'in görkemine karşı körüz ve O'nun değerini anlamaktan uzağımız demektir. John Flavel'in sözleriyle ifade etmek gerekirse:

Açıklamama izin verin: Tüm dünya Mesih'in yüceliğini sergilemeye yetecek büyüklükte bir tiyatro sahnesi olmadığı gibi, O'nda saklı kalan ve araştırılmayacak olan zenginliklerin binde birini bile barındıramaz. Bu şeyler, benimki gibi titrek bir dil ve el yazısından çok, cennete özgü bir şekilde dile getirilir, dua ile şükranlar sunulur ve göklerin kutsal ışığı ile aydınlatılırsa çok daha iyi anlaşılır. Ne var ki, ben şükranlarımı ay ışığında kaleme alıyorum ve şükranlarımı eksiksiz bir şekilde sunmaktan çok uzağım. Gerçekte, O'nunki hariç, hiçbir dil böylesi bir görevi eksiksiz yerine getiremez. Mesih'le ilgili ne söyleyeyim? Görkemi bütün sözcükleri aşar, bütün övgüler ve ifadeler O'nun için yetersiz kalır. Kendisinde mükemmellik olduğunu varsaydığımız her şeyden her türlü metaforu alıp Mesih'i bu görkemle giydirdiğimizde, sözcüklerimizi süsleyip bütün övgüyü Mesih'e ithaf ettiğimizde bile hiçbir şey yapmış olmayız, çünkü yapılacak olan her şey yapılmıştır.⁴¹

38. 1. Korintliler 15:9; 1. Timoteos 1:13-15

39. 2. Korintliler 5:14; 15

40. Romalılar 5:7-8

41. Flavel, *The Fountain of Life Opened Up*, 1:xviii.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

İsa Mesih'in Dirilişi

Korkuya kapılan kadınlar başlarını yere eğdiler. Adamlar ise onlara, "Diri olanı neden ölümler arasında arıyorsunuz?" dediler. O burada yok, dirildi. Daha Celile'deyken size söylediğini anımsayın.

— LUKA 24:5-6

...kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi.

— ROMALILAR 1:4

İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi.

— ROMALILAR 4:25

Yirmi birinci bölümde, perdeler Mesih'in bir Roma çarmihuna gerilmesiyle kapandı. Mesih, halkının günahlarını üstlendi, Tanrı'nın öfkesine maruz kaldı ve ruhunu teslim etti.¹ Fakat bu son değildi ve biz de ilk yüzyıldaki Hristiyanlar ile birlikte sevinçle ve güvenle duyuruyoruz: "O dirildi! O gerçekten dirildi!"

İsa Mesih'in dirilişi, Hristiyan inancının temel taşlarından biridir. Bu gerçeğe iman etmeyen kişi Hristiyan değildir. Bu gerçeği bildirmeden Müjde duyurulmuş olmaz. Bu nedenle herhangi bir teolog, vaiz, kâtip veya sözde peygamber, İsa Mesih'in fiziksel ve tarihi dirilişine değinmezse kiliseye söyleyebileceği başka hiçbir şeyi yoktur. Bu kişilerden öğrenmemeli, onları anlayışla karşılamamalı ve onlarla paydaşlık içinde olmamalıyız. Bu kişiler Hristiyan değildir!

Hristiyanlıkta, Mesih'in dirilişiyle ilgili keskin uyarıların gerekmediği altın bir çağ yaşanmıştır, fakat ne yazık ki durum artık böyle değildir. Diriliş, düşmanla olan savaşın en ön cephesinde yer alır ve düşmanın en sert saldırılarına maruz kalır. Şeytan, bütün Hristiyanlığın bu tek doktrin üzerinde yükseldiğini çok iyi bilmektedir.² Bu nedenle ilk amacı bunu inkâr etmektir. Eğer bunu başaramıyorsa, daha evrensel bir mesaj verenlere ve dirilişin temel bir konu olmadığına inananlara yönelir; şeytan, Müjde'yi vaaz ederken diriliş konusuna değinmeyi ihmal edenleri görmekten büyük mutluluk duyar.

Hristiyanlığın en önemli doktrinleri her zaman her yönden saldırılara maruz kalmaktadır ve diriliş de istisnasız bu doktrinlerden biridir. Ancak çağımızı bu konuda benzersiz kılan, en tehlikeli saldırıların Hristiyanlardan ve hatta müjdecilerden gelmesidir. Böyleleri dirilişi doğrudan inkâr etmedikleri gibi bunu kendileri adına güçlü bir biçimde onaylayabilirler. Fakat bu konuda başkalarının ikna edilmesine gerek duymazlar ya da dirilişin Hristiyanlığa giriş konusundaki çok temel

1. Luka 23:46

2. 1. Korintliler 15:14

bir doktrin olduğuna inanmazlar. Gerçeğin üzerine yanlış bir hoşgörü biçimi yerleştirirler, Tanrı korkusu ve Kutsal Yazılar'a sadakatin yerine insanlığa karşı tutku duyarlar. Yahuda gibi onlar da kurtarıcılarını öper, sonra da O'na ihanet ederler.³

Mesih'in dirilişini inkâr etmek –ve onu Hristiyanlığın temellerinden saymamak– gerçek Hristiyanlığa yıkıcı bir etki yapar. Fakat bu doktrine iman eden ve Müjde'yi sadık bir şekilde duyuran kişiler bile, daha az da olsa Hristiyanlığa kötülük edebilirler: dirilişe vaazda verilmesi gereken önemin verilmemesi böyledir. Bu doktrin uzun bir vaazın sonuna, çarmıh konusuna ilâştirebileceğimiz türden bir doktrin değildir, bu konuya çarmıhla eş değer ölçüde önem verilmelidir. Elçilerin İşleri kitabını tamamen incelediğimizde, İsa Mesih'in dirilişinin ana tema olduğunu görürüz. Bu, yılda yalnızca bir Pazar günü hatırlanan bir mesaj değildi, aksine, ilk kilisenin sürekli bir zafer ilahisiydi!

Hristiyanlık ve Müjde ile ilgili sert tartışmaların, Mesih'in ölümünün tarihsel gerçekliği ile ilgili olmadığını aklımızda tutmalıyız. Tarihi kayıtlara karşı kayıtsız olan kişiler Nasıralı İsa adında bir adamın Pontius Pilatus döneminde çarmıha gerilerek öldürüldüğünü inkâr edecektir. Asıl tartışma, diriliş konusunda ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle diriliş de çarmıh kadar utandırıcı bir haberdir ve aynı bütünlük ve yoğunluk ile vaaz edilmelidir. Eğer dirilişe daha büyük önem verirsek, Kutsal Kitap'a dayalı bir müjdeye sahip olur ve Müjde'nin gücünün daha fazla ortaya çıktığına tanık oluruz.

KUTSAL KİTAP'IN ANLATIMI

Mesih'in dirilişinin gerçek anlamını ve önemini ele almadan önce, Kutsal Yazılar'ın bize anlatmış olduğu tarihi olaya ilişkin genel bir fikrimizin olması son derece yararlı olacaktır.

Üçüncü günün sabahı... Kadınlar, Mesih'in cesedinin bulunduğu mezara doğru yola koyulurlar. İçlerinde tek bir umut kırıntısı bile yoktur, yalnızca keder duymaktadırlar. Tek istedikleri çok sevdikleri İsa'yı uygun bir şekilde defnetmektir. Konuşmaları sınırlıdır, pek ayrıntı içermez: "Taşı kim kaldıracak?.. Çünkü çok ağırdı."⁴ Diriliş, akıllarına gelebilecek en son şeydir.

Ama birden acı korkuya, korku bastırılmayan bir umuda, umut da tarif edilemez bir sevince ve görkeme dönüşür. Taşı yuvarlanmış olarak bulurlar, mezar boştur ve bir melek iyi haberi vermektedir: "Diri olanı neden ölüler arasında arıyorsunuz? O burada yok, dirildi. Daha Celile'deyken size söylediğini anımsayın. İnsanoğlu'nun günahlı insanların eline verilmesi, çarmıha gerilmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini bildirmişti."⁵

Kadınlar "korku ve büyük bir sevinçle" hemen mezardan ayrılırlar. Mesih'in öğrencilerine haber vermek için koşarlar, fakat tanıklıkları kendilerine inanmaları gereken kişilere boş sözler gibi gelir.⁶ Daha sonra Petrus ve Yuhanna umutla boş mezara koşarlar. Kafaları karışmış bir şekilde mezarı inceledikten sonra geri dönerler ama kesin bir şey söyleyemezler: "İsa'nın ölümden dirilmesi gerektiğini belirten Kutsal Yazı'yı henüz anlamamışlardı."⁷

Hızlıca oradan ayrıldıklarında, arkalarında dirilmiş olan Rab'bi ilk gören, gözü yaşlı Mecdelli Meryem'i bırakırlar. Rab onu, gidip tekrar öğrencilerine kendisinin dirilmiş olduğunu bildirmesi için görevlendirir.⁸ Bunu, Mesih'in mezardan dönen kadınlara tekrar görünmesi takip eder ve Mesih, üçüncü olarak Emmaus yolunda Klopas'a ve diğer öğrenciye görünür;⁹ son olarak da, Petrus'a ve on birlere görünür.¹⁰ Bir karşılaşmada üvey kardeşi olan ve kendisine inanmayan Yakup'a görünür

3. Matta 26:49–50

4. Markos 16:2–4

5. Luka 24:5–8

6. Luka 24:11

7. Yuhanna 20:9

8. Yuhanna 20:11–18

9. Matta 28:9–10; Luka 24:13–32

10. Luka 24:34–43

ve böylece onu değiştirir, öyle ki, Yakup Yerusulim'deki kilisenin elçisel bağ ve sütunlarından biri haline gelir.¹¹ Son olarak, Şam yolunda "zamansız doğmuş bir çocuğu andıran" Tarsuslu Saul'a görünür.¹² Bu karşılaşmanın etkisinden bahsetmek gereksizdir. Kendisini Hristiyanlığa zulmetmeye adanmış olan bu adam, Hristiyanlığın en gayretli savunucularından biri haline gelmiştir.¹³ Özetle, Rabbimiz'in göğe alınmadan önce birçoklarına ve "bir keresinde beş yüz kişiye" görüldüğüne dair Kutsal Yazılar'ın güvencesine sahibiz.¹⁴

MESİH'İN DIRİLİŞİNİN EŞSİZLİĞİ

İnsanlar genellikle açıklayamadıkları veya tamamen anlayamadıkları terminolojileri kullanmaktadır. Bu özellikle Tanrı'nın iradesine uygun şekilde yaşamaya çağrılan Hristiyanlar için çok tehlikelidir. Bu durum, Mesih'in eylemi ve dirilişi ile ilgili olarak daha doğrudur. Peki bu ne anlama gelmektedir?

Diriliş kelimesinin İngilizce karşılığı olan , Latince (: tekrar; : kalkmak, dirilmek) fiilinden gelmektedir. Yeni Antlaşma'da kullanılan Grekçe (: yukarı, tekrar : kalkmak, dikilmek) kelimesinden gelmektedir. Böylece, kelime gerçek anlamı ile ayağa kalkmak veya doğrulmak anlamına gelmektedir. Hem antik hem de modern dönem kaynaklarında bu kelime, ölü birinin yaşama tekrar dönmesi anlamına gelir. Ancak Mesih'le ilgili kullanıldığında bu ifade O'nunla özdeşleşir ve eşsiz bir anlam kazanır.

Mesih'in dirilişinin sıradan bir dirilme olmadığını anlamamız kesinlikle çok önemlidir. Eski Antlaşma'da Elisha ve İlyas Peygamberler, Sarefatli ve Şunemli dulların oğullarını Tanrı'nın kendilerinde çalışan gücü sayesinde dirilttiler.¹⁵ Yeni Antlaşma Lazarus'un ölümden diriltilmesinin yanı sıra, Yair'in kızını, Nain kentindeki delikanlıyı, Tabita'yı ve Eftihos'u da diriltmiştir.¹⁶ Bu kişiler tamamen ölümden dirilmiş olsalar da ölümsüz değillerdi. Pavlus'un Korint'teki kiliseye açıklaması olduğu gibi, bedenleri hâlâ ölümlüydü.¹⁷ Yeniden ölecek ve mezarın utancına maruz kalacaklardı.

Mesih'in dirilişi eşsizdi çünkü bir daha ölmek üzere dirilmişti. Patmos Adası'nda Yuhanna'ya söylemiş olduğu gibi, "Ben var olmuş, var olan ve var olacak olanım."¹⁸ Romalılar'a mektubunda Pavlus, şu gerçeği açık bir şekilde bildirmiştir: "Çünkü Mesih'in ölümden dirilmiş olduğunu ve bir daha ölmeyeceğini, ölümün artık O'nun üzerinde egemenlik sürmeyeceğini biliyoruz. O'nun ölümü günaha karşılık ilk ve son ölüm olmuştur. Sürmekte olduğu yaşamı ise Tanrı için sürmektedir."¹⁹

Mesih'in dirilişinin eşsizliğini gösteren bir başka gerçek ise, ölümden kendi gücü ve yetkisiyle dirilmiş olmasıdır. Kutsal Yazılar, dirilişin aynı zamanda eşit ölçüde Baba ve Kutsal Ruh'un işi olduğunu öğretse de, bunu aynı zamanda Mesih'in kendisine dayandırmıştır.²⁰ Tapınağı temizlerken, Ferisiler kendisinden yetkisine dair bir belirti istemişlerdi, İsa onlara şu yanıtı vermiştir: "Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım."²¹ Ferisilere, "Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var. Bu buyruğu Babam'dan aldım"²² demiştir.

11. 1. Korintliler 15:7; Elçilerin İşleri 1:14; 15:13

12. 1. Korintliler 15:8; Elçilerin İşleri 9:3-19

13. Elçilerin İşleri 9:11-2; 1. Korintliler 15:10

14. 1. Korintliler 15:6

15. 1. Krallar 17:17-24; 2. Krallar 4:18-37

16. Yuhanna 11:23-25, 43; Markos 5:41-42; Luka 7:14-15; Elçilerin İşleri 9:36-43; 20:7-12

17. 1. Korintliler 15:53

18. Vahiy 1:18

19. Romalılar 6:9-10

20. Romalılar 6:4; Galatyalılar 1:1; Romalılar 1:4; 8:11

21. Yuhanna 2:19

22. Yuhanna 10:18

İsa Mesih'in dirilişi kendisine özgüydü. İkinci ölüm gelene dek yaşamı uzatan bir diriliş değildi. Aksine O, ölüme, cehenneme ve mezara karşı zafer kazandı. Artık ölmek üzere yaşamaktadır!

DIRİLİŞ MESİH'İ HAKLI ÇIKARMIŞTIR

Mesih'in dirilişinin tarihselliğini ve eşsizliğini ele aldık. Şimdi dikkatimizi bunun önemine çekeceğiz. Bu konuyu ele almak ciltler dolusu kitaba sığmayacak olsa da, biz yalnızca en önemli iki noktayı ele alacağız: diriliş Mesih'i haklı çıkardı ve imanımızı teyit etti.

Daha önceki bölümlerde, Tanrı'nın geçmişte kötülere ve kötülüğe karşı sabretmesinden ve tövbe edenleri bağışlamasından dolayı, insanlar tarafından adaletsiz olmakla suçlandığını görmüştük.²³ Mesih'in ölümü, Tanrı'ya bu suçlamalar karşısında haklı çıkarmıştır. İlerleyen bölümlerde Tanrı'nın da İsa'yı, O'nu ölümden diriltmek suretiyle haklı çıkarmış olduğunu göreceğiz. Diriliş sayesinde Tanrı açıkça ve güçlü bir şekilde İsa'nın Tanrı'nın Oğlu ve vaat edilen Mesih olduğunu ilan etmiştir. Boş mezar, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğuna dair bir kanıttır. Elçi Pavlus Roma'daki kiliseye, "Kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi"²⁴ demektedir. İlan etmek kelimesi, karar vermek, atamak, işaret etmek anlamına gelen Grekçe kelimesinden gelmektedir. Bu kelime, Mesih'in ilk olarak diriliş sırasında Tanrı'nın Oğlu olarak tayin edildiği anlamına gelmez; fakat bu mucizevi eylemle açıkça ve tartışmasız bir şekilde Tanrı'nın Oğlu olarak ilan edildiği anlamına gelir.

Baba'nın, Mesih'in vaftizi sırasında gökten seslenmesi; Mesih'in Baba'nın adıyla yaptığı sayısız mucize; Petrus'un, Yakup'un ve Yuhanna'nın önünde değişen görünümü, O'nun gerçekten de Oğul olduğunu doğrulamıştır.²⁵ Fakat bunlardan hiçbiri, Baba'nın sevgili Oğlu'nu ölümden dirilttiği zamanki ile kıyaslanamaz. Çünkü boş mezar ile Mesih'in, "çarpıcı, kudretli ve muzaffer bir şekilde" Tanrı Oğlu olduğu ilan edildi.²⁶ kelimesinin anlamı ve kullanımı ile ilgili olarak John MacArthur şöyle demektedir: "İngilizce'deki sözcüğünün geldiği Grekçe'deki sözcük, ayırt etmek anlamına gelmektedir. Tıpkı ufuğun yeryüzüyle gökyüzünü ayırdığı gibi, İsa Mesih'in dirilişi de Mesih'i bütün insanlıktan ayırır ve O'nun Tanrı Oğlu olduğunu su götürmez bir şekilde kanıtlar."²⁷

Mesih'in dirilişinin, O'nun Oğul ve Mesih olduğuna ilişkin çok büyük bir kanıt olması Müjde'ye yabancı bir konu değildir. İmanlı olmayan Yahudiler İsa'ya tapınağı hangi yetkiyle temizlediğini sorduklarında, İsa gelecekteki dirilişine işaret etmiştir: "Bu tapınağı yıkın. Ben onu üç günde kuraçağım."²⁸ Ferisiler, O'ndan Mesih olduğuna dair bir belirti istediklerinde, yeniden ölüm üzerindeki gücüne işaret etmiştir: "Nasıl ki Yunus üç gün üç gece balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacak."²⁹

İsa'nın dirilişi, O'nun kim olduğuna ve halkı yararına ne yapmış olduğuna dair çok güçlü ve büyük bir kanıt sunar. O, düşmanlarının önünde bile haklı çıkmış ve aklanmıştır. Bazıları İsa'yı eğitimsiz bir adam olduğu için hor gördü, yöneticiler Celile'den gelen uygunsuz bir peygamber olduğu düşüncesi ile O'nu reddetti, Ferisiler de O'nu günahkârların dostu ve Baalzevul'a bağlı biri gibi gördüler.³⁰ Ancak bütün suçlama ve aşağılamalar boşa çıktı ve bütün iddiaların çarmıha gerilen "Kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edilince"³¹

23. Romalılar 3:25–26

24. Romalılar 1:4

25. Yuhanna 10:37–38; Matta 3:17; 17:15

26. Marvin Richardson Vincent, *Word Studies in the New Testament* (Peabody, Mass.: Hendrickson), 3:4.

27. *The MacArthur Study Bible: New King James Version* (Nashville: Word Bibles, 1997), 1691.

28. Yuhanna 2:19

29. Matta 12:40

30. Yuhanna 7:15, 52; Markos 3:22; Matta 11:19; Luka 7:34

31. Romalılar 1:4

yanlış olduğu ortaya çıktı. Çarmıh yolundaki askerler, "Selam ey Yahudiler'in Kralı"³² diyerek O'nunla alay ettiler. Fakat melek, taşı yuvarladığında korkuya kapılıp titrediler ve ölü adam gibi yere yığıldılar.³³ Başkâhinler ve ihtiyarlar "Başkalarını kurtardı, ama kendisini kurtaramıyor"³⁴ diyerek O'nu aşağıladılar. Fakat Pentikost günü üç bin kişiyi kurtardığında dehşete düştüler.³⁵ Mesih'in en sıkıntılı saatinde, "Eğer gerçekten İsrail'in Kralı ise, o çarmıhtan insin de biz de ona iman edelim"³⁶ dediler. Rab'bin dirilişiyle yenilenmiş olan balıkçı şunları söylediğinde titrediler: "Böylelikle bütün İsrail halkı şunu kesinlikle bilsin: Tanrı, sizin çarmıha gerdiğiniz İsa'yı hem Rab hem Mesih yapmıştır."³⁷

DİRİLİŞ İMANIMIZIN ONAYLANMASIDIR

Boş mezar yalnızca İsa'nın Mesih olarak onaylanması değil, aynı zamanda Hristiyan inancının da onaylanmasıydı. Tanrı'nın Mesih'i ölümden diriltmesi demek, Mesih'in halkı uğruna yaptığı fedakârlığın kabul görmesi demektir. Elçi Pavlus Roma'daki kiliseye bunu açıklamıştır: "[İsa] suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi."³⁸ Bu bölümü anlamamızın en iyi yolu "çünkü" anlamına gelen, Grekçe 'nın tekrarlama sözcüğüdür. Mesih ölüme teslim edildi, çünkü günahlarımızı üstlendi; Tanrı O'nu ölümden diriltti, çünkü günahlarımıza karşı kefareti kabul etti, bu nedenle Mesih'in dirilişi halkın günahlarının bedeli olan kefaretin ödendiğinin ve aklanmalarının teminat altına alındığının teyididir. Thomas Schreiner şöyle yazmaktadır: "Mesih'in aklanmamız için ölümden dirildiğini söylemek, aklanmamızın güvenceye alındığını söylemektir. Mesih'in dirilişi, bizim için yaptığı işin tamamlandığını gösterir."³⁹

Mesih'in dirilişi, bizim aklanmamız veya çarmıhtaki kurtuluşumuzun tamamlanması için değildir, bunu belirtmek son derece önemlidir. Mesih'in kendi sözlerine göre, halkı uğruna gerçekleştirdiği kefaret eylemi, ölümü ile "tamamlanmıştır."⁴⁰ Biz Mesih dirildiği sırada aklanmadık. Kutsal Yazılar, bir kişinin iman ettiği vakit aklandığını açıkça söylemektedir, biz Mesih'in eylemine iman ettiğimiz zaman aklanırız.⁴¹ Bu ayet, Mesih'in dirildiğini çünkü gerçekten de İsa'nın Mesih olduğunu ve halkı uğruna ölümünün Tanrı tarafından kefaret olarak kabul edildiğini öğretmektedir. Tanrı önünde aklanacağımıza ilişkin tanrısal vaade sahibiz ve bu, Mesih'in kendisini çarmıhta kurban olarak feda ettiğine iman etmekle olur.

Tanrı Nasıralı İsa'yı ölümden diriltti, çünkü sözünü ettiği kişi O'ydu ve ölümü tam da anlattığı gibi gerçekleşti. Mesih çarmıhta öldüğünde ve günahkârları aklayan Tanrı'nın adaletinin herkesinkinden üstün olduğunu kanıtladığında Tanrı'yı haklı çıkarmış oldu. Baba da, Oğlu'nu ölümden diriltmekle ve Oğlu'nun hiç şüphesiz Tanrı Oğlu ve dünyanın Kurtarıcısı olduğunu göstermekle Mesih'i onaylamış ve haklı çıkarmış oldu.

Mesih'in çarmıha gerilmesinden önce, öğrencileri "O'nun İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu umut ediyorlardı."⁴² Fakat İsa'nın ölümü ile birlikte bütün umutları yıkıldı. Ödünç alınmış bir mezarda yatan Nasıralı İsa, nasıl Tanrı'nın vaatlerini yerine getirecek kişi olabilirdi? Fakat İshak, sunakta

32. Matta 27:29

33. Matta 28:4

34. Matta 27:42

35. Elçilerin İşleri 2:41

36. Matta 27:42

37. Elçilerin İşleri 2:36

38. Romalılar 4:25

39. Thomas R. Schreiner, *Romans: Baker Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids: Baker Books, 1998), 244.

40. Yuhanna 19:30

41. Romalılar 5:1

42. Luka 24:21

babası İbrahim'in eliyle kurban edilseydi, İbrahim'e vaat edilen soy nasıl sürdürülecekti?⁴³ İbrahim Tanrı'nın onu ölümden dirilteceğine inanmaya cesaret edebiliyor muydu?⁴⁴ Mısır'da bir zindanda kalmaya devam ederse, Yusuf'un rüyaları nasıl gerçekleşebilirdi?⁴⁵ Tanrı bir gün onu oradan çıkarıp bütün Mısır'ın başına getirebilir miydi?⁴⁶ Kutsal Yazılar bütün bu sorularımızı bir soruyla yanıtlamaktadır: "Var mı yapamayacağım bir şey?"⁴⁷

İshak'ın bağları çözüldü ve babasına geri verildi. Yusuf zindandan çıkarıldı ve Firavun'un sağ kolu oldu. Mesih ölümden dirildi ve Baba'nın sağına yükseltildi. Dirildi, çünkü Tanrı Oğlu'dur ve Baba O'nun ölümünü günahlarımıza karşılık kefaret kurbanı olarak kabul etmiştir.

43. Yaratılış 21:12; Romalılar 9:7

44. İbraniler 11:19

45. Yaratılış 37:5-10

46. Yaratılış 41:41

47. Yereya 32:27

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Dirilişte İmanın Temeli

Sizler, Tanrı'nın ölüleri diriltmesini neden 'inanılmaz' görüyorsunuz?

— ELÇİLERİN İŞLERİ 26:8

Hristiyanlığa düşman olanlar, Mesih'in tarihi dirilişine karşı saldırıda bulunmakla doğru bir hamle yapmaktadırlar, çünkü imanımızın temeli tamamen buna dayanmaktadır. Eğer Mesih ölümden dirilmemiş olsaydı, imanımız tamamen yarıya düşerdi.¹ İman eden bizler hâlâ günahlarımızın içinde olur, ölenler ise sonsuza dek mahvolurlardı.² Dahası, dirilişi duyuranlar Tanrı'nın sahte tanıkları olurdu, çünkü Tanrı Mesih'i diriltmemişken, Mesih'in diri olduğunu iddia etmiş olacaktı.³ Son olarak, eğer Mesih dirilmemişse, yaşamlarımız koca bir kayıptır. Boşu boşuna acı çekiyoruz demektir ve insanlar boş yere kurtarma gücü olmayan sahte bir peygamber yüzünden bizden nefret etmektedir. Elçi Pavlus'un söylemiş olduğu gibi, "Eğer yalnız bu yaşam için Mesih'e umut bağlamışsak, herkesten çok acınacak durumdayız."⁴

Diriliş, Hristiyan inancının her şeyidir. Eğer Mesih dirilmediyse, inancımız sahtedir. Bu nedenle, kendimize şu önemli soruyu sormamız gerekmektedir: "Dirildiğini nereden biliyoruz?" Neden iman ediyoruz? İlerleyen sayfalarda, diriliş gerçeğini doğrulayan ve gerçekliğini bildiren iki farklı şeyi ele alacağız. İlk olarak belirtmemiz gerekir ki, Ruh, aydınlatan ve yenileyen eylemiyle bu gerçeği vahyetmektedir, ikinci olarak da tarihi kanıtların diriliş doğruladığını belirtmeliyiz. İlk özellikle çok önemlidir. İkincisi, Hristiyan inancının güçlü bir şekilde onaylanmasıdır ve imansız olan bu dünyayla diyalog kurmak için etkili bir araçtır.

KUTSAL RUH'UN EYLEMİ

Müjdeciler kilise, sıklıkla diriliş sırasındaki boş mezara değinir ve Mesih düşmanlarının İsa'nın cesedini bulamamalarını, öğrencilerin dönüşümünü, tarihi ve yasal birçok başka unsuru da kanıt olarak sunarak imanını onaylatmaya çalışır. Ancak bu tarihi kanıtlar Hristiyanlık inancının mantıksız ve tarih dışı olmadığını göstermesine rağmen, Hristiyanlık inancının temeli değildir. Aşağıdaki olgular sebepleri ortaya koymaktadır.

Elçiler, Müjde'yi vaaz ederken bu tür bir savunma şeklini kullanmamışlardır.⁵ Diriliş kanıtlamaya değil, bunu duyurmaya çalışmışlardır.⁶ Sahip oldukları güven duygusu tezlerinin gücüne

1. 1. Korintliler 15:14, 17

2. 1. Korintliler 15:17-18

3. 1. Korintliler 15:15

4. 1. Korintliler 15:19

5. İnanç Savunması, Hristiyanlık inancının bir disiplindir ve karşıt görüş ileri sürenlere karşı makul ve gerekçeli tezler vasıtasıyla savunma yaparak, bu kişilerin görüşlerindeki hataları ortaya koyarlar.

6. Elçilerin İşleri 4:2, 33; 17:18; 24:21

değil, Müjde'nin kurtarıcı gücüne dayanmaktaydı. Pavlus, Korintliler'e mektubunda buna değinir:

"Kardeşler, Tanrı'yla ilgili bildiriye duyurmak için size geldiğimde, söz ustalığıyla ya da üstün bilgelikle gelmedim. Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım. Size zayıflık ve korku içinde geldim, tir tir titriyordum! Sözüm ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu. Öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın."⁷

Kilise tarihi boyunca Hristiyanların çoğu, en entelektüel olanlar bile, dirilişe tarihi kanıtları çalışarak değil, Müjde'nin bildirisine bağlı kalarak iman etti. Eğer dirilişe olan imanın temeli tarihsel kanıtlar olsaydı, bu kanıtların varlığını bilmediği halde imanlarına sınıksız sarılmış ve bu uğurda ölmüş olan sayısız imanlının imanı nasıl açıklanabilirdi? Güçlülükle okuyan ve diriliş için tarihi bir kanıt ileri süremeyen Hristiyanların durumu nasıl açıklanabilirdi? Öyle ki, bu kişiler mantıksal olarak savunamadıkları imanı reddetmek yerine, en dayanılmaz işkence ve zulümlere bile katlanıp bu uğurda şehit olabilirler. Bu gerçeklerin ışığında, dirilişin dayandığı tarihi kanıtların yararlı olduğu sonucuna varsak da, diriliş ile ilgili imanımızın temeli bu kanıtlara dayanmaz.

Öyleyse, Hristiyanın diriliş ile ilgili olarak imanındaki temel nedir? Mesih'in dirilmiş olduğunu nereden bilir? Cevap, Kutsal Yazılar'da açıkça belirtilmiştir. Dirilişe olan sarsılmaz imanımızın ve bilgimizin kaynağı, Kutsal Ruh'un yenileyen ve aydınlatan eyleminden gelmektedir. Yeniden doğduğumuzda Tanrı, doğaüstü bir şekilde İsa Mesih'in diriliş gerçeğiyle ve Hristiyanlık inancının geçerliliği ile ilgili olarak ikna olmamızı sağlar. Mesih'in ölümden dirilmiş olduğunu biliriz, çünkü Kutsal Ruh, Kutsal Yazılar'ın Mesih ile ilgili tanıklığının gerçek olduğu hususunda zihnimizi aydınlatır. Sonuç olarak, Kutsal Ruh yüreklerimizi yenilediği için iman ederiz, bize vaaz edilen Müjde ile Mesih'in bizde olan etkisi açığa çıkar. Elçi Pavlus, Kutsal Ruh'un mucizevi eylemini şu sözlerle ifade eder: "Çünkü, 'Işık karanlıktan parlayacak' diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı."⁸

Yeniden doğmuş olan kişiler kendi varlıklarını nasıl inkâr edemiyorsa, Mesih'in dirilişini de öyle inkâr edemezler. Bu hakikat, Tanrı'nın her şeye egemen hükmü ve Kutsal Ruh'un tanıklığı ile inkâr edilemez bir gerçek haline gelir.⁹ Hristiyanlık inancına zulmedenlerin çabucak öğrendiği gibi, "İsa'ya iman etmek suretiyle hastalanmış olanlar için hiçbir tedavi yoktur."¹⁰

Öğrenmiş olduğumuz gerçekler hem bir uyarı, hem de bir talimattır. İnanç savunmasının burada özel bir yeri vardır, Göklerin Krallığı, Müjde'nin duyurulması sayesinde ilerler. İnsanlar, mantıksal tezler ve konuşma sanatı aracılığı ile değil, Müjde'yi, İsa Mesih'in ölümünü ve dirilişini doğru ve Kutsal Kitap'a sadık kalarak duyurmamız sayesinde iman eder. Unutmamalıyız ki, Kutsal Ruh bizi dinleyenlerin zihinlerini aydınlatmaz ve yüreklerini yenilemezse, görevimiz boş bir işe, zaman ve emek kaybına dönüşür. Bu nedenle, boş insan bilgeliğine dayanmamalı ve iman eden herkes için kurtuluş ve Tanrı gücü demek olan Müjde'ye sınıksız sarılmamızdır.¹¹

TARİHSEL KANIT

Bir kişinin Mesih'e olan imanı, Mesih'in dirilişinin tarihi kanıtlarını ezberleme yetisine dayalı değildir. Aynı şekilde iman, kişinin yeteneğine bağlı olarak, klasik mantık ya da inanç savunması ile imanı savunması yoluyla ayakta kalmaz veya yıkılmaz.¹² Ancak Hristiyanlık inancı tarih ile

7. 1. Korintliler 2:1-5. Ayrıca bkz. Romalılar 1:16 ve 1. Korintliler 1:18-24

8. 2. Korintliler 4:6

9. Matta 11:25: İsa bundan sonra şöyle dedi: "Baba, yerin ve göğün Rabbi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim."

10. Bu, Hristiyanlığa geçen Sovyet askerlerinin tanıklıklarına dayanılarak söylenmiştir.

11. Yeşaya 36:6; Romalılar 1:16

12. Bu içgörüyü Pastor Charles Leiter'e borçluyum.

çelişmez. Gerçek Hristiyanlık, dünyada iyi ahlak yaratmak için efsaneleri etkili bir şekilde anlatma ve bunları dönüştürerek erdem yaratma çabasında değildir. Hristiyanlık inancı ve İsa Mesih'in dirilişi, imanlı olmayan tarihçiler tarafından kullanılan birçok tarihsel kanıt aracılığı ile tarihsel gerçeklikleri ispatlanmış ve onaylanmıştır.

Hristiyanlığın iddialarını tarihsel olmayan efsanevi olaylar olarak iddia eden kişiler, önyargılı varsayımlarından ötürü delillerin gerçeği ispatlamasına izin vermezler.¹³ Yürüttükleri mantık boştur: dirilişin imkansız olduğuna kanaat getirmişlerdir; bu nedenle diriliş lehine olan her kanıt temelsizdir ve buna ilişkin iddialar bir akılsızdan ya da şarlatandan doğmuş olmalıdır.

Günahkâr insanın Müjde'ye karşı çıkması, kişinin Tanrı'nın lütfundan ve Kutsal Ruh'un yenileyen işinden uzak olmasının sonucudur; bunlar olmaksızın hiç kimse Mesih'in iddialarını kabul edemez. İnsanlar yok sayabilecekleri gerçekleri yok sayarlar, yok sayamayacaklarını çarpıtırılar ve çarpıtamadıklarına ise direnirler. Diğer bir deyişle, gerçeğe inanmakla sarf edecekleri çabanın daha fazlasını onu reddetmek suretiyle harcarlar. Mesih'in dirilişini kanıtlayan delilleri tek tek incelemek bizi aşıyor olsa da, ilerleyen sayfalarda hem imanlının imanı, hem de araştırma yapanların yararı için bunlardan birkaçını ele alacağız.

ÖNCEDEDEN BİLDİRİLEN BİR OLAY

İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi O'nu hazırlıksız yakalayan ani olaylar değildir; her biri Tanrı'nın iradesini yerine getirmek için zorunlu olarak önceden bildirilmiştir. Bu, İsa'nın dirilişinden sonra kuşku içindeki öğrencilerine verdiği yönlendirişte açıkça görülmektedir: "Sizi akılsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler! Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?"¹⁴

Mesih'in gelişinden yüzlerce yıl önce, Eski Antlaşma'nın en önemli peygamberlikleri Mesih'in dirilişini bildirdi. Davut, ne Tanrı'nın Mesih'i mezara terk edeceğini, ne de bedeninin çürümesine izin vereceğini bildirdi.¹⁵ Yeşaya ileriye baktı ve Tanrı'nın, Mesih'in halkının günahları için acı çekerek ölüme gitmesinin ardından muhteşem şekilde ödüllendireceğini gördü.¹⁶ Mesih'in kendisi de çarmıha gitmeden çok önce kendi ölümünü ve dirilişini bildirdi. İmansız Yahudiler, Mesih'e tapınağı hangi yetkiyle temizlediğini sorduklarında, O'nun yanıtı: "Bu tapınağı yıkın, ben üç günde kuracağım"¹⁷ şeklinde oldu. Ferisiler, O'nun Mesih olduğuna dair bir belirti istediklerinde onları azarlamakla kalmadı, onlara gelecekteki dirilişinden de söz etti: "Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! Ama ona Peygamber Yunus'un belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecektir. Yunus, nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacaktır."¹⁸

Bu peygamberlikler, Mesih'in öğrencilerinin mesihsel rüyayı diri tutabilmek için umutsuzluk içinde böyle bir yalan uydurmadıklarını kanıtlamaktadır. Mesih dirilişini öyle açık ve öyle sık bildirmiştir ki, düşmanları bile yeniden dirileceğini bildirdiğini bilmektedir.¹⁹ "Ertesi gün, yani Hazırlık Günü'nden sonraki gün, başkâhinlerle Ferisiler Pilatus'un önünde toplanarak, 'Efendimiz' dediler, 'O aldaticının, daha yaşarken, 'Ben öldükten üç gün sonra dirileceğim' dediğini hatırlıyoruz."²⁰

13. Robert Reymond, Hristiyanlığın iddialarını tarihi ve mitsel olarak reddedenler böyle yaparlar, çünkü "Dayandıkları ve büyük ölçüde tartışmalı olan eleştirel ve felsefi zeminleri kısaca psikolojik ve dinsel olarak daha rahatlatıcıdır" diye yazar. (A New Systematic Theology of the Christian Faith, 581).

14. Luka 24:25-26

15. Mezmur 16:8-11

16. Yeşaya 53:12

17. Yuhanna 2:19

18. Matta 12:39-40

19. Matta 16:21

20. Matta 27:62-63

BOŞ MEZAR

Ölümünden sonra İsa'nın bedenine –yalnızca öğrencileri tarafından değil, aynı zamanda düşmanları tarafından– verilen bütün dikkat, boş bir mezarın varlığı ve bulunamayan ceset, O'nun dirildiğine dair güçlü bir kanıttı. İlk günden beri, Hristiyanlığı yok etmek için gerekli olan tek şey İsa'nın ölü bedenini göstermekti. Ölmesini isteyen Yahudi liderler ve O'nu çarmıha gönderen Romalı yetkililer mezarın yerini biliyordu ve cesedi mezardan çıkarmak için fırsatları vardı. Tek bir hareketle dünyaya diriliş mesajının aldatmacaya dayandığını ve öğrencilerinin sadece bir efsaneye inanmış olduğunu gösterebilirlerdi. Böylece Hristiyanlık doğmadan ölebilirdi. Peki neden ölü bedeni ortaya çıkarmadılar?

Kuşkucular, bu soruya karşı üç teori ileri sürmektedirler. Bunların her biri eşit ölçüde saçmadır. İlkine göre, İsa Roma çarmihinde ölmemiştir; yalnızca bilincini kaybetmiştir ve Romalı yetkililer O'nun yanlışlıkla öldüğünü duyurmuşlardır.²¹ Daha sonra serin mezara konduğunda bilinci yerine gelmiş ve kaçmıştır. Bu tezinin, çarmıha gerilmenin doğasına aykırı olduğunu belirtmeliyiz, çünkü Mesih'in, yüreğine kadar sapsız Romalı mızrağıyla böğrü delinmiş ve uzmanlar tarafından dikkatli bir şekilde incelendikten sonra öldüğü duyurulmuştur.²² Bu büyük işkenceden bir şekilde kurtulabilmiş olsa bile, ağır yaralı olduğu göz önünde bulundurulduğunda, mezarın kapısındaki o ağır taşı yuvarlayabilmesinin imkansız olacağı daha iyi anlaşılır. Bundan başka, mezardan kaçtıktan sonra böyle birisinin isimsiz biri gibi, Filistin'in bilinmeyen bir bölgesinde yaşamaya devam etmesi ihtimal dahilinde değildir.

İkinci teori, öğrencilerin cesedi çaldığı ve bilinmeyen başka bir yere gömdüğü şeklindedir. Bu teze karşı ile sürülen antitezler iki kaynaktan doğmaktadır. Bunların ilki, korkunç bir üne sahip, karakterleri ve yetenekleri efsanevi olan Romalı muhafızlardır. İkincisi, Yeni Antlaşma'nın, Mesih'in ölümü sırasında ve sonrasında öğrencilerinin büyük bir korku içinde olduklarını bildirmesidir. Kutsal Yazılar, Mesih'in ölümünün hemen ardından Ferisiler ile başkâhinin Pilatus'a başvurarak, Mesih'in öğrencileri cesedi çalıp Mesih'in dirildiği efsanesini yaymasınlar diye, mezarın Romalı muhafızlar tarafından korunması talebinde bulduklarını belirtmektedir.²³ Korkuya kapılmış bir avuç öğrencinin, İsa'nın cesedini çalmak için bütün Romalı muhafızların hakkından gelmesi olanaksızdır. Öğrencileri, Mesih'in çarmıha gerilmesi sırasında O'nu bırakıp kaçmakla cesareten ne denli yoksun olduklarını yeterince göstermişlerdi ve liderleri Petrus, hizmetçi kız kendisini tanıyıp Mesih'in takipçilerinden biri olduğunu söylediğinde karşısında bile duramamıştı.²⁴ Aynı şekilde ihtimal dışı olan bir başka husus ise, Başkâhinin iddia ettiği gibi, bütün Romalı muhafızların nöbetleri sırasında uyuyakalmalarıdır. Doğrusu, bu teoriye inanmak dirilişi kabul etmekten bile daha büyük iman gerektirir!

Üçüncü teori, öğrencilerin yanlış mezara gitmesidir. Bu teori de mezarın, Yüksek Kurul'un bir üyesi olan Aramatyalı Yusuf'a ait olması nedeniyle imkansız hale gelmektedir.²⁵ Hem o, hem de Nikodemus, "Ferisi [ve] Yahudi yöneticiler" olmalarının dışında, aynı zamanda İsa'nın bedenini gömmek üzere bizzat hazırlayan ve mezara koyan kişilerdi.²⁶ Ayrıca Kutsal Yazılar, Celile'den gelen kadınların da mezarın yerini tam olarak bildiğini göstermektedir. Eğer öğrenciler yanlış mezara gitmiş olsalardı, bir dost veya düşmanın onları doğru mezara yönlendireceği, bedeni açıp İsa'nın

21. Bu, anlaşılır nedenlerle ve sıklıkla "Bayılma Teorisi" olarak da adlandırılır.

22. Yuhanna 19:31–34

23. Matta 27:64

24. Markos 14:27; Matta 26:56; Luka 22:55–62

25. Matta 27:57–61; Markos 15:42–47; Luka 23:50–56; Yuhanna 19:38–42

26. Yuhanna 3:1; Luka 23:50–53; Yuhanna 19:38–42

yaralarını göstereceği kesindir.²⁷ Bu teori de saçmalığı konusunda diğerlerinden geri kalmamaktadır.

GÜVENİLİR TANIKLIKLAR

Bir olayın tarihi veya gerçek olarak kabul edilebilmesi için üç şey gerekmektedir: Bunlardan ilki, yeterli sayıda doğruluğuna ve sözüne güvenilir görgü tanıklarının olması gerektiğidir.²⁸ Kutsal Yazılar'ın, İsa Mesih'in dirilişiyle ilgili tanıklığı bütün bu gereklilikleri karşılamaktadır.

İlk olarak, Mesih'in hizmeti, dirilişi ve göğe alınışı ile ilgili görgü tanıklarının anlattıkları, Kutsal Yazılar'ın tanıklığının temelini oluşturmaktadır. Yeni Antlaşma'nın her yazarı, elçi Petrus'la hemfikirdir: "Rabbimiz İsa Mesih'in kudretini ve gelişini size bildirirken uydurma masallara başvurmadık. O'nun görkemini gözlerimizle gördük."²⁹ Yeni Antlaşma'nın yazarları, ilk elden görgü tanıklarının tanıklığının önemini farkındadırlar. Onbirlere katılması için Mattiya'nın, Mesih'in yaşamına ve vaftizci Yahya'nın vaftizi ile başlayan hizmetine, dirilişine ve göğe alınışına tanıklık etmesi gerekiyordu.³⁰ Luka Müjde'yi yazarken, "Başlangıçtan beri tanıklık edenler"³¹den aktarılanları düzenli bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyordu. Elçi Yuhanna, bütün elçilere ayrıcalık olarak verilmiş olan Oğul ile olan kişisel ilişkisini ve diğerlerine bildirdiklerini doktrinel olarak şekillendiren bu ilişkiyi doğrulayarak, ilk mektubuna güçlü ve belagatli bir şekilde başlamaktadır:

Yaşam Sözü'yle ilgili olarak başlangıçtan beri var olanı, işittiğimizi, gözlerimizle gördüğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu duyuruyoruz. Yaşam açıkça göründü, O'nu gördük ve O'na tanıklık ediyoruz. Baba'yla birlikte olup bize görünmüş olan sonsuz Yaşam'ı size duyuruyoruz. Evet, sizin de bizlerle paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz. Bizim paydaşlığımız da Baba'yla ve Oğlu İsa Mesih'ledir. Bunları size, sevincimiz tam olsun diye yazıyoruz.³²

Önyargılı olmayan bir kişi tarafından açıkça görülecektir ki, elçiler yalnızca Mesih'in yaşamı, ölümü ve dirilişi ile ilgili birinci elden kişisel tanıklıklara sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda kendi bilgilerini doğrulamanın önemini de göz önünde bulundurmışlardır. Söylentilere dayanarak yanlış yönlendirilmediklerini, fakat dirilmiş olan Mesih'in ellerine, ayaklarına ve böğrüne dokunmuş olduklarını tüm dünyaya bildirmek istemişlerdir.³³ Mesih'le paydaşlıkta bulunmuş ve O'ndan talimat almışlardır.³⁴ Son olarak, gözlerinin önünde göğe yükselirken O'na tapınmışlardır.³⁵

İkinci olarak, bir olayın tarihsel ve gerçek olarak geçerli sayılabilmesi için, yeterli sayıda görgü tanığının olması gerekmektedir. Basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, görgü tanıklarının sayısı ne kadar fazla olursa, olayın güvenilirliği o kadar artar. Aynı prensip, Eski Antlaşma yasasında bulunmaktadır ve Yeni Antlaşma'da da bir olayın yalnızca iki veya üç tanığın tanıklığı ile doğrulanabileceği kiliseye bildirilmiştir.³⁶

Mesih'in dirilişi, bu gerekliliği sağlamaktadır. Kutsal Yazılar, dirilmiş olan Mesih'e farklı durum ve zamanlarda yüzlerce güvenilir tanığın tanıklık ettiğini belirtmektedir. Dirilişin gerçekleştiği Pazar günü Mesih, bahçede Mecdelli Meryem'e görüldükten sonra mezardan dönen ve kadınlardan oluşan küçük bir gruba görünmüştür.³⁷ Aynı gün, Emmaus yolunda yürürken Kleopas ve diğer öğrenciyi

27. Reymond, *A New Systematic Theology*, 566.

28. Henry Thiessen, *Introductory Lectures in Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1961), 246.

29. 2. Petrus 1:16

30. Elçilerin İşleri 1:21-26

31. Luka 1:1-4

32. 1. Yuhanna 1:1-4

33. Luka 24:39; Yuhanna 20:27

34. Luka 24:13-32, 41-49; Yuhanna 21:12-14

35. Elçilerin İşleri 1:9-11

36. Yasanın Tekrarı 17:6; 19:15; Matta 18:16

37. Markos 16:9-11; Yuhanna 20:11-19; Matta 28:9-10

eşlik etmiştir.³⁸ Gün bitmeden, Petrus'a ve sonra on öğrenciye üst kattaki odada görünmüştür.³⁹ Bir sonraki Pazar, Onbirlere ve kuşkucu Tomas'a görünmüştür.⁴⁰ Daha sonra aynı anda beş yüzden fazla kişiye ve üvey kardeşi Yakup'a görünmüştür.⁴¹ Tam olarak bilinmeyen bir zamanda ise Celile Gölü'nde balık tuttıkları sırada tekrar Petrus ve Yuhanna ile beş öğrenciye görünmüştür.⁴² Son olarak, Zeytin Dağı'nda öğrencilerin gözleri önünde göğe alınmıştır.⁴³

Kutsal Yazılar'ın tanıklığı ışığında belirtmeliyiz ki, yeterli sayıda görgü tanığı yokmuş gibi yanlış bir fikre kapılarak Mesih'in dirilişine ilişkin kayıtları güvenilir bulmamak yanlıştır. Büyük İngiliz vaiz Charles Spurgeon, bu gerçeği şu güzel sözlerle dile getirmektedir:

Tarihte yer alan büyük olaylara ilişkin tanıklığın, Mesih'in dirilişine olan tanıklığın sayıca onda biri kadar bile olmaması sizi şaşırtmıyor mu? Ulusları etkileyen antlaşmalar, prenslerin doğumu, hainlerin tezgâhları, suikastçıların girişimleri... Bunların her biri tarihte dönüm noktası niteliğinde olmasına rağmen çok az tanığa sahiptir ve gerçek olup olmadıkları hiçbir zaman sorgulanmamıştır... Eğer bu gerçek inkâr edilecekse, bütün tanıklıkların sonu gelmiş demektir ve Davut gibi biz de "Bütün insanlar yalancı"⁴⁴ diyebiliriz ve bugünden sonra insanlar komşularından şüphe duymaya başlar, bizzat görmedikleri hiçbir şeye inanmazlar; bir sonraki aşama, insanın kendi algılarından bile şüphe duymasıdır, bu gerçekleşirse insan nasıl bir duruma sürüklenir düşünmek bile istemiyorum.⁴⁵

Üçüncü ve son olarak, bir olayın tarihi ve gerçek olarak kabul edilebilmesi için görgü tanıkları doğruluklarını göstermelidir. Başka bir ifadeyle, güvenilirliklerini kanıtlamalıdır. Hristiyanlık tarihi boyunca birçok kuşkucunun, Yeni Antlaşma'nın tanıklarının güvenilirliğini ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yaptıkları sır değildir; fakat hiçbir zaman samimiyetlerini ve ahlaki doğruluklarını yok edememişlerdir. Bu durum, kuşkucuların saldırılarını hezeyan ve halüsinasyon üzerinde yoğunlaştırmalarına yol açmıştır.

Birinci yüzyıldaki öğrencilerin ve Yahudiler'in dirilişe inanmaya önceden hazırlandığı ve bu nedenle kolayca, görmek istediklerini gördükleri iddia edilmektedir. Yahudi ulusu Roma İmparatorluğu'nun dayanılmaz baskısı altında eziliyordu. Bundan ötürü, İsa'nın zamanındaki Yahudiler Mesih'e özlem duyuyordu ve İsa'nın Mesih olduğuna kolaylıkla inanabilirlerdi. Yahudiler arasında birçok insan, ortaya çıkan sahte mesihlerin ardından gitmişti.⁴⁶ İsa gelecek dirilişi hakkında birçok bildirimde bulunmuştu. Bu, öğrencilerinin öğretmenlerine duyduğu büyük sevgi ile birleşince, İsa'nın söz ettiği peygamberlikler, hezeyan ve halüsinasyon için gerekli ortamı yaratabilirdi.

Birkaç gerçek, bu popüler teorilere karşı çıkmaktadır. Birincisi, Yahudi ulusunun büyük kesimi, Nasıralı İsa'yı Mesih olarak kabul etmeyi reddetti. Dünyadaki hizmeti ve ölümü, onlar için bir sürçme taşıydı.⁴⁷ Halihazırda utandırıcı bir mesaj olan çarmıha, dirilişi de eklemek, İsa'nın Mesih

38. Markos 16:12-13; Luka 24:13-32

39. Luka 24:34-43; Yuhanna 20:19-25

40. Markos 16:14; Yuhanna 20:26-31; 1. Korintliler 15:5

41. 1. Korintliler 15:6-7

42. Yuhanna 21:1-23

43. Luka 24:44-49; Elçilerin İşleri 1:3-8

44. 2. Petrus 1:16

45. Spurgeon, *The Metropolitan Tabernacle Pulpit*, 8:218-19.

46. Elçilerin İşleri 5:36-37

47. 1. Korintliler 1:23

olduğu yolundaki iddialarını Yahudiler açısından saygı uyandırıcı hale getirmiyordu. Bunun da ötesinde, bu teorinin yanlışlığı, ilk birkaç on yıl boyunca iman eden çoğu kişinin diğer uluslardan olması ve bu kişilerin Müjde ile geçmiş bağlarının bulunmaması ile de anlaşılabilir. Lewis ve Demarest'in yazmış olduğu gibi: "Olay Yahudiler'in teolojik olarak beklediklerinin tam aksine gerçekleşmiştir ve aynı zamanda seküler dünya görüşüne de zıttır. Yahudiler için sürçme taşı ve Grekler için saçmalaktır, çünkü onların teolojisinde ve kozmolojisinde Kopernik devrime ihtiyaç vardır."⁴⁸

İkincisi, Yahudi ve diğer uluslardan kişiler dirilişe inanmaya hazırlanmamıştı ve aynı şey öğrenciler için de söylenebilir. Mesih dirildikten sonra O'nu ilk gören Mecdelli Meryem'di, fakat boş mezarı ilk gördüğünde, birinin Rab'bin cesedini çaldığını ve bilinmeyen bir yere götürdüğünü düşünmüştür.⁴⁹ Mesih'in diriliş haberi yayılmaya başladıktan sonra bile, öğrenciler O'nun dirildiğine inanmamışlardır. Luka, Mesih'in dirilişinin "onlara hikaye gibi geldiğini," Markos "inanmadıklarını"⁵⁰ söylemektedir. Dirilmiş olan Mesih'le ilk karşılaştıklarında bir bahçıvan, hayalet ya da Emmaus yolunda yürüyen bir yolcu olduğunu düşündüler.⁵¹ Bu durumu kavrayamama ve yanlış anlamalar, Mesih'in daha sonra yeniden görünmesiyle ve yasa ile peygamberlerin O'nun hakkında söylemiş olduklarını açıklamasıyla çözüme kavuşmuştur.⁵² Tomas'ın kuşkusunun giderilebilmesi için, Mesih'in ellerindeki çivi izlerini görmesi, yaralarına ve böğrüne dokunması gerekmiştir!⁵³ Bu nedenle, Mesih onları yüreklerinin katlıkları ve imansızlıkları yüzünden azarlamış ve onların, peygamberlerin söylemiş olduklarına inanmakta ağır davranan akılsız kişiler, olduklarını söylemiştir.⁵⁴ Bu gerçekler, öğrencilerin dirilişe inanmaları için önceden hazırlandıkları iddialarını çürütmektedir!

Üçüncü ve son olarak belirtmemiz gereken, belli bir hezeyan veya halüsinasyon durumunun genellikle tek kişiye atfedilmekte olduğudur. Görgü tamığı olduğu iddia edilen yüzlerce insanın aynı halüsinasyonu görmüş olması mümkün değildir. Bundan başka bu histeri durumu, kitlelerin aklını çelmek için genellikle güçlü politik ve dini kurumların yardımına ihtiyaç duyar. Fakat Mesih'in dirilişi ve Müjdesi ile ilgili olarak o zamanın bütün güçlü kurumları O'nun mesajına karşı birleşmişti ve bu mesajı ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Propagandacılar genellikle politika, din ve ekonomi eğitimi almamış kişilerdi.⁵⁵

SEBESİZ BİR YALAN

Genellikle göz ardı edilen hususlardan biri, diriliş ile birlikte elçilerin yaşamlarını tam olarak Müjde'ye adanmış olmaları, bu uğurda acılara katlanmış, hatta ölüme gitmiş olmaları gerçeğidir. Eğer Mesih dirilmemiş olsaydı ve öğrenciler böyle bir hikaye uydurmuş olsalardı, o zaman bu yalan için bir sebep bulabilirdik. Böyle bir yalan uydurarak ne elde etmeyi ummuş olabilirler? Elçilerin ve ilk takipçilerin çoğunun acınacak halde, işkence görerek, şöhretten yoksun ve nefret edilerek öldüğünü biliyoruz. Elçi Pavlus'un belirttiği gibi, "İftiraya uğrayınca tatlılıkla karşılık veriyoruz. Şu ana dek adeta dünyanın süprüntüsü, her şeyin döküntüsü olduk," "Eğer yalnız bu yaşam için Mesih'e umut

48. Bruce Demarest ve Gordon Lewis, Lewis, *Integrative Theology* (Grand Rapids: Baker Academic, 1990), 2:466. Nicolaus Copernicus (1473–1543), güneş merkezli kozmolojiyi ortaya atan ilk insandır, bu model, gezegenlerin merkezinde güneş yerine dünyanın var olduğunu ileri sürer. Kopernik'in teorisi, statükocu görüşten radikal bir kopmaydı ve Kopernik Devrim olarak bilinen bu teori, modern bilim tarihinde bir nirengi noktası haline gelmiştir. Bu nedenle, buna eşdeğer derecede radikal teoriler de sıklıkla "Kopernik Devrim" olarak adlandırılır.

49. Yuhanna 20:2, 13, 15

50. Luka 24:9–11; Markos 16:11

51. Yuhanna 20:15; Luka 24:13–31, 37

52. Luka 24:25, 44–46

53. Yuhanna 20:24–29

54. Luka 16:14; 24:25–26

55. Elçilerin İşleri 4:13

bağlamışsak, herkesten çok acınacak durumdayız.”⁵⁶

Eğer bu adamlar diğer insanlar gibi –para, ün, güç için– Mesih'in dirilişini belli amaçlarla uydurmuş olsalardı, o zaman arzuladıkları amaca ulaşamadıklarında bu hikayeden vazgeçerlerdi. Ancak, Müjde'ye ve Mesih'in dirilişine olan inançlarından vazgeçmek yerine birçoğu çok ağır işkenceler altında şehit olmuştur. Bu işkencelere ve ölüme dayanmış olmalarının tek açıklaması vardır: dirilişin gerçek olması; elçiler ve diğer Hristiyanlar tanık oldukları şeyi duyuruyorlardı. Elçi Yuhanna'nın yazmış olduğu gibi, “Size görüp işittiğimizi bildiriyoruz.”⁵⁷ James Montgomery Boice şöyle yazmaktadır: “Dirilişe inanmak Mesih'in öğrencileri için ne kazanç sağlamıştır? Hiçbir şey, fakat dirilişin kendisi! Biz de öğrencilerin imanını bu şekilde saymazsak, tarihteki en büyük bilmeceyle karşı karşıya kalırız. Bunun gerçek bir diriliş olduğunu görürsek, o zaman Hristiyanlık anlaşılır olur ve hepimize umut aşılar.”⁵⁸

İddialardaki bir diğer önemli faktör de kadın tanıkların olmasıdır. Kendi menfaatleri için bir yalan uydurmaya çalışan sahtekâr erkekler bunu asla yapmazdı. Yeni Antlaşma dönemi ve kültüründe, kadınlar yasal süreçlerde yasal tanıklar olarak kabul edilmezlerdi. Ancak dört müjde kitabında da, İsa Mesih'in dirilişine tanıklık konusunda kadınlar belirgin bir rol oynamaktadır.⁵⁹ Dirilmiş olan Mesih'i ilk gören Mecdelli Meryem'di ve bu tanıklığını diğerlerine aktaran da ilk oydu. Gerçek şu ki, Meryem, elçilerin inanmadığı bir şeye inanmakla ve itaat etmekle bir kadın kahraman gibi resmedilmiştir.⁶⁰ Pazar sabahı mezara giden Mecdelli Meryem'e eşlik eden kadınlar, Meryem'den sonra İsa'nın dirilişine tanıklık eden diğer kişilerdi ve İsa tarafından diğerlerine bu iyi haberi ulaştırmakla görevlendirilen de yine onlardı.⁶¹ Eğer Yeni Antlaşma yazarları bir dolap çevirmeye kalksalardı, dirilişin ilk tanıkları olarak kadınları kullanmazlardı; bunun yerine diğerlerinin gözünde daha güvenilir tanıklar olan erkekleri seçerlerdi.

ÖĞRENCİLERİN DEĞİŞİMİ

Mesih'in dirilişini inkâr etme konusunda birçok kuşkucunun aşması gereken en büyük engellerden biri öğrencilerin gözle görülür değişimidir. Diriliş tarihsel bir gerçeklik değilse veya bundan daha kötü bir durumsa, bir hileyse, bu durumda elçiler ile diğer görgü tanıklarının karakterinde ve işlerinde görülen değişim açıklanamaz.

Dirilişten önce elçiler korkak, ürkek ve kendilerini korumaya çalışan kişilerdi. İsa yakalandığı sırada O'nu yalnız bıraktılar, yargılanırken inkâr ettiler, imansız bir şekilde saklandılar ve ölümünün ardından gelen o üç gün içinde umutsuzluk içinde oradan oraya savrulduklar.⁶² Kadınlar, Mesih'in bizzat elçileri olarak seçilen erkeklerden daha büyük bir ahlaki metanet, umut ve iman gösterdiler. Erkekler üst kattaki odada korkudan büzülmüş bir halde beklerken, Pazar sabahı mezara giden kadınlardı. Erkekler kuşku içinde sessiz kalırken, İsa Mesih'in dirildiğine ilk olarak iman eden ve bunu duyuran kadınlardı.

Fakat dirilişten sonra, bu kadınlar ve erkekler imanın güçlü ve cesur savunucuları haline geldiler. Elçilerin İşleri kitabından, dünyaya karşı çıktıklarını, Müjde'nin ve İsa Mesih'in diriliş mesajı ile onu “tepe taklak ettiklerini” görüyoruz.⁶³ Yahudi ve diğer ulusların en güçlü dini ve

56. 1. Korintliler 4:13; 15:19

57. 1. Yuhanna 1:3

58. James Montgomery Boice, *Foundations of the Christian Faith: A Comprehensible and Readable Theology* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1986), 358.

59. Matta 28:1–10; Markos 16:1–8; Luka 24:1–12; Yuhanna 20:1–18

60. Markos 16:9–11; Yuhanna 20:11–18

61. Matta 28:8–9

62. Matta 26:56, 69–75; Markos 16:14; Yuhanna 20:19; Luka 24:17

63. Elçilerin İşleri 17:6

politik kurumları kendilerine “İsa’nın adıyla hiçbir şey öğretmemelerini” buyurduğunda, onların otoritelerine korkusuzca ve kararlı bir şekilde meydan okudular, Mesih’e ve O’nun mesajına olan sadakatlerini gösterdiler.⁶⁴ Elçi Petrus ve Yuhanna bunu Yüksek Kurul’a şu sözlerle bildirmiştir: “Tanrı’nın önünde, Tanrı’nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz.”⁶⁵

Tehdit edilmelerine, dövülmelerine, zindanlara atılmalarına ve şehit olmalarına rağmen, Mesih’in öğrencileri “görüp işittiklerini” duyurmaktan vazgeçmediler.⁶⁶ Tek bir nesil ile bu kadın ve erkekler, İsa’nın diriliş gerçeğinden cesaret alarak Müjde’yi dünyanın bilinen her yerine yaydılar.⁶⁷ Hiçbir politik, ekonomik veya dini güçleri yoktu. Hiçbir akademik bilgileri de yoktu, ancak dünyayı hiçbir politik veya askeri gücün değiştiremeyeceği ölçüde değiştirdiler. Eğer Mesih dirilmemişse, yaşamlarındaki bu değişim nasıl ve hizmetlerinin başarısı neyle açıklanabilir? R. A. Torrey şöyle demektedir: “Böyle büyük bir değişim için büyük bir olay olmuş olmalıdır. Diriliş gerçeğinden, dirilmiş olan Rab’bi görmüş olmalarından başka hiçbir şey bu durumu açıklayamaz.”⁶⁸

DÜŞMANLARIN İMAN ETMESİ

İsa Mesih’in dirilişinden sonra O’nu izleyenlerin değişmesi kuşkucuların tek sorunu değildir. İsa’ya karşı çıkanların ve O’nun takipçilerine zulmedenlerin daha sonra nasıl değiştiğini de açıklamaları gerekir. Diriliş olmaksızın, Hristiyanlık kendisine karşı çıkan en büyük isimleri, özellikle İsa’nın üvey kardeşlerini ve ünlü Tarsuslu Saul’u nasıl etkileyebilirdi?

Kutsal Yazılar, İsa’nın hizmeti sırasında ne Yahuda’nın ne de Yakup’un Mesih’e iman ettiğini, bu kişilerin kendisine ve hizmetine karşı olduklarını söylemektedir.⁶⁹ Gerçek şu ki, bir keresinde İsa’nın ailesi Nasıra’dan Kefernahum’a O’nu gözetim altında tutmak için yolculuk yapmıştır, çünkü “aklının başında olmadığını” düşünmekteydiler.⁷⁰ Fakat dirilişten sonra, her iki kardeş de tamamen değişmiş ve ilk kilisede lider olmuşlardır.⁷¹ Mektuplarının giriş kısımlarında, İsa Mesih’e bağlılıklarını ve kendilerini İsa Mesih’in hizmetkârları olarak nitelendirdiklerini görebiliriz.⁷² Bir zamanlar O’na karşı çıkan imansız kişiler iken, şimdi Mesih’e yürekten bağlı ve kendilerini O’na adanmış kişiler haline geldikleri görülmektedir. Kutsal Yazılar’ın tanıklığını kabul etmeksizin böyle bir değişim nasıl mümkün olabilirdi? Onlar, dirilmiş olan Mesih’i görmüşlerdir!⁷³

Değişip Hristiyan olmasından sonra dirilişin duyurulmasına büyük katkı sağlayan, bundan önce ise ilk kiliseye zulmedenlerden biri de Tarsuslu Saul’dur. Elçilerin İşleri kitabında ve kendi mektuplarında, Saul’un ilk dönemdeki Hristiyanlığın en büyük düşmanlarından biri olduğu belirtilmektedir. Cahilliği ve inançsızlığı yüzünden, Nasıralı İsa’yı kutsal Tanrı’ya küfreden sahtekâr biri olarak görüyor ve O’nu izleyenlerin de zindana atılmayı ve ölümü hak ettiklerini düşünüyordu.⁷⁴ Elçilerin İşleri kitabı, Saul’dan ilk olarak, İstefenos’un şehit edilmesi sırasında bunu onaylayan biri olarak söz eder.⁷⁵ Bunun ardından “tehditler savurarak ve Rab’bin öğrencilerinin öldürülmesi gerek-

64. Elçilerin İşleri 4:18

65. Elçilerin İşleri 4:19–20

66. 1. Yuhanna 1:1,3

67. Koloseliler 1:5–6

68. R. A. Torrey, *The Bible and Its Christ* (Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell, n.d.), 92.

69. Yuhanna 7:3–4

70. Markos 3:21

71. Yakup: Elçilerin İşleri 1:14; 12:17; 15:13; 1. Korintliler 9:5; 15:7; Galatyalılar 1:19; 2:9; Yakup 1:1 ve Yahuda: Yahuda v.1; Elçilerin İşleri 1:14; 1. Korintliler 9:5

72. Yakup 1:1; Yahuda 1:1

73. 1. Korintliler 15:7

74. 1. Timoteos 1:13; 2. Korintliler 5:16

75. Elçilerin İşleri 7:58; 8:1

tiğini" söyleyerek başkâhinden, "havralara verilmek üzere mektuplar yazmasını ister, öyle ki, orada İsa'nın yolunda yürüyen kadın erkek, kimi bulursa tutuklayıp Yerusâlim'e getirmek niyetinde"dir.⁷⁶ Fakat Şam yolundayken Saul büyük bir değişime uğramıştır. İsa'nın, İsrail'in Mesih'i olduğuna ikna olmuş, O'nun adıyla vaftiz olarak sinagoglarda "Mesih, Tanrı'nın Oğlu'dur"⁷⁷ diye duyurmaya başlamıştır. Yahudiler şaşkınlıkla, "Yerusâlim'de bu adı ananları kırıp geçiren adam bu değil mi? Buraya da, öylelerini tutuklayıp başkâhinlere götürmek amacıyla gelmedi mi?"⁷⁸ demişlerdir.

Yahuda'daki kiliselerde, bir zamanlar yıkmaya çalıştığı imanı şimdi duyuran bu adamın haberleri hızlı bir şekilde yayılmaya başlamıştı. Fakat Saul öyle acımasız bir düşmandı ki, hiçbir imanlı onunla bir araya gelmeye cesaret edemiyordu. Barnabas onu elçilere götürünceye ve tanıklığının doğrulanmasına kadar herkes ondan korkuyordu. Böylece Hristiyanlığın en büyük düşmanı olan Tarsuslu Saul, bu inancın en büyük savunucusu haline gelmişti. William Neil şöyle demektedir: "Yerusâlim'i Mesih'e iman edenleri tehdit ederek onları öldürmek için terk edip, Şam'a gözleri görmez ve zihni kapalı bir şekilde giren bu adam, iyileştiğinde imanın en güçlü savunucularından biri olmuştur ve Saul'un bu değişimi tarihsel gerçekliğini ta kendisidir."⁷⁹

Kuşkucular, Saul'un yaşamını ve değişiminin tarihsel gerçekliğini inkâr edemediğinden, buna makul bir gerekçe sunmalılardır. İki bin yıldır, kilise onlardan hâlâ yanıt beklemektedir!

TARİH BOYUNCA HALK

Hristiyanlığın ilk yıllarında, Ferisi Gamaliel, İsa'nın öğrencileri ile ilgili olarak hikmetli bir şekilde Yüksek Kurul'a şunları söyledi:

*Ey İsraililer, bu adamlara yapacağınızı iyi düşünün! Bir süre önce Tevdas da kendi kendisiyle ilgili büyük iddialarda bulunarak başkaldırdı. Dört yüz kadar kişi de ona katıldı. Ama adam öldürüldü, izleyicilerinin hepsi dağıtıldı, hareket yok oldu. Ondandır sonra, sayım yapıldığı günlerde ortaya çıkan Celileli Yahuda, pek çok insanı ayartıp peşine taktı. Ama o da öldürüldü ve izleyicilerinin hepsi darmadağın oldu. Şimdi size şunu söyleyeyim: Bu adamlarla uğraşmayın, onları rahat bırakın! Çünkü bu girişim, bu hareket insan işiyse, yok olup gidecektir. Yok eğer Tanrı'nın işiyse, bu adamları yok edemezsiniz. Hatta kendinizi Tanrı'ya karşı savaşır durumda bulabilirsiniz.*⁸⁰

İsa Mesih'in gelişinden önce İsrail'de iki sahte mesih ortaya çıktı. Her ikisi de bir hareket başlattı, fakat öldürülmelerinin ardından onları izleyenler hemen dağıldı. Bu nedenle Gamaliel, Nasıralı İsa'nın da bu adamlar gibi sahte bir mesih olması halinde, O'nu izleyenlerin diğerleri gibi kısa süre sonra dağılacığını belirtti. Fakat eğer diriliş hikayesi doğruysa, bu durumda İsa gerçekten de Mesih demektir ve başlattığı hareket devam edecektir, bu durumda bu öğretiye karşı çıkanlar da Tanrı'ya karşı savaşmış olacaktır. Son iki bin yıl, Gamaliel'in iddiasını doğrulamaktadır.

İsa Mesih'in dirilişine dair en büyük kanıtlardan biri, Hristiyanlık inancının uluslar, kabileler ve insanlar aracılığıyla devam ediyor olmasıdır. Şimdiye kadar İsa Mesih'le kişisel ilişkilerinin olduğunu ve köklü değişime uğradıklarını söyleyen binlerce, milyonlarca insan olmuştur. Bu kişiler belirli bir etnik, politik, ekonomik veya akademik kökene sahip değillerdir; fakat her konumdan, her ırktan, her yaştan kişilerdir. İlk kilise, hiçbir şekilde bir araya gelmeyecek kişileri bir arada bulunduruyordu. Grek ve Yahudiler, sünnetli ve sünnetsizler, barbarlar, İskitler, köleler ve özgürler

76. Elçilerin İşleri 9:1-2

77. Elçilerin İşleri 9:18-20

78. Elçilerin İşleri 9:21

79. William Neil, *The Acts of the Apostles* (London: Oliphants, 1973), 128.

80. Elçilerin İşleri 5:35-39

vardı. Mesih her şeydir ve her şeydedir.⁸¹ Aynı şey, bugünkü Hristiyanlık için de geçerlidir.

Mesih'i izleyen sayısız erkek, kadın ve çocuğun kişisel fedakârlıkta bulunduğunu da söylememiz gerekmektedir. Bazı istatistikler, şehitlerin sayısının elli milyondan fazla olduğunu söylemektedir. Bu sayının daha fazla olduğunu iddia edenler de mevcuttur. Bütün bunlar bizi bir soruya yöneltmektedir: böylesi bir fedakârlığın ve adanmışlığın arkasındaki motivasyon nedir, kiliseyi ortadan kaldırmak isteyen düşmanların ortasında kilisenin devam etmesini sağlayan şey nedir? Bu soruların yanıtı, İsa Mesih'in öldürülüşünden sonraki üçüncü gün olan Pazar sabahı, mezara giden kadınların taşı yuvarlanmış ve mezarı boş halde bulduklarında gerçekleşmiş olan olayda saklıdır!

81. Koloseliler 3:11

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Mesih'in Halkının Başkâhini Olarak Göğe Alınması

Kaldırın başımızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri! Kimdir bu Yüce Kral? O RAB'dir, güçlü ve yiğit, Savaşta yiğit olan RAB. Kaldırın başımızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri! Kimdir bu Yüce Kral? Her Şeye Egemen RAB'dir bu Yüce Kral!

— MEZMUR 24:7–10

Tanrı Oğlu İsa gökleri aşan büyük başkâhinimiz olduğu için açıkça benimsediğimiz inanca sımsıkı sarılalım. Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.

— İBRANİLER 4:14–15

Dirilişten kırk gün sonra, Kutsal Yazılar Mesih'in öğrencilerden oluşan büyük bir kalabalığın önünde göğe alındığını doğrulamaktadır. Elçilerin İşleri kitabında, "İsa bunları söyledikten sonra, onların gözleri önünde yukarı alındı. Bir bulut O'nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı"¹ denmektedir. Luka, "Ve onları kutsarken yanlarından ayrıldı, göğe alındı"² diye yazmaktadır. Markos, "Rab İsa, onlara bu sözleri söyledikten sonra göğe alındı ve Tanrı'nın sağında oturdu"³ demektedir. Elçi Pavlus ise şöyle yazmaktadır: "Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür. O, bedende görüldü, Ruh'ça doğrulandı, Meleklerce görüldü, Uluslara tanıtıldı, Dünyada O'na iman edildi, Yücelik içinde yukarı alındı."⁴

Mesih'in dirilişi ve göğe alınışı, Baba'nın sağında oturduğunu müjdeleyen bir kanıttır. Kutsal Yazılar'a göre, Baba Mesih'i dünya yaratılmadan önce kendisiyle birlikte yüceltmıştır.⁵ Ancak geri kazanılan yücelik, dünyaya gelirken bir kenara bıraktığı yücelikten daha üstündür.⁶ Şimdi yalnızca Tanrı, Kral, Kurtarıcı ve Başkâhin olmasından dolayı değil, aynı zamanda yüceltilmiş İnsanoğlu olmasından dolayı da Baba'nın sağında oturmaktadır. O, Tanrı Oğlu ve ikinci Adem'dir; Aslan ve boğazlanmış Kuzu'dur; tüm yeryüzünün Yargıcı ve kendisini halkının günahlarını bağışlatmak için kefarete kurbanı olarak sunan Başkâhin'dir.

1. Elçilerin İşleri 1:9
2. Luka 24:51
3. Markos 16:19
4. Timoteos 3:16
5. Yuhanna 17:5
6. Filipililer 2:6–8

MESİH'İN GÖĞE ALINIŞI

Göge alınışın görkemli içeriğini ele almadan önce, dikkatimizi Eski Antlaşma'ya çevireceğiz. Davut'un 24. Mezmuru, Rab'bin Siyon'a girişini kutlayan bir ayin niteliğindedir. Kilise yıllardır bu mezmuru Mesih'in göksel Yeruşalim'e yükselişi ve "insan eliyle yapılmamış olan en kutsal tapınağa girişi"⁷ olarak yorumlamaktadır. Bu mezmurun kapsamının Mesih'le ilişkilendirilmesi gerektiği konusu uzun yıllardan bu yana tartışılıyor olsa da, Reformcular, Puritanlar, kilise tarihindeki ünlü teolog ve yorumcular bu mezmuru Hristiyanlık ile ilgili olarak yorumlamıştır. Biz de burada onların izinden gidecek ve bu mezmurda Mesih'in, Tanrı'nın sağına yükselirken taşıdığı yüceliği inceleyeceğiz.

Mezmun 24'ün ilk altı ayeti çok önemli bir soruya işaret eder: Rab'bin huzuruna kim çıkabilir? Göreceğimiz üzere, istenenler oldukça sert ve katıdır: "RAB'bin dağına kim çıkabilir, Kutsal yerinde kim durabilir? Elleri pak, yüreği temiz olan, Gönlünü putlara kaptırmayan, Yalan yere ant içmeyen."⁸ Bu ayeti okuduğumuzda, Rab'bin dağına çıkmaya ve O'nun kutsal yerinde durmaya layık olmadığımızı görürüz. Ellerimiz kirli, yüreklerimiz saf değildir, ruhlarımız putlarla doludur ve dudaklarımız yalan ve aldatmaca ile kirlenmiştir. Günahımız bizi Tanrı'dan ayırmıştır ve cennetin kapıları bize, Eriha'ninki kadar sıkı bir şekilde kapanmıştır, öyle ki hiç kimse oraya giremesin ve oradan dışarı çıkamasın.⁹ Bize bildirilen yargı kesindir: doğru hiç kimse yok, tek kişi bile.¹⁰ Bulduğumuz konumda bırakıldığımız halde, ağızımızı kapatıp suçlanmamızı beklemekten başka çaremiz yoktur.¹¹ Kendimizi karla aklasak, ellerimizi yıkasak bile, günahlarımızın lekesi Tanrı'nın önündedir.¹² O'nun huzuruna giremeyiz ve hatta yaklaşılamayız bile.

İnsanlık tamamen yetersiz ve niteliksiz hale gelmiştir, ancak ırkımızın arasında cennete girmiş ve halkını savunan ve bunun için Tanrı'nın önünde durmuş birisi vardır, bu kişi doğru olan İsa Mesih'tir.¹³ Adem'in soyundan gelmektedir ve böylece bizimle gerçekten aynı doğaya sahiptir. Dünyadayken bizimle, günah dışında, her yönden benzerdi.¹⁴ Her düşüncede, söz ve eylemde Tanrı'yı yüceltti ve Tanrısı Rab'bi bütün yüreğiyle, canıyla, aklıyla ve gücüyle sevdi.¹⁵ Tüm yaşamında kusursuz bir itaat söz konusuydu.¹⁶ Yasa önünde lekesizdi, Tanrı'nın kutsallığının kör edici ışığında kendisinde tek bir leke bile bulunmuyordu. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın meleklerde bile hatalara karşı yargıda bulunacağını, fakat İsa Mesih'te yalnızca mükemmel bir kutsallık ve sonsuz doğruluk bulunduğunu belirtmektedir.¹⁷ Mesih kutsal, masum, günahsız ve lekesizdi, günahkârlardan tamamen farklıydı; Adem'in soyundan Tanrı'nın önünde kendi işleriyle durup kabul edilen tek kişiydi.¹⁸ Tanrı'nın, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum"¹⁹ diye tanıklık ettiği tek kişiydi.

Mezmun 24:7'de, İnsanoğlu'nun, Nasıralı İsa'nın göge alındığını ve cennet kapısının önünde durduğunu görürüz. İşte tam bu sırada bir ses yükselir ve şöyle der: "Kaldırın başınızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri!"²⁰ Burada meydana gelen olayları biraz olsun an-

7. İbraniler 9:11, 24

8. Mezmur 24:3-4

9. Yeşaya 59:2; Yeşu 6:1

10. Romalılar 3:10

11. Romalılar 3:19

12. Eyüp 9:30-31; Yerehya 2:22

13. İbraniler 4:14; 1. Yuhanna 2:1

14. İbraniler 4:15

15. 1. Korintliler 10:31; Matta 22:37; Markos 12:30; Luka 10:27

16. Yuhanna 8:29

17. Eyüp 4:18

18. İbraniler 7:26

19. Matta 3:17; 17:5; Markos 1:11; 9:7; Luka 3:22

20. Mezmurlar 24:7

layabilseydik eğer, İsa Mesih'e verdiğimiz değer çok artardı! Erdem dolu işleri sayesinde cennetin kapıları önünde durur ve açılmalarını emreder. O'nun sesiyle, melekler koşar ve O'nu görebilmek için duvarları aşarlar.²¹ "Cennetin kapılarının itaat edip açılacağı bu görkemli Kral da kimdir? Kendi ismiyle gelip, kendi işleriyle içeri girmek isteyen bu adam da kimdir?" diye sorarlar. En büyük serafklar bile başlarını önlerine eğer, kendilerinde hiç doğruluk olmadığını kabul ederek, görkemlerinin ve doğruluklarının Tanrı'dan geldiğini ve Tanrı'nın lütfundan kaynaklandığını göstermek için Tanrı'nın huzurunda kanatları ile gövdelerini örterler.²² İşleriyle övünmezler ve kendi adlarına hiçbir iddiada bulunmazlar. Fakat bu adam yalnızca cennet için değil, Tanrı'nın tahtı için de hak iddia eder! O halde kimdir bu yüce Kral? Bu soruya cevaben, Mesih tekrar sesini yükseltir ve "O RAB'dir, güçlü ve yiğit, savaşta yiğit olan RAB. Kaldırın başınızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri!"²³ der.

Bu ikinci buyruk, diğer bütün soruları keser. Sesinin kudreti, kimliğini ortaya çıkarır. O beden alan Söz'dür, başlangıçta olduğu yere dönen İnsanoğlu'dur.²⁴ Çok geçmeden, menteşeler titrer, sürgüler çekilir ve kapılar Nasıralı İsa'ya açılır:

Tanrı Oğlu'na,²⁵

Ademoğlu'na,²⁶

Kutsal Ruh'tan olana,²⁷

Davut'un soyundan gelene,²⁸

Tanrı'nın bütün doluluğu,

Bedence kendisinde bulunana.²⁹

Yahuda Aslanı'na,³⁰

Dünyanın günahını ortadan kaldıran Kuzu'ya!³¹

Tanrı'nın önünde lekesiz Olan'a,³²

Bizlere kardeşim demekten utanç duymayana.³³

Yaşayanları ve ölüleri yargılayana,³⁴

Halkının savunucusuna.³⁵

Melekler, o anki görkemi sonsuza dek tekrar tekrar anlatacaklardır. Zafer kazanan Oğul, zaferini kanıtlayan yara izleri ile döner. Halkına ait borcu ödemiş ve çarmıha çivilemiştir.³⁶ Ölümün cezası altında halkını köleleştiren şeytani silahsız bırakmış ve herkesin gözleri önüne sermiştir.³⁷ Tanrı'nın, kötülere aklayan adaletini doğrulamıştır.³⁸ Bu nedenle, bütün gökyüzü çarmıha gerilen ve "Kurban olan Kuzu, güç, yücelik, bilgelik zenginlik, onur ve bereket almaya layıktır!"³⁹ diye haykırır.

21. Bu düşünce, Charles Spurgeon'un Mezmur 24'e, *Treasury of David* (Davut'un Hazinesi'ne) ilişkin olarak yaptığı yorumdan doğmaktadır (Grand Rapids: Zondervan, 1950), 1:377.

22. Yeşaya 6:1-2

23. Mezmur 24:8-9

24. Yuhanna 1:1, 14; 6:62

25. Yuhanna 1:34

26. Luka 3:23-38; 1. Korintliler 15:45

27. Matta 1:20

28. Romalılar 1:3

29. Koloseliler 2:9

30. Vahiy 5:5

31. Yuhanna 1:29

32. İbraniler 9:24

33. İbraniler 2:11

34. Elçilerin İşleri 10:42; 2. Timoteos 4:1

35. 1. Yuhanna 2:1. Şiir yazar tarafından yazılmıştır.

36. Koloseliler 2:14

37. Koloseliler 2:15; İbraniler 2:14-15

38. Romalılar 3:25-26

39. Vahiy 5:12

Mesih, muzaffer bir şekilde sonsuzluğun kapılarından geçer, Baba O'nu tahta çıkması için çağırır ve O'na sağında yer verir. Orada bütün yasaların, otoritenin, gücün, hükümranlığın ve Baba'yı onurlandırdıkları gibi Oğul'u da onurlandıracak olan ve yalnızca kendi çağında değil, gelecek çağ da dahil olmak üzere var olacak olan tüm isimlerin üzerinde oturur.⁴⁰ Bu yolla, sonunda Davut'un peygamberliği tam olarak yerine gelmiştir: "RAB, Rabbime dedi ki: Sağımda otur."⁴¹

Kardeşimiz Nasıralı İsa yüce Kral'dır. Sonradan ilah veya iyi birisi haline gelmemiştir. O, görkemini bir kenara bırakan, beden alan ve halkı için günahları bağışlatan kefarete kurbanı, ebedi Tanrı Oğlu'dur.⁴² Üçüncü gün ölümden dirilmiş, birçok ikna edici kanıtla diri olduğunu göstermiş ve en yücelerde Baba'nın sağında oturmak üzere göğe yükselmiştir.⁴³ Orada Başkâhinimiz, halkının Öncüsü ve her şeyin Rabbi ve Yargıcı olarak tahtında oturmaktadır.

ARABULUCU MESİH

İsa Mesih, Baba'nın sağına yükseldiğinde Tanrı ile yaratılış arasında arabuluculuk yaptı. Baba bu görevi O'na verdi ve bu, her açıdan Oğul'un üstünlüğünü ve Baba'nın O'na duyduğu sınırsız sevgiyi göstermektedir. Mesih'in arabuluculuk görevi, Baba ve Oğul arasında sonsuzluk boyunca var olan ilişkinin yaratılıştaki ve zaman içindeki göstergesidir. Bu konuya başlamadan önce, her şeyde Oğul'un önceliğinin olmasının ve hiçbir şeyin O'ndan bağımsız olmamasının Baba'nın amacı ve iyi isteği olduğunu anlamamız gerekmektedir.⁴⁴ Bu nedenle, Tanrı daima Oğul'nun aracılığıyla yaratılışla ilgilenmekten zevk almıştır. Dünyayı Oğul aracılığıyla yarattı ve sürdürmektedir, dünyaya kendisini Oğul aracılığıyla tanıttı ve dünyayı Oğul aracılığıyla kurtarmaktadır.⁴⁵ Bir gün dünyayı Oğul aracılığıyla yargılayacaktır.⁴⁶

İkinci olarak, Oğul'un çarmıhtaki arabuluculuk eyleminin Tanrı'nın yaratılış ile ilgili vahyinin merkezi olduğunu anlamalıyız. Önemi ve üstünlüğü çağlar boyunca devam edecek, kurtarılmış olan yaratılış, Müjde'nin sonsuz görkemini gördükçe önem ve ayrıcalığı daha da artacaktır.

Üçüncü olarak, Tanrı tarafından verilen iyi ve güzel olan her armağanın Oğul aracılığıyla ve Oğul için verildiğini her zaman hatırlamalı ve bu gerçeği yüceltmeliyiz.⁴⁷ Tanrı'ya ibadet ve lanet edenler, sahip oldukları bütün iyilikleri Oğul'un arabuluculuğuna borçludurlar.⁴⁸ Kilisenin Tanrı önünde doğru sayılması ile ona verilen armağanlar, Oğul aracılığıyla ve Oğul'un hatırı içindir.⁴⁹ Kötülerin üzerine yağın yağmur ve doğan güneş, Oğul aracılığıyla verilmektedir!

Dördüncü olarak İsa'nın beden almış olmasının, Oğul'un arabuluculuk eylemine yeni ve mükemmel bir boyut kazandırdığını anlamalıyız. İnsan olan İsa Mesih, Tanrı'nın ebedi, Adem'in gerçek Oğlu'dur; beden aldığı ve bedendeki nihai yüceliği için var olmayı sürdürmekte, yönetmekte, evren için arabuluculuk etmektedir.⁵⁰ Bu gerçeğin taşıdığı anlam büyüleyicidir. Tanrı'nın yaratılış amacı-

40. Efesliler 1:21; Yuhanna 5:23

41. Mezmur 110:1

42. Filipililer 2:6-9; Romalılar 3:25; 1. Yuhanna 2:1-2

43. Elçilerin İşleri 1:3; İbraniler 1:3

44. Koloseliler 1:18; Yuhanna 1:3

45. Yuhanna 1:3; Koloseliler 1:16; İbraniler 1:3; Yuhanna 1:1, 14, 18; 3:17; 12:41; Yeşaya 61:1-3; Elçilerin İşleri 4:12

46. Yuhanna 5:22; Elçilerin İşleri 10:42; 17:31; Romalılar 2:16

47. Yakup 1:17

48. Yuhanna 1:3-4

49. Efesliler 1:7-8

50. Yaratılış 1:26

nın doruk noktası, Nasıralı İsa tarafından ve O'nun aracılığı ile gözler önüne serilir.

ÖNCÜMÜZ MESİH

Yaratılış kitabı, Tanrı'nın bizi kendi benzeyişinde yarattığını ve bütün yeryüzüne egemen olmamızı amaçladığını söylemektedir. Tanrı'nın böyle üstün bir görevi sadece kilden olan bir varlığa vermiş olması, mezmur yazarını hayrete düşürmüştür:

"Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, Oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: 'İnsan ne ki, onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?' Nerdeyse bir tanrı yaptın onu, başına yücelik ve onur tacını koydun. Ellerinin yapıtları üzerine onu egemen kıldın, Her şeyi ayaklarının altına serdin."⁵¹

Tanrı bütün her şeyi babamız Adem'in ayakları altına serdi. Tanrı onu yaratılışın tacı, soyunun başı yaptı ve Tanrı yapıtlarının üzerinde egemen kıldı. Ancak Adem yılanın aldatmasına çabucak kandı ve isyana katıldı.⁵² Bunun sonucu olarak, insan yüce konumunu bıraktı, bütün yaratılış kaosa, köleliğe, çürümüşlüğe ve yıkıma sürüklede.⁵³ Bundan da öte, insan Tanrı'nın huzurundan ayrılmak zorunda kaldı ve ölümle sonuçlanan Tanrı'nın adaleti ile yüzleşmesi gerekti.⁵⁴

İnsanın bakış açısından, cennet kaybedildi ve geri dönüşü de mümkün değildi. Fakat Tanrı'nın sır olan isteğiyle, dünya yaratılmadan çok önce büyük bir tasarı gerçekleşti!⁵⁵ Zamanın doluluğunda Tanrı, Oğlu'nu Adem'in düşmüş soyuna katılması, halkını kurtarması ve kaybedilmiş olan yüceliği bile aşan bir görkeme kavuşması için gönderdi!⁵⁶ İbraniler ikinci bölümün muhteşem tezi de budur:

Tanrı, sözünü ettiğimiz gelecek dünyayı meleklerle bağlı kılmadı. Ama biri bir yerde şöyle tanıklık etmiştir: 'Ya Rab, insan ne ki, onu anasın, Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin? Onu meleklerden biraz aşağı kıldın, Başına yücelik ve onur tacını koydun, Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin. Her şeyi ayakları altına sererek Ona bağımlı kıldın.' Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı kılındığını henüz görmüyoruz. Ama meleklerden biraz aşağı kılınmış olan İsa'yı, Tanrı'nın lütfuyla herkes için ölümü tatsın diye çektiği ölüm acısı sonucunda yücelik ve onur tacı giydirilmiş olarak görüyoruz.⁵⁷

İbraniler yazarına verilen bilgiğe göre, Tanrı'nın gelecek olan yeni bir yaratılış tasarısı vardır.⁵⁸ Bu yeni dünya meleklerle bağlı değil, fakat Adem'in düşmüş soyundan kurtarılmış olanlara bağlı olacaktır. Bu nedenle, Tanrı Oğlu meleklerden biraz aşağı kıldın ki, onur ve yücelikle ölümün tacını takabilsin, halkını yargıdan ve ölüm cezasından kurtarabilsin ve onları Tanrı'nın tasarlamış olduğu görkemli konuma getirebilsin.

Şimdi, bu tasarının tamamen gerçekleşeceğini görmekteyiz, fakat kurtarılmış Tanrı halkına ait her şeyi yine de göremiyoruz.⁵⁹ Buna rağmen İsa'nın ölümden dirilmiş, en yücelerde Baba'nın sağma oturmuş, yücelik ve onur tacını takmış olduğunu görmekteyiz.⁶⁰ Kurtuluşlarının kaptanı olarak, halkının önünden gitmiştir.⁶¹ Birçok oğula yücelik verecek olan umudumuz ve öncümüzdür! Kutsal

51. Mezmur 8:3-6

52. Yaratılış 3:1-7

53. Yaratılış 3:14-19; Romalılar 8:20-22

54. Yaratılış 3:24; 2:16-17; Romalılar 6:23

55. 1. Petrus 1:20; Yeşaya 46:9-10

56. Galatyalılar 4:4

57. İbraniler 2:5-9

58. İbraniler 2:5

59. İbraniler 2:8

60. İbraniler 2:9; 1:3

61. İbraniler 2:10. "Kurtuluşlarının kaptanı" (NKJV); "Kurtuluşlarının sağlayıcısı" (NASB); "Kurtuluşlarının mimarı" (ESV).

Yazılar, yaratılışın Tanrı çocuklarının ortaya çıkması için özlem duyduğunu ve bunu kaygıyla beklediğini ve köleliğin çürümüşlüğünden özgürlüğün yüceliğine kavuşabilmek için acı çektiğini söylemektedir. Çünkü bu tek bir adam ile ne yaratılış, ne de biz hayal kırıklığına uğrayacağız!

BAŞKÂHİNİMİZ MESİH

Tarih boyunca, düşmüş insanın en büyük sorunu, düşmüş ve sefil bir durumda olduğu için Tanrı ile iletişime geçebilmesini sağlayacak, aynı zamanda kendisine eşit durumda bir arabulucuya ihtiyaç duymasıdır. Tanrı ve insan arasında arabulucu olabilmek için, arabulucunun hem Tanrı, hem de insan doğasına sahip olması, "İkisinin ayrı ayrı bir insanda bir araya gelmiş olması ancak bunun bir değişime, birleşime ve bozulmaya yol açmaması gerekir."⁶² Tanrısal doluluğa ve Tanrı ile eşitliğe sahip olan birisi Tanrı ile iletişim kurmayı layığı ile üstlenebilir.⁶³ Mesih, gerçek bir insan olarak her konuda denenmesine rağmen hiç günah işlememiştir. Arabulucu aynı zamanda insanın zayıflıklarını anlayabilmeli ve bu konuda da arabuluculuk yapabilmeliydi.⁶⁴ Tüm bunlar bir arabulucunun sahip olması gereken niteliklerdir, Tanrı'nın yüceliği ve ruhlarımızın tesellisi için bu niteliklerin tamamı ve daha fazlası Nasıralı İsa'da bir araya geldi. O, bütün doluluğu ile gerçek bir Tanrı'dır ve tanrısal bütün sıfatları, yüceliği ve övgüyü Baba Tanrı ile eşit ölçüde paylaşmaktadır.⁶⁵

Aynı şekilde tamamen insandır.⁶⁶ Beden aldığına, ayartılma konusunda yaşadığı sıkıntılarda ve diğer her şeyde kardeşlerinden farksızdı, öyle ki her durumda denendi, buna rağmen hiç günah işlemedi.⁶⁷ Bu nedenle, cahil ve yanlış yönlendirilmiş insanlarla ilgilenebilecek ve onların zayıflıklarını anlayabilecek niteliklere sahip merhametli ve sadık bir başkâhindir.⁶⁸ Kendi doğruluğu ve işleri aracılığı ile Tanrı'nın taht odasında bizi savunmak üzere cennetten geçmiştir.⁶⁹ Yalnız Tanrı'nın önünde dururken değil, aynı zamanda bize "kardeşlerim" diye seslenirken de herhangi bir utanç duymamaktadır.⁷⁰ Orada halkının temsilcisi olarak tahtta oturmaktadır ve onlar için aracılık etmek üzere sonsuza dek yaşayacaktır.⁷¹

Eyüp, ellerini Tanrı'nın ve insanın üzerine koyabilmek için gerekli niteliklerle donatılmış ve ikisi arasında aracılık edebilecek bir arabulucunun varlığına karşı özlem duyuyordu.⁷² Eyüp'ün bir zamanlar özlem duyduğu şey şimdi sağlam bir şekilde gerçekleşmiştir ve arabulucumuz Mesih, Baba Tanrı'nın sağında oturmaktadır. Çağların sonunda, kendisini kurban olarak sunması ile günahı tamamen ortadan kaldırmış ve halkı için cennete girerek Tanrı'nın huzuruna çıkmıştır.⁷³ O'nun aracılığı ile ruhlarımız için bir çığaya, perdenin arkasındaki iç bölmeye geçecek kesin ve sarsılmaz bir umuda sahibiz.⁷⁴ Bizi "tamamen" kurtarmaya gücü yetmektedir, çünkü bize aracılık etmek için sonsuza dek yaşayacaktır.⁷⁵

62. 1689 Londra Baptist İnanç Açıklaması, bölüm 8.2.

63. Koloseliler 2:9; Filipililer 2:6

64. İbraniler 4:15

65. Yuhanna 1:1, 14; Filipililer 2:6

66. 1. Timoteos 2:5

67. Yuhanna 1:1, 14; İbraniler 2:14-18; 4:15; 2. Korintliler 5:21

68. İbraniler 2:17; 4:15; 5:1-4

69. İbraniler 4:14-15; 9:11-12

70. İbraniler 2:11

71. İbraniler 7:25

72. Eyüp 9:28-35

73. İbraniler 9:24-26

74. İbraniler 6:19

75. İbraniler 7:25

Mesih kefaretimizi çarmıhta ödemiş, aklanmamız için gerekli olan her şeyi yerine getirmiştir, Kutsal Yazılar Mesih'in halkı adına aracılık yapmaya devam ettiğini öğretmektedir. Bu, Kutsal Yazılar'daki en güzel doktrinlerden biri olmasına rağmen sıklıkla yanlış anlaşılmıştır. Seçkin teolog Charles Hodge şöyle yazmaktadır: "Mesih'in arabulucu doğası hakkında pek az şey söylenebilir. Kutsal Yazılar'ın temsiline aşırı vurgu yapmak yanlış olduğu gibi, buna başka bir anlam vermek de yanlıştır."⁷⁶ John Murray ise şöyle der:

Rab'bin arabuluculuğuna ilişkin karakteri popüler Hristiyanlık düşüncesinde zaman zaman tuhaf şekilde yanlış yorumlanmıştır. O, dua etmek için tıpkı yeraltı mezarlarındaki mozaik figürler gibi Baba'nın önünde ellerini açan ve isteksiz Baba Tanrı'nın huzurunda bize aracılık etmek için ağlayıp gözyaşı döken ve yalvaran biri değildir; fakat O'nu işiten ve isteğini her zaman yerine getiren Baba'ya isteğini ve iradesini gösteren başkâhin ve tahtta oturan kraldır. Rabbimiz'in cennetteki yaşamı, duasıdır. Kendisini ilk ve son kez sunması etkilidir ve kabul edilmektedir; Babası ile olan iletişimi doğrudan ve kopmayacak niteliktedir; halkı adına olan kâhinlik hizmeti sonsuza kadar devam eder ve bu nedenle vaat ettiği kurtuluş mutlaklıdır.⁷⁷

Bu uyarıların ışığında kendimize, "Sürekli olarak bizim adımıza aracılık etmek için yaşayan Mesih'in Başkâhinimiz olması gerçekten ne anlama gelmektedir?"⁷⁸ sorusunu sormalıyız. Aşağıda bununla ilgili dört gerçeği ele alacağız.

İSA HALKININ KEFARETİNİ ÖDEDİ

İlk olarak belirtelim ki, Mesih'in görevi, bizim için kefarete ödeyerek arabuluculuk yapmasını ve Tanrı'nın huzuruna son kez çıkmasını içermektedir. Mesih'in süregelen aracılığının, kefarete eksik kalan bir şeyleri tamamlamak ya da halkının günahlarını bağışlatmak için olduğunu düşünmemeliyiz. Kutsal Yazılar, Mesih'in kefarete aracılığıyla, sonsuz kurtuluşumuzu etkin kılmak için günahı tamamen ortadan kaldıracığını söylemektedir.⁷⁹ İbraniler'in yazarı bunu şu şekilde ifade etmektedir: "Her kâhin her gün ayakta durup görevini yapar ve günahları asla ortadan kaldıramayan aynı kurbanları tekrar tekrar sunar. Oysa Mesih günahlar için sonsuza dek geçerli tek bir kurban sunduktan sonra Tanrı'nın sağında oturdu. O zamandan beri düşmanlarının, kendi ayaklarının altına serilmesini bekliyor. Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir."⁸⁰

Mesih'in ölümü ilk ve son kez, imanlının geçmişteki, şu andaki ve gelecekteki bütün günah sorununu çözer. Bu nedenle Mesih'in Baba'nın önünde secde ettiğini, O'na, halkının devam eden günahlarının affı için yalvardığını düşünmeyelim. Baba'nın sağında oturuyor olması, kefaretin tamamlandığına ve kabul edildiğine güzel ve ebedi nitelikte bir kanıttır.⁸¹ Hiçbir zaman unutulma-

76. Charles Hodge, *Systematic Theology* (New York: Scribner, Armstrong, and Co., 1871-1872), 2:593.

77. John Murray, *The Epistle to the Romans, The International Commentary on the New Testament*, 155. Metin, daha ayrıntılı olarak H. B. Swete tarafından alıntılanmıştır. H. B. Swete, *The Ascended Christ* (London, 1912), 95.

78. İbraniler 7:25

79. İbraniler 9:12, 26-28. (Ayrıca bkz. İbraniler 7:27; 10:10; 1. Petrus 3:18).

80. İbraniler 1:11-14

81. Oturum sözcüğü, teologlar tarafından sıklıkla Mesih'in, Baba Tanrı'nın sağında "oturması"na vurgu yapmak için kullanılır.

yacak olan bir anıttır bu.

İSA HALKI İÇİN DUA ETMEKTEDİR

İkinci olarak, İsa Mesih'in aracı olarak rolü sadece temsilcilik ile sınırlı değildir, O gerçek bir aracıdır ve bu, halkının adına isteklerini ve dualarını Tanrı'ya taşımayı da içerir. Bunu kanıtlamak için üç ayet sunacağız:

"Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir."⁸²

"Bu nedenle O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır."⁸³

"Bundan dolayı ona ünlüler arasında bir pay vereceğim, Ganimeti güçlülerle paylaşacak. Çünkü canını feda etti, başkaldıranlarla bir sayıldı. Pek çoklarının günahını o üzerine aldı, Başkaldıranlar için de yalvardı."⁸⁴

Elçi Pavlus ve İbraniler'in yazarı, Mesih'in aracılık hizmetine işaret ederlerken aynı Grekçe kelimeyi kullanmaktadırlar: Dua etmek, rica etmek, arabuluculuk etmek gibi anlamlara gelen .⁸⁵ Mesih'in gelecekteki aracılığıyla ilgili olarak peygamberliklerinde Yeşaya, aracılık etmek, rica etmek anlamlarına gelen İbranice kelimesini kullanmaktadır.⁸⁶ Bu nedenle, kelimenin orijinal anlamına ve bağlamına sadık kalabilmek için, Mesih'in aracılık etmek suretiyle halkı adına isteklerini Tanrı'ya bildirmesini de içerdiği sonucuna varabiliriz.

Aracılık etme hizmetinde, Mesih'in çift doğasının gücü ve görkemi parlamaktadır. Her şeyi bilen Tanrı olduğundan, halkının bütün zorluklarını, ihtiyaçlarını ve denemelerini bilir ve bunu hiç yorulmadan, eşzamanlı olarak, derhal ve çaba harcamaksızın yapar.⁸⁷ Her konuda denenmiş bir insan olarak halkını anlayabilir ve sıkıntılı zamanında ona yardım edebilir.⁸⁸ Tanrı ve insan doğasına sahip olarak, Tanrı'nın taht odasına girebilir ve halkının ihtiyaçlarını mükemmel bir şekilde bilerek, onlara karşı büyük bir duygudaşlık hissi taşıyarak ve Tanrı'nın iradesini kusursuz bir şekilde anlayarak halkı adına aracılık edebilir.

Mesih'in halkı adına yaptığı göksel aracılığın daha ayrıntılı bir tanımını isteyebiliriz, bu konuya büyük bir dikkatle yaklaşmalıyız. Kutsal Yazılar bu konuda büyük ölçüde sessiz kalmaktadır. Ancak İsa'nın dünyadaki hizmetine ve Mesihsel aracılığına bakarak daha iyi bir kavrayışa sahip olabiliriz. John Murray şunları söylemektedir:

İsa'nın dünyadaki öğretisi ve eylemleri, öğrencilerinin O'nu bütünüyle egemen bir aracı olarak tanımasını sağlamıştır. 'Ama ben, imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim. Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendir' dedi Simun Petrus'a (Luka 22:32). Cennetteki aracılığı biçimsel olarak nasıldır diye sorulacak olursa, Petrus için dünyada ne yapmışsa, Tanrı'nın sağında da halkı için aynı şeyi yapıyor demek en doğru cevap mıdır? Mesih'in ihanete uğradığı aynı gecede, Yuhanna 17'deki ettiği dua bir başkâhinlik duası olarak adlandırılabilir ve Rabbimiz kendisi aracılığıyla Tanrı'ya gelenler için aracılık eder-

82. Romalılar 8:34

83. İbraniler 7:25

84. Yeşaya 53:12

85. Romalılar 8:34; İbraniler 7:25. Bkz. Wayne A. Grudem, *Systematic Theology* (Grand Rapids: Zondervan, 1994), 627-28. (Bu eser Türkçe'ye çevrilmiştir).

86. Yeşaya 53:12

87. Paul David Washer, *The One True God* (Hannibal, Miss.: Granted Ministries Press, 2009), 40.

88. İbraniler 4:15; 2:16-18

ken, burada anlatılmaya çalışılan anlamamıza yardım etmektedir.⁸⁹

İSA HALKINI ŞEYTANDAN KORUMAKTADIR

Üçüncü olarak, Mesih'in aracılık etmesi imanlıyı şeytanın suçlamalarına karşı korumayı içermektedir. Kutsal Yazılar şeytanı, imanlıları gece gündüz Tanrı'nın önünde suçlayan birisi olarak belirtmektedir.⁹⁰ Esasında, 'şeytan' kelimesi suçlayan, iftiracı anlamlarına gelen Grekçe kelimesinden gelmektedir. Bu yaşamda, şeytan sürekli olarak Hristiyanı suçlar, ama imanlının Tanrı'nın tahtı önündeki savunmasını Mesih yapar. Bu savunma imanlının masumiyetine, erdemine ve şeytanın suçlamasının doğruluğuna dayanmaz. Eğer öyle olsaydı, bu savunma başarısızlığa uğrardı, çünkü bizler büyük ölçüde suçluyuz ve şeytan bize yönelttiği suçlamalarda büyük ölçüde haklıdır. Savunmamız, Mesih'in imanlı adına yapmış olduğu kusursuz ve mükemmel eylemine dayanmaktadır. O, işlemiş olduğumuz her suçun ücretini tamamen ödemiştir ve böylece şeytanın haklı olarak bize yönelttiği her suçlamayı haksız çıkarmaktadır. Pavlus'u şunları yazmaya iten bu güvencedir: "Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir."⁹¹ Elçinin sorusu elbette retoriktir. Suçlamaya hakkı olan tek kişinin, imanlıyı bütün suçlamalardan özgür kılmak amacıyla ölen ile aynı kişi olduğunu bilmektedir. Şeytanın suçlamaları, Mesih'in kanına denk değildir. Tanrı halkı arasındaki en güçsüz kişi, Kuzu'nun kanı sayesinde şeytanın en güçlü suçlamalarını dahi yenebilecektir.⁹² Bundan başka, Mesih şeytanın suçlamalarına karşı halkı için yalnızca aracılık yapmakla kalmamaktadır, fakat aynı zamanda şeytanın saldırılarının merkezinde de onlar için aracılık yapmaktadır. Çarmıha gerilmeden önceki gece İsa, Simun Petrus'a şeytanın buğday gibi onları dağıtmak istediğini ve Petrus'un imanını yitirmemesi için onun adına dua ettiğini söylemiştir.⁹³ İki bin yıllık kilise tarihi boyunca aynı şeyi sayısız imanlı için de yapmıştır ve çağların sonuna kadar da yapacaktır.

İSA HALKINI TESELLİ ETMEKTEDİR

Dördüncü ve son olarak, Mesih'in aracılık etmesi halkı için büyük tesellidir. İmanlı kefarete aracılığıyla Tanrı önünde doğru sayılabilir. Bunun da ötesinde, Kutsal Ruh'un imanlının içinde yaşaması ve yeniden yaratma eylemi, ona günah üzerinde bir güç verir. Yine de imanlı zayıflıklarının ve sürekli başarısız olduğunun farkındadır. Eğer cennette cahil ve yanlış yönlendirilenlerle ilgilenen merhametli bir Başkâhinleri olmasaydı, bu bilgi onları aşağı çeker ve umutsuz bırakırdı.⁹⁴

İbraniler kitabının dördüncü ve beşinci bölümleri, açıkça bu gerçekten söz etmektedir. Bu bölümlerde, her imanlının yaşamında işleyen iki önemli gerçek olduğunu görmekteyiz. İlki, Tanrı Sözü'nün imanlının yaşamında gizli olan her düşünceyi ve işi açığa çıkarmasıdır. Tanrı Sözü, "Diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemeleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar."⁹⁵ İkinci gerçek, Tanrı'nın her şeyi bilmesidir. İmanlının her düşüncesini, her eylemini ve her sözünü bilir: "Tanrı'nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözü önünde her şey çıplak ve açıktır."⁹⁶

89. Murray, *The Epistle to the Romans*, 154–55.

90. Vahiy 12:10

91. Romalılar 8:34

92. Vahiy 12:11

93. Luka 22:31–32

94. İbraniler 5:1–2

95. İbraniler 4:12

96. İbraniler 4:13

Bu iki gerçek, Tanrı Sözü'nün günahı ortaya çıkararak gücü ve insanın hiçbir şekilde Tanrı'dan saklanamaması ve O'nun her şeyi bilmesi, imanlıyı bilinmezlik ve şüphe denizine atmaya yeterli olurdu. Ancak durum böyle değildir, çünkü imanlı, zayıflıklarını paylaşan İsa Mesih'te merhametli ve sadık bir başkâhin bulur, çünkü kendisi de her konuda denenmiş fakat hiç günah işlememiştir.⁹⁷ Bu nedenden ötürü imanlı kuşkuya ve korkuya kapılmaz, fakat lütuf tahtına yaklaşma güvencesine sahip olur, öyle ki ihtiyaç anında merhamet ve lütuf bulabilsin.⁹⁸ Charitie L. Bancroft tarafından yazılan aşağıdaki ilahide bu görkemli gerçek resmedilmektedir:

*Yükseklerdeki Tanrı'nın tahtı önünde,
Güçlü ve mükemmel bir duam var.
Adı Sevgi olan büyük başkâhin,
Benim için yaşar ve dua eder.
Adım ellerinde yazılıdır,
Adım yüreğinde yazılıdır.
O cennette yaşarken
Hiçbir dilin beni ayıramayacağını bilirim.*

97. İbraniler 2:16, 18; 4:14-15

98. İbraniler 4:16

BÖLÜM YIRMİ BEŞ

Mesih'in Her Şeyin Rab'bi Olarak Göğe Alınması

Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağısladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.

— FİLİPİLİLER 2:9–11

Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında oturturken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir. Tanrı O'nu bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı. Her şeyi ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye verdi.

— EFESLİLER 1:20–22

İsa Mesih'in göğe alınması, kiliseye bir arabulucusu olduğuna ve aynı zamanda tüm evrene de bir Rab'bi ve yargıcı olduğuna dair güvence verir. Mezmur 24, göğe alınmış olan Yüce Kral Mesih'e cennet kapılarının açıldığını söyler.¹ Yaratılışın en üst alemlerine ve en alt alemlerine egemendir, cehennem kapıları bile O'na itaat eder.²

Mesih'in Rab oluşu, hem Eski Antlaşma'da Mesih'le ilgili peygamberliklerde, hem de Yeni Antlaşma'da elçilerin açıklamalarında açıkça görülmektedir. İsa sadece dünyanın kurtarıcısı değil, aynı zamanda onun mutlak egemendir. Bu nedenle, dünyanın kurtarıcısı olduğunu kabul edip egemeni olduğunu kabul etmezsek Yeni Antlaşma'nın Mesih'i sunuşuna ve Müjde'ye sadık kalamayız. Mesih'in Rab olması, Mesih'in kurtarıcı olması kadar önemlidir ve gerçek Müjde'nin duyurulmasında büyük önem taşır. Petrus'un Pentikost günü Müjde'yi duyururken, sözlerini İsa'nın Rab olduğunu söyleyerek bitirmesi tesadüf değildir: "Davut, kendisi göklere çıkmadığı halde şöyle der: 'Rab Rabbi-m'e dedi ki, ben düşmanlarımı ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur.' Böylelikle bütün İsrail halkı şunu kesinlikle bilsin: Tanrı, sizin çarmıha gerdiğiniz İsa'yı hem Rab hem Mesih yapmıştır."³

Mesih'in Rab olarak göğe alınması ve yüceltilmesine, çarmıhla ilgili bir vaazın en sonunda önemsiz bir doktrinmiş gibi değinilmemeli veya egemen bir kralın görüşlerini kabul etmekte zorlanan ve bu görüşlerden dolayı gücenen bir kültüre rahatsızlık vermemek için bu konu yumuşatılarak duyurulmamalıdır. Bunun yerine, Müjde'nin en önemli ve seçkin doktrinleri arasındaki yerini almalıdır. Dirilişin yanı sıra, Mesih'in Baba'nın sağına yükseltilmesi elçiler ve ilk kilise için Müjde'nin duyurulmasında en seçkin konulardan biriydi. Bu nedenle Müjde'yi duyururken aynı husus bizim için de geçerli olmalıdır. Mesih'i, tüm yorgunların ağır yüklerini tereddütsüz şekilde kendisine getir-

1. Mezmur 24:7

2. Matta 16:18; Vahiy 1:18

3. Elçilerin İşleri 2:34–36

mesini isteyen kurtarıcı olarak duyurmalıyız.⁴ Mesih'i demir çomakla sadık ulusları güden ve onları yöneten çoban olarak duyurmalıyız.⁵ Mesih'in Rab oluşu ile ilgili ciltler dolusu kitap yazabilecek olsak da, Müjde'yi anlamamızda ve duyurmamızda büyük önem taşıyan bu doktrinle ilgili yalnızca birkaç gerçeğe değineceğiz.

MESİH'İN RAB OLUŞUNUN KAYNAĞI

Ele almamız gereken ilk soru, "Mesih'in Rab oluşunun kaynağı nedir? Bu yetki nereden veya kimden gelmektedir?" Kutsal Yazılar'a göre bu yetki, tanrısal bir karardan ve bu kararın dayandığı bir iradeden gelmektedir. Pentikost günü Petrus, İsa'yı hem Rab hem de Mesih yapanın Tanrı olduğunu söylemiştir.⁶ Diğer bir deyişle, "Melkisedek düzeni uyarınca sen sonsuza dek kâhinsin" diyen aynı Tanrı, Mesih'i her şeyin Rab'bi ve egemeni kılmıştır.⁷

Öğrencilerine son sözlerinde Mesih, "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi"⁸ demiştir. Bu ayetten, egemen ünvanının kendisine atfettiği bir şey değil, fakat Baba'nın O'na vermiş olduğu bir sıfat olduğunu anlıyoruz.

Ruh'un esinlemesi altında yazan Davut şöyle demiştir: "RAB Rabbim'e dedi ki, ben düşmanlarımı ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur."⁹ Ferisiler ve Sadukiler ile karşılaşmasında İsa, Mesih'in bir insandan üstün ve egemenliğinin bütün dünyasal krallıkların yetkisini açacak şekilde olacağını göstermek için bu ayeti alıntıladi.¹⁰ Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı Davut'un İsrail kralları içinde en güçlü kral olacağını vaat etti, ama Davut Ruh'un etkisiyle Baba'nın sağında oturacak olan Oğul'a Rab olarak gönderme yaptı. Elçi Pavlus, bu peygamberliğin gerçekleştiğini birçok mektubunda belirtti. Filipi'deki kiliseye, Tanrı'nın İsa'yı yücelttiğini ve "O'na her ismin üzerinde bir isim verdiğini"¹¹ söylemiştir. Efes'teki kiliseye, Tanrı'nın İsa'yı sağına oturttüğünü, O'na bütün yetki ve otoriteyi, güç ve egemenliği verdiğini söylemiştir.¹²

Şimdiye kadar alıntılanmış olduğumuz her ayette, Baba'dan Oğul'a verilen yetkinin tamamlanmış olduğunu görmekteyiz. Mesih'in evrensel olarak doğrulanması ve Rab oluşunun itirafı gelecekte de geçerli olacak olmasına rağmen halihazırda var olan bir hakikattir, öyle ki tüm insanlar bunun farkına varmalı ve Mesih'in halkı da buna güvenmelidir! Sahip olduğu erdem sayesinde kim olduğu ve neyi tamamlamış olduğu ile ilgili olarak, İsa Mesih bütün yaratılış konusunda tam yetkiyi Baba'sından almıştır. Yahudiler İsa'yı zorla İsrail'in kralı yapmak istiyorlardı.¹³ Şeytan, Mesih'e diz çöküp kendisine tapınması halinde O'na dünyanın bütün krallıklarını vaat etti.¹⁴ Ancak Mesih tüm bu ayartmaların üstesinden geldi ve böyle bir yetkiyi tek sunabilecek olana hizmet etmeye adadı kendisini. Bu nedenden ötürü, Baba tarafından yüceltildi. Elçi Pavlus bunu şu şekilde anlatmaktadır:

Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.¹⁵

4. Matta 11:28

5. Mezmur 2:9-12

6. Elçilerin İşleri 2:36

7. Mezmur 110:4; İbraniler 5:6; 7:17, 21

8. Matta 28:18

9. Matta 22:44; Elçilerin İşleri 2:34-35; Mezmur 110:1

10. Matta 22:43-45

11. Filipililer 2:9

12. Efesliler 1:20-22

13. Yuhanna 6:15

14. Matta 4:8-9

15. Filipililer 2:8-11

MESİH'İN TARTIŞMASIZ BİR ŞEKİLDE RAB OLMASI ÜZERİNE

Mesih'in evrensel açıdan Rab olması hakkında tanrısal birçok karar bulunmaktadır, bunların en önemlilerinden biri, Rab oluşunun tartışmasız ve kesin oluşudur. Mezmur 2 bunu güçlü bir şekilde resmetmektedir, hem Yahudiler hem de Hristiyanlar aynı şekilde bu mezmuru Mesih'in krallığı ve hükümdarlığı ile ilgili olarak yorumlarlar:

Nedir uluslar arasındaki bu kargaşa, neden boş düzenler kurar bu halklar? Dünyanın kralları saf bağlıyor, hükümdarlar birleşiyor RAB'be ve meshettiği krala karşı. 'Koparalım onların kayışlarını' diyorlar. 'Atalım üzerimizden bağlarını.' Göklerde oturan Rab gülüyor, onlarla eğleniyor. Sonra öfkeyle uyarıyor onları, gazabıyla dehşete düşürüyor ve, 'Ben krahını kutsal dağım Siyon'a oturttum' diyor.¹⁶

Bu mezmurda, tam yetkiye sahip ve sınırsız yargısı olan bir kral görüyoruz. Bundan başka, bu kralın tüm dünyayı yönetmek üzere tahta oturmasının Tanrı tarafından sağlandığını öğrenmekteyiz. Karar tamamıyla Tanrı'ya aittir ve yaratılıştan bağımsızdır. Meleklerin ve insanların onayına ihtiyaç yoktur ve krallığın sürmesi için de hiçbir şekilde onların yardımına ihtiyaç duyulmaz. Gerçek şu ki, gökte, yerde ve cehennemdeki bütün varlıklar Tanrı'ya karşı savaşmak üzere bir araya gelse, en zayıf olanı tek başına savaşıyormuş gibi bir etki yaratır. İsyancıları, bitlerin bir granit taşıyı ısırması kadar boş ve gülünç olacaktır! Bu, krallıkla ilgili yazılmış olan bu mezmuru okuduğumuzda açıkça görülmektedir!

Mezmurun ilk üç ayetinde, dünyanın Mesih'e ve krallığının ilerleyişine karşı olan düşmanlığını görmekteyiz. Daha önce de kadının soyu ve yılanın soyu arasındaki düşmanlığı görmüştük.¹⁷ İnsanlığın düşmanlık tutumu, Tanrı'nın iradesine ve kralına karşı yönelmiştir. İnsanlar Mesih'in doğru yönetiminin ve iradesinin kötülüklerine engel olduğunu düşünmektedir. Bu engeli ortadan kaldırmak isterler ve kötülük yapmakta özgür olamadıkları müddetçe perişan olurlar. Bu nedenle, uluslar kükremektedir. Tanrı'nın atamış olduğu Egemen'e karşı hiddetle öfkelenen bir savaş atı gibidirler. En büyük liderleri bile bu isyana katılmıştır. Dünyanın kralları saf bağlamıştır ve yöneticiler Rab'be ve Mesih'ine karşıdır. Ancak bütün tasarıları boşunadır ve en büyük gayretleri bile hiçbir şey elde edemez. Bir aslanı yakalama umudu ile zayıf ağlar ören minik bir örümcek gibidirler. Bütün düşmanlıkları, öğütleri ve savaşları sonuçsuzdur. Rab'be karşı hiçbir öğüdün, anlayışın ve bilgeliğin olmadığını farkına varamazlar.¹⁸ Kovadaki bir damla, terazideki bir toz zerreciği olduklarının farkına varamazlar. Bütün güçlerini ve yüceliklerini bir araya getirselere bile, Tanrı önünde hiçbir şeydirler ve Tanrı onları bir hiç gibi değersiz görmektedir.¹⁹ Kibirlerinden ötürü, uluslara uyarıda bulunmuş olan Davut'un şu bilgece tavsiyesini reddetmişlerdir: "Bütün yeryüzü RAB'den korksun, dünyada yaşayan herkes O'na saygı duysun. Çünkü O söyleyince, her şey var oldu: O buyurunca, her şey belirdi. RAB ulusların planlarını bozar, halkların tasarılarını boşa çıkarır. Ama RAB'in planları sonsuza dek sürer, yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez."²⁰

16. Mezmur 2:1-6

17. Yaratılış 3:15

18. Süleyman'ın Özdeyişleri 21:30

19. Yeşaya 40:15-17

20. Mezmur 33:8-11

Tanrı Nasıralı İsa'yı kralı atamıştır ve O'na karşı çıkan herkes değersizdir ve hatta Tanrı'nın yergisine layıktır. Kutsal Ruh'un esinlemesi ile yazan Davut, göklerde oturanın O'na karşı çıkanlarla alay ettiğini söylemektedir. Sürekli tezgâh kurmaları ve saçma planları O'nu hayrete düşürmektedir; övünmeleri ve tehditleri ile alay eder; suçlamalarına güler ve onları tek bir sözünüyle püskürtür. Charles Spurgeon şöyle demektedir: "Her Şeye Gücü Yeten'in sessiz ağırbaşlılığına, öfkeli insanların ve küçümseyen prenslerin üzerine döktüğü yargıya dikkat edin. Ayağa kalkıp onlarla savaşmaya bile kalkışmaz –onları küçümser, kendisine karşı olan girişimlerinin ne kadar saçma, mantıksız ve yararsız olduğunu bilir– bu nedenle onlara yalnızca güler."²¹ John Calvin de şu yorumda bulunmaktadır: "Öyleyse şunu bilmeliyiz, Tanrı hemen elini imansızlara karşı uzatmıyorsa, onlara güldüğü içindir."²²

Tanrı ve isyankâr halklar arasındaki mesafe o kadar büyüktür ki, Tanrı ayağa kalkıp onlara karşı yeniden pozisyon almaya bile ihtiyaç duymaz. Kendisine karşı savaş açmalarına hayret etmesinin ardından, öfkesiyle onlara seslenir ve onlar da derhal korkuya kapılırlar. Onlara Oğlu ile ilgili değişmez kararını bildirir. Onlara şöyle der: "Bırakın uluslar öfkelen sin ve dünyanın hükümdarları saf bağlasın. Bana gelince, ben kralımı kutsal dağıma oturttum. Ölüm benim elimden gelir, bütün karşı çıkışları boştur. Kralımın krallığı ve isteği yerine gelecektir!"

İsa Mesih, Daniel'in gördüğü taşır.²³ Bu taş insanın yardımı olmaksızın Tanrı'nın hükmüyle dağdan atılmıştır; bu taş yeryüzünün krallarını ezer ve onların sonunu getirir; bu taş büyük bir dağ olur ve yeryüzünü doldurur; bu taşın krallığı sonsuza dek sürer ve bir başkasına devredilmez. Bu nedenle uluslar boşa çabalamakta ve kendi kendilerine öfke biriktirmektedirler. Tanrı'nın kralına karşı çıkma cesaretini gösterirler. Ancak Tanrı'nın hükmüne karşı bütün girişimleri ve eylemleri güçsüzdür. Tahttan el çekme olmayacak, bu taht için yeni bir seçim yapılmayacak, muhafızlar asla değişmeyecektir, başkaldırma ihtimali de söz konusu değildir. Kutsal Yazılar'ın Tanrısı egemen bir Tanrı'dır ve Oğlu'na değişmez ve inkâr edilemez bir taht bağışlamıştır.

İnsanın özerkliğini ve özgürlüğünü, Tanrı'nın egemenliği ile yasasının üstünde tutan bir kültürde yaşıyoruz. Gerçek şu ki, insanın bağımsızlığı ve ifade özgürlüğü modern insanın mübarek ikiz ineğidir.²⁴ Fakat şu ayetleri göz önünde bulundurun: "O tek başınadır, kim O'nu caydırabilir? Camı ne isterse onu yapar."²⁵ "Dünyada yaşayanlar bir hiç sayılır. O gökteki güçlere de dünyada yaşayanlara da dilediğini yapar O'nun elini durduracak, O'na 'Ne yapıyorsun?' diyecek kimse yoktur."²⁶ Bu Kutsal Kitap'a dayalı gerçekler, insanlığın büyük çoğunluğunu çileden çıkarmaktadır. Ancak Müjde'nin çok önemli kısımlarını oluşturur ve bu kısımlar saklanmamalı, yararsız olacak şekilde azaltılmamalı ya da Müjde'yi gücendirici hale getirmemek amacı ile hareket edilmemelidir.

Tanrı, bizim çarmıha gerdiğimiz İsa'yı hem Rab, hem de Mesih yapmıştır.²⁷ Yapıcıların reddettiği taş Köşe Taşı olmuştur.²⁸ Tanrı'nın atamasıyla, Mesih şimdi bütün evrenin tahtına sahip-

21. Spurgeon, *Treasury of David*, 1:11.

22. John Calvin, *Commentary on the Book of Psalms*, vol. 4 of *Calvin's Commentaries* (Grand Rapids: Baker, 1996) 4:14.

23. Daniel 2:34–35, 44–45

24. Mübarek inek deyimi, Hinduizm'e bir göndermedir, öyle ki bu dinde sığırlar kutsal hatta Tanrısal kabul edilmektedir. Bir fikrin, gelenek ve göreneğin mübarek inek olduğunu söylemek, bunun sıklıkla ve akıl dışı şekilde her tür kuşku ve eleştirinin üzerinde olduğu anlamına gelir.

25. Eyüp 23:13

26. Daniel 4:35

27. Elçilerin İşleri 2:36

28. Mezmur 118:22; Matta 21:42; Markos 12:10; Luka 20:17; Elçilerin İşleri 4:11; Petrus 2:7

tir. Bu tahta oturtulması eleştiriye ya da tartışmaya açık değildir. Her insanın uzlaşması gereken Rab ve Yargıç'tır ve daima öyle kalacaktır. Bu büyük gerçek insanlardan saklanmamalı, herkese anlatılmalıdır. Fakat insanlara İsa Mesih'i yaşamlarının Rab'bi yapmaları için yalvarmadığımızı unutmamalıyız. Bunun yerine, Tanrı'nın O'nu Rab yaptığını kabul edip O'na itaat etmeleri için yalvarmaktayız!²⁹

MESİH'İN RAB OLUŞU VE BUNUN KAPSAMI ÜZERİNE

Mesih'in yetkisinin kaynağını ve bunun tartışmasız olduğunu ele aldıktan sonra, şimdi dik-tatimizi yetkisinin kapsamına ve yargılama yetkisine çevireceğiz. Kutsal Yazılar'a göre, ikisi de hem evrensel hem de mutlak. Mesih öğrencilerine son söyledikleri ile şunu bildirdi: "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi."³⁰ İfadesinin cesaret dolu oluşu, önemi konusunda içimizde kuşku uyandırmamalıdır. Bu, İsa Mesih'in en şaşırtıcı iddialarından biridir. "Yetki" kelimesi hak, güç ve otorite anlamlarına gelen Grekçe 'dan gelmektedir. Göğe alınma kavramı içinde, yaratılış aleminde ve yargılama konusunda, hiçbir sınırlama ve istisna olmaksızın bütün yetkinin Mesih'e verildiğini ifade etmektedir. Göğe ve yeryüzüne işaret edilmesi de, hiçbir alanın Mesih'in yetkisi dışında olmadığını açıkça belirtmek içindir. Hem Eski Antlaşma peygamberlikleri, hem de Yeni Antlaşma öğretileri bu gerçeği aynı şekilde doğrulamaktadır. Eski Antlaşma'dan:

Gece görümlerimde insanoğluna benzer birinin göğün bulutlarıyla geldiğini gördüm. Eskiden beri var Olan'ın yanına doğru ilerledi. O'nun önüne getirildi. O'na egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır.³¹

Ve Yeni Antlaşma'dan:

Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında oturturken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir. Tanrı O'na bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağ da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı. Her şeyi ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye verdi.³²

Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.³³

Musa, Firavun'un Yusuf'un zindandan çıkarılıp önüne getirilmesini emrettiğini kaydeder.³⁴ Mesih de mezardan çıkarıldı ve Eski Günlerde görüldü.³⁵ Musa, Firavun'un Yusuf'a: "Mısır'da senden izinsiz kimse elini ayağını oynatamayacak"³⁶ dediğini kaydeder. Baba Tanrı yüceltilmiş Mesih'e:

29. Elçilerin İşleri 2:36

30. Matta 28:18, ifadesi eklenmiştir.

31. Daniel 7:13-14

32. Efesliler 1:20-22

33. Filipililer 2:9-11

34. Yaratılış 41:14

35. Daniel 7:13

36. Yaratılış 41:44

"Senin iznin olmadan yerde ve gökte hiç kimse elini ayağını kaldıramayacak" demektir. Daniel tarihte bulunduğu konumdan geleceğe bakmış ve kendisine yücelik, egemenlik ve krallık verilmiş olan, her dilden ulusun kendisine hizmet edeceği, yükseltilmiş Mesih'i görmüştür.

Pavlus ise geçmişe bakıp Mesih'in yüceltileceği vaadini görmüş ve bunun içinde bulunduğu çağa ait bir hakikat olduğunu kavramıştır. Mesih'in şimdi Tanrı'nın sağında oturduğuna, bütün güç ve yetkinin kendisine verildiğine dair bizi temin etmektedir. Mezmur yazarı, bütün ulusların kendisine miras olarak verileceğini ve dünyanın her yerinin O'na ait olacağını yazarken Mesih'in görkemini yalnızca küçük bir bölümünü görmüştür.³⁷ Elçi Pavlus, ufkumuzu yalnızca yeryüzü ve içinde yaşayanlar ile değil, bütün evreni de dahil ederek daha da genişletir. Var olan her şey, görünen ve görünmeyen, tahtlar, krallıklar, hükümdarlıklar, yöneticiler O'nun aracılığıyla yaratılmıştır ve O'na bağlıdır.³⁸ Evrenin en uç köşesinden en uzak köşesine kadar her yerde, Nasıralı İsa Rab'dir! En ilkel hücreli varlıktan son derece karmaşık ve güçlü bir yaratık olan serafalara kadar her varlığın Rab'bi İsa Mesih'tir! Kendisini bütün yüreğiyle O'na adayan takipçisinden, O'na düşmanlık duyan insana kadar herkesin Rab'bi İsa Mesih'tir! Göğün yücelerinden cehennemin derinliklerine kadar her yerin Rab'bi Nasıralı İsa'dır! Sınırsız ve engel tanımaz egemenliği abartılamaz!

MESİH'İN RAB OLUŞU VE İNSANIN SADAKATI

Bütün ahlaki varlıklar, insanlar ve melekler, Mesih'in dostu ve düşmanı, tek bir nihai kadere sahiptir: her biri diz çökecek ve dilleriyle İsa Mesih'in Rab olduğunu söyleyecektir.³⁹ Bu gerçeğin ve Mesih'in Rab oluşunun ışığında, bütün varlıkların Mesih'e verecekleri yanıtın kritik olduğu apaçık ortadadır. Tanrı, Mesih'i bütün evrenin hem Rab'bi, hem de Yargıcı yaptığından, insanla ilgili her kaygı ikincil öneme sahip, hatta boştur. Bütün evrenin Hakimi önünde durabilme hakkına sahip olabilmek insan için en büyük kaygı olmalıdır.

İstisnasız bütün insanların Mesih'e düşman olduğu ve O'nu reddedenler için kötü sonuçların doğacağı Kutsal Yazılar'ın açıkça öğrettiği bir şeydir.⁴⁰ Çağdaş insana göre bu düşünce utandırıcı olmanın ötesindedir; rezil, gücendirici, hoşgörülemez ve hatta canice bir şeydir. Bu nedenle insanlar, Mesih'in onlardan talep ettiklerinin geçerli ve mümkün olup olmadığını bile düşünmeden, kendisinden sadakat bekleyen ya da tamamen bağımsız bir canlı olmadığını söyleyen herhangi bir tanrıya karşı saldırıya geçer ve çemkirir. Ancak bu ateş püskürme hali alışılmamış bir durum değildir; nitekim Kutsal Yazılar'da belirtildiği gibi, isyankâr insanın Egemen Rab'be vermiş olduğu yaygın bir yanıtıdır:

"Kim seni başımıza yönetici ve yargıç atadı?"⁴¹

"RAB kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?"⁴²

"Her Şey Gücü Yeten kim ki, O'na kulluk edelim?"⁴³

Mesih'in görkemini ışığında elçi Pavlus, bu itirazla verilecek tek yanıtı uzun yıllar önce kaleme aldı: "Ama, ey insan, sen kimsin ki Tanrı'ya karşılık veriyorsun?"⁴⁴ Kutsal Yazılar, Tanrı'nın Nasıralı İsa'yı hem Rab, hem de Mesih yaptığını söylemektedir.⁴⁵ Öyleyse insan kim ki itiraz edebilsin ya da

37. Eyüp 26:14: "Bunlar O'nun işinin küçük ayrıntıları, O'nun hakkında duyduklarımız yalnızca bir fısıltı! Hele bir de gürlediğinde, kim buna akıl erdirebilir?" Ayrıca bkz. Mezmur 2:8-9.

38. Koloseliler 1:16

39. Filipililer 2:9-11

40. Mezmur 2:10-12

41. Mısır'dan Çıkış 2:14; Elçilerin İşleri 7:27, 35

42. Mısır'dan Çıkış 5:2

43. Eyüp 21:15

44. Romalılar 9:20

45. Elçilerin İşleri 2:36

bir açıklama isteyebilsin? Eyüp'ten, Tanrı'yı sorgulayanların sözleri ile bilgisiz bir şekilde niyetlerine gölge düşürdüklerini; aptallık örtüsünü kuşanarak en tehlikeli sınırı bile geçtiklerini ve meleklerin bile adım atmaya korktuğu bu yere koşarak gittiklerini öğrenmekteyiz.⁴⁶ İnsanın küstahlığına rağmen, Tanrı merhamet ve lütuf göstermiştir; şefkati bol olan Tanrı, öfkelenmekte ise yavaştır.⁴⁷ Bu nedenle, sürekli olarak bu sorulara yanıt vermeye tenezzül ederek, insanlar arasındaki en isyankâr kişilere bile neden emirlerine ve kararlarına uymaları gerektiği konusunda bilgi verir. İlerleyen sayfalarda, Mesih'i neden onurlandırmamız gerektiği ile ilgili birkaç neden ileri süreceğiz.

YARATICIMIZ VE YAŞAMLARIMIZI SÜRDÜREN MESİH

Öncelikle, her insan Oğul'u onurlandırmalı, çünkü O hem yaratıcısı, hem de yaşamını sürdürendir. Yuhanna'nın önsözünden, "Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı"⁴⁸ gerçeğini öğreniyoruz. İbraniler'in yazarından ve elçi Pavlus'tan, her şeyi yaratan Oğul'un her şeyi devam ettirdiğini öğreniyoruz: "Güçlü sözülle her şeyi devam ettirir" ve "Her şey varlığını O'nda sürdürmektedir."⁴⁹ Bu gerçeklerden yola çıkarak, gökteki ve yerdeki tüm yaratıkların var oluşlarını ve bunu sürdürebilmelerini Oğul Tanrı'ya borçlu oldukları sonucunu çıkarabiliriz. Bir insanın kendisine yaşam veren ve aldığı nefesi sürdüren yaratıcısına sadakat göstermeyi reddetmesi büyük bir kibirdir; bütün varlığını borçlu olduğu yaratıcıya karşı çıkması akıl dışıdır; günahına rağmen kendisini bereketleyeni küçük görmesi bir nankörlük örneğidir.

Düşmüş insan, Tanrı'yı ihmal edişini haklı göstermek için sık sık şu soruyu sorar: "Eğer Tanrı iyiye, neden iyi insanların başına kötü şeylerin gelmesine izin veriyor?" Fakat daha uygun bir soru şekli şöyle olmalıdır: "Tanrı neden kötü insanların başına iyi şeylerin gelmesine izin veriyor?" Hatta, "Neden iyi şeyler olabiliyor?" Biz, ahlaki olarak düşmüş ve bozulmuş bir ırkız, günah ile Tanrı'nın gerçeğine engel olarak O'nun kurallarını kategorik olarak reddetmekteyiz. Bu nedenden ötürü, ölüm ve öfkeden başka hiçbir şey almamalıyız. Bütün dünya kısır ve ölü olmalı. Dünyada var olan iyiliklerin, güzelliklerin, sevincin, sevginin tek açıklaması Oğul Tanrı'nın kötü insana olan sevgisi ve lütfudur. O'nda yaşar, hareket eder ve var oluruz.⁵⁰ Yaşamı, nefesi ve her şeyi O verir.⁵¹ Güneşini kötülerin üzerine doğduran ve eğrilerin üzerine yağmurunu yağdıran O'dur.⁵² O'ndan nefret edenleri yiyecek ve mutluluk sağlayarak doyurur.⁵³ Bütün bunlar, bizim O'na büyük bir sadakat borcumuz olduğunu kanıtlar.

KURTARICIMIZ MESİH

İkinci olarak, bütün insanlar Oğul'u çarmıhtaki kurtuluş sağlayan eyleminden ötürü onurlandırmalıdır. Tanrı'nın kurtuluş tasarısının derinliğini anlamak, kavrayışımızın ötesinde olmasına rağmen, Mesih'in kefaret eyleminin bütün yaratılışa yarar sağladığını ve hatta O'nun kurtuluş teklifini reddedenlerin bile bundan, sözcüklerin anlatabileceğinden çok daha fazla yarar sağladığını duyurabiliriz. Tanrı Oğul'nu verdi, Oğul günahların kefareti için yaşamını kendi isteği ile verdi, öyle ki O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.⁵⁴

46. Eyüp 38:2

47. Mısır'dan Çıkış 34:6; Nehemya 9:17; Mezmurlar 86:15; 103:8; 145:8; Yoel 2:13; Yunus 4:2

48. Yuhanna 1:3

49. İbraniler 1:3; Koloseliler 1:17

50. Elçilerin İşleri 17:28

51. Elçilerin İşleri 17:25

52. Matta 5:45

53. Elçilerin İşleri 14:57

54. Yuhanna 3:16

Çarmıhın sonsuz bereketi bulunsa da, bunlardan ikisini tartışmamıza daha kolay uygulayabiliriz. İlki, günahların bağışının evrensel bir içerik taşıması, Tanrı'yla barışma ve sonsuz yaşam umududur. Müjde, yürekte iman eden ve ağızla İsa Mesih'in Rab olduğunu söyleyen herkese evrensel nitelikte bir çağrı yapmaktadır.⁵⁵ Ayrıca gelen hiç kimsenin geri çevrilmeyeceğine dair de evrensel bir vaatte bulunur.⁵⁶ Bu vaat, sadakatimizi güvence altına almak için yeterlidir. Yüreklirimiz hilekârlıkla ve kötülükle doludur, günahlarımız başımızın üzerinde asılı durmaktadır ve cezamız adildir. Fakat bizleri tek suçlayabilecek olan Rab, kurtulalım diye, kendi isteği ile bizim için ölmeye razı olmuştur. Bu müthiş derecede hayret vericidir! Kutsal Yazılar bize, bir insanın doğru kişi için bile güçlülükle ölebileceğini, fakat biz daha günahkârken Mesih'in bizim için öldüğünü hatırlatmaktadır.⁵⁷ Yüreklirimizi kazanan ve O'na tam bir sadakat göstermemiz için bize doğru gelen Mesih'in bu sevgisidir! O bizim için öldüğünden, bizim de kendimiz için yaşamaktan vazgeçip, bizim için ölmüş ve dirilmiş olan Mesih için yaşamamız gerekmektedir!⁵⁸ Yargı gününde, bu merhametli Rab'be sadakat göstermeyi reddedenlerin yüzlerini utanç kaplayacaktır! "Böylesi bir sevgiyi nasıl geri çevirdik? Böyle büyük bir kurtuluşu nasıl göz ardı ettik?" diyerek uzun uzun kafa yoracakları sonsuz bir zamanları olacak.

Çarmıhın evrensel ikinci yararı, evrenin her ucuna ulaşan çok sayıdaki berekettir, bunlar: fiziksel, maddi, ekonomik, politik ve kültürel. Mesih'e isyanlarını sürdürmeye devam eden insanlar bile, Müjde'nin kendileri ve kültürleri üzerindeki etkisinden fayda sağlarlar. Kendilerini yanlış olarak Hristiyan diye nitelendiren birçok insanın kötü işlerinden ötürü Mesih bundan zarar görse de, gerçek Müjde dünyayı tamamen karanlıktan koruyan ışık ve çürümesini önleyen tuzdur.⁵⁹ Seküler dünya görüşü bu iddiaya dudak bükse de, bu durum yargı günü kesinlikle doğrulanacaktır. O gün, gerçek tarih gözler önüne serilecek ve biz de insanlık aleminde ve var oluşunda yararlandığımız bütün faydaların Mesih'in çarmıhından, Müjde'nin duyurulmasından ve krallığının ilerlemesinden kaynaklandığını göreceğiz. Bu onaylama, kendisine ait olan yüceliği kuşanan Rab'lerini gören Tanrı halkı için büyük bir sevinç kaynağı olacaktır. Ancak bu, Mesih'te hiçbir yarar görmemiş, fakat ölümünün, süregelen sağlığını yararlarını yine de almış olanlar için büyük bir utanç günü olacaktır.

MESİH, TANRI'NIN SEÇİLMİŞ KRALI

Üçüncü olarak, bütün insanlar Oğul'u onurlandırmalı ve O'na sadakat göstermelidir, çünkü Tanrı bunu böyle istemiştir. Tanrı, herkesin Baba'yı onurlandırdığı gibi Oğul'u da onurlandırmasını buyurmuştur. Oğul'u yüceltmeyen Baba'yı da yüceltmez ve haklı olarak yargıya maruz kalır.⁶⁰ Kısacası, Rab İsa Mesih'e itaat eden ve O'nun adına iman eden herkes için sonsuz yararlar bulunmaktadır. Ancak O'nu reddedenleri korkunç sonuçlar beklemektedir. İşte bu nedenle Davut, uluslara şu ciddi uyarıda bulunur: "Ey krallar, akıllı olun! Ey dünya önderleri, ders alın! RAB'be korkuyla hizmet edin, titreyerek sevinin. Oğulu öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz. Çünkü öfkesi bir anda alevlenir. Ne mutlu O'na sığınanlara!"⁶¹ Bu ayette, Tanrı'nın Oğlu ile

55. Elçilerin İşleri 17:30; Romalılar 10:9-10

56. Yuhanna 6:37

57. Romalılar 5:7-8

58. 2. Korintliler 5:14-15

59. Romalılar 2:24. Bu, kurtaran eylemin tarihinin başından sonuna kadar görülen yaygın bir iltettir. Çünkü kendilerini yanlış olarak Mesih ve O'nun halkı ile ilişkilendirenler gerçeğin yolunu bu illet ile boğmuşlardır (bkz. Yeşaya 52:5; Hezekiel 36:20; 2. Petrus 2:2). Işık ile ilgili referanslar: Yuhanna 1:4-5, 9; Matta 4:16; 5:14. Tuz, en eski çağlardan bu yana yiyecekleri çürümekten korumak amacıyla kullanılmaktadır (bkz. Matta 5:13).

60. Yuhanna 5:23

61. Mezmur 2:10-12

ilgili olarak dünyadan ne istediğine dair üç ifade görüyoruz. İlk olarak, bütün insanlardan saygıyla Rab'be tapınmaları istenmektedir. Bu ifade aynı zamanda, "Rab'be korkuyla hizmet edin" olarak da çevrilebilir. İbadet ve hizmet, bir paranın iki yüzü gibidir: biri olmadan bir diğeri var olamaz. Tanrı, Oğlu için insanlara ricada bulunmamakta ve O'nunla duygudaşlık içinde olmaları konusunda yalvarmamaktadır. Aksine, bütün insanlardan en saygın ibadeti ve hizmeti beklemektedir.

İkincisi, bütün insanlara Oğul'un önünde titreyerek sevinç duymaları buyrulmaktadır. Bu birbirine zıt iki ifade –sevinç duymak ve titremek– çağdaş insana yabancı gelmektedir, fakat Kutsal Yazılar'da bu ifadeye sıklıkla rastlanmaktadır.⁶² Sevinç duymak, Mesih'in Rab oluşuna itaat edenler açısından yakınlık ve rahmetin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Korku, O'nun görkemini ve gücünün sonucudur. Halkı sevinç duymaktadır, çünkü onlara kardeşlerim demekten utanmamaktadır ve Mesih'e en büyük saygıyı gösterirler, çünkü onların arasında en üstün ve saygıdeğer olandır.⁶³ Yalnızca Mesih'e her adın üzerinde bir ad verilmiştir.⁶⁴

Üçüncüsü, bütün insanlardan Mesih'e saygı duymaları istenmektedir. İfade kelimenin tam anlamı ile, "Oğul'u öpün, öyle ki öfkelenmesin ve sizi yok etmesin" diye çevrilir. Bu sözcükler çağımızda kulağa acımasız gelse de doğrudur. Her insanın önüne konan uç noktada iki kader vardır: sonsuz mutluluk ve sonsuz terör. Bu ikisi arasındaki belirleyici unsur, Nasıralı İsa'ya yanıtımızdır. Tanrı O'nu evrenin Rab'bi atamış ve bütün yaratılışın, insanların ve meleklerin O'nun yönetimine sevinçle, saygıyla ve şükranla bağlı kalmasını istemiştir. Tanrı Mesih'in ismini insanların tartışması ve gözden geçirmesi için bir seçenek olarak vermemiştir. O'nun değerini ölçmelerini ve O'nun hakkında fikirlerini sunmalarını istememiştir. Tanrı'nın kendisi Mesih'in değerini ölçmüş ve O'nunla ilgili fikrini belirtmiştir. Ölümünden diriltmekle yeryüzünde Mesih'i doğrulamıştır. Göklerde, O'nu sağına oturarak Mesih'le ilgili fikrini belirtmiştir. Yaratılışa kalan tek şey, Tanrı'ya itaat etmek, Oğul'na sonsuza dek bütün yüceliği, kutsamayı ve egemenliği vermektir.⁶⁵

UYARILAR

Tanrı, ulusların çarmıha gerdiği İsa'yı hem Rab, hem de Mesih yapmıştır.⁶⁶ Dünyanın reddettiği taşı alıp, Köşe Taşı yapmıştır.⁶⁷ Bu geri alınmaz bir karardır. Bu nedenle, Nasıralı İsa her zaman egemen olacaktır.

Kutsal Yazılar İsa'nın, herkesin itaat edeceği, sonsuz kurtuluşun kaynağı olan merhametli ve sadık başkâhin olduğunu öğretmektedir.⁶⁸ Fakat O'nu reddedenler için sürçme taşıdır.⁶⁹ İmansızlıkla kim Mesih'te sürçerse parçalara ayrılacak ve Mesih kimin üzerine düşerse onu paramparça edip toza dönüştürecektir.⁷⁰ İsa Mesih kurtarıcı ve aynı zamanda Rab'dir. Bu gerçeklerden hiçbiri bir diğeri

62. Mezmur 22:23: "Ey sizler, RAB'den korkanlar, O'na övgüler sunun! Ey Yakup soyu, O'nu yüceltin! Ey İsrail soyu, O'na saygı gösterin!" Mezmur 40:3: "Ağzıma yeni bir ezgi, Tanrımız'a bir övgü ilahisi koydu. Çokları görüp korkacak ve RAB'be güvenecekler." Yeremya 33:9: "Dünyadaki bütün ulusların önünde bu kent benim için sevinç, övgü ve onur kaynağı olacak. Bu uluslar Yerusâlim halkına yaptığım iyilikleri, sağladığım gönenci duyunca, korkuya kapılıp titreyecekler." Filipililer 2:12–13: "Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama şimdi yokluğumda, kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla sonuca götürmek için daha çok gayret edin. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır." Vahiy 19:5: "Sonra tahttan bir ses yükseldi: 'Ey Tanrımız'ın bütün kulları! Küçük büyük, O'ndan korkan hepiniz, O'nu övün!'"

63. İbraniler 2:11; Koloseliler 1:18

64. Efesliler 1:20–23; Filipililer 2:9

65. Vahiy 5:13

66. Mezmur 2:1; Elçilerin İşleri 4:25–27; 2:36

67. Matta 21:42; Luka 20:17

68. İbraniler 2:17; 5:9

69. Romalılar 9:32–33; 1. Petrus 2:8

70. Matta 21:44; Luka 20:18: "O taşın üzerine düşen herkes paramparça olacak, taş da kimin üzerine düşerse onu ezip toz edecek." Bu ayet, her kim Mesih'e saldırır ve O'nun üstünlüğünü kabul etmezse, Tanrı'nın yargısı ile mahvolacaktır, anlamına gelmektedir.

önüne geçmemeli, fakat Kutsal Kitap'a dayalı bir denge içinde tutulmalıdır. İbraniler'in yazarı bunu güçlü bir şekilde göstermektedir: "Ama Mesih, günahlar için sonsuza dek geçerli olan tek bir kurban sunduktan sonra Tanrı'nın sağında oturdu. O zamandan beri düşmanlarının, kendi ayaklarının altına serilmesini bekliyor."⁷¹

Kutsal Yazılar Mesih'i, kendisini düşmanlarının günahlarının bağışlanması için feda eden bir kurtarıcı, aynı zamanda isyan eden düşmanlarına boyun eğdiren ve onlardan ayak taburesi yapan Rab olarak resmetmektedir. Her iki ifade de eşit derecede uç, ama eşit derecede doğrudur. İnsanlar, Oğul'la ilgili belli benzetmelere takılı kalıp diğerlerini reddederek kendilerini aldatmamalıdır. Mesih dünyanın günahını ortadan kaldıran Kuzu'dur ama aynı zamanda dünyanın en güçlü ve en büyük insanıdır, öyle ki, ikinci kez dünyaya geldiğinde O'nu reddedenler bu kez O'ndan saklanmaya çalışacaktır.⁷² Mesih'in yüzünde hiçbir merhamet belirtisi bulamayacaklardır, kayalardan ve dağlardan merhamet dilenecekler ve haykırarak: "Üzerimize düşün! Taht üzerinde oturanın bakışlarından ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi!"⁷³ Yuhanna şunları bildirmektedir:

Bundan sonra göğün açılmış olduğunu ve orada beyaz bir atın durduğunu gördüm. Ata binmiş olanın adı Sadık ve Gerçek'tir. Adaletle yargılar ve savaşır. Gözleri alev alev yanan ateşe benzer. Başında çok sayıda taç vardır ve üzerinde kendisinden başka kimsenin bilmediği bir ad yazılmıştır. Kana batırılmış bir kaftan giyinmiş olup "Tanrı'nın Sözü" adıyla anılır. Temiz ve beyaz, ince ketene bürünmüş olan gökteki ordular, beyaz atlara binmiş, O'nun ardından geliyorlardı. O'nun ağızından ulusları vuracak keskin bir kılıç uzanıyor. Kendisi onları demir çomakla güdecek. Gücü her şeye yeten Tanrı'nın ateşli gazabının şarabını üreten masarayı kendisi sıkacak. Kaftanı ve kalçası üzerinde şu ad yazılıydı: KRALLARIN KRALI VE RABLERİN RABİ⁷⁴

İsa Mesih'in Rab oluşu kimileri için bir umut, kimileri içinse korkunç bir kabustur. Fakat bizim yanıttımıza rağmen bu değiştirilemez bir gerçektir. Eyüp, Tanrı'yla ilgili olarak şunları söylemiştir: "O'nun bilgisi derin, gücü eşsizdir, kim O'na direndi de ayakta kaldı?"⁷⁵ Abartısız, aynı şey Mesih için de söylenebilir. O Rab'dir ve hep öyle kalacak ve sorumlu tutulan her insanın Yargıcı olacaktır. Ya çobanın değneğiyle ya da demir çomakla güdülürüz.⁷⁶ Her iki şekilde de Mesih tarafından güdüleceğiz ve biz güdülen olacağız. Bu nedenle Davut'un tavsiyesini dinlemeli ve Oğul'a saygı göstermeliyiz, öyle ki öfkelenip başımıza yıkım getirmesin. Öfkesi birden alevlenebilir, ama ne mutlu O'na sığınanlara!⁷⁷

71. İbraniler 10:12-13

72. Yuhanna 1:29

73. Vahiy 6:16

74. Vahiy 19:11-16

75. Eyüp 9:4: "Yüreği bilgelik, gücü kudret dolu Olan'a zarar görmeksizin kim karşı durabilir?" (NASB)

76. Mezmur 23:1-4; Yuhanna 10:9-11; Mezmur 2:9

77. Mezmur 2:12

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Mesih'in Her Şeyin Yargıcı Olarak Göğe Alınması

Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezlikten geldi; ama şimdi her yerde herkesin tövbe etmesini buyuruyor. Çünkü dünyayı, atadığı Kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. Bu Kişi'yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir.

— ELÇİLERİN İŞLERİ 17:30–31

İnsanoğlu kendi görkemi içinde bütün melekleriyle birlikte gelince, görkemli tahtına oturacak. Ulusların hepsi O'nun önünde toplanacak, O da koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi, onları birbirinden ayıracak.

— MATTİA 25:31–32

İsa Mesih'in Rab oluşu ilgili en önemli göstergelerden biri, dünyayı yargılayacak olmasıdır. O'nu öldürmek isteyen Yahudi önderlerle zorlu karşılaşmasında İsa, Baba'nın kendisine yeryüzünde ve gökte bütün yargılama yetkisini verdiğini söylemiştir.¹ Elçilerin vaazları ve yazıları, bu radikal nitelikteki iddiayı tekrar tekrar dile getirir. Petrus, ilk vaazında şunu dile getirmiştir: "Ama Tanrı O'nu üçüncü gün diriltti ve açıkça görünmesini sağladı. İsa, halkın tümüne değil de, Tanrı'nın önceden seçmiş olduğu tanıklara, ölümden dirilmesinden sonra kendisiyle birlikte yiyip içen bizlere göründü. Tanrı tarafından ölümlerle dirilerin Yargıcı olarak atanan kişinin kendisi olduğunu halka duyurmamızı, buna tanıklık etmemizi buyurdu."²

Petrus'un vaazı, Mesih'in göğe yükselmesi ve yargıç olması konusunda, üç muhteşem gerçek hakkındaki tartışmalarımıza dair ana hatlar sunmaktadır. İlki, her insanın dünyanın sonunun geleceğini ve yargı gününün olacağını kabullenmesine ilişkindir. İkinci gerçek, o gün İsa Mesih'in her şeyin Rab'bi ve Yargıcı olarak ortaya çıkacağıdır. Üçüncü ve son gerçek, Tanrı'nın kiliseyi yalnızca Müjde'nin yararlarını duyurması için değil, aynı zamanda dünyaya gelecek olan yargıyı duyurması konusunda da görevlendirmiş olması ile ilgilidir.

YARGININ KESİN VE ADALETLİ OLUŞU

Materyalisttik dünya görüşü insanın varlığını bir tesadüf, tarihini rastlantısal olaylar zinciri ve geleceğini de amaçsız ve tam bir belirsizlik olarak görmektedir. Bunun tam aksine Kutsal Yazılar, insanın varlığının bir amaç için gerçekleştiğini, ahlak sahibi ve Her Şeye Egemen Rab'in insana kendisini yaratılış yoluyla, yazılı Sözleri ile ve son olarak da Oğlu'nun beden alması ile açığa vurduğunu belirtmektedir. Bunun da ötesinde Kutsal Yazılar, Tanrı'nın her şeyin yenileneceği günde bütün insanları yargı için sorguya çekeceğini öğretmektedir. O gün Tanrı, insanları almış oldukları vahye verdikleri yanıtı göre yargılayacaktır.

1. Yuhanna 5:22, 26

2. Elçilerin İşleri 10:40–42

Bu gerçekler doğrultusunda Hristiyanlar, insanlık tarihinin döngüsel değil çizgisel bir şekilde olduğunu ve tesadüfe bağlı olmadığını anlar. Bir başlangıcı ve varlığı oluşturan egemen Tanrı'nın değişmez hükmüne göre de bir sonu vardır. Basitçe ifade etmek gerekirse, insanlık tarihi herkesin yaptıklarıyla ve yapmadıklarıyla yargılanacağı bir sona doğru ilerlemektedir. Elçi Pavlus şöyle demektedir: "Tanrı, herkese, yaptıklarının karşılığını verecektir. Durmadan iyilik ederek yücelik, saygınlık ve ölümsüzlüğü arayanlara sonsuz yaşamı verecek. Ama bencil olanların, gerçeğe uymayıp haksızlığın peşinden gidenlerin üzerine gazap ve öfke yağdıracak."³

Kendi ölçütleri ile kendilerini yargılayan bireylere ve kültürlere göre, Pavlus'un evrensel yargı çağrısı umut verici görünebilir. İnsanın kendisini kendi gözünde doğru şekilde yargıladığı varsayımı hatalıdır. Fakat vicdanlarının sesini hâlâ duyabilen ve özellikle Kutsal Yazılar'ı bilen kişiler için bu kaygı verici olmaktan daha ötedir. Çünkü hem Kutsal Yazılar'ın hem de vicdanın tanıklığı, herkesin günah işlediği ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldığı şeklindedir.⁴ Doğruyu yapan kimse yoktur, hiç kimse Tanrı'dan gelen yüceliğin, onurun ve sonsuzluğun peşinde değildir.⁵ Bunun yerine, bütün insanları bencil hırslar sürüklemektedir ve doğru olmayı gerçeğin yerine tercih etmişlerdir.⁶ Sonuç olarak, her biri kutsal ve doğru olan Tanrı'nın yargısına tâbidir.⁷ İşte bu nedenle Tanrı araya girmiş ve insanların günahlarının kefareti için Oğul'nu göndermiştir. Mesih'in ölümü Tanrı'nın adaletini yerine getirmiş ve Tanrı'nın öfkesini dindirmiştir. Öyle ki, Oğul'u duyan ve O'na iman eden herkes kurtuluşa erecek; fakat Oğul'u inkâr eden herkes O'nun tarafından yargılanacaktır.⁸

Bu evrensel yargı ilanı genellikle Tanrı'nın adaletinin sorgulanmasına yol açar: Tanrı, Müjde'yi duymamış veya Kutsal Yazılar'ı okuma şansı bulamamış insanları nasıl yargılayabilir? Bu soruyu yanıtlamak için önce, Kutsal Yazılar'ın Tanrı'nın doğruluğuyla ilgili tanıklığına bakmalıyız. Bu olaydaki gizemi tamamen ortadan kaldıramıyor olsak da, Tanrı'nın karakterini bilerek O'nda rahata erebiliriz. Musa'nın da tanıklık ettiği gibi O ne yaparsa doğrudur: "O Kaya'dır, işleri kusursuzdur, bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir."⁹

Tanrı'nın dünyayı yargılama konusunda herkese eşit davrandığına ilişkin gerçeğe ilgili olarak Kutsal Yazılar, dünyanın en uzak köşesindeki insanın bile belli bir dereceye kadar Tanrı'nın vahyini almış olduğunu ve bu nedenle yargılama gününde özürlerinin olmayacağını bildirmektedir.¹⁰ Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olarak, her insan Tanrı bilgisini miras almıştır.¹¹ İnkâr edilemez üç gerçek, bu bilgiyi doğrulamaktadır. İlki, Tanrı'nın yaratılışı Tanrı'nın varlığını, görünmeyen sıfatlarını, sonsuz gücünü ve tanrısal doğasını doğrulamaktadır.¹² İkincisi, Tanrı'nın ilahi takdiri belli zamanlar, uluslar ve insanlar için belli sınırlar tayin etmiştir, öyle ki Tanrı kimseden uzakta olmamasına rağmen insanlar Tanrı'yı arayabilsin ve O'nu bulabilsin.¹³ Üçüncüsü, Tanrı'nın yasa her insanın yüreğine yazılmıştır ve her insanı yaptığı işlere göre yargılayacak olan Tanrı'nın doğru bir Tanrı olduğu gerçeğine ahlaki açıdan rehberlik ve tanıklık etmektedir.¹⁴

3. Romalılar 2:6-8

4. Romalılar 3:23

5. Romalılar 3:12

6. Romalılar 1:18

7. Romalılar 2:8

8. Yuhanna 3:18, 36

9. Yasa'nın Tekrarı 32:4

10. Romalılar 1:20: "Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı, dünya yaratılışı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur."

11. Romalılar 1:19

12. Romalılar 1:20

13. Elçilerin İşleri 17:26-27

14. Romalılar 2:14-15

Tanrı'nın dünyayı yargılama konusunda herkese eşit davrandığına ilişkin gerçeğe ilgili olarak ikinci gerçek ise, insanların almış oldukları vahye uygun cevabı vermediklerini söyleyen Kutsal Yazılar'ın tanıklığıdır. Diğer bir deyişle, vahyi alanlar acınacak kurbanlar değil, suçlanacak isyankârlardır. Haksızlıkla gerçeğe engel olmuşlardır¹⁵ Tanrı'yı bildikleri halde, O'nu Tanrı olarak yüceltmediler ve O'na şükretmediler.¹⁶ Tanrı'nın görkemi ve gerçeği yerine, putperestliğe ve kendilerinden aşağı yaratıklara tapınmayı tercih ettiler.¹⁷ Tanrı'yı tanımayı ve O'nun hükümlerine itaat etmeyi uygun görmediler, ama kendilerini her türlü ahlaksızlığa ve bozulmuşluğa sürüklediler.¹⁸ Tanrı tüm insanları haklı olarak yargılayabilir, çünkü hepsi suçludur. Her biri Tanrı'nın vahyini farklı derecelerde almış olsalar da, almış oldukları bu vahyi reddetmişlerdir.

Tanrı'nın dünyayı yargılama konusunda herkese eşit davrandığına ilişkin son gerçek, insanların almış oldukları vahye göre yargılanacaklarına dair Kutsal Yazılar'ın tanıklığıdır. Kutsal Yazılar'ın sağlam bir prensibi olarak kime çok verilmişse ondan fazlası istenecektir.¹⁹ Yaratılış ve vicdanları aracılığıyla almış oldukları vahye karşı günah işleyen herkes, itaatsizliğinden ötürü yargılanacaktır. Kutsal Yazılar ve Müjde aracılığıyla Tanrı'nın vahyine karşı günah işleyenler, günahlarından dolayı yargılanacaktır.²⁰ Almış oldukları gerçeğin son derece bereketli olmasından dolayı ikinciler, birincilerden daha şiddetli bir yargıya maruz kalacaktır. Her halükârda, son gün Tanrı'nın doğruluğunun yargı sırasında doğrulanacağından emin olabiliriz. Mezmur yazarının dediği gibi: "Oysa RAB sonsuza dek egemenlik sürer, yargı için kurmuştur tahtını; O yönetir doğrulukla dünyayı; O yargılar adaletle halkları."²¹

HER ŞEYİN RAB'İ, HER ŞEYİN YARGICIDIR

Petrus'un vaazından çıkardığımız bir diğer önemli gerçek, Tanrı'nın İsa Mesih'i ölümlerin ve dirilerin yargıcı olarak atamış olmasıdır.²² Bu Kutsal Yazılar'da geçen münferit bir iddia değil, müjdelere içinde sık görülen bir temadır: Elçilerin İşleri kitabı, Mektuplar ve Vahiy buna örnektir. Pavlus, Ares Tepesi'nde Atinalılar'a şunu ilan etmiştir: "Çünkü dünyayı, atadığı kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. Bu kişiyi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir."²³

Kutsal Yazılar ve kilise, istisnasız her insanın Mesih'in önünde yargılanacağına ve herkesin kaderini Mesih'in belirleyeceğine tanıklık etmektedir. Tanrı ile insan arasında tek bir arabulucunun ve tek bir yargıcının bulunması ve bu iki sıfatın İsa Mesih'te birleşmesi müthiş derecede hayret uyandıran bir gerçektir.²⁴

Bu, Mesih'in evrensel hükümdarlığının bir başka kanıtıdır. Belli bir alana hükmeden ve hükmettiği alanın sınırlı olduğu yerel bir ilah değildir. Evreni yöneten danışma kurulunun bir parçası veya yargı gününde kürsüyü işgal edecek olan yargı heyetinin bir üyesi değildir. O tek Kral, Rab ve her şeyin Yargıcısıdır. Yerde ve gökte bütün yetki O'na verilmiştir.²⁵ Yalnızca O Tanrı'nın sağma

15. Romalılar 1:18

16. Romalılar 1:21

17. Romalılar 1:23-25

18. Romalılar 1:28-29, 32

19. Luka 12:47-48: "Efendisinin isteğini bilip de hazırlık yapmayan, onun isteğini yerine getirmeyen köle çok dayak yiyecek. Oysa bilmeden dayağı hak eden davranışlarda bulunan, az dayak yiyecek. Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek. Kime çok şey emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir."

20. Romalılar 2:12: "Kutsal Yasa'yı bilmeden günah işleyenler Yasa olmadan da mahvolacaklar. Yasa'yı bildikleri halde günah işleyenlerse Yasa'yla yargılanacaklar."

21. Mezmur 9:7-8

22. Elçilerin İşleri 10:40-42

23. Elçilerin İşleri 17:31

24. 1. Timoteos 2:5

25. Matta 28:18

oturtulmuştur, sadece bu çağda değil gelecek çağda da her adın üzerinde ad, güç, egemenlik ve yetki sadece O'na verilmiştir.²⁶ Pontus Pilatus döneminde çarmıha gerilen Nasıralı İsa, yalnızca bu dünya üzerinde yaşamış olan her insanın kaderini belirlemekle kalmayacak, aynı zamanda melekleri ve cinleri, tahtları ve hükümdarlıkları, hükümdarları ve yetkilileri, gökte ve yeryüzünde görünen ve görünmeyen her şeyi yargılayacaktır.²⁷ Ayrıca, görkemini azaltmak veya yerine geçmek isteyen bütün dinlerin kurucularını da yargılayacaktır. Hepsi büyük bir korku ve utanç içinde kendilerini Mesih'in önünde bulacaktır.

Dünya, hem kurtaran hem de yok eden tek bir Yasa koyucu ve Yargıç'a sahiptir.²⁸ İkinci gelişinde, karanlıkta kalan gizli şeylere ışık tutacak ve insanın yüreğindeki açığı çıkaracaktır.²⁹ Daha sonra herkese yaptıklarının karşılığını verecektir.³⁰ Kendi doğruluğuna inanan kişilerce bu telaşlandırıcı bir durum gibi görünmeyebilir. Fakat ünlü filozofun "Kendini bil" tavsiyesine uyan duyarlı kişilerce kusursuz ve mükemmel bir yargıcın önünde bütün düşüncelerin, işlerin ve sözlerin açığa çıkarılması korkunç bir şeydir.³¹ Bu nedenle elçi Pavlus şöyle yazmaktadır: "Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için her birimizin Mesih'in yargı kürsüsü önünde görünmesi gerekir. Rab'den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimiz için insanları ikna etmeye çalışıyoruz. Ne olduğumuzu Tanrı biliyor. Umarım siz de ne olduğumuzu vicdanınızda biliyorsunuz."³²

İnsanın Tanrı önünde doğru bir duruş sergileyemeyeceğinin tekrar tekrar kanıtlanmasından sonra, halkının günahları için ölmüş olanın herkesi yargılayacak olması en büyük tesellidir.³³ Eğer Rab düşüncelerimizi sorgularsa, hiç kimse yargı sırasında Tanrı'nın önünde duramaz, ama yine de Mesih'in kişiliğinde ve eyleminde merhamet bulunabilir.³⁴ Çok geç olmadan Tanrı'ya dönmeliyiz. Çok geç olmadan ve hiç bırakmamacasına sıkı sıkıya Mesih'e tutunmalı, günahlarımızın gerçekliğini duyurmasına ve Mesih'in bizi kurtararak kendisine yönlendirmesine izin vermeliyiz. Mesih her gün elini itaat etmeyen, inatçı insanlara uzatmaktadır.³⁵ Fakat sabrını sinamamalıyız. Kutsal Yazılar, Oğul'un öfkesinin alevleneceği ve diri Tanrı'nın eline düşmenin korkunç bir şey olduğu konusunda bizi önceden uymaktadır.³⁶ Bu nedenle, çok geç olmadan Tanrı'ya sığınalım.³⁷ Daha yoldayken bize karşı çıkanla dost olalım, öyle ki yargılanıp sonsuza dek zindana atılmayalım. Çünkü son kuruşu ödmeden³⁸ serbest kalamayız!

KİLİSENİN GÖREVI

Dikkatimizi çekmesi gereken üçüncü ve son gerçek, kiliseye yalnızca Müjde'nin yararlarını anlatma görevinin değil, aynı zamanda dünyanın üzerine gelmekte olan büyük ve geri dönüşü olmayan yargıyı da anlatarak insanları uyarma görevinin verilmiş olmasıdır. Kornelius'un evinde toplanan diğer uluslardan kişilere Petrus şunları söylemiştir: "Tanrı tarafından ölümlerle dirilerin Yargıç olarak atanan kişinin kendisi olduğunu halka duyurmamızı, buna tanıklık etmemizi buyurdu."³⁹

26. Efesliler 1:21

27. Koloseliler 1:16

28. Yakup 4:12

29. 1. Korintliler 4:5

30. Vahiy 22:12; Matta 16:27

31. Kendini bil () deyiimi, Delfi'deki Apollon Tapınağı'nın girişinde yazılı bulunan popüler bir Grek aforizma ya da anlamlı bir vecizdir. Latince 'dur.

32. 2. Korintliler 5:10-11

33. Romalılar 5:6

34. Mezmur 130:3-4

35. Romalılar 10:21

36. İbraniler 10:31

37. Mezmur 2:12

38. Matta 5:25-26

39. Elçilerin İşleri 10:42

Buyurdu kelimesi, 'buyurmak' veya 'görevlendirmek' olarak da çevrilen Grekçe kelimesinden gelmektedir. Bu ayette, son derece önemli bir gerçeği keşfederiz: Mesih'in yargıç olarak duyurulması, elçisel Müjde'de önemli bir unsurdu. İlk kilise tarafından duyurulan iyi haber, Mesih'in kurtarıcı ve hatta Rab olarak ilanı ile sınırlı değildir, aynı zamanda ölümler ve diriler dahil bütün insanların yargıcı olarak ilan edilmesini de içermekteydi. Alışagelmemiş bir cesaretle, günahkârlara ve başkâhinlere, kölelere ve Sezar'a, Mesih'i onları yargılayacak ve nihai yazgılarına karar verecek olan yargıç olarak duyuruyorlardı. Filistin'de çarmıha gerilmiş bir Yahudi hakkında bu bildiriye yapan küçük grup hakkında diğer insanlar iyi şeyler düşünmemişti. Kimileri alay etmiş, kimileri şaşırmış ve bazıları da korku ile uzaklaşmışlardı.⁴⁰

Roma'daki kiliseye mektubunda Pavlus, "Yayıdığım Müjde'ye göre Tanrı'nın, insanları gizli suçlarından ötürü İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı gün böyle olacaktır"⁴¹ demektedir. Yukarıda Pavlus'un belirttiği gibi, bu da sıradışı bir ifadedir. Pavlus, İsa Mesih aracılığıyla insanlığın evrensel yargıya tâbi olmasının, Müjde'nin önemli ve temel bir gerçeği olduğunu söylemektedir. Bu, yaratılabileceği çatışmadan kaçınmak amacıyla bu tatsız gerçeği belirtmekten sakınan Müjde vaizi için önemli bir sözdür. Bu söz aynı zamanda, Tanrı'nın kendilerini Müjde'nin sadece olumlu yanlarını duyurmaya çağırdığına inanan ve bu nedenle de kabul edilmesi güç, "çetin sözleri"⁴² duyurmaktan kaçınan kişilere de seslenmektedir. Pavlus ve Petrus'a göre, eğer Tanrı'nın yargısına ilişkin bildiri, duyurduğumuz Müjde'de yer almıyorsa hiçbir biçimde sadık bir hizmetkâr olamayız. Kilise tarihindeki Müjde habercilerinin safında duracak olursak, Mesih'i yalnızca kurtarıcı olarak değil, aynı zamanda yargıç olarak duyurmalı ve bütün insanları Tanrıları ile tanışmaya hazırlanmaları konusunda uyarmalıyız!⁴³

Tanrı Oğlu'nu dünyaya, dünyayı yargılamak için değil, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye göndermiştir ve bu muhteşem bir hakikattir.⁴⁴ Ancak belirlediği günde, tayin ettiği kişi aracılığı ile ve adaletle dünyayı yargılayacaktır ve yargıç atadığı Mesih'i ölümden diriltmekle yargılanacak tüm insanlara karşı Mesih'i inkâr edilemez kanıtlarla donatmıştır.⁴⁵ Oğul ikinci kez geldiğinde, yargıç çüppesini kuşanıp tüm insanların yazgısına karar verecektir. Petrus, Mesih'in ölümleri ve dirileri yargılamaya hazır olduğunu belirtmektedir.⁴⁶ Yakup, yargıcın kapıda beklediğini, tekrar insanlık tarihine dahil olacağını söylemektedir.⁴⁷ İsa, Yuhanna'ya yazdığı vahyi uyarıyla bitirir, "İşte tez geliyorum! Vereceğim ödüller yanımdadır. Herkese, yaptığının karşılığını vereceğim."⁴⁸ Bu uyarılar nedeniyle, Mesih'in ikinci gelişinin ve yargı gününün yaklaştığını her zaman hatırlamalı ve duyurmalıyız.⁴⁹

Egemen Tanrı tarafından tarihin sona erdirilecek ve her ahlak sahibi yaratığın nihai olarak yargılanacak olması düşüncesi modern çağın insanına bir efsane gibi gelmektedir. Ancak bunu duyurmaktan çekinmemeliyiz. Çağımızın şüpheciliği yeni bir şey değildir. Petrus da aynı şekilde kuşkucu insanlarla karşılaşmıştır: "Öncelikle şunu bilmelisiniz: dünyanın son günlerinde kendi tutkularının ardından giden alaycı kişiler türeyecek. Bunlar, Rab'bin gelişiyi ilgili vaat ne oldu?

40. 2. Petrus 3:3-4; Elçilerin İşleri 4:13. Elçilerin İşleri 24:25: "Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargı gününden söz edince Feliks korkuya kapıldı. 'Şimdilik gidebilirsin' dedi, 'Fırsat bulunca seni yine çağırırım.'"

41. Romalılar 2:16

42. Yuhanna 6:60

43. Amos 4:12

44. Yuhanna 3:17

45. Elçilerin İşleri 17:30-31; İbraniler 9:27

46. 1. Petrus 4:5

47. Yakup 5:9

48. Vahiy 22:12

49. Mesih'in gelişinin yakın oluşu Hristiyanlık inancının önemli bir ifadesidir. Mesih'in yakın zamanda geleceği ya da herhangi bir zamanda geleceği anlamına gelir. Bu nedenle Müjde, bu durumu her zaman ivedi olarak belirtir.

Atalarımızın ölümünden beri her şey yaratılışın başlangıcında olduğu gibi duruyor diyerek alay edecekler."⁵⁰

Kutsal Ruh'un eylemi olmaksızın, düşmüş insan özellikle 'doğruluk, öz denetim ve gelecek yargı'⁵¹ konusu başta olmak üzere Müjde'nin vaazına her zaman olumsuz bir tepki göstermiştir. Kutsal Yazılar'ın Rab'inden ne kadar kurtulmaya çalışırlarsa çalışsınlar, O'nun kim olduğu, onlara nasıl vahyettiği, onlardan ne istediği ve yaptıklarından onları ne şekilde sorumlu tutacağı hususundaki gerçeklerden asla kaçamazlar. Kendilerini, haksızlık ile gerçeğe engel olmaya ve vicdanlarını susturmaya çalışırken bulacaklardır.⁵² Dahası, unutmayı seçtikleri şeyi kendilerine hatırlatan kişilere karşı da savaş açacaklardır. Tanrısal yargıya ilişkin uyarılarda bulunanlar ile bunlar bir fanatiğin ya da bir şarlatanın uydurmasıymış gibi alay edeceklerdir.⁵³ Ne var ki, tüm bunlar gerçeği değiştirmeyecek ve çağların sonu geldiğinde Yargı Vadisi'nde toplanacaklardır.⁵⁴ O zaman yargılanacaklar ve sonsuz kaderleri onlara duyurulacaktır. Elçi Yuhanna, Patmos Adası'ndayken o günü görmüş ve şu peygamberlikte bulunmuştur:

Büyük, beyaz bir taht ve tahtın üzerinde oturanı gördüm. Yer ve gök O'nun önünden kaçtılar ve yok olup gittiler. Tahtın önünde duran büyük küçük, bütün ölüleri gördüm. Sonra bazı kitaplar açıldı. Yaşam kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölüler, kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı... Adları yaşam kitabında yazılmamış olanların hepsi, ateş gölüne atıldı.⁵⁵

Duyduğumuz Müjde yalnızca evrensel kurtuluşu değil, aynı zamanda İsa Mesih'in evrensel olarak Rab oluşunu da içermelidir. Bundan başka, yalnızca Mesih'e imanın ve itaatin yararlarını değil, aynı zamanda O'nu reddetmenin ya da O'na karşı düşmanlık beslemenin korkunç sonuçlarını da duyurmalıyız. Sonuç olarak, kimseyi gücendirmeden ve utandırmadan Müjde'yi anlatmanın bir yolu olduğu fikrini de kafamızdan tamamen silip atmeliyiz. Şunu unutmamalıyız ki, dünyayı hoşnut etmeye çalışmıyoruz, dünyanın Mesih'e iman etmesini istiyoruz. Dünyanın onayı için yalvarmıyoruz, son bir uyarıda bulunuyoruz: "Ey krallar, akıllı olun! Ey dünya önderleri, ders alın! RAB'be korkuyla hizmet edin, titreyerek sevinin. Oğulu öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz. Çünkü öfkesi bir anda alevlenir. Ne mutlu O'na sığınanlara!"⁵⁶

Müjde'yi bu şekilde duyurursak, bu, halkımız arasında ayrı bir yerde durduğumuzun işareti olur. Elçi Pavlus gibi, kurtulanlar için yaşamın tatlı kokusu, mahva gidenler için ise çürümüş ceset kokusu oluruz. Kimileri tarafından yaşam haberi getirdiğimiz için iyi haber getirenler olarak onurlandırılırız; kimileri tarafından ise dünyanın süprütüsü, her şeyin artığı, dünyayı üzen bir baş belası, yaşamamıza izin verilmemesi gereken kişiler sayılırız.⁵⁷

50. 2. Petrus 3:3-4

51. Elçilerin İşleri 24:25

52. Romalılar 1:18; 2:14-15

53. Elçilerin İşleri 26:24

54. Yoel 3:11-14: "Ey çevredeki uluslar, tez gelin, bir araya toplanın. Ya RAB, yiğitlerini oraya indir. Uluslar harekete geçip Yehoşafat Vadisi'nde toplansınlar. Çünkü çevredeki bütün ulusları yargılamak için orada olacağım. Salın orakları, ekinler olgunlaştı. Gelin, üzümleri çiğneyin, sıkma çukuru üzümle dolu, şarap tekneleri taşıyor. Ulusların kötülükleri bu denli çoktur. Kalabalıklar, Yargı vadisini dolduran nice kalabalıklar... Yargı vadisinde RAB'bin günü yaklaştı."

55. Vahiy 20:11-12,15

56. Mezmur 2:10-12

57. Elçilerin İşleri 17:18; 1. Korintliler 4:13; Elçilerin İşleri 17:6; 22:22

Bu nedenle, Müjde'yi duyuran kişi kendisini büyük bir muhalefete hazırlamalıdır. Fakat kralımızın gücünü bilirsek, ulusların bir araya gelmesi ile elde ettikleri güçten korkmayız. Onlara acımalı ve Mesih ile barışmaları için onlara yalvarmalıyız. Charles Spurgeon şöyle yazmaktadır:

İsa'nın kralların Kralı ve yargıçların Yargıcı olduğu gibi, Müjde de en büyüklerin ve bilgelerin öğretmenidir. Eğer herhangi bir kişi onun öğütlerini boşa çıkarabilecek kadar büyükse, Tanrı onları küçültecek; öğretilerini küçümseyecek kadar bilgelirse, süslü bilgelikleri onları akılsız yapacak. Müjde dünyanın hükümdarları önünde büyük bir yer edinecek ve Knox ile Melville'in konuları, cesur paylamaları sayesinde önem kazanacak ve hatta mertçe ifadeleri sayesinde krallığın huzuruna girebilecekler. Kâtibin yalakalığı yalnızca şeytanın mutfağındaki bir aşçı yamağına yaraşır.⁵⁸

Tanrı her insanın tövbe ederek Oğul'a iman etmesini buyurmuştur, çünkü O'nun aracılığıyla "dünyayı doğrulukla yargılayacağı günü belirlemiştir."⁵⁹ "Tanrı ve insan arasında, tek Tanrı ve tek aracı olan İsa Mesih vardır."⁶⁰ "O'ndan başka kurtuluş yolu yoktur, göklerin altında ve insanlar arasında O'nun dışında hiç kimseye kurtarma yetkisi verilmemiştir."⁶¹ Bütün insan ırkının yazgısı, doğru Müjde bilgisine ve Egemen Rab İsa Mesih aracılığıyla dünyanın yargılanacağı bilgisine sahip olmasına bağlıdır. Bunlar ağır konulardır ve ciddi oldukları kadar ivedidir de. Müjde değersiz şeylerle ilgilenmez, insanlık aleminin gerçek sorunları ile ilgilenir, bunlar sonsuz yaşam ve sonsuz ölüm konularıdır. Bu nedenle, yaşam, hizmet ve vaaz konusunda yüzümüzü elçi Pavlus'a çevirmeliyiz: "Bu nedenle, ister bedende yaşayalım, ister bedenden uzak olalım, amacımız Rab'bi hoşnut etmektir. Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için her birimizin Mesih'in yargı kürsüsü önünde görünmesi gerekir. Rab'den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimiz için insanları ikna etmeye çalışıyoruz. Ne olduğumuzu Tanrı biliyor. Umarım siz de ne olduğumuzu vicdanınızda biliyorsunuz."⁶²

Kendimizle ilgili olarak, diğer bütün tutkuların üstünde bir hırsa sahip olmalıyız: yaşamımızın her yönüyle Tanrı'yı hoşnut etmesi. En büyük motivasyon kaynağımız her zaman Tanrı sevgisi olmalıdır ama tek motivasyon kaynağımız bu olmamalıdır!⁶³ Elçi Pavlus yalnızca Tanrı'nın Mesih'teki sevgisinden etkilenmedi, aynı zamanda bir gün Mesih'in tahtının önüne çıkacağı ve iyi veya kötü işleri için hesap vereceği gerçeğinden de etkilendi.⁶⁴ Diğer insanlara yalnızca Müjde'yi duyurmakla yetinmemeliyiz, Kutsal Kitap'a dayalı her türlü aracı kullanmalı ve İsa Mesih aracılığıyla Tanrı ile barışmaları için sebatkâr bir çaba göstermeliyiz, öyle ki sonuna kadar titreyerek ve korku duyarak yaşasınlar.⁶⁵ Gerçekte insanlara Tanrı ile barışmaları için, Mesih adına, Mesih'in elçileriymiş gibi, Tanrı bizim aracılığımızla onlara ricada bulunuyormuş gibi yalvarmalıyız.⁶⁶

58. Spurgeon, *Treasury of David*, 1:18. Dalkavuk, karşısındakinin ayaklarına kapanan ya da yağ çeken bir köledir veyahut başkası tarafından kayırılmayı arzu eden birisidir. Aşçı yamağı, mutfak ile ilgili çoğu önemsiz ve bayağı işleri yapan kişidir. Yalaka kâtip ise insanların en beteridir, çünkü yalnızca diğer insanlara yağ çekip onların ayaklarına kapanmakla kalmaz, aynı zamanda onların onayını almak için Mesih'i reddeder.

59. Elçilerin İşleri 17:30-31

60. 1. Timoteos 2:5

61. Elçilerin İşleri 4:12

62. 2. Korintliler 5:9-11

63. 2. Korintliler 5:14

64. 2. Korintliler 5:10

65. Filipililer 2:12-13

66. 2. Korintliler 5:20

Müjde'yi Kurtarmak Serisi'ndeki Yayınlar

Müjde'nin Gücü ve Mesajı

Müjde'nin Çağrısı ve Gerçek Tövbe

Müjde Güvencesi ve Uyarıları